COLECȚIA

Iubiri de poveste

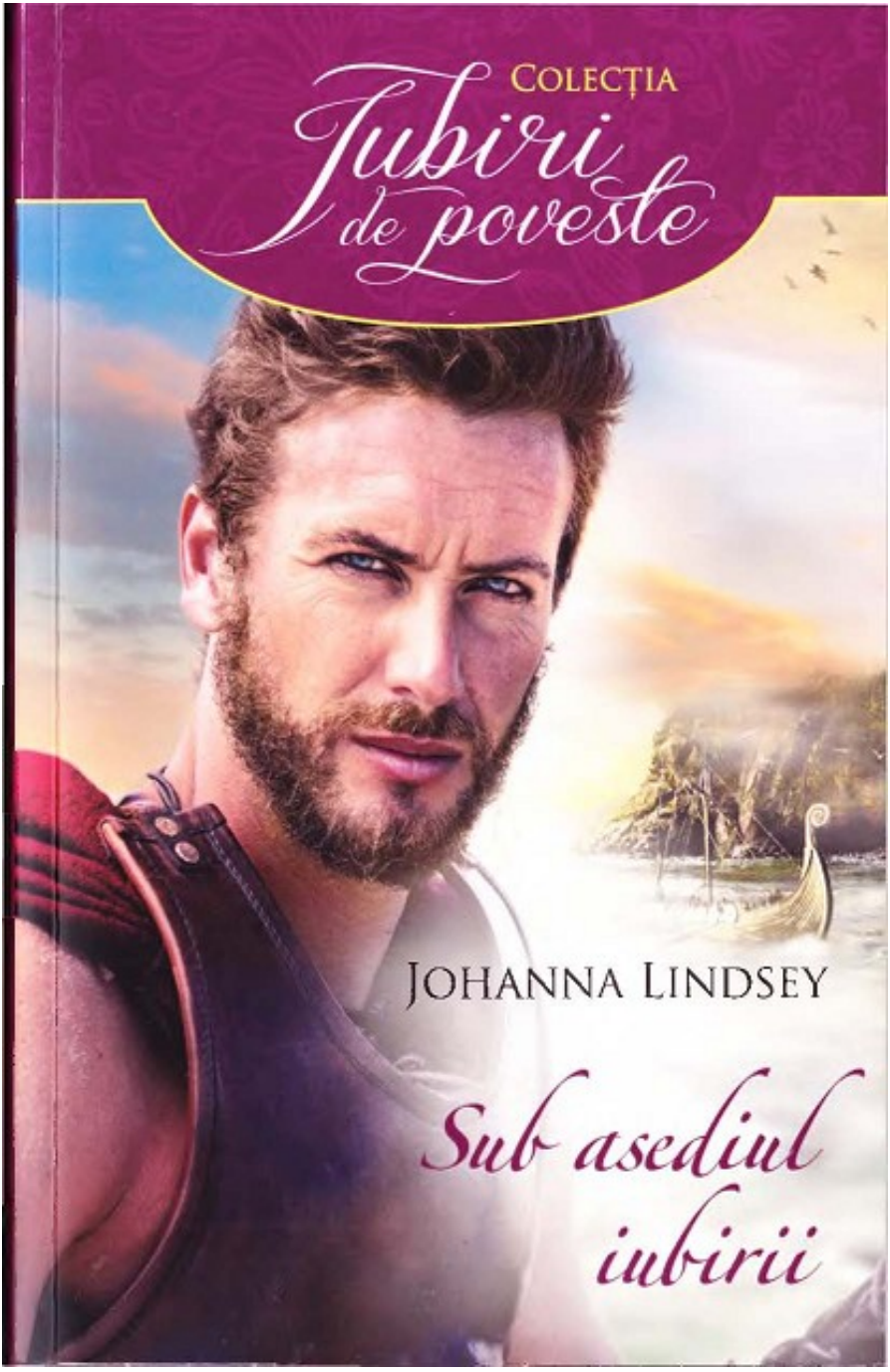

JOHANNA LINDSEY

Sub asediul iubirii

Johanna Lindsey
Sub asediul iubirii

***Surrender My Love by* Johanna Lindsey**

Copyright © 1994 Johanna Lindsey
Ediţie publicată prin înţelegere cu Harper & Collins Publishers
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2016 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Alina Rogojan/Graal Soft

Capitolul 1

Wessex, 879

Păşi în holul lung al castelului Wyndhurst şi toate femeile aflate acolo se întrerupseră din ceea ce făceau pentru a-l urmări din priviri. Nu era nimic neobişnuit în acest lucru. Se întâmpla de fiecare dată când era în prezenţa femeilor; aici, acasă, nu conta unde, nu se puteau abţine să nu se holbeze la el. Aici, la Wyndhurst, nu conta că el era viking şi că ele erau toate saxone, nici că cele două popoare rareori se întâlneau fără vărsare de sânge. Nu mai demult de anul trecut, propriii lor soldaţi încheiaseră încă un război cu vikingii danezi din nord.

Nu teama le hipnotiza pe aceste femei, deşi acest viking putea fi înspăimântător când era cazul, fiind un războinic abil. Nici uluirea faţă de înălţimea lui impresionantă, care o depăşea chiar şi pe cea a stăpânului lor Royce, el însuşi un bărbat excepţional de înalt. Era pur şi simplu faptul că nu mai cunoscuseră niciodată un bărbat care să se bucure de o asemenea frumuseţe ieşită din comun precum Selig Haardrad.

Nu doar că avea un trup ce-ar fi stârnit invidia zeilor nordici, ci fusese binecuvântat şi cu un chip ce amintea de al unui înger, cu ochi care puteau fi întunecaţi ca o furtună de vară sau deschişi ca argintul lustruit, pometi proeminenţi ce încadrau un nas cu formă perfectă şi sprâncene subtil arcuite la fel de negre ca pana corbului, precum coama de păr lung şi bogat. Avea totodată buze atât de senzuale, încât toate femeile pe care le întâlnea tânjeau să le descopere gustul.

Femeile ar fi trebuit să se obişnuiască puţin cu frumuseţea lui în cei şase ani de când apăruse pentru prima dată, când venise cu vikingii săi norvegieni să le prade pământul şi aproape plătise cu viaţa pentru fapta sa. Dar

nici faptul că era familiar nu le ajuta. Şi nu era niciuna imună, nici bătrâna Eda din bucătăria de la capătul holului, deşi ea era prima care îşi venea în fire şi se răstea la femeile de acolo să se întoarcă la treabă. Şi nici tânăra Meghan de la capătul din faţă al holului, care cosea alături de doamnele ei în faţa ferestrelor deschise.

Meghan nu avea mai mult de paisprezece ani, dar oricum ofta visătoare, dorindu-şi ca acel viking anume să nu fi avut dublul vârstei ei. Nu că ea nu ar fi fost suficient de mare să se căsătorească. Şi pruncii puteau fi căsătoriţi dacă nevoia de a încheia o alianţă era suficient de puternică. Însă Royce, fratele ei, nu era într-o astfel de situaţie şi era deja înrudit cu Selig prin căsătorie. Şi, în plus, o iubea prea mult pe Meghan pentru a fi dispus să o lase să plece din casa lui încă mulţi ani de-atunci încolo, iar ea era perfect mulţumită de situaţie.

În stânga holului lung, de la una dintre mesele aranjate în jurul unui butoi mare de bere, unde se adunau bărbaţii, sora lui Selig, Kristen, îl privi apropiindu-se. De obicei nu observa efectul pe care îl avea asupra femeilor, dar, dată fiind tăcerea care întâmpină sosirea lui în acea zi, nu avu încotro. Remarcă zâmbetul pe care îl oferi mai multor femei şi ocheadele pe care le aruncă unui număr şi mai mare de femei, cele pe care le cunoştea într-o manieră intimă. Erau prea multe ocheade după părerea ei.

Lângă Kristen era aşezat Royce, soţul ei, care îşi dădu ochii peste cap când văzu acelaşi lucru şi remarcă adresându-i-se în particular ei.

— Ar trebui să se căsătorească şi să pună capăt chinului lor.

— Ce chin? pufni ea. Se împarte cu prea multă generozitate în dreapta şi-n stânga, aşa că în urma lui nu rămân decât suspine fericite. Chinul ar apărea dacă *într-adevăr* s-ar căsători. Şi de ce ar face-o dacă femei de toate vârstele se aruncă la picioarele lui în două ţări, fără a mai vorbi de toate târgurile prin care trece?

— Deci la fel era şi în Norvegia?

— Întotdeauna, oftă ea.

Royce chicoti, conştient că nu era câtuşi de puţin supărată pe fratele ei pentru mulţimea lui de cuceriri, inclusiv din rândul fetelor din propriul castel. Erau prea apropiaţi ei doi, ca ea să-i poată reproşa vreodată ceva. Ba chiar ştia că Kristen îşi propusese să răzbune moartea lui Selig când crezuse că vărul lui Royce, Alden, îl omorâse pe fratele ei în acel raid în urma căruia atât ea, cât şi Selig ajunseseră la Wessex cu şase ani în urmă.

Era o perioadă pe care Royce prefera să nu şi-o amintească. Cât de aproape fusese de a porunci moartea prizonierilor capturaţi de soldaţii lui în ziua aceea şi, făcând-o, şi-ar fi pierdut iubirea adevărată. Soţia lui fusese unul dintre acei prizonieri, deşi prietenii ei o ajutaseră să se deghizeze, astfel că părea un simplu băietan. Iar trucul ar fi funcţionat, căci era aproape la fel de înaltă ca ei şi la fel de înaltă sau chiar mai înaltă decât majoritatea soldaţilor lui. Ceea ce îi atrăsese atenţia asupra ei fusese neatenţia vikingilor, care continuaseră să o trateze ca pe o femeie, protejând-o, ajutând-o, sărind în apărarea ei, făcându-l pe Royce să descopere într-un final adevărul în ziua în care poruncise să fie biciuită.

O separase de prietenii ei după aceea, mutând-o în holul central al castelului său. Crezuse că era târfa lor, neputându-şi imagina niciun alt motiv al prezenţei ei. Iar ea îl lăsase să creadă acest lucru, fusese chiar amuzată, şi cu îndrăzneala ei pe care nu o mai întâlnise niciodată la vreo altă femeie, îl ispitise de la bun început. Dacă nu ar fi făcut-o, el i-ar fi putut rezista, în ciuda frumuseţii ei, în ciuda fascinaţiei cu care îl privea ea, căci Royce detesta aprig tot ce era viking.

Deşi ce se războise cu ei timp de cincisprezece ani, ura lui faţă de ei nu explodase decât cu unsprezece ani în urmă. Într-un supliciu înfiorător, fusese nevoit să privească, ţintuit pe un perete, în timp ce vikingii danezi îi omorau tatăl şi singurul lui frate şi îi violau şi omorau apoi logodnica. Royce fusese lăsat să moară acolo, printre

cadavrele celor dragi, şi ar fi murit, dacă danezii nu ar fi plecat apoi să jefuiască mănăstirea Jurro, aflată mai în interiorul continentului, permiţându-le celor câţiva servitori care supravieţuiseră să îl salveze.

Da, Royce avea motive temeinice să dispreţuiască tot ce era viking. Şi totuşi se îndrăgostise de o vikingă şi, din acest motiv, îi tolera chiar şi familia. Aceştia veneau din când în când în vizită, în număr mare, plecând din Norvegia la bordul corăbiilor lor lungi, însă fratele ei Selig fusese un oaspete mai frecvent şi, la drept vorbind, rămăsese să locuiască alături de ei în trei din ultimii şase ani.

În primul an al căsniciei lor, Selig rămăsese pur şi simplu pentru a se asigura că Kristen avea să fie tratată cum se cuvine în noua ei casă. Stătuse peste iarnă atunci, deşi se întorsese în Norvegia cu părinţii lui când aceştia îşi încheiaseră vizita din vara următoare. Şi deşi părinţii lor nu mai veniseră apoi în fiecare vară, Selig o făcuse, cu o nouă corabie a lui (Royce îi dăduse foc celei dintâi) şi însoţit de regulă de unul sau de amândoi fraţii lui mai mici.

La următoarea masă, prefăcându-se că îşi ascuţea scurta sabie de lemn în timp ce unul dintre soldaţi ascuţea una adevărată, Alfred, băieţelul lor de cinci ani, observă în sfârşit sosirea unchiului său şi ieşi în fugă înaintea lui. Râzând, Selig luă băieţelul în braţe şi îl aruncă aproape doi metri în aer, de nu lipsi mult să nu ajungă până la tavanul înalt. Kristen închise strâns ochii şi icni, însă ţipetele încântate ale fiului ei îi arătară că fusese prins înapoi cu bine. Deschise din nou ochii şi îl văzu căţărat pe umărul lat al lui Selig, care îl aducea înapoi la ea şi Royce.

Din poala lui Kristen, Thora, fetiţa lor de trei ani, ridică braţele pentru a primi acelaşi tratament de la unchiul ei, care ar fi fost mai mult decât încântat să i-l ofere. Însă Kristen îl plesni peste mâini când se întinse spre fiica ei, spunând:

— Nu dacă ţii la viaţa ta!

Selig se mulţumi să râdă de ameninţarea ei şi îi dădu mâinile la o parte pentru a-şi înşfăca nepoata. Însă nu o

aruncă în aer. O ridică şi o sărută pe obrazul moale ca de bebeluş atât de zgomotos, încât se auzi în toată sala, la fel şi chicotele fetiţei. Apoi încălecă banca din faţa părinţilor Thorei, păstrând-o însă în braţe, unde ea se cuibări confortabil, părând atât de mică în comparaţie cu trupul lui masiv. Kristen nu putea fi furioasă pe el când ştia cât de mult o iubea pe această copilă a ei care semăna atât de tare cu el.

Unul dintre copii purta numele unui rege; Royce se îngrijise de acest lucru. Celălalt purta numele unui zeu, al unui zeu viking; Kristen se îngrijise de acest lucru – spre consternarea soţului ei. Însă realitatea rămânea că niciunul dintre copii nu avea părul blond-închis şi ochii limpezi ca apa mării precum Kristen. Alfred moştenise părul castaniu-închis şi ochii verzi ai tatălui său, dar micuţa Thora semăna cu mama lui Kristen, exact ca Selig, amândoi având părul negru ca pana corbului şi ochii cenuşii, la fel ca Brenna, amândoi aducând mai mult a celţi, cum era Brenna, decât a norvegieni sau saxoni.

— E gata.

Kristen şi Royce nu avură nevoie de explicaţie pentru acea declaraţie scurtă. Cu doi ani în urmă Selig luase decizia de a se stabili acolo, în Wessex. Era moştenitorul tatălui său, dar tatăl său, Garrick, nu era atât de bătrân încât Selig să ajungă să îi moştenească pământurile şi casa din Norvegia în viitorul apropiat. În Norvegia Selig încă trăia în casa tatălui său. Acum îşi dorea o casă a lui şi începuse să îşi construiască una pe o bucată de pământ de lângă Wyndhurst pe care i-o vânduse Royce. Ar fi trebuit să fie finalizată cu un an în urmă, însă atunci saxonii porniseră din nou războiul cu danezii, iar Selig îi surprinsese pe toţi – mai puţin pe Kristen, care ştia cât de mult îi plăcea o luptă crâncenă – mergând la război pentru a lupta alături de cumnatul lui.

Selig fusese rănit în cea mai importantă ciocnire din anul acela, suficient de grav cât să îşi piardă cunoştinţa pentru o vreme şi să nu i se poată alătura lui Royce când

saxonii îi puseseră pe danezi pe fugă. Partea amuzantă era că, după cum îi plăcea lui să spună, un danez îl salvase, trăgându-l la adăpost şi legându-i rănile, bărbatul respectiv presupunând că Selig nu putea fi decât unul dintre propriii soldaţi, având în vedere că nu aducea nicidecum a saxon. Iar cum Selig vorbea toate limbile nordice, inclusiv daneza, omul nu aflase niciodată de greşeala pe care o făcuse ajutându-şi inamicul, iar Selig putuse să se întoarcă în tabăra saxonă pe câmpul de luptă înainte să se sfârşească bătălia.

Fusese nevoit să îşi amâne ridicarea locuinţei până după încheierea războiului, iar Kristen ştia cât de mult îl supăraseră întârzierile ulterioare cauzate de vreme, căci îşi petrecuse iarna cu ei. Însă lucrările de construcţie fuseseră reluate în primăvară încet, fiindcă în perioada respectivă fusese de lucru şi pe ogoare, iar Selig avea acum şi el pământ de cultivat.

Royce îi împrumutase propriul lui constructor, pe Lyman, şi toţi şerbii de care se putuse lipsi, deşi în anul acela, la întoarcere, Selig îşi cumpărase o jumătate de duzină de sclavi din târgurile vikinge din nord, chiar înainte de a-i împărtăşi lui Kristen planurile sale. Cumpărase doar bărbaţi – şi niciun saxon, din respect pentru cumnatul lui – în scopul anume de a-i construi casa şi de a-i lucra pământul. Tatăl lui, însă, îi mai dăduse câţiva, dându-şi astfel binecuvântarea asupra construcţiei, având în vedere că lui Garrick nu prea îi displăcea ideea de a-l şti pe Selig locuind aproape de Kristen pentru a o păzi; opinia lui despre ginerele lui nu era atât de grozavă încât să îl încânte să o lase nesupravegheată pe mâinile lui Royce.

Selig era atât de vizibil încântat de realizarea lui încât Kristen fu fericită pentru el.

— Deci când urmează să aibă loc banchetul de inaugurare? întrebă ea.

El râse.

— Nu înainte să se întoarcă Ivarr, însoţit de câteva femei care să-l poată pregăti.

Ivarr era cel mai apropiat prieten al lui, care fusese capturat împreună cu Kristen şi ceilalţi. Toţi fuseseră înrobiţi şi obligaţi să poarte lanţuri în vara aceea, până când tatăl şi unchiul lui Kristen veniseră să îi elibereze. Acum îşi făcuseră un obicei ca Ivarr să ia corabia lui Selig şi să meargă în nord să facă negoţ în fiecare vară pe care Selig şi-o petrecea cu Kristen.

— L-ai trimis să cumpere femei?

El reacţionă defensiv la surprinderea din tonul ei.

— Nu pot să apelez la tine de fiecare dată când am nevoie să îmi cos ceva sau când vreau o masă caldă, Kris.

Nu era supărată pe el. Sclavia era o realitate a vieţii, şi nici creştinii, nici păgânii nu vedeau nimic rău în a lua în robie un popor înfrânt. Familia ei fusese dintotdeauna deţinătoare de sclavi, unii capturaţi în raiduri, alţii cumpăraţi. Şi soţul ei avea sclavi, deşi ai lui erau în cea mai mare parte oameni liberi care nu reuşiseră să îşi plătească sancţiunile pentru diversele fărădelegi comise şi astfel, conform legii saxone, fuseseră luaţi în robie drept pedeapsă. Iar numeroşii lui şerbi nu se deosebeau prea mult de sclavi.

Mama ei fusese capturată şi îi fusese oferită tatălui ei drept sclavă, iar Kristen, la fel, fusese capturată şi ţinută în sclavie de către Royce o vreme – până venise tatăl ei şi pusese capăt situaţiei. Deşi, la drept vorbind, Royce deja hotărâse să o ia de soţie, deci nu mai avusese nevoie de motivaţia suplimentară a unui tată furios şi a o sută de vikingi la poarta sa, nici de pumnalul mamei ei la beregata lui.

— Fireşte că vei avea nevoie de femei care să se ocupe atât de tine, cât şi de casa ta, spuse Kristen. Dar ar fi trebuit să mă laşi pe mine să ţi le aleg. Ivarr le va selecta doar pe cele frumoase, după cum îl cunosc eu, indiferent dacă ştiu sau nu să gătească sau să coasă un tiv.

— Chiar crezi asta? Cu adevărat?

Sinceritatea din tonul lui îi stârni lui Royce un hohot de râs, însă Kristen ar fi azvârlit cu ceva spre capul fratelui

ei dacă nu ar fi ţinut-o în continuare în braţe pe fiica ei.

— Ai atâtea femei la dispoziţia ta, Selig, încât nu ştii ce să faci cu ele. M-aş aştepta să îţi doreşti unele capabile să facă lucrurile care trebuie făcute, dacă tot o să plăteşti bani buni pe ele.

Apoi ambii bărbaţi izbucniră în râs, iar Kristen adăugă posomorându-se:

— În afară de *asta.*

Selig continuă să chicotească.

— Să sperăm, atunci, că sunt pricepute în toate cele, altfel în continuare voi veni la castelul tău, surioară.

— De când ai devenit atât de pretenţios? pufni ea.

El ridică din umeri, oferindu-i rânjetul care era capabil să topească şi cea mai împietrită inimă, şi spuse:

— Mă cunoşti prea bine.

Într-adevăr aşa era. Selig iubea toate femeile, la fel cum ele îl adorau toate, şi se purta cu toate la fel.

Nu profita de o sclavă doar pentru că era sclavă şi nu îl putea refuza, ci o curta ca şi cum ar fi fost o femeie liberă. Femeile pe care avea să i le aducă Ivarr nu aveau să fie câtuşi de puţin deranjate de ideea de a-i aparţine, în această privinţă Kristen nu avea nicio îndoială.

— Deci când te aştepţi să se întoarcă Ivarr? întrebă ea.

— Era vorba să meargă atât în Birka, cât şi în Hedeby, deci nu mă aştept să ajungă încă două săptămâni, o lună cel mult.

Kristen i-ar fi oferit femeile ei pentru a-i pregăti banchetul, dar ştia că ar fi vrut să aştepte întoarcerea lui Ivarr şi a celorlalţi soldaţi ai lui înainte să sărbătorească finalizarea noii sale case. Şapte dintre aceştia hotărâseră să se stabilească şi ei tot în Wessex, inclusiv prietenul ei drag, Thorolf. Restul aveau să se întoarcă în Norvegia cu Ivarr înainte ca lunile de iarnă să îi prindă acolo, urmând a reveni în vara următoare.

Oftă, aruncând o privire în jur pentru a vedea câte dintre femei continuau să se holbeze la Selig, ignorându-şi

munca. Cam toate.

— Văd că nu se va face mare treabă pe aici acum, că eşti din nou fără ocupaţie. Se întoarse spre soţul ei, glumind. Nu poţi să mai găseşti un război la care să-l trimiţi?

Royce pufni în râs.

— Te-ai năpusti asupra mea cu un topor dacă aş face-o.

Ceea ce era cât se poate de probabil. Detestase să îşi ştie atât soţul cât şi fratele plecaţi la război împotriva danezilor în anul anterior.

Era pe punctul de a recunoaşte acest lucru când unul dintre soldaţii lui Royce intră în fugă în hol.

— Se apropie cinci călăreţi, stăpâne, spuse el, unul aproape mort după cum arată. Poartă stindardul regelui.

Iar Kristen gemu în sinea ei, temându-se că războiul coborâse din nou peste Wessex.

Capitolul 2

Nu ameninţarea războiului plana din nou asupra lor, aşa cum se temuse Kristen, ci un nou plan născocit de regele Alfred şi de sfătuitorii acestuia pentru a întări pacea existentă. Solia de cinci persoane care sosise în Wyndhurst din vest fusese în drum spre curtea regelui Guthrum pentru a duce la îndeplinire porunca lui Alfred. Nu fuseseră atacaţi. Bărbatul suferind nu fusese rănit, ci era chinuit de o boală naturală care îi provoca dureri crunte, iar membrele refuzau să îl mai asculte.

Kristen nu dori să audă veştile aduse de soli înainte de a cere ca bărbatul suferind să fie pus în pat şi să fie chemaţi vracii, însă imediat i se dădu de veste, înainte să se întoarcă la soţul ei, că bărbatul murise. Se întâmplase rapid, iar cei doi vraci nu ştiau de ce anume.

Când le comunică vestea bărbaţilor care o aşteptau,

cei patru care îl însoţiseră pe cel mort o primiră nefavorabil, nu mâhniţi, căci îl cunoscuseră prea puţin pe bărbat, ci consternaţi că eşuaseră în misiunea lor, încheiată prematur din cauza morţii acestuia. Se aşteptau ca regele să fie furios. Royce avea îndoieli în această privinţă. Cunoscându-l pe Alfred atât ca prieten, cât şi ca rege, îşi imagina că avea să fie iritat de întârziere, apoi urma să găsească pur şi simplu pe cineva care să îl înlocuiască pe bărbatul care murise.

Desigur, găsirea unui înlocuitor nu avea să se dovedească prea uşoară, căci cel care murise era interpretul lor, cel care ar fi trebuit să le vorbească danezilor, tălmăcind spusele ierarhului din grupul lor, care venise pe post de diplomat. Ceilalţi trei bărbaţi îi însoţiseră în calitate de paznici, căci aveau de traversat nişte teritorii nesigure, care colcăiau de hoţi în perioada aceea. Ierarhul ar fi putut fi cu uşurinţă înlocuit, însă nu existau prea mulţi bărbaţi în regatul lui Alfred care să vorbească limba danezilor, astfel că avea să-i fie greu să găsească un alt interpret.

Selig fu nevoit să aştepte şi el ca Royce să îi explice problema, însă nu fiindcă fusese ocupat cu altceva, precum sora lui. Ci pur şi simplu fiindcă nu înţelesese niciun cuvânt din ceea ce spuseseră saxonii.

Spre deosebire de Kristen, care învăţase diversele limbi ale tuturor sclavilor în timpul copilăriei petrecute acasă, inclusiv limba soţului ei, Selig nu învăţase decât acele limbi care, considerase el, aveau să i se dovedească utile la negoţ. Prin urmare putea comunica uşor cu orice danez sau suedez, se putea face înţeles în faţa oricărui finlandez sau slav, şi, desigur, orice celt ar fi fost convins că Selig era unul de-al lor, având în vedere că vorbea limba atât de bine, graţie mamei sale. Însă cu un saxon nu putea discuta decât dacă, la fel ca Royce, bărbatul respectiv cunoştea şi limba celtă şi, din fericire, mulţi o ştiau.

Selig nu simţise nevoia să înveţe celelalte limbi pe care le învăţase Kristen, fiindcă nu fusese tentat să facă

raiduri în teritoriile din sud, cum continuau să facă alţi vikingi, ci intenţionase să păşească pe urmele tatălui său şi să devină prinţ negustor. Singurul raid pe care îl încercaseră el şi prietenii lui, dar care eşuase, fusese mai degrabă o farsă, încercarea lor de a prăda o parte din bogăţiile acestui teritoriu înainte de a fi cucerit în întregime de danezi.

Acum era cazul, desigur, să înveţe limba saxonă, din moment ce hotărâse să se stabilească în această ţară, aşa că începuse s-o facă. Însă nu mai era un copil care să nu aibă nimic de făcut în afară de a studia, prin urmare nu deprinsese prea mult din ea încă, nici nu se grăbea s-o facă, şi astfel era pierdut în situaţii ca acestea, când nimeni nu se obosea să vorbească rar pentru a-l ajuta să înţeleagă. La drept vorbind, cuvintele în saxonă pe care le învăţa le afla de la femei, iar acele cuvinte rareori apăreau în conversaţii precum cea de acum.

Când Royce i se alătură din nou în sala de adunare, lângă butoiul cu bere, Kristen tocmai se întorcea şi ea după ce dusese copiii la culcare. Luaseră cina alături de oaspeţii lor, însă atât Kristen, cât şi Selig evitaseră să intre în conversaţie, care constase în cea mai mare parte din lamentările celor patru străini. Sala cea mare vibra de activitate, iar afară cerul nu se întunecase complet încă, fiind toiul verii.

După ce le reumplu stacanele cu bere, Kristen fu prima care vorbi.

— Am înţeles bine? Regele Alfred caută să încheie alianţe prin căsătorii?

Royce ridică din umeri, mai puţin surprins decât soţia lui.

— Cam asta e, în esenţă. Trei dintre nobilii lui s-au oferit să îşi sacrifice fiicele, toate trei domniţe frumoase, toate trei cu o zestre bogată.

Kristen închise ochii la termenul de „sacrificiu”, ştiind că nu îi iertase pe danezi, şi nici nu avea să îi ierte vreodată, pentru măcelul pe care îl săvârşiseră la

Wyndhurst cu atâţia ani în urmă.

— Şi zestrea lor include şi pământuri?

— Da.

— Pe Dumnezeu cel sfânt, Royce! exclamă ea, nevenindu-i să creadă. Regele tău şi fraţii lui înaintea lui au luptat atâţia ani ca să îi ţină pe danezi departe de Wessex, iar acum vrea *să le ofere* pur şi simplu proprietăţi aici?

— Raţionamentul lui e simplu, îi explică Royce. E mai bine să le ofere trei proprietăţi decât întregul Wessex, când partea daneză care e încă nesătulă va fi din nou cuprinsă de agitaţie. Ştim acum că măcar jumătate din armata lui Guthrum e la fel de sătulă de război cum suntem şi noi. Nu îşi doresc nimic mai mult decât să se instaleze pe pământurile pe care le-au cucerit deja. Ultimul război a fost stârnit de cea de-a doua jumătate, formată din tinerii care au ajuns mai târziu în luptă şi nu au apucat încă să cucerească prea multe.

Acesta era şi motivul pentru care ultimul război fusese atât de aproape de a le aduce victoria. De fapt, danezii fuseseră convinşi că ieşiseră victorioşi, crezuseră că Alfred murise. Şi nu fuseseră singurii care crezuseră, având în vedere că danezii se baricadaseră atât de ferm în Chippenham şi prădau zonele rurale din jurul cetăţii.

Royce intrase în luptă pentru prima dată când armata lui Alfred fusese nevoită să îi alunge pe danezi din Wareham în 876, apoi din nou la Exter în 877. Însă după ce armata saxonă se dezmembrase peste iarnă în anul acela, aşa cum făceau de obicei, danezii apăruseră pe neaşteptate la curtea regelui Alfred, în Chippenham, în timp ce acesta îşi petrecea sărbătorile, iar el şi familia lui abia scăpaseră ca prin urechile acului. Curtenii lui se risipiseră, danezii prădaseră triumfători toată zona rurală, şi se răspândise vestea că Alfred fusese înfrânt. Însă nu fusese aşa. Însoţit de o armată minusculă, regele se ascunsese bine în zona de graniţă Somerset, construindu-şi acolo un fort de unde îi hărţuise pe danezi şi îşi plănuise strategiile.

Royce fusese înştiinţat unde să îl întâlnească pe

Alfred în primăvara anului anterior, la Ecgbrythes-stane, şi acolo intrase şi el, şi Selig, şi soldaţii lui într-o ultimă bătălie sângeroasă. Se ciocniseră cu armata daneză la Etnandune şi o puseseră pe fugă, însă o urmăriseră până la fortăreaţa lor, pe care o înconjuraseră până se negociase ultima pace, la scurt timp după aceea. Era o pace în care nu credea nimeni cu adevărat; danezii o încălcaseră de numeroase ori în trecut. Desigur, de data aceasta exista o diferenţă. De data aceasta regele Guthrum al danezilor şi treizeci dintre căpeteniile lui războinice se botezaseră în credinţa creştină.

După ce se puseseră la punct toate detaliile, Guthrum se întorsese la Chippenham cu ce îi mai rămăsese din armată, apoi în anul acela se întorseseră în Anglia de Est, de unde sosiseră veşti că începuseră în sfârşit să se aşeze pe acest teritoriu cucerit cu multă vreme în urmă. Însă mai erau unii care încă se îndoiau că pacea avea să dureze, date fiind experienţele din trecut. Alţii, totuşi, erau plini de speranţă acum, având în vedere că era prima dată când Alfred nu fusese nevoit să le plătească tribut danezilor pentru a-i face să plece din Wessex. În schimb ceruse ostatici şi impusese convertirile la creştinism. Şi mai era o mare diferenţă de data asta. Alfred recunoscuse într-un final că teritoriile aflate la nord de Wessex le aparţineau danezilor.

Mercia de Vest era a lor, populaţia fiind transformată în şerbi, iar Mercia de Est se afla sub controlul lor ferm. Northumbria, în nordul îndepărtat, fusese deja colonizată de ei, iar Anglia de Est le aparţinuse de la bun început. Părea într-adevăr că era timpul să se abandoneze speranţa că ar fi putut fi la un moment dat alungaţi cu totul de pe întregul teritoriu. Erau înfipţi bine, hotărâţi să rămână, iar Alfred fusese înţelept să recunoască acest lucru şi să ia măsuri pentru a se asigura că pacea existentă avea să fie una de durată. Alianţele prin căsătorie reprezentau una dintre soluţiile în acest sens.

— Aşa că Alfred îi trimite această solie regelui Guthrum, continuă Royce. Grupul lor e suficient de puţin

numeros cât să nu pară amenințător când vor începe să traverseze teritoriile daneze, însă şi suficient de mare ca să îl ferească pe ierarh de a fi jefuit pe drum. El este cel care va negocia căsătoriile cu Guthrum şi se speră că cei trei bărbaţi pe care îi va alege Guthrum se vor număra printre favoriţii săi.

— Ca aceştia să îl descurajeze să pornească războiul dacă se va ajunge din nou la asta?

— Exact, răspunse Royce. Dar acum vor fi nevoiţi să se întoarcă la Alfred până se va găsi un alt interpret, ceea ce ar putea să dureze câteva luni. Iar cum el e plecat în momentul de faţă, vizitându-şi prefecţii din teritoriile aflate la vest de aici, s-ar putea să mai întârzie şi căutându-l.

— De ce să îşi mai amâne misiunea, menţionă Selig cu un aer nepăsător, când aş putea să îl înlocuiesc eu pe bărbatul decedat?

Kristen pufni în râs la această idee, însă Royce rânji, spunând:

— Da, ţi-ar fi destul de uşor să vorbeşti cu Guthrum, dar cine ţi-ar tălmăci ţie ce spune ierarhul?

Selig roşi uşor, căci îi scăpase acest aspect pertinent.

— Dificultăţile de comunicare de care mă tot lovesc aici încep să devină o pacoste nenorocită, bombăni el şi îi spuse surorii sale pe un ton de reproş: De ce nu ai insistat niciodată să învăţ şi eu limba saxonă? Pe Eric şi Thorall i-ai pus s-o înveţe.

Eric şi Thorall erau fraţii lor mai mici, iar Kristen se mulţumi să remarce:

— Cu ei mi-a fost uşor să-i fac să îmi urmeze sugestiile, căci erau amândoi mai mici decât mine – sau au fost o vreme. Tu nu ai fost niciodată. Când el se mulţumi să mormăie, ea adăugă: De ce vrei să te implici în asta? Nu te priveşte cu nimic.

— E… altceva. Ridică din umeri. Pur şi simplu am acum timp liber şi nu aş avea nimic de făcut în afară de a mă amuza în castelul tău în următoarele două săptămâni.

Cum o jumătate de duzină de femei încă se holbau la

chipeşul ei frate, Kristen se întoarse spre soţul ei şi spuse:

— S-ar putea să nu fie o idee tocmai rea.

Royce râse.

— Nu ţi se pare că nu prea îi place să se tot împiedice de tine, Selig?

— Nu e amuzant, saxonule, spuse ea iritată. Îmi iubesc nespus fratele, după cum ştie şi el prea bine, dar îmi place ca lucrurile să meargă cum trebuie în casa mea, ceea ce nu se întâmplă niciodată când e el prin preajmă. Poate dacă ai binevoi să îl scoţi afară şi să-i spargi nasul, aşa cum ţi-am sugerat în repetate rânduri…

Royce interveni cu o exclamaţie zgomotoasă:

— Ba n-ai făcut-o niciodată.

— Ar fi trebuit.

— Presupun că aş putea să îl însoţesc eu, spuse Royce pentru a o împăca, pentru a-i servi drept cel de-al doilea interpret.

— La cât de mult îi urăşti tu pe danezi? Tu te-ai duce acolo cu o mână pe sabie şi cu cealaltă încleştată pe un pumnal. Mai bine merg eu decât tine, şi atunci n-ar mai fi nevoie de un al doilea tălmaci, având în vedere că eu vorbesc ambele limbi.

Felul în care Royce îşi îngustă ochii verzi îi arătă că nu era deloc încântat de *acea* sugestie. Să o trimită pe frumoasa lui Kristen în mijlocul unei mulţimi de danezi care tocmai îşi petrecuseră câţiva ani jefuind şi distrugând şi luându-şi pentru ei orice le făcea cu ochiul? Mai degrabă ar fi legat-o din nou cu lanţuri, deşi ultima dată când o făcuse, ea îl chinuise neîncetat.

Se mulţumi însă să spună:

— Nu, n-ai să faci asta.

Însă privirea lui o sfidă să încerce să i se împotrivească.

Selig interveni înainte să apuce ea să se gândească să o facă.

— Tata m-ar jupui de viu dacă te-aş lăsa să mergi până în Anglia de Est fără a avea o armată completă în

spate, Kris, după cum ştii prea bine. Şi nici nu ţi-ar plăcea să fii departe de copiii şi de soţul tău atâta timp. Amândoi aveţi lucruri mai bune de făcut, dar eu nu. Şi, în plus, Royce are în slujba sa mai mulţi bărbaţi care vorbesc celtă şi oricare dintre ei mi-ar putea servi drept cel de-al doilea interpret.

— Presupun că Elfmar ar putea să facă asta, recunoscu Royce, doar pentru a remarca apoi: Dar s-ar putea ca ierarhului să nu îi placă să complice atât de mult lucrurile, lăsând ca vorbele lui să treacă prin gurile altor doi oameni înainte de a ajunge la Guthrum.

— Cât despre asta, replică Selig, e mai mult decât probabil că Guthrum va avea la îndemână propriul interpret care să poată fi folosit, în timp ce eu şi Elfmar am rămâne de faţă strict pentru a ne asigura că interesele saxonilor sunt bine protejate. Oricum ar fi, misiunea ar fi îndeplinită.

— Da, ei bine, discuţia nu-şi are rostul, iar decizia e în mâinile ierarhului. Iar Royce rânji pentru a arăta că ceea ce urma să adauge nu îi reflecta propriile sentimente. S-ar putea să prefere să se întoarcă la Alfred în loc să îşi pună încrederea într-un viking norvegian, lăsându-l să îi reprezinte pe saxoni în faţa unui viking danez. Ai fi surprins de cât de mulţi saxoni nu ştiu să facă diferenţa între unii şi alţii.

Selig râse la auzul acestor ultime cuvinte.

— Ţin minte clar că a existat o vreme când nici tu nu făceai vreo diferenţă.

— Asta a fost înainte să o cunosc pe această vikingă. Iar Royce o ridică pe Kristen peste bancă şi o trase în poala lui – fără proteste din partea ei, observă Selig, şi o sarcină deloc uşoară, având în vedere că sora lui era uriaşă în comparaţie cu femeile saxone. Are ea un stil de a distrage gândurile unui bărbat de la război.

— Şi tu ce gânduri ai acum, soţioare? întrebă Kristen, petrecându-şi braţele pe după gâtul lui.

— Mă gândesc că se face târziu.

Selig rânji, urmărindu-le jocul. Era o realitate pe care

el şi familia lui erau nevoiţi să o accepte, faptul că Kristen îl iubea cu foc pe acest saxon.

— Da, spuse el. Trebuie să mă bag şi eu în pat dacă tot pornesc spre Anglia de Est dis-de-dimineaţă.

— Dacă, replică Kristen. Şi alege rapid dacă vrei pe cineva care să-ţi încălzească patul. Nu-mi place să le aud certându-se pentru tine, aşa cum s-a întâmplat ultima dată, nu când avem oaspeţi care ar putea fi treziţi de larma lor.

Selig îşi dădu ochii peste cap în semn de protest.

— Aia nu a fost vina mea, Kris! Edith nu înţelesese că nu sunt dispus – nu pot – să tolerez gelozia.

— Da, ai fi în stare să împingi o femeie geloasă în pragul crimei, şi încă rapid.

— Lasă-l în pace, vulpoaico, interveni Royce, stăpânindu-se cu greu să nu râdă. L-ai tachinat destul în seara asta. Începe să roşească.

— El? pufni în râs, prefăcându-se sceptică. El a încetat să mai roşească din cauza femeilor lui când avea cincisprezece ani. Fratele meu nu are ruşine…

— Cum refuză să îi dea ascultare soţului ei, interveni Royce, luând-o pe Kristen în braţe şi ridicându-se, voi vedea dacă nu pot cumva să îi ocup mintea cu alte lucruri.

Selig nu auzi niciun protest la acea sugestie. Kristen se mulţumi să spună:

— Ai să-ţi frângi spinarea încercând să mă porţi din nou în braţe pe scările acelea, domnul meu.

— Dumnezeule îndurător, *urăsc* când îmi arunci provocări dintr-astea.

Royce o duse într-adevăr pe sus tocmai până în dormitorul lor de la etaj, iar dacă acest lucru se dovedi dificil pentru el – căci la cât era de înaltă în mod cert nu avea cum să fie uşor –, nu încăpea îndoială că avea să ia măsuri ca soţia sa să îl răsplătească temeinic cu acele „alte lucruri” pe care le pomenise.

Kristen avea dreptate, însă, în privinţa fratelui ei. Avea aici prea multe femei dintre care să aleagă, prea multe dispuse şi dornice să fie alegerea lui. Iar dacă Selig

nu s-ar fi împărţit cu atâta generozitate între toate care erau disponibile, nu ar fi avut astfel de probleme. La drept vorbind, ar fi trebuit să fie mai mofturos puţin... nu, nu putea fi atât de egoist.

Rânji şi îndreptă un deget încovoiat înspre Edith. Ar fi trebuit să aleagă o alta. Ea se bătuse pentru el – şi câştigase – însă el o pedepsise suficient consolând-o pe cea care pierduse bătaia aceea, însă gelozia şi atitudinea posesivă a lui Edith reprezentau o experienţă unică pentru el. Personal nu cunoscuse niciodată astfel de emoţii, iar femeile lui ştiau că nu era cazul să se abandoneze unor astfel de trăiri. Dacă îşi doreau loialitate, aveau să fie nevoite să o caute la altcineva.

— Doriţi mai multă bere, domnul meu? întrebă Edith când ajunse la el, imprimând vocii sale un ton uşor senzual.

El îi oferi zâmbetul care cucerise inimile atâtor femei încât le pierduse socoteala.

— Doar pe tine, dulceaţă.

Ea aproape îl răsturnă de pe bancă, ceea ce nu era deloc uşor de realizat având în vedere că era mai înalt decât ea cu mai bine de treizeci de centimetri şi mai greu cu vreo patruzeci şi cinci de kilograme. Însă se aruncă asupra lui cu atâta forţă, încât îl luă prin surprindere, gura ei năpustindu-se lacomă asupra gurii lui, mâinile ei strecurându-se deja sub tunica lui. Nu se putu abţine să nu râdă. Poate că, până la urmă, gelozia nu era totuşi chiar atât de rea.

Capitolul 3

Selig porni spre Anglia de Est în dimineaţa următoare. Întâmplător, bătrânul ierarh fu încântat să îi accepte serviciile, şi chiar ştia şi el o brumă de celtă. Elfmar se adăugă oricum grupului lor, de dragul clarităţii. Doar ierarhul, însă, aştepta cu nerăbdare să intre pe teritoriile

deţinute în prezent de danezi. Ceilalţi luptaseră toţi împotriva danezilor de mult prea multe ori ca să se simtă în largul lor printre ei, indiferent dacă era sau nu pace – cu excepţia lui Selig, care cunoscuse danezi cu mult înainte să cunoască saxoni şi nu avea nimic personal cu ei.

Însă aveau să treacă mai multe zile până să lase în urma lor graniţele ţinutului Wessex căci, din cauza vârstei înaintate a ierarhului, se deplasau anevoios, oprind frecvent să se odihnească la conacele pe lângă care treceau sau pe marginea drumului atunci când nu aveau încotro.

Faptul că înaintau încet nu îl deranja pe Selig. Avea o fire foarte relaxată, se enerva greu, râdea uşor. Şi nu văzuse prea mult din aceste ţinuturi în care hotărâse să se stabilească, în afară de cât apucase să vadă când o căutase pe Kristen şi pe ceilalţi, după ce se refăcuse de pe urma rănii provocate de vărul lui Royce, şi când intrase în război. Aşadar savura călătoria.

Sora lui îl condusese la plecare, făcându-i o promisiune.

— Voi avea grijă ca Ivarr şi soldaţii tăi să nu îţi distrugă noua casă dacă se întorc înaintea ta. Dar pentru binele tău sper să nu existe femei la curtea regelui Guthrum, altfel nu te vor mai lăsa să pleci.

El se mulţumise să râdă. Lui Kristen îi plăcea la nebunie să îl tachineze, deşi jumătate din ceea ce spunea ea era perfect adevărat şi nu căuta decât să îl enerveze, ceea ce rar se întâmpla. Şi soldaţilor lui le plăcea să îl tachineze, numindu-l Selig Chip de înger în loc de Selig Binecuvântatul, aşa cum fusese poreclit la naştere, nume care i se trăgea nu de la chipul ce hipnotiza femeile, ci de la faptul că moaşa îl declarase mort la naştere, însă tatăl lui îl readusese la viaţă.

Dimineaţa celei de-a doua zile de călătorie începu cu un cer perfect senin şi un soare dogoritor ce îi făcu să înainteze şi mai încet din respect faţă de ierarh. Însă compania era plăcută, iar peisajele încântătoare, explodând în toate culorile belşugului.

Cât trecură printr-un crâng ce proiecta o umbră binevenită peste cărarea îngustă, Elfmar îl amuză pe Selig cu poveşti şi începu să-i istorisească despre o zeiţă păgână care se coborâse pe pământ în căutarea unui amant dintre muritori. Cum toţi războinicii chipeşi şi puternici erau plecaţi la luptă, singura persoană pe care o găsi asupra căreia să îşi reverse favorurile fu un mărunt paznic la porci. Însă acesta nu era un porcar de rând, ci era de fapt un zeu deghizat, unul care era atât de topit după zeiţa aceea, încât ar fi făcut orice pentru a-şi petrece o noapte în patul ei, ar fi fost chiar dispus să se tăvălească în glodul de pe pământ. Însă zeiţa ghicise vicleşugul zeului şi…

Ambuscada îi luă pe toţi complet pe nepregătite.

Atacatorii lor se aruncară din copaci şi se năpustiră din tufişuri, fluturând bâte şi pumnale. Nu apucară nici să scoată săbiile, nici să înalţe o ultimă rugăciune, atât de fulgerător căzură asupra lor loviturile. Dintr-o duzină de chipuri Selig nu văzu decât unul, însă nu unul pe care să îl recunoască – un tâlhar, presupuse el, deşi bărbatul părea a fi prea fin îmbrăcat, sabia cu care îl spintecă pe ierarh, prea meşteşugit lucrată. Apoi fu lovit în moalele capului, simţi o durere explozivă şi căzu la pământ.

Un tânăr scoase dintre copaci un maiestuos cal de război şi i-l duse stăpânului său. Nobilul încălecă pentru a studia măcelul lăsat în urmă de oamenii săi.

— Luaţi-le caii, îi porunci acesta căpitanului său. Şi eventualii bani pe care îi aveau asupra lor, ca să pară că au fost prădaţi.

— Şi dacă Alfred trimite alţii?

— Îi va aştepta aceeaşi soartă.

Capitolul 4

Lady Erika îşi duse polonicul mare la buze pentru a gusta din supa de mazăre verde şi oftă, căci bucătarul avea din nou nevoie să fie şcolit.

— Mai mult şofran, Herbert, şi nu te zgârci nici la sare. Urmează să se întoarcă negustorul, şi voi reface toate proviziile care s-au sfârşit, inclusiv cele de mirodenii.

Nu ar fi trebuit să fie nevoită să i-o spună. Şapte ani ar fi fost timp suficient ca oamenii aceştia să înveţe că noul lor stăpân, deşi danez, nu era la fel de zgârcit pe cât fusese vechiul lor stăpân. Însă şerbii aceştia erau oameni timizi, şi nici nu era de mirare având în vedere cât de brutali şi de cruzi fuseseră paznicii casei pe care îi găsise ea.

Erika pusese capăt bătăilor aplicate la întâmplare când se mutase aici cu patru ani în urmă, fratele ei, Ragnar, lăsându-i mână liberă. Nu că ar fi fost prea moale. Era capabilă să poruncească o biciuire atunci când era cazul – sau o execuţie prin spânzurare, la nevoie. Nu putea să rămână stăpână peste proprietatea fratelui ei în absenţa acestuia fără a face ceea ce era necesar atunci când situaţia o impunea, iar acest lucru nu îi ridica probleme. Pur şi simplu credea în a fi corect şi a aplica o pedeapsă pe măsura greşelii.

Îl luase pe fratele ei la rost pentru situaţia pe care o lăsase să continue de-a lungul celor trei ani de dinaintea sosirii ei. Şi totuşi nu era cu adevărat vina lui că nu făcuse nimic, având în vedere că fusese plecat cu armata în cea mai mare parte a timpului din aceşti trei ani şi, prin urmare, nu fusese la curent cu ceea ce se petrecea.

Proprietatea lui era una excelentă şi o obţinuse fără vărsare de sânge. Bătrânul lord anglo-saxon care locuise acolo fusese înspăimântat de gândul că avea să îşi piardă toate posesiunile în favoarea armatei invadatoare şi astfel îi oferise lui Ragnar Haraldsson mâna singurei sale fiice. Iar Ragnar fusese încântat să o ia de soţie, pe ea şi toată zestrea ei, care includea loialitatea poporului ei.

Bătrânul tată murise din cauze naturale la scurt timp după aceea, iar preluarea titlului de stăpân al casei se desfăşurase fără probleme, deoarece Ragnar era căsătorit cu fiica familiei. Şi fiindcă fuseseră uniţi printr-o căsătorie legală, loialitatea oamenilor supravieţuise cu uşurinţă morţii

regretabile a stăpânei lor, survenită la nouă luni după nuntă, în timpul naşterii. Erau oamenii lui Ragnar acum – şi ai Erikăi.

Când sosise ea aici, nu doar bătăile încetaseră, ci şi lipsurile permanente la limita foametei, violurile, pedepsele cu moartea pentru fărădelegi mărunte. Însă oamenii aceştia trăiseră prea mult sub un jug atât de brutal; aproape toţi aveau cicatrici de la bătăile cu biciul încasate. Avea să dureze mai mult de câţiva ani să uite chinurile din trecut.

Acesta fusese motivul pentru care i se adresase cu atâta blândeţe bucătarului, iar acum îndulci mustrarea cu un zâmbet.

— Eventual şi puţin mai groasă, Herbert, cum ştiu că îţi place s-o faci. Prefer de departe reţeta ta în locul reţetei mele.

Lauda îl făcu pe bucătar să zâmbească radios când Erika plecă din bucătărie. Pe de altă parte, de regulă acesta era efectul ei asupra servitorilor, indiferent dacă îi lăuda sau nu – cel puţin asupra servitorilor bărbaţi. Fiindcă era neobişnuit de frumoasă, chiar şi un zâmbet era suficient.

Frumuseţea ei nu era ceva de care să se fi bucurat de la bun început, căci le făcuse pe surorile ei să o hărţuiască ani buni. Dar acum se simţea în largul ei cu felul în care arăta, chiar ajunsese să îi pară bine. Avea pometi înalţi, un nas scurt şi drept, buze trandafirii şi pline. Ochii îi erau albastru şters, cu gene dese şi sprâncene uşor arcuite. Însă mândria ei era părul ei lung şi auriu, cu nuanţe foarte subtile de roşcat.

Era o femeie înaltă în comparaţie cu oamenii printre care trăia. Dar avea oasele mici, ceea ce îi dădea un aspect delicat, fragil. Deşi nu se putea spune că ar fi fost slabă. Rotunjimile ei erau pline şi sculptate exact cum trebuia, sânii ei, mai mari decât majoritatea, dar bine proporţionaţi în raport cu silueta ei, picioarele lungi zvelte şi ferme.

Privirile o urmăreau de fiecare dată când traversa o încăpere şi o făcură şi acum când ieşi din bucătărie.

Aproape neobservată acum, o umbră se desprinse de perete şi o urmă în curtea interioară.

Drumul spre sala cea mare era luminat de făclii. Nu îşi dăduse seama cât de târziu se făcuse şi că toată lumea probabil aştepta să mănânce. Ultima masă a zilei fusese întârziată din cauza celor mai recente furturi, iar încercarea de a trece exact în revistă ceea ce lipsea de data aceasta o ţinuse ocupată şi pe ea, şi pe servitorii de la bucătărie timp de câteva ore bune. Aşadar porni în grabă spre sala mare, ştiind că Herbert nu avea să înceapă să servească mâncarea până nu se aşeza şi ea. Însă gândul îi era în continuare la furturi.

— Şapte pâini, inclusiv jumătate din condimente, spuse ea, adresându-se umbrei. Condimentele vor fi vândute, fără îndoială, dar pâinea?... Ai observat să se îngraşe cineva?

Mormăitul pe care îl primi drept răspuns însemna că nu.

— Şi Wulnoth nu are habar cine ar putea fi hoţul nostru?

Din nou acelaşi mormăit. Erika oftă. Trecuseră deja două săptămâni de când erau năpăstuiţi de furturi din proviziile de mâncare, din arme, ba dispăruseră chiar şi câteva dintre animalele lor din ogradă. Fie exista un străin foarte viclean care se strecura înăuntru şi afară din conac, fie cineva din propria gospodărie vindea produsele în Bedford pe o sumă frumuşică. Mare minune că nu fusese încă prins de Wulnoth, căpitanul gărzilor, căci pentru o asemenea faptă pedeapsa ar fi presupus cel puţin o bătaie cu biciul, iar lui îi plăcea la nebunie să şi-l folosească.

Îl dispreţuia pe mătăhălosul căpitan saxon, o făcuse încă din prima zi în care îl cunoscuse. Individul era arogant, la limita insolenţei, şi avea o cruzime înnăscută capabilă să stârnească o spaimă de moarte în oricine călca strâmb. S-ar fi descotorosit de el cu mult timp în urmă, însă acesta se supusese legilor ei odată stabilite, astfel că nu avea motiv să o facă, iar ceilalţi bărbaţi îl ascultau orbeşte, temându-se

de el mai mult decât se temeau de ea, era convinsă. În continuare căpitanul sugera pedepse mai aspre decât considera ea necesar, dar se pleca întotdeauna în faţa judecăţii ei, chiar dacă o făcea fără tragere de inimă.

Ajunse în sala cea mare, văzu că era bine luminată şi că oamenii casei se plimbau de ici-colo în grupuri mici, dar evitând mesele care fuseseră întinse. Îşi închipuia că jumătate dintre ei stăteau cu teama că zilele cu mâncare puţină sau deloc erau pe punctul de a reveni. Ar fi trebuit să ştie toţi că nu mai era cazul, însă de temerile vechi era greu să te scuturi. Cele noi erau mai uşor de lăsat deoparte şi fu încântată să constate că acum lumea nu se mai oprea din conversaţie când intra ea într-o încăpere, aşa cum se întâmplase o bună parte din timp în primul ei an acolo. Fireşte, acel fenomen nu fusese provocat nicio clipă de ea însăşi, ci de umbra ei, ceea ce era perfect de înţeles.

Turgeis Trei Metri era numele acestuia, deşi apelativul „Trei Metri” era o exagerare, ca în majoritatea numelor vikinge, dar nu una uriaşă, în cazul lui Turgeis. Avea doi metri înălţime şi era lat în piept, un bărbat cât un urs, cu o coamă lăţoasă şi o barbă roşu aprins şi ochi căprui blânzi – cel puţin ea îi considera blânzi. Nimeni altcineva nu îi împărtăşea părerea, nici măcar fratele ei, căci Turgeis, cu toporul lui de trei ori mai mare decât unul normal, putea stârni teama şi în cea mai dârză inimă. Şi nu se îndepărta niciodată prea mult de Erika, nu rămânea niciodată undeva unde să nu-i poată auzi vocea.

Acest lucru rămăsese neschimbat de când avea ea zece ani, când îl găsise lângă heleşteul ei secret, unde se refugia pentru a scăpa de certurile şi mizeriile din casa ei. Turgeis fusese pe jumătate mort, zăcând într-o baltă din propriul sânge, cu un topor înfipt în spate şi o jumătate de duzină de tăieturi adânci pe alte părţi ale corpului. Era norvegian şi fusese vândut ca sclav de propriul său frate, care fusese invidios pe el şi se temuse de el şi căruia negustorii de sclavi, oameni lipsiţi de scrupule, îi promiseseră că Turgeis avea să îşi piardă urma în pieţele

de sclavi din Orientul îndepărtat. Echipajul corăbiei îl batjocorise, spunându-i că avea să se vândă pe bani frumoşi ca paznic la harem, dar avea să fie nevoit să-şi piardă bărbăţia mai întâi. Nici nu era de mirare că încercase să evadeze în clipa în care corabia se oprise să-şi facă aprovizionarea în portul familiei ei. Întregul echipaj pornise în urmărirea lui, iar cadavrele lor erau împrăştiate în pădure de la debarcader până la heleşteul ei secret.

Erika aflase toate acestea ulterior, însă ceea ce o preocupase în acel moment fusese trupul lui. Dacă ar fi ajutat, şi-ar fi deconspirat refugiul secret, dar dacă l-ar fi lăsat să moară şi să putrezească acolo, locul ar fi fost oricum compromis. Aşa că se apucase să îl coasă chiar ea şi îi aplicase ierburi vindecătoare aşa cum se pricepea, iar Turgeis, miraculos, supravieţuise. Iar în timp ce el se refăcea, tatăl ei confiscase corabia rămasă fără echipaj şi sclavii rămaşi pe aceasta, vânzându-le pe toate la Birka. Drept urmare, pusese prea puţine întrebări despre cadavre, când fuseseră descoperite în cele din urmă, şi chiar mai puţine despre Turgeis în ziua în care Erika îl adusese acasă, spunând simplu:

— E prietenul meu.

Iar el devenise umbra ei de atunci.

Nu era chiar atât de rău să ai o umbră precum Turgeis. Era un bărbat care vorbea puţin, iar ea ajunsese să înţeleagă mormăiturile cu care îi răspundea ca fiind un limbaj al lui. Şi era într-adevăr cel mai apropiat prieten al ei. Mai mult, o ferise de a cădea sub palma grea a tatălui ei, aşa cum căzuseră atât de des numeroşii ei fraţi şi surori.

Tatăl ei avusese două soţii de drept şi trei sclave sexuale, toate aducându-i pe lume numeroşi copii. La moartea tatălui ei numărul acestora ajunsese la douăzeci, iar Erika nu fusese niciodată apropiată de niciunul dintre ei, cu excepţia lui Ragnar, fratele ei bun. Mama lor fusese cea de-a doua soţie. Prima soţie îi oferise bătrânului patru fiice şi trei fii, cu toţii mult mai în vârstă decât restul.

De fapt, fiul cel mare, care îi luase locul tatălui lor pe

pământurile lor daneze, avea şi el trei fiice cărora avea să se ocupe să le găsească soţi înainte să îi treacă prin cap să aranjeze căsătorii pentru Erika şi cealaltă soră a lui încă nemăritată. Şi cum majoritatea tinerilor din zona aceea plecaseră să îşi găsească un rost în viaţă pe alte teritorii, nici nu era de mirare că se aştepta să nu aibă niciodată un soţ sau o casă a ei.

Însă fratele ei se numărase printre cei care plecaseră de acasă în încercarea de a-şi găsi locul în lume altundeva şi se bucurase de un succes răsunător. Şi fusese una dintre cele mai fericite zile din viaţa Erikăi atunci când fratele ei trimisese după ea să vină să trăiască alături de el pe moşia lui proaspăt cucerită din Anglia de Est. Nu îşi făcuse mari speranţe, se bucurase pur şi simplu să plece dintr-o casă supraaglomerată şi colcăind de invidii meschine, un loc în care nu se simţise niciodată cu adevărat bine-venită sau măcar necesară.

Însă Ragnar îşi împărţise cu ea averea nou dobândită, îi oferise cea mai înaltă autoritate în casa sa, cea de stăpână a casei, şi puteri depline în absenţa lui. Iar acum existau şi perspective de căsătorie. Primise deja cinci cereri din partea soldaţilor lui Ragnar, vikingi viteji cu toţii, şi toate fuseseră refuzaseră de Ragnar însuşi. Acesta avea ambiţii mai înalte pentru ea, cel puţin un nobil înstărit, cu numeroşi servitori în slujba sa. Aceasta era noua lor casă. Era timpul să îşi întărească poziţia încheind alianţe. Iar acum Ragnar plecase cu soldaţii săi să caute contracte de căsătorie pentru amândoi.

Erika ar fi trebuit să fie în culmea fericirii. Ragnar îi promisese că avea să fie foarte mulţumită de bărbatul pe care avea să i-l aducă, iar ea nu se îndoia că aşa avea să fie, căci Ragnar voia să o ştie fericită. Problema era că ideea de a avea un soţ nu mai era acum o dorinţă aprinsă. Fratele ei îi oferise atât de multe – o răsfăţase, de fapt –, încât ar fi fost perfect mulţumită să rămână unde se afla. Chiar şi dorinţa ei de a avea copii era satisfăcută de fiul lui Ragnar, Thurston, de a cărui educaţie se ocupa ea acum.

La drept vorbind, încă îşi dorea un soţ şi încă spera să cunoască iubirea, şi se ruga adesea ca bărbatul pe care avea să i-l găsească Ragnar să se dovedească a fi acea iubire. Dar era atât de mulţumită de viaţa ei din acel moment, încât se temea de o schimbare, se temea că nu avea să fie la fel de fericită cum era.

Presupunea că temerile ei erau normale, aceleaşi pe care le aveau majoritatea femeilor când se aflau în faţa unei iminente căsătorii cu un bărbat necunoscut. Viaţa ei avea să se schimbe din nou, deşi nu demult abia se obişnuise cu cea pe care o ducea în acel moment.

Însă ştia că situaţia ei avea să se schimbe oricum odată ce Ragnar se căsătorea din nou. Acest lucru era inevitabil. Şi deşi avea să fie bine-venită în casa lui Ragnar pentru tot restul vieţii ei dacă ar fi ales să rămână acolo, nu îşi dorea să se simtă din nou inutilă şi nedorită.

Aşa că păstrase tăcerea în privinţa preferinţelor ei când Ragnar deschisese iniţial subiectul şi nici nu îi ceruse un an sau doi de libertate înainte de a fi nevoită să se căsătorească. Ragnar credea că îi îndeplinea cea mai aprinsă dorinţă. Ea îl lăsa să o creadă. Dar nu era deloc încântată. Şi-ar fi dorit pur şi simplu ca lucrurile să rămână aşa cum erau în momentul acela. Pe de altă parte, habar nu avea că lucrurile erau pe cale de a se schimba drastic, şi cu mult mai rapid decât se aştepta ea.

Capitolul 5

Carul cu boi înaintă anevoios pe cărarea din pădure, condus de o femeie bătrână, cu mâinile noduroase şi părul cenuşiu lăţos. Pe lângă car venea şchiopătând o tânără, deşi fără dureri; şchiopătatul se datora faptului că unul dintre picioare era mai scurt decât celălalt, un defect cu care se născuse. Duhoarea morţii le întâmpină cu mult înainte să ajungă la cadavrele de pe cărare. Era un miros

care pe bătrâna Valda o bucura. Era un miros pe care tânăra ei nepoată, Blythe, îl detesta, dar cu care se obişnuise.

Văzând în cele din urmă cadavrele, Valda trase carul pe marginea drumului şi sări nerăbdătoare din el. Era vioaie pentru o femeie în vârstă şi se mişcă rapid printre morţi, când scotocind prin buzunare, când răsturnând câte un cadavru pe cealaltă parte.

Nu trecu mult până când Blythe o auzi mormăind.

— Câh, ne-au luat-o jefuitorii de cadavre înainte.

Ar fi trebuit să spună alţi jefuitori, căci Valda se întreţinea pe ea şi pe nepoata ei din ceea ce rămânea de pe urma morţilor. Războaiele care făcuseră prăpăd prin locurile acelea atâţia ani la rând fuseseră o mană cerească pentru ea şi cei ca ea, care se obişnuiseră să vină în urma armatelor daneze. Pretextând că îşi căuta fiul, nu o deranja nimeni când scormonea printre trupurile celor căzuţi în luptă, înşfăcând banii sau bijuteriile care îi erau la îndemână.

Dar ceea ce spusese Valda era adevărat. Bărbaţii aceia fuseseră deja găsiţi de alţi jefuitori, care îi curăţaseră complet. Lipseau toate cizmele, mai puţin o pereche plină de găuri, toate pelerinele, tot ce era din piele, toate armele, lâna. Nu mai rămăseseră decât două tunici şi acelea atât de sfâşiate de rănile suferite de purtătorii lor încât nu ar fi fost demne de atenţie nici măcar pentru un jefuitor de cadavre. Majoritatea bărbaţilor încă aveau pe ei pantalonii, plini de sânge şi duhnind a moarte, deşi armurile le fuseseră furate. Doi erau goi puşcă, chiar şi rufăria de corp fiind suficient de fină pentru a se justifica furtul ei, cei doi fiind probabil nobili.

Blythe rămase lângă scena măcelului cu spatele împotriva vântului, aşteptând răbdătoare să termine mătuşa ei. Valda era furioasă că nu mai rămăsese nimic pentru ea şi începuse să smulgă una dintre tunicile rămase. Blythe ştia că avea să spele haina, să o coasă şi să o vândă la piaţă în schimbul unei mese calde.

Blythe detesta să atingă cadavrele, iar mătuşa ei nu insista niciodată s-o ajute, lucru pentru care îi era recunoscătoare. Ea se ocupa să vândă orice ar fi găsit şi se vindea uneori şi pe ea când vremurile erau grele. Valda o crescuse şi era singura viaţă pe care o ştia. Însă Valda era în pragul bătrâneţii acum şi tânjea să aibă un acoperiş deasupra capului în loc de un car cu boi şi să nu mai doarmă pe pământul rece.

Nu era o speranţă deşartă, sau cel puţin nu mai era acum, căci Valda auzise că soţia vărului ei murise, iar ea şi Blythe mergeau acum să-i facă o vizită în Bedford. Soţia lui Aldrich fusese cea care refuzase să le adăpostească şi pe ele în trecut, când îl rugaseră, dar soţia lui era moartă acum, iar Valda spera că Aldrich avea să o ia de soţie pe Blythe, oferindu-le casa pe care şi-o dorea cu atâta disperare. Blythe spera şi ea că lucrurile aveau să decurgă a. Şa cum se aştepta Valda. Aldrich era mult mai bătrân decât ea, dar nu era un bărbat urât sau rău la suflet şi nu ar fi deranjat-o să devină soţia lui. În plus, o tratase întotdeauna cu bunătate, în ciuda defectului ei. Iar a avea o casă şi mâncare zi de zi era o perspectivă plăcută, foarte plăcută.

Îşi lăsă privirea să rătăcească în timp ce aşteptă să termine mătuşa ei. Detesta moartea, o întâlnise atât de frecvent, şi totuşi continua să îi atragă privirea cu o fascinaţie morbidă. Iar ochii ei se întoarseră la nesfârşit asupra aceluiaşi bărbat până când, în cele din urmă, se duse la el.

Era unul dintre cei doi bărbaţi care fuseseră despuiaţi complet, iar Valda îl răsturnase pe spate – gemând şi înjurând în tot acest timp, căci era uriaş – pentru a căuta inele pe mâinile lui. Probabil nu purtase niciunul, căci avea toate degetele întregi, iar tăiatul lor era cea mai rapidă soluţie pentru un jefuitor care voia să fure un inel ţinut captiv între articulaţiile umflate.

Trupul lui era tânăr şi superb sculptat, fără nicio rană vizibilă, cel puţin din câte vedea ea, deşi cu suficiente

cicatrici ca să demonstreze că era un războinic. Era, totodată, cel mai înalt şi masiv trup pe care îl văzuse vreodată. Însă chipul lui fu cel de pe care nu reuşi să îşi desprindă privirea, un chip de înger, atât de frumos încât îi stârni o străfulgerare de durere în piept. Şi pentru prima dată în atâţia ani de când văzuse bărbaţi morţi astfel, ochii i se umplură de lacrimi.

Era tipic pentru efectul lui asupra femeilor faptul că Blythe, care nu îl cunoştea şi nu îl mai văzuse niciodată, putea să plângă moartea unui bărbat care arăta ca el. Ceea ce şi făcea, fără ştirea mătuşii ei, şi chiar se lăsă în genunchi lângă el, punându-şi mâna pe obrazul lui. Pielea îi era caldă şi suplă, ceea ce o făcu să icnească surprinsă. Dar îşi smulse mâna ţipând când simţi atingerea răsuflării lui pe ea.

— Mătuşă Valda, bărbatul ăsta nu e mort!

Valda ridică privirea de la tunica pe care o împăturea şi spuse complet indiferentă:

— Şi ce dacă? Va fi în curând.

— Dar nici măcar nu are vreo rană!

Valda veni lângă ea şi coborî privirea asupra bărbatului. Se chinuise suficient cu spatele lui până reuşise să îl întoarcă şi ştia că nici acolo nu avea vreo rană ascunsă. Se aplecă să îi ridice capul cu ambele mâini şi să i-l pipăie şi găsi umflătura care îl pusese la pământ, o gâlmă cât pumnul ei mic.

Îi lăsă capul să cadă înapoi pe pământul tare fără a-i păsa de durerea pe care ar fi putut să i-o provoace. Bărbatul nu scoase niciun sunet.

— Are căpăţâna spartă, spuse ea indiferentă. Oamenii rareori se mai trezesc din aşa ceva.

— Dar s-ar putea să o facă?

— Da, s-ar putea, cu îngrijire constantă, de care nu va avea parte aici. Acum mişcă-te! Am terminat...

— Aş putea să îl îngrijesc eu.

Expresia Valdei deveni consternată.

— Nu, cum ai putea? Nu avem suficientă mâncare cât

să ne aşezăm tabăra aici. Şi ar fi o risipă de timp şi dacă am face-o. Cel mai probabil va muri oricum.

Aţintindu-şi din nou privirea asupra bărbatului, Blythe se încăpăţână.

— Dacă există o şansă cât de mică să îl salvăm, am să încerc să o fac.

— Îţi spun, nu putem rămâne aici. Trebuie să ajungem la satul următor să ne refacem…

— Atunci îl luăm cu noi.

Valda îşi aruncă dezgustată mâinile în aer.

— Eşti toantă, fato? De ce am face o asemenea tâmpenie?

— Ca să îl salvăm, spuse Blythe simplu.

— Dar el nu înseamnă nimic pentru noi.

În momentul acela Blythe menţionă singurul lucru care în mod cert ar fi făcut-o pe Valda să o asculte.

— Ne va răsplăti pentru că l-am salvat şi nu doar cu o mână de bănuţi, ci cu o sută pe puţin. E un bărbat nobil. De ce altceva i-ar fi furat tot ce avea pe el? Nu ţi-ar plăcea ca de data asta să ajungi la uşa lui Aldrich cu nişte bani în buzunar, ca să nu părem atât de nevoiaşe?

Valda fu ispitită de idee, dar continuă să se încrunte.

— Nu-i deloc uşor să îndeşi terci pe gâtul unui bărbat care e pe jumătate mort şi nu poate să înghită. Va deveni tot mai slab cu fiecare zi şi se va stinge într-o săptămână.

— Poate chiar două sute…

— Atunci ajută-mă să-l urc în căruţă! Dar aşa să ştii, fato, că dacă nu se trezeşte până ajungem în Bedford, cu mâna mea o să-l arunc în tufe. Nu putem să ne arătăm înaintea lui Aldrich cu bărbatul ăsta, că o să ne închidă uşa în nas. Vărului meu nu-i place să atragă atenţia nobililor, nici măcar a celor recunoscători. Nu iese niciodată nimic bun din asta. Deci făgăduieşte-mi, altfel nu se clinteşte de aici. Nu ai să mi te opui când va veni vremea să ne descotorosim de el.

Blythe dădu din cap cu entuziasm, ferm convinsă că în două săptămâni aveau să reuşească să îl

înzdrăvenească, atât urmând să le ia, cel mai probabil, să ajungă la Bedford cu boul lor bătrân. Nu încăpu în căruţă, firește. Fură nevoite să coboare partea din spate pentru ca picioarele să îi poată atârna peste margine şi chiar şi aşa, din cauză că picioarele lui erau atât de lungi, la fiecare hop de pe drum călcâiele i se loveau de pământ. Dar nimic din toate acestea nu îl trezi.

Zilele trecură una după alta, cu Valda bombănind neîncetat, deşi îi arătă totuşi lui Blythe cum să frecţioneze gâtul bărbatului pentru a-l face să înghită un firicel subţire de lichid. Însă pe calea aceasta nu reuşiră să-i administreze prea mult lichid, deşi nu îşi dădea seama dacă slăbea sau nu, atât fusese de sănătos şi de musculos la început.

Însă Blythe îl îngriji cu toată tandreţea, fiind deja îndrăgostită până peste cap de el. Ba chiar se vându pentru a cumpăra carne pentru fiertura lui, când ea şi Valda rareori îşi luau carne pentru ele însele. O făcu bucuroasă, hotărâtă că avea să supravieţuiască, în ciuda faptului că nu scotea niciun sunet, nu mişca niciun deget cu voia lui, nu deschidea niciodată ochii şi era chinuit de o febră care ba apărea, ba dispărea.

La drept vorbind, Blythe făcu tot ce îi stătea în puteri, deşi nici ea, nici Valda nu ştiau mare lucru în materie de leacuri şi de îngrijire. Chiar şi aşa, ajunseră în Bedford fără ca bărbatul să-şi fi revenit. Împovărată de promisiunea pe care o făcuse, Blythe reuşi, prin vorbe dulci şi ameninţări, să o convingă pe mătuşa ei să zăbovească alte două zile, dar nu putea să-i ceară mai mult de atât. În joc era propriul ei viitor, avea de câştigat o viaţă mai bună. Valda avu grijă ca Blythe să înţeleagă că nu îşi puteau risca viitorul de dragul unui bărbat pe care nu îl cunoşteau.

Însă, Dumnezeule îndurător, a-l abandona pe bărbatul acela se dovedi a fi cel mai greu lucru pe care îl făcuse Blythe vreodată. Plânse într-una cât timp îl îmbrăcă din teancul de haine furate al Valdei, certându-se cu mătuşa ei pentru a face acest lucru, căci Valda nu se îndura să tolereze o asemenea risipă, în timp ce Blythe refuza să îl

lase pe bărbat la fel de despuiat cum îl găsiseră. Măcar atât putea să facă, acum că îl lăsa de izbelişte. Însă fu şi ea copleşită de emoţii în final şi îl pălmui în repetate rânduri, ţipându-i să se trezească, urlând de cât era de nedrept totul, cât era de injust ca, după tot ceea ce făcuse, să constate că mătuşa ei avusese dreptate. Bărbatul nu avea să se mai trezească vreodată.

În cele din urmă Valda o târî de acolo, mustrând-o pentru ochii umflaţi, văitându-se că Aldrich nu avea să îşi dorească o femeie înlăcrimată. Lui Blythe nu îi păsa în momentul acela. Avea să-l facă pe Aldrich să o ia de soţie, cu sau fără ochii înlăcrimaţi. Şi deşi nu avea să-l mai vadă niciodată pe bărbatul acela, oricine ar fi fost el, urma să şi-l amintească pentru tot restul vieţii.

Capitolul 6

Ploaia fu cea care îl trezi pe Selig, şirul neîntrerupt de picături, strângându-se pe mănunchiul de frunze de deasupra capului său şi izbindu-l direct în mijlocul frunţii. Însă durerea din moalele capului care îl întâmpină se dovedi atât de sfâşietoare încât îl cufundă din nou în nesimţire pentru încă o zi.

Soarele strălucea când se trezi din nou şi simpla lui intensitate fu suficientă pentru a-i provoca durere, deşi văzu cu ochii mijiţi că nu îl atingea direct, că era protejat de tufele sub care se afla. Cealaltă sursă de durere se făcu şi ea simţită din nou şi nu fu la fel de îndurătoare de data aceasta, nu îl făcu să-şi piardă din nou cunoştinţa, nici nu se risipi. Îi fu teamă să se mişte din cauza durerii şi preţ de câteva clipe lungi şi confuze nici nu o făcu, învăţându-se treptat cu pulsaţia dureroasă, scrâşnind din dinţi pentru a se abţine să nu geamă.

Când ridică într-un final mâna pentru a identifica sursa durerii, degetele îi tremurară, iar braţul lui refuză să

rămână ridicat, căzând înapoi la pământ. Era slăbit, îşi dădu el seama. Probabil pierduse mult sânge până să ajungă astfel şi începu să-şi facă griji că dăduse serios de bucluc. Ar fi putut fi în pragul morţii, din câte ştia el, şi tot nu avea habar ce fel de rană suferise.

Aşteptă o vreme înainte să încerce din nou să găsească rana, iar de data aceasta reuşi. Se pipăi pe faţă mai întâi, căci durerea părea să fie peste tot, însă acolo nu găsi decât o umbră vagă de barbă ţepoasă. Acest lucru îl asigură că nu fusese cufundat în nesimţire multă vreme, cam o zi, poate; pe de altă parte, nu avea de unde să ştie că o mână tandră îl bărbierise în ultimele zece zile. Găsi în cele din urmă gâlma din moalele capului, care îl făcu să icnească în clipa în care apăsă punctul dureros. Nu era la fel de umflată ca înainte, dimensiunea ei din acel moment risipindu-i îngrijorarea că fusese chiar atât de gravă cum se temuse el. Însă nu simţi nici atingerea lipicioasă a sângelui, ceea ce îl făcu să se întrebe cum se explica slăbiciunea pe care o simţea în braţe şi picioare?

La început bănui că probabil era rănit şi altundeva, dar încă nu descoperise unde. Prin urmare îşi verifică şi restul corpului, scuturându-şi uşor fiecare braţ şi picior pentru a vedea dacă mişcarea respectivă avea să îi provoace durere. Nu simţi nimic în afară de un disconfort general şi o înţepeneală a întregului trup, un gol dureros în burtă, ceea ce nu era surprinzător dacă nu mai mâncase nimic de o zi, şi o senzaţie bizară de durere în călcâie, ca şi cum ar fi fost bătut cu nuiaua la tălpi. Dar fiindcă acele senzaţii nu îi erau cu nimic mai uşor de înţeles decât slăbiciunea întregului său trup, nu insistă asupra lor, căci gânditul nu făcea decât să-i înteţească durerea de cap.

Se întrebă, însă, cum avea să se întoarcă la Wyndhurst, care nu se afla la mai mult de o zi depărtare, eventual două pe jos, când chiar şi gândul de a se ridica în capul oaselor îl umplea de spaimă. Zăcu acolo preţ de încă o oră, neîndurându-se să încerce, dar în cele din urmă o făcu, sprijinindu-se întâi pe coate, apoi împingându-se până

se ridică în capul oaselor. Pe bună dreptate anticipase cu groază momentul, căci fu copleşit de ameţeală, dar şi mai neplăcută se dovedi a fi greaţa care îi urmă imediat. Se aplecă pe o parte, gata să-şi verse maţele, dar nu ieşi nimic. Ceea ce nu îi opri însă spasmele gâtuite care îl zgâlţâiră, din nou şi din nou, făcând să îi tresară tot corpul şi proiectându-i noi săgeţi tăioase în creier, până când durerea deveni din nou insuportabilă.

Era tot lumină afară când se trezi din nou, dar nu îşi putea da seama dacă era aceeaşi zi. Durerea era şi ea tot acolo, la fel de chinuitoare, iar când îşi aminti încercarea anterioară de a se ridica, fu suficient pentru a rămâne întins încă multă vreme. Golul dureros din stomac şi slăbiciunea bizară care nu se lăsa nicicum alungată fură cele care îl determinară în cele din urmă să se clintească. Avea nevoie de hrană – pe bunul Odin, se simţea lihnit –, de un pat moale şi de sora lui care să îl cocoloşească, şi nu putea să se bucure de niciuna dintre acestea dacă rămânea acolo. Aşadar într-un final scrâşni din dinţi, hotărât ca de data aceasta să se ridice în picioare şi să pornească la drum, dar o făcu prin mişcări *foarte* lente.

Ameţeala îl lovi din nou când ajunse în capul oaselor, dar i se împotrivi cu toată forţa şi reuşi să ţină la distanţă greaţa care o însoţea. De-abia acum observă că vederea îi era uşor înceţoşată ceea ce, din fericire, nu se întâmpla mereu, ci doar când şi când.

Însă cât stătu aşezat acolo, fără a se grăbi deloc să facă ultimul efort de a se ridica în picioare, avu timp să observe unde se afla şi ce haine purta, constatând că nu erau hainele lui. Pantalonii de culoarea noroiului îi veneau atât de strâmţi pe corp încât nu aveau nevoie să fie legaţi în cruce şi i se terminau chiar deasupra genunchilor. Tunica gri era lată, dar scurtă, făcută fără îndoială pentru un bărbat căruia îi plăcea prea mult să mănânce. Era atât de largă încât nu observă cât slăbise, ceea ce ar fi explicat senzaţia de sfârşeală, dar nu şi ce anume o cauzase. Încălţările din cârpe aveau găuri în tălpi, iar acest lucru ar fi

putut fi unul dintre motivele pentru care îl dureau picioarele, dacă totuşi umblase pe jos – ceea ce era posibil, îşi spuse.

Îşi aduse aminte de perioada când rătăcise pe coasta de sud a Wessexului, în căutarea surorii lui, deghizat într-un pescar din Devon, de origine celtă, şi încă unul nevoiaş, îmbrăcat în haine ponosite. Dar acea experienţă fusese precedată de delirul febril pe care îl suferise până să îi fie îngrijită rana. Avusese vise intense atunci, în timp ce se refăcea, şi se temu pentru o clipă că încă trăia acel moment, că tot ceea ce se întâmplase de atunci fusese doar o plăsmuire a imaginaţiei sale. Se scutură însă rapid de acea idee, căci nu ar fi putut să îşi imagineze pe cineva precum cumnatul lui înainte de a-l fi întâlnit vreodată. Royce era prea unic – iar durerea din capul lui era prea reală şi nu avea nicio legătură cu acea perioadă de dinainte.

Hainele, însă, nu erau foarte diferite. Erau la fel de zdrenţuite cum fuseseră şi celelalte şi în ruptul capului nu pricepea de ce era îmbrăcat cu ele. Ba mai mult, grupul lui se aflase pe drum când fuseseră atacaţi, şi atunci el de ce fusese mutat pe marginea drumului? De fapt, vedea drumul printre frunze şi nu erau cadavre pe el. Fuseseră deja găsite, iar el scăpase privirilor pentru că se târâse în acele tufe? Şi dacă ajunsese acolo singur, cum se făcea că era îmbrăcat cu altceva?

Efortul de a se concentra asupra acelor gânduri îi înteţea în continuare durerea de cap, prin urmare nu zăbovi prea mult asupra lor. Iar acum deveni stringent să afle ce moment al zilei era. Cum soarele se afla foarte jos, nu îşi dădea seama dacă era dimineaţă sau seară, însă trebuia să găsească ajutor înainte de lăsarea întunericului şi nu putea să o facă dacă nu se ridica în picioare.

Ceea ce nu fu uşor. Primele câteva încercări îl făcură să cadă în patru labe, până trecu accesul de ameţeală, iar primii câţiva paşi pe care reuşi să îi facă se dovediră un eşec, sfârşeala făcând să i se taie picioarele sub el. Curând

deveni o problemă de hotărâre şi încăpăţânare, nu doar de supravieţuire, şi în cele din urmă porni anevoios prin pădure, împingându-se de la un copac la altul, sprijinindu-se de ei, împleticindu-se când nu avea de ce să se ţină, căzând încă de câteva ori înainte de a ajunge undeva într-un final.

Rămase în pădure, căci pe drum nu ar fi fost în siguranţă să călătorească singur, mai ales fără arme, căci nu îi mai fusese lăsată niciuna. Toporul lui lung dispăruse, la fel şi spada sa frigiană, şi pumnalul cu nestemate pe care îl purta la cingătoare, ba chiar şi cingătoarea, a cărei cataramă fusese gravată cu barosul lui Thor. Dacă îi prindea vreodată pe tâlharii aceia…

Simţi miros de mâncare înainte să vadă coliba, iar norocul care îi fusese hărăzit prin nume îşi spuse din nou cuvântul, căci doar buna gospodină se afla acasă, iar ea îi aruncă o singură privire şi îl aşeză la masa ei. În faţă îi puse pâini proaspăt coapte, precum şi unt cremos şi ce îi mai rămăsese de la masa de dimineaţă, în timp ce îi găti şi alte bucate, inclusiv cocoşul de munte pe care îl pregătise pentru cina soţului ei.

Femeia rotundă ca un heruvim, de vârstă mijlocie, îl răsfăţă cum era obişnuit să fie răsfăţat de femei, deşi el nu pricepu boabă din tot ce spuse ea. Probabil vorbea saxonă, îşi spuse el, dar cu un accent care lui nu îi era familiar. Şi deşi încercă să comunice cu ea în mai multe limbi, nici ea nu îl înţelese cu nimic mai bine. Însă mâncă tot ceea ce îi puse dinainte, până nu mai putu să îndese nicio îmbucătură în stomac – şi totuşi simţea că ar fi vrut să mănânce mai mult.

Fu tentat să îşi petreacă noaptea acolo. Îşi recăpătase puţin forţele, dar nicidecum pe de-a-ntregul, iar durerea constantă de cap nu se ameliorase deloc, cu toată mâncarea pe care o înfulecase. Însă ceea ce îi trebuia acum era un vraci, nu doar odihnă, şi se îndoia că blajina gospodină l-ar fi putut ajuta în această privinţă, chiar dacă ar fi reuşit să o facă să priceapă care era problema.

Se temea, totodată, că începea să îl cuprindă febra, căci gândirea refuza să îi rămână limpede, înceţoşându-i-se când şi când, astfel că acum ştia unde era, dar o clipă mai târziu nu mai era sigur. Singurul lucru cert era că trebuia să ajungă la cineva care să-l poată înţelege şi să-i poată da de veste surorii lui. Ea avea apoi să vină şi să îl ducă acasă, fiindcă nu mai era convins că era capabil să se întoarcă singur.

Aşa că porni din nou la drum, luând-o spre sud. Soarele în mod cert cobora spre apus, indicându-i direcţia în care să meargă. Iar acum avea asupra lui un sac cu de-ale gurii ce avea să îi ajungă pentru o zi sau două, graţie generoasei gospodine. Era, la drept vorbind, aproape prea greu să îl poată căra, având în vedere că îşi folosea toată forţa pentru a umbla pur şi simplu. Slăbiciunea lui inexplicabilă continua să îl deruteze, iar capul îl durea prea tare ca să se concentreze asupra acestei probleme sau asupra celorlalte care îl sâcâiau.

Se scurseră câteva ore şi, odată soarele apus, cerul începu încet să se întunece, iar puterile lui Selig erau pe sfârşite – însă norocul nu îl părăsi nici de data aceasta. Mai avu suficientă lumină cât să desluşească vag conacul la care ajunsese într-un final, o construcţie masivă păzită jur-împrejur de ziduri groase de lemn. Nu era sigur dacă trecuseră pe lângă aceasta în drumul lor spre Anglia de Est, dar într-o locuinţă atât de mare nu se putea să nu existe cel puţin o persoană care să vorbească limba celtă.

Merse pe lângă zidul înalt căutând poarta, sperând la un pat moale, sperând la o armată de femei agitându-se în jurul lui şi căutând să-i asigure tot confortul. Însă nu reuşi să ajungă la poartă. Ameţeala îl copleşi din nou şi se prăbuşi lângă zid, incapabil să mai facă un pas până nu îi trecea.

I se păru că aude voci dincolo de zid, dar vorbeau prea încet pentru a putea să distingă cuvintele, şi nu era sigur că mai avea suficientă forţă să îi strige suficient de tare pentru a fi auzit. Nu se dovedi necesar. Patru călăreţi

apărură lângă poartă, cel mai probabil o patrulă întoarsă acasă, iar doi dintre ei se îndreptară spre el. Selig oftă uşurat, ceea ce, din nefericire, se dovedi uşor prematur, căci în locul acesta nu ajutor avea să găsească, ci toate chinurile iadului.

Capitolul 7

În drumul ei spre sala mare, Erika observase vag patrula ce se întorcea acasă. Întârziase din nou la cină, ceea ce se întâmpla tot mai des în ultima vreme, din cauza vicleanului lor tâlhar. Vinovatul lovise din nou în după-amiaza aceea, de data aceasta furând o bijuterie de-a ei. Astfel că gândurile îi erau concentrate asupra acestui lucru şi asupra frustrării stârnite de faptul că încă nu îl înhăţaseră pe tâlhar după atâtea săptămâni de când tot încercau.

Însă de-abia ajunse la masa înaltă şi îşi întâmpină nepotul cu o îmbrăţişare strânsă, când unul dintre paznici apăru lângă ea pentru a-i spune că Wulnoth capturase o iscoadă şi cerea permisiunea să îl spânzure. Era tipic pentru Wulnoth să ceară o judecată chiar înainte ca ea să fi apucat să reflecteze sau să audă toate detaliile.

— Aduceţi-l pe prizonier aici cât mai repede, imediat ce sala se mai goleşte de oameni.

Bărbatul ezită stânjenit înainte de a răspunde.

— Ar fi o faptă de bunătate din partea voastră, doamna mea, dacă aţi veni dumneavoastră la el, mai degrabă. A fost nevoie de şase oameni pentru a-l târî până în carceră. Refuză să umble.

— De ce anume?

— Nu ne-a spus – de fapt vorbeşte o limbă pe care nu o ştim.

Ea pufni dispreţuitoare la aceste cuvinte.

— Ei, haide, dacă individul e spion, trebuie să poată să ne înţeleagă, altfel nu ar putea afla nimic în afară de

ceea ce poate vedea cu ochiul liber el sau oricine altcineva. De ce îl acuză Wulnoth?

— Nu ne-a spus.

Erika oftă.

— Prea bine, voi veni după ce mănânc. Mă gândesc că problema poate să aştepte până atunci.

Bărbatul roşi auzind tonul ei sec şi se îndepărtă în grabă. Însă cât se înfruptă din bucatele puse dinaintea ei, Erika rămase distrată, întorcând pe toate părţile ceea ce îi spusese paznicul. Şase bărbaţi pentru a târî unul în carceră? Aşa ceva nu avea deloc logică, decât dacă presupusa iscoadă ar fi fost cineva precum Turgeis, iar din câte ştia ea Turgeis era unic.

Însă curiozitatea îi fusese stârnită, ceea ce o făcu să se ridice de la masă înainte de a-şi fi astâmpărat cu totul foamea. Umbra ei, desigur, o urmă, aruncând şi el o privire plină de alean spre propria mâncare neterminată, căci apetitul lui era inevitabil mult mai mare decât al ei.

Carcera nu mai era, ca odinioară, o gaură adâncă în pământ folosită pentru a azvârli prizonieri în ea. Era acum o baracă solidă, de dimensiuni modeste, fără geamuri şi cu lanţuri prinse pe fiecare perete. Singurul lucru care rămăsese neschimbat era numele ei.

Erika mai trecuse pe acolo doar o singură dată, nu fiindcă ar fi avut atât de puţini prizonieri, ci fiindcă prefera să îi judece în sala mare şi înainte de a fi aruncaţi în temniţă, dacă se dovedea că era totuşi cazul să fie întemniţaţi. Personal detesta acea carceră, brutalitatea ei, lanţurile, bicele atârnate pe pereţi, şi felul în care duhnea locul acela, nu doar a mirosuri neplăcute, ci şi a teamă.

Din fericire, prizonierii erau judecaţi rapid, aşa că nu erau nevoiţi să petreacă prea mult timp în carceră. Iar dacă bărbaţii sau femeile nu îşi puteau plăti sancţiunile pentru fărădelegile comise, Erika prefera tradiţia locală de a-i lua în robie pentru o perioadă de timp, de regulă nu mai mult de un an, în locul obiceiului lui Wulnoth de a-i biciui până îi omora pe jumătate.

Însă spionatul era o cu totul altă treabă, pentru care nu existau sancţiuni în bani, având în vedere că ţinea de războaie şi sisteme de apărare şi strategii descoperite pe furiş care ar fi putut devasta armate întregi. Spânzurătoarea ar fi fost o moarte blândă pentru o iscoadă capturată în toiul războiului, iar cum Erika era cea care trebuia să se ocupe de această situaţie, nu putea decât să se bucure că războaiele se încheiaseră, iar acuzaţia nu părea foarte gravă în opinia ei. Ragnar, care luptase în acele războaie, ar fi contrazis-o. Dar el nu era acolo.

Wulnoth era încă prezent când paznicul o conduse în baracă. Ardea o singură făclie, nu suficientă pentru a lumina întregul spaţiu, dar suficientă cât să creeze o pătură de fum peste capetele lor, făcând să-i usture ochii. Erika arătă spre uşă, cerând să fie lăsată deschisă ca aerul să fie mai uşor de respirat. Carcera era domeniul lui Wulnoth, dar chiar nu punea niciodată să fie curăţată?

Turgeis se lipi neobservat de peretele în care era încastrată uşa, unde nu ajungea decât prea puţină lumină. Prizonierul era prins cu lanţuri de peretele din celălalt capăt, cu braţele întinse mult deasupra capului. Însă mai mult de atât nu văzu din el, căci mătăhălosul Wulnoth stătea chiar în faţa lui, ascunzându-l ochilor ei. La drept vorbind, Wulnoth tocmai îl înşfăcase pe bărbat de păr pentru a-i ţine capul ridicat când intră ea, dar îi dădu drumul apoi şi se retrase deoparte. Capul bărbatului se prăbuşise deja înapoi în piept, ca şi cum ar fi fost leşinat.

Erika încremeni, cuprinsă de furie, dar se mulţumi să ridice o sprânceană întrebătoare spre Wulnoth, a cărui expresie reflecta nu vinovăţie, ci un nivel vizibil de frustrare.

— Nu face decât să scornească poveşti, doamna mea, spuse Wulnoth în dialectul local.

Erika începuse să îi înveţe daneza pe oamenii de aici, aceasta fiind limba pe care voia să o folosească într-un final, dar procesul era lent, iar când ea nu era prin preajmă ştia că tot anglo-saxona o foloseau. Wulnoth, în special, se

agăţa de limba lui chiar şi în prezenţa ei, şi deşi ea o înţelegea destul de bine, refuza să îi răspundă la fel, forţându-l să treacă la daneză dacă voia să continue conversaţia cu ea.

Era tipic pentru caracterul individului să se dedea acestui mic joc de dominaţie cu ea de fiecare dată când aveau de discutat. Presupunea că Wulnoth spera să o prindă pe picior greşit măcar o dată, să o audă răspunzându-i în anglo-saxonă. Ar fi avut impresia că obţinuse un fel de victorie asupra ei dacă s-ar fi întâmplat acest lucru. Era o sursă de satisfacţie pentru ea faptul că nu făcea niciodată acea greşeală.

— Pretinde că nu ne cunoaşte limba, continuă Wulnoth, şi că e atât de slăbit încât nici măcar nu poate sta în picioare, când e suficient să îi arunci o privire ca să vezi cât e de puternic.

Erika îl privi şi constată că Wulnoth avea dreptate. Forţa lui era vizibilă, nu ar fi putut să nu sară în ochi, revărsându-se din pieptul foarte lat şi musculos şi din braţele întinse atât de tensionat deasupra capului încât fiecare muşchi gros ieşea în evidenţă. Şi de-abia acum observă, căci până atunci stătuse Wulnoth în faţa lui, că picioarele prizonierului nu atârnau puţin deasupra solului, cum ar fi fost normal având în vedere poziţia lanţurilor. Picioarele acestuia erau plantate ferm pe sol, iar genunchii îi erau chiar uşor îndoiţi, ceea ce sugera că ar fi fost mult mai înalt decât căpitanul dacă ar fi stat drept.

Aşa se explica de ce fusese nevoie de şase oameni pentru a-l aduce aici, reflectă Erika. Un bărbat atât de înalt şi masiv fără îndoială cântărea extraordinar de mult, iar localnicii care îi juraseră supunere fratelui ei nu se puteau compara cu el în dimensiuni. Dar într-adevăr se prefăcea slăbit. Ori asta, ori poate că era atât de extenuat încât nu reuşea să rămână treaz. Se întâmplaseră şi lucruri mai puţin probabile. Sau poate că Wulnoth deja îl torturase amarnic, deşi era sigură că nu ar fi îndrăznit.

Era îmbrăcat în haine de şerb, dar poate că era doar

deghizat. Părul lui lung rămăsese neschimbat însă. Şi era negru ca pana corbului, sugerând origini celte.

Îi răspunse lui Wulnoth în daneză, zădărnicindu-i din nou speranţa că ar fi putut să uite şi să îi vorbească în limba lui.

— E la fel de posibil ca bărbatul să fie obosit, nu slăbit. Iar un celt poate că nu ţi-ar cunoaşte limba, dar o iscoadă ar şti-o, fără doar şi poate, pe a mea. Ai încercat cu a mea?

Faţa înroşită a căpitanului îi spuse că nu. Şi o voce nouă îi confirmă că presupunerea ei fusese corectă.

— Vorbeşti daneza?

Prizonierul ridicase capul pentru a pune acea întrebare, iar Erika nu fu în stare decât să se holbeze la el, şi încă îndelung, până îşi dădu seama ce făcea, iar obrajii i se încinseră de roşeaţă. Însă îşi justifică imediat uluiala. Ochii nu o minţeau. Bărbatul avea un chip atât de frumos încât nu putea fi descris. Superb, altfel nu ar fi putut să-i spună, şi chiar şi aşa considera că nu era suficient.

O, ar fi putut să afle destul de uşor secrete – de la femei. Dar femeile rareori cunoşteau secrete de război… Erika fu îngrozită să constate cât de uşor i-ar fi fost să ignore acuzele ce îi erau aduse doar pentru că îl găsea chipeş, incredibil de chipeş – imposibil de chipeş. Avea să fie nevoită să îşi ţină în frâu această tendinţă, să îl judece strict pe baza faptelor.

În cele din urmă îi răspunse:

— Ce altă limbă ar trebui să vorbesc? Dar şi tu vorbeşti bine daneza, pentru un celt. Desigur, ai fost nevoit să o înveţi pentru a putea să spionezi pe aici.

El reacţionă ca şi cum nu ar fi auzit-o, punându-i o întrebare fără nicio legătură:

— Ce caută o daneză în Wessex?

— Ah, deci acum ştim pentru cine faci pe iscoada.

— Răspunde-mi, fetişcană!

Erika încremeni, pradă unei emoţii ce aducea mult a furie, deşi şi-o stăpâni bine, adăugând:

— Şi că eşti obişnuit să dai ordine. Dar noi vom pune întrebările aici. Eu sunt Lady Erika, sora lui Ragnar Haraldsson, care este stăpân peste Gronwood şi pământurile astea din împrejurimi. În lipsa lui, eu sunt autoritatea în faţa căreia trebuie să dai socoteală şi poţi începe prin a-mi spune cum te cheamă.

— Eşti la fel de autoritară ca sora mea.

Rânjetul pe care i-l oferi o făcu pe Erika să roşească din nou şi chiar să uite apelativul înjositor cu care i se adresase. În acelaşi timp îi stârni un val de căldură ce i se răspândi adânc în stomac. Nu ar fi putut spune de ce percepea vorbele lui ca pe un compliment sau de ce ar fi trebuit să îi facă plăcere. Apoi gemu în sinea ei. Reacţiona din nou la cât era de frumos, ca o servitoare prostuţă care nu avea nimic mai bun de făcut decât să suspine şi să rânjească prosteşte la linguşelile lui. Nu putea permite aşa ceva dacă dorea să îşi păstreze autoritatea.

— Cum te cheamă? se răsti ea din nou.

El oftă şi păru să se prăbuşească şi mai vlăguit lângă perete. De ce îşi întindea braţele atât de chinuitor când ar fi fost de-ajuns să stea pe propriile picioare pentru a reduce din tensiune?…

— Sunt Selig Binecuvântatul, din clanul Haardrad din Norvegia.

Erika îl auzi pe Turgeis foindu-se în spatele ei. Ar fi fost fără îndoială îndurător cu un alt norvegian. Spera că nu înghiţea o minciună atât de gogonată şi o iritä că bărbatul nu fusese în stare să scornească una mai bună de-atât.

— Te trădează felul în care arăţi, pufni ea dispreţuitoare, apoi se surprinse singură adăugând: Am auzit că în realitate celţii comici sunt giganţi şi cel mai probabil eşti unul dintre ei. De ce ai minţi? Nu suntem duşmani cu ei. Ba chiar au sărit în ajutorul trupelor noastre în lupta împotriva saxonilor.

— Cum de ai ajuns în Wessex?

Încercările lui de a se eschiva o scoaseră din sărite, la fel şi confuzia pe care o mima atât de convingător. Ea îi

oferise o identitate care i-ar fi fost avantajoasă, care i-ar fi permis ei să-i dea drumul, însă el nu o acceptase, mai mult, o ignorase. Ducă-se dracului, atunci, căci a naibii să fie dacă avea să mai încerce vreodată să îl ajute.

— Te afli în Anglia de Est, de parcă nu ai fi ştiut, lângă Bedford.

— Nu se poate.

Acum o făcea mincinoasă? Strângând din buze, se întoarse spre Wulnoth.

— De ce e acuzat că spionează?

Expresia el fu suficientă să îl avertizeze să nu îi răspundă în altă limbă decât daneza, ceea ce şi făcu, vorbind fluent.

— Patrula care se întorcea spre casă l-a găsit întins lângă zid, încercând să se ascundă de ochii lor în întuneric, şi se afla exact de cealaltă parte a zidului când s-a discutat schimbarea gărzii.

Prizonierul lămuri acel aspect înainte să apuce ea să vorbească.

— Eram aşezat, nu stăteam întins şi voiam să mă observe pentru că mă îndoiesc că aş fi fost în stare să mai fac un singur pas prin propriile forţe.

— Avea sacul plin de mâncare proaspăt gătită, se grăbi Wulnoth să adauge, care ar fi putut să provină din bucătăria noastră. Poate s-a rănit căţărându-se peste zid pentru a fugi, întrucât poarta fusese încuiată.

Erika arcui o sprânceană.

— Deci acum vrei să cred că e şi tâlharul nostru?

— Una sau alta, insistă Wulnoth. Sau poate un sclav fugar.

Erika îşi dădu seama că Wulnoth era hotărât să aibă o victimă, dar ultimul lui argument fusese inutil. Dacă era un sclav evadat, se îndoia că aşa fusese dintotdeauna şi n-avea decât să se bucure de libertatea sa. Şi alţii căutaseră refugiu la danezi şi de cele mai multe ori îl şi găsiseră, la fel cum unii sclavi danezi fugiseră în Wessex şi Mercia de Vest. Cât despre faptul că ar fi fost tâlharul lor…

— Mâncarea provenea de la o gospodină inimoasă care locuieşte mai la nord, spuse prizonierul, părând aproape beat de oboseală. Ar fi uşor să o găseşti şi s-o întrebi.

Erika fu tentată să îl creadă în această privinţă, pentru simplul motiv că nu şi-l putea imagina pe chipeşul gigant capabil să se strecoare în gospodărie fără a fi observat. Dar iscoadă ar fi putut cu siguranţă să fie, iar fratele ei l-ar fi tratat cu asprime. În joc erau prea mulţi ani de războaie şi campanii-surpriză, punând în pericol vieţile a mii de oameni, dacă planurile secrete erau deconspirate, prin urmare Ragnar l-ar fi ucis direct. Faptul că, teoretic, trăiau în pace acum nu ar fi contat deloc.

Însă soarta lui era în mâinile ei, nu ale lui Ragnar.

Nu putea să respingă pur şi simplu acuzaţia în mod nejustificat. Atât faptul că se furişase, cât şi că stătuse ascuns erau motive care stârneau bănuieli, la fel şi faptul că bărbatul, un celt, vorbea fluent limba daneză. Dar era o perioadă de pace, ceea ce totuşi conta. Iar schimbarea gărzii, despre care se presupunea că ar fi auzit pe furiş, nu era nu ştiu ce secret, ar fi putut fi desluşită de oricine ar fi stat cu ochii pe conac. Îşi putea permite să fie generoasă.

— Cât despre hoţie, povestea ta va fi într-adevăr verificată, îi spuse ea. Dar ce scuză ai pentru unde şi cum ai fost găsit?

Crezu că refuza să îi răspundă când clătină din cap, însă el răspunse, încet:

— Căutam ajutor. Capul… am fost rănit – izbit cu bâta, cred – când grupul meu a fost atacat de tâlhari.

Erika fu de îndată copleşită de îngrijorare, ceea ce o făcu să se răstească la căpitan.

— Verifică-l la cap de răni, Wulnoth!

Apoi aşteptă neliniştită ca el să o facă. O rană ar fi explicat multe – slăbiciunea bărbatului, confuzia lui –, dar nu şi ce căuta în Anglia de Est.

— Nu am găsit nimic anormal, declară Wulnoth.

Furia se făcu simţită din nou la gândul că fusese atât

de naivă şi se grăbise astfel să îl ierte. Ochii lui gri luminos se încinseseră şi îl auzi suspinând:

— Omul tău minte, îi spuse el. Gâlma era acolo azi-dimineaţă. Nu putea să fi dispărut atât de rapid. Pune tu mâna, fetişcano!

Erika scrâşni din dinţi. Dacă o mai numea fetişcană chiar şi o singură dată, avea să-l lase în mâinile blânde ale lui Wulnoth. Cât despre a-l atinge chiar ea, simpla sugestie trăda o aroganţă grosolană din partea lui.

— Indiferent dacă eşti sau nu rănit, asta nu are legătură cu prezenţa ta în Anglia de Est, îi spuse ea, apoi adăugă ceea ce era deja evident. Cine ar putea fi o iscoadă mai bună pentru un saxon decât un celt, care ar trezi mai puţine bănuieli dacă ar fi prins.

— Nici măcar nu vorbesc limba lor.

— Aşa zici tu.

— Dar într-adevăr din Wessex vin.

— Adevărul, într-un sfârşit.

Selig încercă să se concentreze din nou asupra ei, însă vederea îi devenise înceţoşată când Wulnoth îşi apăsase degetele pe umflătura de pe capul lui. Durerea era aproape insuportabilă acum, dar trebuia să o îndure. Ghicea că era important să o împace pe femeia aceea – cu ochii de culoarea cerului la amiază şi cu sprâncenele uşor arcuite. Se întrebă de ce vorbea atât de sarcastic. Sau ceea ce se auzea în tonul ei era doar scepticism?

Şi lui îi venea greu să creadă ce i se spusese. Cineva îl adusese înspre nord? Ca acest lucru să fie adevărat, ar fi trebuit să se scurgă zile întregi din care să nu-şi mai fi amintit nimic – părul auriu ca mierea, presărat cu note de scorţişoară. Golul dureros din stomac îl făcea visător, dar fetişcana aceasta era cu adevărat foarte frumoasă şi nu mai avea nevoie să o vadă limpede acum, aşa cum stătea în faţa lui, pentru a o putea revedea şi în minte. Nu era la fel de înaltă precum Kristen, poate cu doar câţiva centimetri mai scundă, dar era mult mai subţire, deşi nu lipsită de forme. Avea sâni plini numai buni pentru mâinile

lui… să spioneze? Pe Odin cel bun, ce glumă!

Era un bărbat binecuvântat, bucurându-se de bunăvoinţa zeilor scandinavi, tolerat de zeul creştin, sănătos, puternic şi plăcut ochilor, cu o familie minunată, o casă superbă la a cărei construcţie pusese şi el mâna, propria corabie care să-l ajute să-şi câştige existenţa – şi toate femeile pe care ar fi putut să şi le dorească vreodată un bărbat. Pur şi simplu nu se putea afla într-un asemenea bucluc. Şi încă acuzat de o femeie. Ea ar fi trebuit să poruncească imediat să fie eliberat, ar fi trebuit să îşi facă de lucru în jurul lui, ar fi trebuit să îl sufoce cu gesturi tandre de vindecare. Capul lui ar fi trebuit să se sprijine confortabil între sânii ei. Nu, nu ai ei.

Clătină din nou din cap, deşi îi provocă noi junghiuri de durere. Nu reuşea să priceapă că ea era stăpâna casei acolo, că îl acuza şi că, aparent, îl judeca, când tot ce îşi dorea el era să o seducă, atât era de atrăgătoare.

Prin mintea înceţoşată, vocea ei îi ajunse la urechi:

— Dacă eşti iscoadă, nu aveai nimic de aflat de aici în afară de faptul că suntem înstăriţi, suntem bine înfipţi aici şi bine apăraţi, ceea ce ar fi bine să ştie şi regele tău Alfred.

Ceaţa de pe ochii lui se risipi, dar atunci o văzu în dublu exemplar plimbându-se agitată prin faţa lui.

— Mă îndoiesc că i-ar păsa, reuşi el să spună. El se apără, nu e interesat să invadeze.

Ea ignoră cuvintele lui pentru a adăuga:

— Fratele meu ar fi pus pur şi simplu să fii ucis, dar el nu se află aici, iar eu am o gândire mai practică. Dacă ai rude sau stăpâni dispuşi să plătească pentru eliberarea ta, spune-mi acum cine e şi îi voi trimite vorbă.

— Pot să-mi plătesc singur eliberarea.

— Arată-mi banii, sau îţi închipui că sunt atât de proastă cât să te cred?

Nu voia să o încâlcească pe Kristen în acea dilemă absurdă. Persoana din faţa lui era femeie – una cu buze pline şi ispititoare, o bărbie încăpăţânată, o contradicţie vie. Cât de greu ar fi putut să-i fie să o farmece pentru a o

convinge să-l elibereze?

Îi zâmbi, oferindu-i acel zâmbet care cucerise atâtea inimi.

— Vrei să îţi spun adevărul, dulceaţă? Aveam într-adevăr într-o misiune încredinţată de regele Alfred. Eram însoţit de alţi cinci bărbaţi, inclusiv un ierarh având asupra lui contracte pe care să le prezinte înaintea regelui tău, oferind trei domniţe saxone, chipeşe şi cu zestre bogată, care să fie date drept soaţe oricăror danezi de rang înalt pe care ar fi ales Guthrum să îi onoreze cu bunăvoinţa sa. Dar am fost atacaţi de tâlhari saxoni înainte să apucăm chiar să plecăm din Wessex, iar ceilalţi au fost ucişi din câte ştiu eu, cât despre mine... nu aş putea să-ţi spun cum am ajuns aici. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc a fost atacul, şi totuşi m-am trezit azi-dimineaţă puţin mai la nord de aici.

Ea nu păru să se liniştească. Se opri acum, privindu-l mânioasă cu ochii ca azurul.

— Şi te aştepţi să cred asta? Şi poate vrei să cred şi că eşti nu viking norvegian? Un viking îndeplinind porunca unui rege saxon? Pe Odin!

— Pe Odin îţi jur că aşa e, interveni el, înainte ca ea să apuce să facă spume la gură. Faptul că mă asociez cu saxonii ţine de circumstanţe, în sensul că sora mea s-a căsătorit cu unul, realizare deloc măruntă dacă ţii cont că a început prin a fi sclava lui, ţinută în captivitate, iar tatăl meu apucase deja să o salveze.

Erika era gata să ţipe de frustrare. Şi restul poveştilor erau destul de gogonate, minciuni sfruntate, dar aceasta din urmă? Despre o sclavă care se căsătorise cu cel care o luase prizonieră? Oare o credea complet idioată?

Se abţinu să comenteze despre ceea ce tocmai îi spusese, prea consternată pentru a o face fără a-şi ieşi complet din fire, la cât de mult îi pusese răbdarea la încercare.

— Dacă refuzi să îmi dai un nume, poate am să-i dau de veste regelui tău Alfred.

— Ba nu, n-ai s-o faci, căci regele tău, care de curând

a devenit creştin, nu o să fie deloc încântat când Alfred va veni să se plângă că unul dintre solii lui a fost acuzat pe nedrept şi tratat astfel.

— Acuzat pe nedrept? repetă ea sec. Când tot ce faci e să ne spui minciuni? Dacă nu ai pe nimeni care să te răscumpere, spune-o pur şi simplu.

Selig nu mai avea forţă să continue. Valul de ameţeală îl năpădise din nou, iar de data aceasta nici măcar nu se mişca pentru a-l cauza. Se temea că febra pe care o simţise mai devreme începea şi ea să revină. Şi de la o clipă la alta nu îi mai era clar cine era cea cu care se lupta, doar că era atât de frumoasă – şi că încă nu o încercase.

Cu greu se concentră să spună:

— Tu şi cu mine nu suntem duşmani, nu am putea fi niciodată duşmani. Eliberează-mă, fetişcană! Îmi trebuie un pat, al tău, dacă doreşti.

Mânia ei explodă de data aceasta când el o insultă cu atâta grosolănie, şi încă în faţa oamenilor ei.

— Cum îndrăzneşti? S-ar putea ca o biciuire să îţi educe limba pentru data viitoare când voi veni să te interoghez. Dacă te voi mai interoga vreodată. Sunt tentată mai degrabă să te las să putrezeşti aici!

Selig nu observă umbra care o urmă afară din carcera în care se afla. Nu văzu decât zâmbetul răutăcios al căpitanului gărzilor înainte de a se lăsa copleşit de durere şi de a se cufunda din nou în întunericul binecuvântat.

Capitolul 8

Erika nu apucă să facă mai mult de douăzeci de paşi înainte ca oroarea a ceea ce tocmai făcuse să îşi croiască drum prin furia ei, făcând-o să se oprească brusc. Turgeis s-ar fi izbit în ea dacă nu ar fi cunoscut-o atât de bine. Însă el rămăsese în urmă, aşteptându-se ca ea să revină asupra

deciziei ei.

Nu era crudă. Dacă insulta ar fi fost adresată unei alte femei de rangul ei, ar fi menţinut decizia – era justificată. Dar fiind vorba de ea avea să întoarcă şi celălalt obraz, la fel cum avea să îşi asume tot ea vinovăţia. Turgeis şi-ar fi dorit să nu facă şi acest lucru, dar ea avea să îl facă.

Turgeis avea dreptate. Era oripilată de faptele ei. Îşi pierduse controlul.

Prizonierul o făcuse să şi-l piardă, dar, chiar şi aşa, în fond ea era de vină că îl lăsase. Şi totuşi nimeni nu o jignise aşa cum o făcuse celtul acela, şi încă în mod repetat. Merita să fie biciuit pentru acest lucru, chiar o merita, dar avea să îşi înăbuşe mânia şi să anuleze porunca. Şi nici nu l-ar fi lăsat pe mâna lui Wulnoth, nici pe el, nici pe oricine altcineva pentru administrarea pedepsei. Chiar şi atunci când bătaia era necesară, poruncea altcuiva să o administreze. Wulnoth pur şi simplu găsea prea multă plăcere în a provoca durere.

Se întoarse să-i ceară lui Turgeis să se ocupe de problemă, căci ea nu se simţea suficient de stăpână pe ea însăşi pentru a-l înfrunta din nou pe celt. Emoţiile ei se făceau terci în prezenţa lui, reacţiile ei deveneau ieşite din comun, iar aşa ceva era inacceptabil pentru cineva de statutul ei. Însă un strigăt din sala mare îi atrase atenţia mai întâi în direcţia aceea.

— Doamna mea, veniţi repede! E vorba de Thurston. A căzut şi mă tem că şi-a rupt mâna.

Erika uită pe loc de orice altceva. Nepotul ei fusese lăsat în grija ei de când era un prunc de doar două primăveri. Instinctele ei materne preluară controlul, făcând-o să o ia la goană spre casă şi să se năpustească pe uşă, cu inima bubuindu-i, palidă la faţă ca o stafie, albindu-se şi mai mult când auzi ţipetele băiatului când se apropie de dormitorul acestuia.

Copilul se afla pe pat. Două servitoare încercau să îi ţină în frâu zvârcolirile. Vindecătoarea lor se afla deja lângă el, încercând să îl aline. Însă pentru Thurston era prima

dată când cunoştea durerea adevărată. Continuă să ţipe, sprijinindu-şi braţul care era îndoit într-o formă nefirească, iar Erika şi-ar fi dorit din tot sufletul să poată lua durerea lui asupra ei, dar nu putea. Nu putea face nimic în afară de a-i alina teama de durere şi se duse imediat lângă el pentru a o face.

— Linişteşte-te, copile, spuse ea blând, prinzându-i în palme chipul drag, o miniatură a chipului fratelui ei. Doare acum, dar peste câteva zile te vei lăuda prietenilor tăi şi le vei spune cât ai fost de viteaz.

— Dar… dar nu sunt! urlă Thurston.

— Dar vei fi acum că ştii că Elfwina ţi-l va face să fie ca nou. Se întoarse spre vindecătoare. Nu-i aşa?

Tonul şi expresia ei efectiv o provocau pe femeie să o contrazică.

— Am să-i pun atele, începu Elfwina.

— Ai să i-l îndrepţi mai întâi, se răsti Erika la femeie. E braţul cu care mânuieşte spada – cu care o va mânui. Trebuie să şi-l poată folosi pe deplin, şi am văzut că se poate face. Fă-o!

Vindecătoarea clătină temătoare din cap.

— Dar eu nu am făcut-o niciodată. Nu am forţa…

— Turgeis!

Erika nu se uită să vadă dacă era acolo. Turgeis era mereu lângă ea. Şi veni pe partea opusă a patului de unde, fără a i se spune, îl prinse pe Thurston de încheietură.

— Ţine-l în braţe, fu tot ce-i spuse.

Ea o făcu luându-l blând în braţe pe băieţel şi şoptindu-i cu buzele lipite de obrazul lui.

— S-ar putea să te doară puţin mai tare, suflet drag, înainte să te simţi mai bine. Ai voie să mai ţipi o dată.

El ţipă, chiar în urechea ei, înainte de a se prăbuşi în braţele ei, pierzându-şi cunoştinţa. Ea îl întinse cu grijă pe spate, ştergându-i lacrimile de pe obraji, ignorându-şi propriile lacrimi, bucuroasă că se cufundase în nesimţire pentru o vreme. Surprinse privirea lui Turgeis, fu pe punctul de a-i mulţumi, dar în clipa aceea îşi aminti. Prizonierul. Iar

sângele i se scurse din nou de pe chip.

— Fugi! icni ea, rugându-se să nu fie prea târziu. Împiedică-l pe Wulnoth să îl rănească pe celt şi poate reuşeşti să afli cum îl cheamă, ca să ne putem descotorosi de el.

Turgeis nu făcuse decât să aştepte permisiunea ei. Fugi imediat, făcând grinzile să se scuture de praf în urma lui, uluindu-i pe servitorii care nu s-ar fi aşteptat ca un bărbat de dimensiunile lui să se poată mişca atât de rapid. Însă şi Turgeis se temea că trecuse prea mult timp, iar când ajunse la temniţă nu fu deloc încântat să constate că avusese dreptate.

Wulnoth nu îl auzi intrând, fiind prea concentrat asupra a ceea ce făcea. Turgeis îi prinse braţul ridicat înainte să apuce să coboare din nou şi îl folosi pentru a-l azvârli pe bărbat în celălalt capăt al încăperii, unde se izbi de perete.

— Nu ţi-a poruncit să îl ucizi, mârâi Turgeis.

Nu exista vreun om pe pământ, Wulnoth era convins, care să nu fie înspăimântat de vikingul acela dacă ar fi reuşit să îi stârnească furia.

— De-abia începusem, protestă el, deşi nu mai adăugă nimic.

Turgeis îşi spuse că probabil era adevărat, căci Wulnoth ar fi continuat ore întregi dacă ar fi fost lăsat de capul lui. Turgeis îl ignoră pentru o clipă pentru a vedea cât rău făcuse deja şi fu uşurat să descopere că nu era prea grav.

Prizonierul fusese întors cu faţa către perete, tunica îi fusese tăiată de pe corp, iar acum îi zăcea la picioare. Mai bine de două duzini de crestături roşu aprins se ridicau inflamate pe spatele acestuia şi pe pielea delicată a coastelor, unde biciul se înfăşurase peste trunchiul lui. Din multe dintre acestea picura sânge. Dar cel puţin Wulnoth nu se abătuse de la ceea ce i se poruncise. Erika ceruse ca prizonierul să fie biciuit, iar Wulnoth folosise biciul scurt, din mai multe fâşii, în locul biciului lui personal, mult mai lung

şi schingiuitor. Tăieturile nu păreau suficient de adânci cât să lase cicatrici, câtă vreme nu se infectau, cu toate acestea aveau să-i provoace o durere considerabilă pentru o vreme.

Însă era cât se poate de evident că bărbatul îşi pierduse cunoştinţa. Ceea ce, desigur, nu fusese o piedică pentru Wulnoth. Dar nu ar fi trebuit să se întâmple acest lucru, nu după atât de puţine lovituri, iar lui Turgeis îi venea greu să creadă că un bărbat atât de masiv era atât de puţin rezistent la durere, când ştia ce era m şi are el însuşi să îndure.

Ceva nu era în regulă. Aşa i se păruse şi mai devreme, când îl privise pe prizonier alunecând în mod repetat între o aparentă beţie ce îi încetinea vorbirea şi o claritate tăioasă, între confuzie nedumerită şi o înţelegere perfectă care îi permitea să ofere răspunsuri la fiecare acuzaţie. Şi ar fi trebuit să fie nebun pentru a o insulta pe Erika aşa cum o făcuse, când soarta lui era în mâinile ei. Ori fusese nebun, ori îşi căutase moartea.

Dacă Turgeis ar fi crezut că acele insulte fuseseră intenţionate, el, personal, ar fi sărit să îi apere onoarea. Dar nu credea că era cazul. I se păruseră mai degrabă o scăpare sau o reacţie firească în faţa unei femei. Oricum ar fi fost, prizonierul nu păruse surprins de scăpări, nu îşi ceruse iertare pentru ele şi nici măcar nu conştientizase că o supăra.

Turgeis se întrebase şi de ce, având în vedere forţa musculară de care era capabil prizonierul, acesta nu smulsese pur şi simplu din perete pironul de al cărui cârlig erau prinse lanţurile sale. Chiar dacă ar fi tras de timp în aşteptarea momentului perfect, cu siguranţă s-ar fi opus biciuirii dacă ar fi fost în stare. Nu mai rămăsese decât Wulnoth să îi administreze pedeapsa. Bărbatul care susţinea că e Selig Binecuvântatul ar fi putut scăpa cu uşurinţă. Şi totuşi zăcea lipit de perete, cufundat în nesimţire, cu spatele brăzdat de dungi usturătoare, care de acum aveau să-i facă orice mişcare extrem de dureroasă.

Brusc, Turgeis îi aruncă o privire bănuitoare lui Wulnoth, care nu se clintise din locul unde fusese azvârlit.

— Era măcar treaz când ai început asta?

— Nu am observat, răspunse Wulnoth ţâfnos, începând să se simtă deranjat de intervenţia vikingului, având în vedere că rămăsese fără alte consecinţe.

Turgeis scoase un mormăit, un sunet pe care Erika l-ar fi descifrat cu uşurinţă ca însemnând: „Minţi”.

Şi, la drept vorbind, se îndoia că prizonierul apucase să simtă ceva din bătaie, deocamdată. Bănuia şi că Wulnoth nu se obosise să-l trezească din leşin fiindcă ştiuse cât se poate de bine că stăpâna lui avea să revină asupra deciziei şi nu voia să piardă nicio clipă din plăcerea de a mânui acel bici cât încă mai avea ocazia. Chiar dacă Wulnoth prefera ca victimele lui să sufere pe deplin tortura, în cazul de faţă probabil se mulţumise cu durerea ce avea să se facă simţită ulterior.

Turgeis demonstră acum cât era de simplu de smuls pironul din zid dacă aveai forţa necesară, ceea ce el în mod cert avea. Îl prinse pe bărbat înainte să cadă, surprins, chiar dacă se aşteptase, să constate cât era de greu, în ciuda unei slăbiciuni pronunţate pe tot trunchiul, care îi scotea şi mai mult în evidenţă muşchii.

Turgeis îl coborî cu grijă la podea, întinzându-l pe burtă, aşezându-i capul peste un braţ îndoit. Cât îl ţinuse în mâini, îi simţise fierbinţeala provocată de febră, iar acum îi simţi şi umflătura de pe ceafă.

Ochii vikingului se aţintiră din nou asupra lui Wulnoth, cu o privire suficient de acuzatoare pentru a-l face pe căpitanul gărzilor să înceapă să se retragă cu spatele spre uşă.

— Ai minţit-o, spuse Turgeis încet. Chiar are rana de care a pomenit.

Wulnoth continuă să mintă, deşi paloarea chipului îi trăda clar vinovăţia.

— Nu am simţit nimic.

— O să vezi tu ce-o să simţi!

Turgeis nu îşi duse la bun sfârşit ameninţarea, nefiind obişnuit să se simtă atât de furios şi să o arate. Învăţase încă de la o vârstă fragedă să îşi controleze toate emoţiile. Era necesar pentru cineva de dimensiunile lui. Singura lui scăpare aproape sfârşise prin a-l omorî pe fratele lui, faptă care nu fusese niciodată uitată şi care îl determinase pe fratele lui să pună la cale un plan pentru a se descotorosi de el.

Îi întoarse spatele lui Wulnoth, mulţumindu-se să adauge:

— Dacă te mai apropii vreodată de el, te ucid!

O declaraţie simplă. Era un bărbat simplu, care vorbea puţin. La drept vorbind, în seara aceea vorbise mai mult decât în toată luna din urmă. Şi habar nu avea ce să facă mai departe. Bolile şi rănile îi depăşeau cunoştinţele. Dar nici nu putea să trimită încă după vindecătoare. Aceasta probabil era în continuare ocupată cu Thurston. Erika era şi ea pricepută la leacuri, dar nici ea nu ar fi plecat acum de la căpătâiul băiatului şi, în plus, nici nu voia să îi spună adevărul dacă o putea evita. Însă tot nu ştia ce ar fi putut să facă acum pentru Selig Binecuvântatul.

Se gândi să îl mute într-un loc mai curat, dar se îndoia că bărbatul avea să observe prea mult din ceea ce se afla în jurul lui odată ce îşi revenea în simţiri – asta dacă îşi revenea. Aşa că se duse să-l cheme pe unul dintre paznici la el.

— Porunceşte-i unui servitor să pregătească o saltea de paie, pături, lumânări, apă şi mâncare. Multă mâncare. Adu-le la temniţă, apoi du-te şi aşteaptă în faţa camerei micului stăpân. În clipa în care vindecătoarea pleacă de la el, trimite-o la mine. Paznicul îl cunoştea bine pe Turgeis, stătea lângă el la masă în fiecare zi şi fu uluit să îl audă rostind atâtea cuvinte. Şi încă nu terminase. Lady Erika nu trebuie să afle nimic din toate astea, în special că am nevoie de vindecătoare.

Turgeis se întoarse la carceră exact la timp pentru a-l auzi pe prizonier gemând şi şuierând.

— Nici colţii lui Thor nu pot fi atât de tăioşi.

Se apropie şi se lăsă pe vine lângă el. Bărbatul nu se clintise decât atât cât să rostească acele cuvinte. Şi vorbise în norvegiana nativă a lui Turgeis, limbă pe care se bucurase cu adevărat să o audă. Oricât de implauzibil părea, îi era teamă că tot ceea ce susţinuse bărbatul era adevărat. Wulnoth, viermele nemernic, îl acuzase pur şi simplu pentru că era străin, când ar fi trebuit să îi ofere ajutorul pe care îl căutase la ei.

Bărbatul îşi ţinea ochii închişi şi pumnii strânşi. Lăsă să-i scape un nou geamăt. Turgeis nu putea decât să îşi închipuie ce durere de cap îi provoca acea umflătură.

Turgeis vorbi şi el tot în norvegiană, pentru prima dată de mulţi ani.

— Ţi-aş sugera să nu te mişti.

Străinul îi răspunse cu ceva ce era pe jumătate geamăt, pe jumătate chicot.

— Nu cred că vreau să încerc. Ce mă chinuie astfel de-mi simt spatele în flăcări?

Nu-şi amintea că fusese biciuit? Era bine, însă Turgeis fu cuprins de ruşine, făcându-l să se simtă puternic stingherit. Ar fi putut să împiedice bătaia. Erika nu ar fi trebuit s-o poruncească şi n-ar fi făcut-o dacă nu şi-ar fi ieşit din fire. Decise să nu răspundă la întrebare.

— Dă-mi numele cuiva care te poate ajuta.

Selig avu impresia că aşteptase o veşnicie să audă acele cuvinte. Erau exact ceea ce căutase. Ajutor. Să îi dea de veste surorii lui ca ea să vină după el. Şi găsise un norvegian de-al lui, cineva în care putea să aibă încredere.

— Sora mea, Kristen, căsătorită cu Royce din Wyndhurst, lângă Winchester. El va…

Se mişcase puţin, neştiind că gestul avea să stârnească o furtună de durere în nervii de pe spatele lui. Faptul că se crispă instinctiv de durere nu făcu decât să o înteţească. Expiră şuierat. Orice urmă de gând coerent se risipi.

— Stai liniştit, spuse Turgeis. Va veni în curând

vindecătoarea să se ocupe de tine.

Selig nu îl auzi, căci între timp îşi dăduse seama de ce era chinuit de o asemenea durere.

— Ea… m-a… bătut. Chiar m-a…

Nu reuşi să îşi ducă la bun sfârşit gândul. Totul se volatiliză, nemairămânând nimic care să-i explice năpasta care căzuse pe capul lui – până mult mai târziu, când auzi râsetele şi, odată cu ele, o văzu şi pe ea.

Cu părul auriu ca mierea scânteind sub o coroană de flăcări, cu buzele pline ce îi zâmbeau batjocoritor, promiţând dulceaţă, dar niciodată pentru el. Rămânea mereu doar atât de departe cât să nu o poată atinge, în timp ce el era schingiuit, cu foc şi gheaţă, cu baroase şi bice, cu fier încins ce îi închidea rănile înainte să îi fie deschise altele, cu otrăvuri pe care era forţat să le înghită pentru a-l face să verse din nou şi din nou, astfel încât să nu-şi poată recăpăta niciodată forţele.

Ştiu că ţipase în repetate rânduri, fără îndoială o făcuse, deşi nu îşi auzise propriile ţipete, doar râsul ei, tot mai zgomotos, până răsună cu ecou în mintea lui, devenind cea mai neagră suferinţă dintre toate, căci se simţea ruşinat de el, umilit mai presus de raţiune. Râsul ei, faptul că se amuza pe socoteala lui, dispreţul ei faţă de slăbiciunea lui. Nu putea fugi nici de acestea, nici de durere. Ea era în permanenţă acolo, privindu-l, râzând, uneori ţinând chiar ea biciul, aplicându-i lovituri lipsite de forţă, dar care îl răneau adânc în orgoliu.

Ce tratament din partea unei femei, şi încă a uneia tinere, ce nu avea mai mult de douăzeci de ani, prea tânără pentru a fi atât de crudă.

Îşi dorise cu atâta ardoare ca ea să-l aline, încât acum era o durere în plus de înfruntat, dar ea nu voia decât să îl tortureze. Iar râsul continuă. Avea să moară cu el în urechi.

Turgeis rămase lângă Selig Binecuvântatul până sosi Elfwina să îl îngrijească. Îl lăsă pe mâinile vindecătoarei şi se duse să vadă ce făcea Erika. Dar aceasta era încă lângă Thurston şi era puţin probabil să plece de la căpătâiul lui în

noaptea aceea.

Turgeis trimisese deja un sol la Wessex, aşa că profită pentru a dormi câteva ore, cât putea să o facă. Aproape se iviseră zorile când se întoarse la temniţă. Auzind râsul vindecătoarei când intră, îşi închipui că starea lui Selig se îmbunătăţise şi dădu glas speranţei sale.

— E mai bine?

Elfwina nici măcar nu încercă să îşi ascundă buna dispoziţie, continuând să chicotească.

— Nu, febra i s-a înrăutăţit. E atât de mare încât cel mai probabil o să moară din cauza ei.

Turgeis se crispă.

— Atunci de ce râzi?

Ea nu se lăsă intimidată de expresia lui încruntată.

— Fiindcă mă bucur să văd un celt suferind astfel. Unul ca el l-a ucis pe soţul meu, să ştii.

Nu ştia şi nici nu îi păsa.

— Dacă ai refuzat să îl ajuţi din răutate…

— Nu, stai liniştit, vikingule, sunt obligată să îl ajut atât cât pot, chiar dacă nu îmi place. Tămăduirea este viaţa mea, aşa că nu am încotro. Dar sunt bucuroasă să văd că tot ce am făcut pentru el oricum nu îl va ajuta, probabil, şi nu mai e nimic altceva de făcut, îndrăzni să râdă din nou, un sunet dezagreabil care îl irită. Nici măcar vărsăturile nu au funcţionat. Febra lui continuă să crească, purtându-l în străfunduri de coşmar. Am fost cât de blândă am putut cu el, dar îşi închipuie că e schingiuit. Fără să îi fi făcut eu ceva, e chinuit de visele celor blestemaţi, iar tu te minunezi de ce râd? Nu mai am ce să-i fac.

— Dispari, atunci, dacă nu mai poţi face nimic altceva, mârâi Turgeis. Amuzamentul tău e deplasat.

— Aşa zici tu, dar eu nu sunt de-acord. Nu am crezut vreodată că voi putea să mă răzbun pentru bărbatul meu, dar iată că mi se oferă răzbunare şi încă fără să ridic mâna să fac rău. Asta înseamnă dreptate, vikingule.

— Nici măcar nu e celt, neghioabo!

Bătrâna vrăjitoare pufni dispreţuitoare la auzul

acestora.

— Am şi eu ochi. Doar celt poate fi.

Turgeis nu îi ceru din nou să plece. O trase smucit în picioare şi o îmbrânci pe uşă. În spatele lui, Selig gemu, încă adânc cufundat în agonia delirului.

*

Se crăpase deja de ziuă când Erika ieşi din camera nepotului ei pentru a se retrage într-a ei. Nu dormise. Stătuse de veghe la căpătâiul lui Thurston toată noaptea, ţinându-i mâna micuţă, suferind de fiecare dată când se foia şi scâncea. Turgeis îndreptase osul, Elfwina îl legase strâns şi lăsase poţiuni pentru durere şi tumefiere, dar aveau să treacă multe săptămâni până când durerea avea să devină tolerabilă, şi luni bune până să se ştie dacă braţul avea să i se vindece corect. Iar ea avea să fie măcinată de îngrijorare, oră după oră, în tot acel timp, rugându-se să fi făcut ceea ce trebuia.

Îi spusese Elfwinei că mai văzuse şi altă dată cum se îndreptau oasele, dar la drept vorbind nu mai văzuse decât o singură dată, la fratele ei, atunci când acesta îşi rupsese piciorul. Ragnar o implorase să îi ceară lui Turgeis să îi îndrepte osul înainte de a fi pus între aţele, ceva ce ea nu mai auzise niciodată, şi nici el, însă era disperat, ajuns aproape la vârsta maturităţii, cu planuri pentru viaţa sa la care nu era dispus să renunţe din cauza unui accident care ar fi putut să-l lase olog. Unul dintre fraţii lor semivitregi suferise o accidentare similară şi avea să fie nevoit pentru tot restul vieţii să şchioapete şi să sufere. În plus, acesta nu era tratat cu blândeţe nici de propriul tată, nici de restul fraţilor, şi cu atât mai puţin de străini.

Ragnar fusese dispus să încerce orice pentru a evita să aibă parte de aceeaşi soartă. Iar soluţia funcţionase; era, la drept vorbind, ceva atât de logic dacă stăteai şi te gândeai bine. Dar cine ar fi putut garanta că ar fi funcţionat de fiecare dată, sau ar fi funcţionat la un braţ la fel de bine

ca la un picior, sau la un băiat în locul unui bărbat în toată firea? Erika ştia câte ceva despre ierburi şi putea să coasă pielea la o rană, cu o cusătură îngrijită, dar nu ştia nimic despre problemele care apăreau sub piele. Atât de puţini vindecători ştiau.

Era extenuată şi fizic, şi mental de chinurile îngrijorării. Şi timp de câteva ore stătuse acolo cufundată în gânduri negre legate nu de Thurston, ci de prizonierul din temniţă şi de atitudinea lui iraţională – şi de reacţia ei iraţională faţă de el.

Nu îi păsa ce scuze ar fi putut avea el. Ea nu avea niciuna.

Era obişnuită cu bărbaţii aroganţi. Bărbaţii danezi – vikingii, cum le spunea restul lumii – erau cât se poate de aroganţi. Era obişnuită şi cu bărbaţii chipeşi. Ragnar era şi el unul dintre ei, iar printre cei din jurul lui se numărau câţiva care ar fi putut smulge suspine dulci de la orice fată. Nu era obişnuită să fie insultată, dar era acesta un motiv suficient pentru a se face de râs? Pentru a face rău unui alt om?

Nu fu surprinsă să îl găsească pe Turgeis aşteptând-o în faţa camerei lui Thurston. Nu voia să vorbească despre celt, nu voia să ştie dacă Wulnoth îl rănise grav. Sentimentul de vinovăţie ar fi fost imposibil de îndurat.

— Bărbatul va fi bine?

Turgeis dormise şi el prea puţin. Şi nu îi putea da răspunsul pe care şi-l dorea ea fără a minţi. Dar ştia foarte bine ce efect ar fi avut adevărul asupra ei. Bărbatul îi ceruse să vină personal să îl pipăie pe cap. Nu s-ar fi aşteptat nimeni să o facă, dar avea să îşi reproşeze faptul că nu o făcuse. Pedepsei corporale ar fi putut să-i supravieţuiască uşor, dar celeilalte răni şi febrei provocate de aceasta? Elfwina, singurul lor vindecător, nu îi dăduse mari speranţe şi nici nu putea să mai apeleze la ajutorul ei, având în vedere ce vrăjitoare răzbunătoare era.

Aşa că o minţi.

— Va fi bine.

Zâmbetul ei obosit îi arătă că avusese dreptate să îi ascundă adevărul. Dacă norvegianul murea, avea să se descotorosească pur şi simplu de cadavru, iar ei avea să îi spună că fugise, omorându-l şi pe Wulnoth. Ar fi fost plăcerea lui să transforme acest lucru în realitate.

Capitolul 9

Kristen se afla în grajd, pregătindu-şi calul de luptă alb, când mesagerul fu adus înaintea ei. Cei doi bărbaţi nu se apropiară câtă vreme uriaşul animal era dezlegat.

Calul ei era un bidiviu pe care Royce i-l găsise când ea râsese cu atâta poftă de buiestraşul pe care i-l oferise iniţial. Dar fusese nevoit să admită că ea era prea mare pentru harnaşamentul mic de femei când o văzuse călare pe el, aşa că adusese acasă calul alb de război, încă mânz tânăr, nepregătit pentru război. Kristen reuşise să îl înveţe singură, şi devenise un cal excelent, chiar dacă era prea mare pentru ea.

Nu voia să fie deranjată de mesager în momentul acela, căci nu îl recunoscuse, ceea ce însemna că nu venea din partea lui Royce şi, prin urmare, nu prezenta interes pentru ea. Royce era cel pe care era hotărâtă să îl urmeze, iar acum că luase decizia de a o face, în ciuda dorinţelor lui exprimate clar, nu voia să fie întârziată de ceva care ar fi putut să-i mai consume din timp.

Ivarr şi Thorolf o aşteptau amândoi la poartă, deja urcaţi în şa. Se întorseseră de-abia în dimineaţa aceea şi, aflând zvonul care doar cu o zi în urmă ajunsese la Wyndhurst, erau perfect de acord cu intenţiile ei. Kristen pur şi simplu nu putea sta acasă să aştepte cât timp soţul ei verifica dacă fratele ei era sau nu mort.

Acesta era zvonul care ajunsese la urechile lor, şi durase atât de al naibii de mult să afle că era posibil ca ierarhul şi însoţitorii săi să fi fost atacaţi de tâlhari la un mai

mult de o zi călare la nord-est de Wyndhurst şi că era posibil să fie morţi cu toţii.

Kristen refuza să o creadă. Era doar un zvon şi nici măcar unul sigur. Dacă era posibil să fi fost atacaţi nu însemna neapărat că fuseseră. Şi deşi de regulă exista un sâmbure de adevăr în orice zvon, rareori se întâmpla ca partea cea mai neagră dintr-un zvon să se dovedească adevărată. Poate că grupul lui Selig fusese într-adevăr atacat, da, dar era posibil şi să îi fi înfrânt pe atacatori şi să îşi fi continuat drumul spre Anglia de Est.

Royce plecase imediat, la insistenţele ei, în căutarea adevărului, în măsura în care putea fi găsit. Dar îi ceruse în schimb ca ea să rămână acasă.

Fusese nerezonabil din partea lui să insiste în această privinţă, doar din cauză că se pusese problema tâlharilor în zona „presupusului" atac. Ştia ce simţea faţă de fratele ei. Se mai întâmplase o dată să îl creadă mort, să îl vadă căzând pe câmpul de luptă, şi totuşi supravieţuise. Nu avea să îl mai creadă mort vreodată fără a-i vedea trupul. Dar nici nu putea să stea pur şi simplu acolo şi să aştepte să îi spună Royce, mai ales că femeile din casa ei plângeau toate, jelindu-l deja pe Selig şi înfuriind-o cu lipsa lor de credinţă.

Era mai puţin de o zi călare pe un cal iute de picior, îi spusese Royce. Avea să se întoarcă până a doua zi dimineaţă, îi promisese el, chiar dacă era nevoit să călărească toată noaptea. Dar nu se întorsese încă, dimineaţa trecuse de mult, soarele se înălţase mult pe cer, iar ea nu mai era dispusă să aştepte.

Dar unul dintre servitori venise cu mesagerul la ea. Kristen încercă să îi ignore. Ba chiar începu să îşi conducă bidiviul afară din grajd, punând animalul masiv între ea şi ei. Servitorul ei insistă.

— Mesagerul cere să vorbească fie cu dumneavoastră, fie cu lordul Royce, doamna mea.

Ea oftă, dar nu se opri în timp ce îi spuse:

— L-ai informat că Royce nu se află aici?

— Da.

— Ei bine, nici eu nu mă aflu.

— E vorba de fratele dumneavoastră.

Mesagerul fusese cel care vorbise de data aceasta. Kristen veni imediat pe după cal pentru a sta în faţa lui.

— De unde vii?

— Gronwood, la sud de Bedford.

Ea tăie aerul cu mâna într-un gest de nepăsare, auzind nume pe care nu le recunoştea.

— Unde e asta?

— În Anglia de Est.

Ea râse atunci, când pricepu într-un sfârşit ce însemna acest lucru şi fu copleşită de uşurare. Îşi spusese că Selig nu era mort, dar tot îi fusese teamă.

— Deci a ajuns la regele Guthrum?

— Nu ştiu nimic despre asta. Lady Erika din Gronwood îl ţine prizonier…

Kristen îl înşfăcă de partea din faţă a tunicii, trăgându-i faţa aproape de a ei. Era cu centimetri buni mai înaltă decât bărbatul acela şi probabil la fel de puternică. Acesta în mod cert nu încercă să-i afle puterea opunându-i rezistenţă.

— Din ce motiv e prizonier? vru ea să ştie.

— A fost prins spionând.

Ea îi dădu drumul, confuzia împingând furia la o parte pentru o clipă.

— Spionând? Asta e absurd. S-a dus acolo ca interpret pentru un ierarh saxon. Spionând?

— Nu cunosc motivele, recunoscu mesagerul. Pe mine m-a trimis Turgeis Trei Metri, omul stăpânei mele, spunându-mi doar să merg cât de repede, ceea ce am şi făcut.

— Recompensă vor să obţină?

— Turgeis nu mi-a spus. Dar am ordine să vă conduc acolo, dacă doriţi.

— Dacă? pufni Kristen, apoi întrebă: Cât ne va lua să ajungem în acest Gronwood dacă mergem în galop?

— Eu am ajuns aici în două zile.

— Drumul înapoi îl vom face mai repede de atât. Fii pregătit să încaleci din nou într-o oră.

— Dar calul meu nu va…

— Alege-ţi altul, se mulţumi ea să spună şi, plecând de la grajd, îi strigă pe Ivarr şi Thorolf să i se alăture în sala mare.

Deja începuse să îi spună Edei ce haine în plus să le pună pe drum când aceştia apărură în spatele ei.

— Tipic pentru femei să creeze întârzieri, începu Ivarr să se plângă.

Kristen se întoarse furioasă spre el, avertizându-l:

— Nu mă lua peste picior, Ivarr, dacă ţii la urechile tale. Faptul că se ştia că avea obiceiul să urecheze oamenii îl făcu pe Ivarr să se dea înapoi cu un rânjet, încercând să o împace, dar ea nu avea chef să-şi piardă timpul cu glume. Selig a fost găsit şi trebuie să mergem să îl luăm, dar nu de unde credeam noi. Se află în Anglia de Est.

— Dar acolo şi trebuie să se afle, remarcă Thorolf.

— În calitate de oaspete, da. Dar una dintre femeile lor, o anume Lady Erika, l-a luat prizonier.

Ivarr explodă.

— Pe colţii lui Thor, i-a zâmbit vreunei fetişcane nenorocite fără să ştie cu cine are de-a face, iar acum ea nu-l mai lasă să plece.

Kristen zâmbi încordat.

— Aşa am crezut şi eu iniţial, dar nu e cazul. E acuzat că ar fi spionat şi nu mă întrebaţi de ce, căci mesagerul nu mi-a spus, zicând doar că trebuie să merg după el.

— Cu un sac greu de galbeni, fără îndoială, spuse Ivarr, deja cu adevărat furios şi el.

— Nici asta nu a fost pomenit, deşi mă voi servi din lada de bani a lui Royce, pentru orice eventualitate. Dar nu mai putem să mergem doar noi trei. Royce va fi oricum furios să afle că m-am dus pe teritoriul inamicului pe care îl urăşte, dar m-ar jupui de vie dacă nu m-aş duce pregătită pentru orice situaţie posibilă, inclusiv pentru o luptă. Aşa că

mergeţi repede şi vedeţi câţi dintre oamenii lui Selig doresc să ni se alăture.

— Vor veni toţi.

Nu se îndoise nici ea de acest lucru.

— Atunci spune-le că vom merge cu bagaje puţine, pentru a avansa rapid, aşa că să nu-şi ia mâncare decât cât să le ajungă pe o zi sau două, căci până nu îl văd pe fratele meu eliberat nu ne vom opri decât cât să ne odihnim caii. Voi strânge şi eu un număr la fel de mare dintre oamenii lui Royce şi vom pleca într-o oră.

— Exact strategia danezilor în multe dintre atacurile lor surpriză, spuse Thorolf, rânjind aprobator.

Ea clătină din cap spre ei, cunoscându-i atât de bine.

— Nu căutăm cu lumânarea o luptă.

Ivarr fu cel care ridică din umeri.

— Atunci vom spera pur şi simplu să ne găsească ea.

Capitolul 10

Porţile se trântiră violent în faţa lor când se apropiară de Gronwood, însă acest lucru era de aşteptat cu un grup atât de numeros ca al lor, neidentificat încă drept prieten sau duşman. La fel s-ar fi procedat şi la Wyndhurst. La fel se întâmplase şi pe alte domenii de care doar se apropiaseră în drumul lor până acolo. Pe de altă parte, grupul lor cuprindea douăzeci şi cinci de vikingi, toţi bărbaţi masivi şi înfricoşători, şi alţi douăzeci de războinici saxoni înarmaţi până în dinţi.

Era bizar să îi vezi călărind împreună după atâţia ani de război. Dar faptul că numărul saxonilor era egal cu cel al vikingilor alungase temerile oamenilor din teritoriile din Wessex pe care le traversase grupul lui Kristen cum că ar fi fost invadaţi din nou şi, la fel, prezenţa atâtor vikingi îi împiedicase pe danezi să sară la arme şi să iasă în întâmpinarea lor.

Se opriră la mare distanţă de ziduri, bărbaţii răsfirându-se de-a lungul şirului de copaci ce mărginea domeniul Gronwood. Urmă o scurtă ceartă în care Thorolf încercă să o convingă pe Kristen să rămână în spate, cu soldaţii, dar fără a reuşi. Kristen se năpusti în faţă, flancată doar de Thorolf şi Ivarr, avându-l în faţă pe mesagerul din Gronwood pentru a anunţa ce căutau acolo.

Fură nevoiţi să aştepte până fu chemat cineva cu autoritate. Kristen nu se aştepta să fie invitaţi înăuntru, şi nici nu ar fi acceptat să intre dacă totuşi erau. Însă nu se aşteptase nici ca porţile să se deschidă, dând la iveală un veritabil gigant, urmat de o femeie şi alţi patru bărbaţi.

Paznici mai mici de înălţime aşteptau neliniştiţi cu mâinile aproape de mânerele săbiilor. Ivarr şi Thorolf nu îi băgară în seamă, stând însă cu ochii pe vikingul uriaş şi pe monstruosul topor de război atârnat de-a curmezişul spatelui acestuia. Kristen scoase un sunet discret de dezgust, neavând răbdare pentru ritualurile masculine de cântărire a inamicului, în special în cazul de faţă când fără îndoială pe ziduri existau zeci de alţi soldaţi cu săgeţile pregătite.

Femeia era cel mai probabil Lady Erika, îşi spuse Kristen, deşi nu o putea vedea încă, nu cu vikingul stând protector în faţa ei. Dădu pinteni calului şi veni în faţă, oprindu-se la jumătatea celor trei metri care încă separau cele două grupuri. Descălecă acolo, dorindu-şi să termine cât mai repede, dorindu-şi ca fratele ei să fie eliberat imediat, iritată că era nevoită să negocieze mai întâi. Faptul că veni în faţă singură aproape o provocă pe cealaltă femeie să îi urmeze exemplul. O făcu şi ea, punându-şi ferm o mână pe braţul uriaşului pentru a-l împiedica să o urmeze.

Era prea tânără pentru a-l fi luat prizonier pe Selig, îşi spuse Kristen, văzând-o clar pe Erika acum.

Era o fecioară războinică amintind de o valkirie, îşi spuse Erika când se apropie suficient pentru a percepe complet înălţimea lui Kristen, de aproape un metru optzeci.

Mesagerul o anunţase cine era Kristen. Broderia bogată şi pânza albastră fină a tunicii purtate de Erika proclamau propriul ei statut nobil, la fel şi brâul bătut cu pietre preţioase şi panglicile de mătase prinse în cele două cozi împletite. Nu avea asupra ei nicio armă în afară de pumnalul folosit la masă. Părea perfect relaxată.

Kristen îşi trădă surprinderea faţă de vârsta ei fragedă chiar din prima întrebare.

— Tu eşti singura autoritate de aici?

— Câtă vreme e plecat fratele meu, da, replică Erika şi, privind dincolo de armata ce aştepta, adăugă: Ai venit pregătită pentru război.

Era o acuzaţie, chiar dacă una spusă fără ranchiună, şi în mod cert adevărată. Chiar şi Kristen era pregătită, renunţând la roba cu mâneci lungi şi la fusta strâmtă pe care o purta de obicei pe sub tunică, pentru a nu-i stânjeni mişcările şi a nu o încurca la călărit şi ţinând cont de vremea caldă a acelor teritorii sudice, cu care se îndoia că avea să se obişnuiască vreodată. Astfel că acum nu purta decât tunica fără mâneci, care era mai scurtă, coborându-i până deasupra gleznelor şi având despicături laterale. Iar pe sub aceasta purta pantaloni, legaţi strâns cu şireturi, pe care îi împrumutase de la unul dintre soldaţii apropiaţi de înălţimea ei, şi propriile cizme tivite cu blană.

Cu părul lung şi auriu prins într-o singură coadă împletită ce îi atârna pe spate, din depărtare ar fi putut fi confundată cu un bărbat, mai ales că îşi ţinea şi sabia prinsă pe şa la îndemână şi la vedere, iar la şold purta cel mai de preţ lucru al ei, pumnalul cu lamă lungă al tatălui ei.

În mod evident acesta nu era un pumnal de folosit la masă, ca cel al Erikăi, ci o armă superbă, cu mâner de fildeş şi un înfricoşător cap de dragon la bază, cu lama gravată cu rune ce atrăgeau binecuvântarea lui Odin. Garrick i-l oferise în dar după ce Royce îi povestise din nou cum reuşise Kristen să îl rănească pe vărul lui, Alden, imediat după ce sabia lui Alden îl tăiase pe Selig.

Kristen şi mama ei se cufundaseră în scaune cât timp

Royce istorisise întreaga tărăşenie, aşteptând ca Garrick să explodeze, căci acesta nu ar fi fost niciodată de acord ca Kristen să înveţe să folosească armele şi nu ştia că Brenna o învăţase în secret. Părerea lui fusese dintotdeauna că era dreptul lui să îşi protejeze unica fiică. Însă Brenna considerase că era mai întâi dreptul lui Kristen, iar tatăl ei ar fi putut să o ajute apoi aşa cum dorea. Iar Garrick nu fusese furios. În schimb îi oferise propriul lui pumnal, iar Kristen ghicise că era mândru de ea, ceea ce făcea să fie cu atât mai special pentru ea.

— Am venit să-mi iau fratele, cu orice preţ, spuse Kristen, pe un ton care nu ascundea nimic din ameninţare. Tu îl ţii prizonier, îl vreau acum.

— Ai ajuns rapid dacă ai venit tocmai din Wessex, cum a pretins el.

Scepticismul din tonul ei o făcu pe Kristen să pufnească iritată.

— Ai fost o neghioabă dacă nu l-ai crezut. Fratele meu nu este iscoadă. A venit aici cu treburi pe care regele tău le-ar fi găsit agreabile.

— Aşa a spus şi el, dar erau suficiente circumstanţe cât să îi pun la îndoială cuvintele. Însă poţi să ţi-l iei înapoi.

— Fără răscumpărare? Kristen rânji batjocoritoare.

Erika ridică din umeri.

— Ai confirmat afirmaţiile lui, aşa că nu voi cere răscumpărare. Se întoarse să îşi cheme unul dintre oameni. Wulnoth, adu-l…

Uriaşul o întrerupse.

— Îl aduc eu.

Erika fu surprinsă că se oferise şi uşor mâhnită că avea să o lase singură cu mulţimea de soldaţi la poartă. Pe de altă parte, doar sora celtului şi doi norvegieni erau aproape, restul armatei rămăsese mult în urmă, iar ea era păzită de alţi patru soldaţi… Celt? Nu, nici celt nu putea fi, sau nu doar celt, nu dacă femeia aceea cu trăsături atât de evidente de norvegiancă era cu adevărat sora lui. Sau poate că nu era fratele acestei femei. Poate că minciunile

lui merseseră atât de departe încât să poarte până aici sora unui alt bărbat, venită să îl salveze.

Bănuitoare acum că îi trecuse prin minte acest gând, Erika sugeră:

— Ar trebui eventual să verific întâi dacă cel pe care îl ţin prizonier e într-adevăr fratele tău şi nu doar un bărbat oarecare care pretinde a fi el.

— Selig e cel mai chipeş bărbat pe care se va întâmpla vreodată să îl vezi. Când Erika roşi, Kristen adăugă: Da, e omul tău.

— Dar nu arată ca un viking, remarcă Erika. Aduce mai degrabă a…

— Mama noastră e o celtă din Ţara Galilor, spuse Kristen, fără a mai fi atentă cu adevărat la ea, privind în schimb poarta deschisă, aşteptând să apară uriaşul pe care mesagerul îl numise Turgeis Trei Metri, însoţit de Selig. Cu ea seamănă, mai puţin în statură, pe care am moştenit-o amândoi de la tatăl nostru.

— Înţeleg, spuse Erika, deşi nu înţelegea şi nici nu prea îi păsa.

Nu se aşteptase ca o armată întreagă să vină după prizonierul ei, dar cum acest lucru se întâmplase, acum voia să-i vadă plecaţi cât mai repede. Chiar şi apropierea celeilalte femei îi stârnea o uşoară nelinişte, constituţia mai masivă, cu oase şi muşchi mai puternici, a acesteia făcând-o să se simtă măruntă în faţa ei, deşi ca înălţime nu era cu mai mult de câţiva centimetri mai mică decât ea.

Dar nimic din toate acestea nu se reflecta în atitudinea ei. Era sigură pe statutul ei şi avea aproape propria armată. Nu avea la fel de mulţi soldaţi, având în vedere că Ragnar luase atât de mulţi cu el, însă aceşti vikingi norvegieni şi aceşti saxoni nu ştiau acest lucru, ceea ce conta enorm. Şi odată ce îşi luau înapoi prizonierul, nu avea să le mai rămână niciun motiv să zăbovească prin părţile acelea.

Dincolo de zidurile domeniului Gronwood, în temniţa în care Selig trecuse în ultimele câteva zile prin toate

chinurile iadului, Turgeis îl îmbrânci uşor pentru a-l trezi şi a-i spune:

— Febra ţi-a fost alungată din trup şi a venit sora ta după tine. Vii pe picioarele tale sau te duc eu la ea?

Selig miji ochii spre el, recunoscând unul dintre chipurile din coşmarurile lui.

— Iar tu? Şi nu poţi să mă duci. O spuse, deşi i se părea cât se poate de evident, crezând că nimeni nu ar fi fost în stare să îl care. Însă poţi să mă ajuţi să mă ridic.

Fu smucit în picioare prea rapid. Turgeis fu nevoit să îl prindă înainte să se prăbuşească.

— Lasă-mă o clipă, îi ceru Selig, blestemând slăbiciunea care nu se dădea dusă şi care părea mult mai gravă decât înainte.

— Nu am o clipă, replică Turgeis. Nu-mi place să o las pe stăpâna mea singură cu oamenii tăi.

Când auzi de stăpâna lui, de ea, Selig îşi aminti brusc cele mai negre părţi din coşmarul pe care tocmai îl trăise şi, în acelaşi timp, furia neputincioasă care îl chinuise.

— Nu îi vor face rău, spuse el.

Nu ar fi îndrăznit.

Dreptul acela îi era rezervat lui.

Kristen se plimba agitată. Deşi nu părea, era extenuată, căci nu dormise decât puţin în noaptea când auzise pentru prima dată zvonul, şi chiar deloc cu o seară în urmă, călărind toată noaptea pentru a ajunge aici. Ceea ce nu fusese cea mai înţeleaptă decizie posibilă, îşi spuse acum. Soldaţii ei nu fuseseră la fel de mult privaţi de odihnă, deşi nu erau nici ei în cea mai bună formă. Dar nu ar fi putut să procedeze altfel, nu ştiind că în joc era libertatea lui Selig.

Erika stătea lângă poartă, cu braţele încrucişate, cu o atitudine calmă, dar începând să se îngrijoreze de ce îi luă lui Turgeis atâta timp. Oare nenorocitul de prizonier nu voia să plece? Sau urma ca, în cel mai scurt timp, să-i fie date în vileag minciunile? Şi alţi bărbaţi puteau fi chipeşi. Nu era imposibil. Acea simplă descriere nu îl caracteriza cu

adevărat, nici recunoaşterea faptului că avea trăsături de celt.

Niciuna dintre femei nu se aştepta la carul de bagaje care ieşi anevoios pe poartă, separându-i pe cei patru soldaţi ai Erikăi ce stătuseră în faţa ei. Kristen fu şi ea nevoită să se dea în spate când carul lung trecu pe lângă ea, lăsându-şi calul şi sabia de cealaltă parte a vehiculului. Dar nici măcar nu observă acest lucru. Îl studie încruntată, devenind brusc bănuitoare când îl văzu pe capră pe vikingul uriaş, dar pe fratele ei pe nicăieri.

În spatele ei, Erika, şi ea încruntată, îi ceru socoteală omului ei.

— Ce înseamnă asta, Turgeis?

Kristen nu aşteptă să audă răspunsul. Capătul carului de bagaje ajunsese lângă ea şi sări în car, dând la o parte bucata de piele brută care acoperea jumătatea de sus a platformei, cu inima cât un purice, temându-se că avea să descopere trupul fără suflare al fratelui ei. Dar ceea ce văzu se dovedi a fi aproape la fel de rău.

De-abia îl recunoscu pe Selig, atât de mult slăbise. Mâna pe care i-o prinse într-a ei nu răspunse cu o strângere liniştitoare. Avea un început de barbă, ceea ce el nu purta niciodată. Părul îi era murdar şi lipit de cap, pielea scofâlcită şi palidă, ochii înfundaţi în orbite. Erau deschişi, iar Kristen văzu uşurarea din ei, dar şi durerea, şi furia.

Selig spuse ceva, dar atât de încet, încât fu nevoită să se aplece spre el ca să mai asculte o dată.

— Ia-o – pentru mine.

— Domniţa daneză?

Selig dădu din cap aproape imperceptibil.

— Am să i-o plătesc pentru asta.

Kristen nu avu nevoie să mai audă nimic altceva. Vedea cu ochii ei că îl înfometaseră, îl nenorociseră. Şi nu mai simţise o furie atât de oarbă de când îl crezuse mort, ucis sub ochii ei. Acea furie o făcu să ignore situaţia ei riscantă, atât de aproape de zidurile domeniului Gronwood, nici restul consecinţelor alarmante care s-ar fi produs dacă

ar fi făcut ceea ce îi cerea el. Nimic din toate acestea nu contau în faţa cuvintelor lui. „Am să i-o plătesc pentru asta”.

Ridică brusc capul, răsucindu-se pentru a vedea că uriaşul viking înnodase hăţurile şi tocmai voia să sară de pe capră pentru a i se alătura stăpânei sale. Kristen sări prima, mişcându-se atât de rapid şi pe neaşteptate încât nu apucă nimeni să reacţioneze, cu atât mai puţin Erika, care se trezi cu lama lungă a pumnalului viking apăsându-se pe coardele delicate ale gâtului ei şi cu un braţ de oţel petrecut în jurul taliei ei, pe care nu îndrăzni să încerce să şi-l desprindă.

Capitolul 11

Kristen o strângea pe daneză la pieptul ei, dar poziţia o lăsa cu spatele expus spre zidul din dreapta al domeniului Gronwood şi la toţi soldaţii care îl păzeau. Chiar şi aşa, doar cei din faţa ei o îngrijorau cel mai tare în momentul acela, în special uriaşul Turgeis, care era mai înalt decât ea cu mai bine de treizeci de centimetri şi era mult prea aproape pentru liniştea ei.

— Dă-te în spate, îi spuse ea, arătând din cap înspre poartă.

Acesta nu se clinti.

— Nu pot să te las să o răneşti, doamnă. Vocea lui era calmul întruchipat, chiar dacă răsuna ca un huruit grav.

Kristen îi răspunse cu o voce plină de furie.

— Am s-o ucid dacă îmi forţezi mâna!

Erika se crispă când lama se apăsă mai tare pe pielea ei şi simţi un firicel de sânge scurgându-i-se spre baza gâtului, însă mânia turbată pe care o simţi în Kristen fu ceea ce dădu vocii ei un ton înspăimântat.

— Fă cum îţi spune ea, Turgeis! îl imploră Erika.

El se supuse, dar nu suficient de rapid pentru a o satisface pe Kristen. O înspăimânta gândul că Selig era

complet expus săgeţilor ce pândeau de pe zid, iar uriaşul era mai aproape de el decât ea şi ar fi putut răsturna situaţia într-o clipă ameninţând să-i ia lui viaţa.

— Îndepărtează-te de car! ţipă ea la el.

— Ce se petrece aici, Kristen?

Thorolf fusese cel care pusese întrebarea, cu Ivarr lângă el. Veniseră în faţa carului de bagaje, dar ea nu se uită spre ei.

— Selig e aproape mort de la ceea ce i-au făcut, le spuse ea.

Se apropiară amândoi călare de capătul carului pentru a se convinge singuri. Thorolf inspiră printre dinţi. Ivarr începu să blesteme.

Turgeis interveni peste ei, răspunzând acuzaţiei lui Kristen:

— Nu, doamnă, era rănit înainte să ajungă aici.

— El susţine că ea va trebui să plătească pentru halul în care e, se răsti Kristen. Şi fratele meu e cel pe care îl voi crede, nu pe tine.

Turgeis nu se dădu bătut atât de uşor.

— Dar nu a avut mintea limpede, a fost mistuit de febră. Rana lui era la cap. Stăpâna mea nu ştia.

Kristen auzi icnetul Erikăi, chiar dacă nimeni altcineva nu îl auzi, şi îi şuieră la ureche:

— Minte bine pentru a te proteja sau şi tu te pretinzi nevinovată? Fratele meu a venit la tine rănit, cel mai probabil căutând ajutor, iar tu l-ai aruncat în temniţă?

Când problema se punea astfel, Erika nu avea decât de pierdut, orice ar fi spus. Circumstanţele şi faptul că Wulnoth o minţise în privinţa rănii căpătate de bărbat înainte să ajungă la ei nu ştergea cu nimic din responsabilitatea ei, nici nu atenua nimic din vinovăţia ei în ochii surorii lui. Iar faptul că Erika nu îi răspunse nimic fu suficient de grăitor pentru Kristen.

Şuieră din nou la urechea Erikăi.

— Spune-le să nu vină călare după tine, altfel eu, personal, am să-ţi fac de petrecanie, în loc să îl las pe

fratele meu după ce se reface, şi ţi-o spun cu toată sinceritatea, domniţă. Dacă el moare, mori şi tu.

Erika închise ochii pentru o clipă. Nu punea la îndoială acele cuvinte, dar nu putea nici să creadă că bărbatul avea să moară; trebuia să creadă că întreaga situaţie avea să fie lămurită, iar ea să îşi recapete libertatea. Dar ceva era în neregulă. Voia să îl întrebe pe Turgeis cât de rău fusese biciuit prizonierul, dar nu îndrăznea, căci probabil fusese bătut cu brutalitate dacă starea lui era atât de rea încât sora lui credea că încă exista riscul să moară.

Oare Turgeis minţea de dragul ei? Cel mai probabil da, căci nu-i venea a crede că acea rană la cap, reală sau nu, îl doborâse pe bărbat, având în vedere că păruse pur şi simplu extenuat când îl interogase ea, cu doar patru nopţi în urmă. Şi-ar fi dorit ca Turgeis să nu îi fi ascuns acest lucru. Ar fi fost mai bine să ştie, oricât de oribil ar fi făcut-o să se simtă. Ar fi putut cel puţin să se ocupe singură de rănit, să îşi spele păcatele. Însă Turgeis încercase să o cruţe, iar acum, având un pumnal la gât, avea să fie nevoită să coopereze o vreme.

Vorbind tare, pentru a nu lăsa loc de interpretări, Erika le spuse soldaţilor ei:

— Am să merg cu ei de data aceasta. Aşteptaţi întoarcerea fratelui meu şi spuneţi-i ce s-a petrecut. Însă lui Kristen îi spuse, în şoaptă, considerând că ar fi fost corect să o avertizeze: Asta ar putea duce la un război.

— Dacă aşa va fi, nu vei rămâne în viaţă să îi fii martoră. Dar te flatezi singură, danezo. Când regele tău va afla ce faptă scandaloasă ai comis, va fi nerăbdător să îndrepte lucrurile, iar tu vei fi cea mai măruntă dintre concesiile lui.

Pe Turgeis îl privi Kristen cât rosti acele cuvinte, dar, indiferent dacă o auzise sau nu, ea nu avea încredere în el că ar fi fost dispus să urmeze porunca stăpânei sale. Ceilalţi ar fi făcut-o, dar el nu.

Prin urmare Kristen îi spuse în faţă:

— Dacă o urmezi, o faci pe riscul tău. Pentru fiecare

clipă în care te văd, ea se va alege cu zece lovituri de bici – dacă nu o omor direct.

— Atunci nu ai să mă vezi, doamnă.

Kristen îi aruncă o privire mânioasă auzind acest răspuns, căci se înţelegeau unul pe celălalt perfect. Era şi el norvegian, ca ea, şi era o problemă de loialitate. Nu avea să-l vadă, dar avea să fie pe aproape şi nu mai avea ce altceva să spună pentru a schimba acest lucru. Aşa să fie!

Kristen îşi îndreptă privirea spre calul ei, dar respinse rapid ideea de a călări cu Erika. Ar fi fost prea expusă până ar fi urcat-o în şa. Aşa că o târî până la capătul carului şi coborî parapetul din spate, intenţionând să o împingă înăuntru fără a-i lua pumnalul de la gât. Ivarr chiar se apropie călare pentru a o proteja parţial până o făcea. Însă Selig auzise cea mai mare parte din ceea ce se petrecuse şi era întors suficient cât să o vadă pe Kristen şi pe ostatica ei.

Şoapta lui ajunse la urechile ei, făcând-o să încremenească:

— Ţine-o departe de mine, Kris, până mă pot apăra singur.

Erika păli auzind aceste cuvinte. În clipa următoare fu sigură că avea să fie ucisă pe loc, atât de multă furie simţi în femeia care o ţinea captivă. Ţinută cu faţa spre ziduri, Erika încă nu văzuse în ce hal era cu adevărat Selig. Însă cuvintele lui fuseseră cât se poate de limpezi. Îi era teamă de ea, iar gândul o oripilă şi pe ea la fel de mult ca pe sora lui.

Însă Kristen îşi controlă impulsurile, oricare ar fi fost ele, şi îşi îndreptă privirea spre Ivarr, aflat în faţa ei.

— Ia-o în şa cu tine!

Acesta nu auzise ce spusese Selig.

— Nu, aş strangula-o, zise acesta cu atât de multă scârbă încât Kristen fu surprinsă că nu o scuipă pe femeie.

Se întoarse spre Thorolf atunci, dar acesta spuse, înainte să apuce să îi ceară acelaşi lucru:

— N-are decât să meargă pe jos.

— Şi să ne încetinească?

Kristen scoase un mârâit slab de frustrare. Naiba să-i ia de vikingi încăpăţânaţi! Se simţeau insultaţi fiindcă o femeie îi făcuse aşa ceva lui Selig. Dacă ar fi fost vorba de un bărbat, l-ar fi ucis pur şi simplu. Dacă ar fi fost vorba de un bărbat, i-ar fi făcut ea de petrecanie pur şi simplu, ignorând cu desăvârşire lupta care ar fi urmat ca să poată pleca de acolo. Dar refuza să se certe cu ei în faţa femeii.

— Ia-mi calul atunci, spuse ea mânioasă. Şi, Ivarr, condu tu carul până ajungem la ceilalţi. Apoi o trase pe Erika după ea în car şi, încă evitând să îşi privească din nou fratele, spuse pe un ton tăios. Niciun cuvânt, Selig. Nu o să-ţi facă rău cât timp sunt eu aici.

Kristen nu se opri până nu ajunseră în partea din faţă a carului, ceea ce nu fu deloc uşor, având în vedere că Selig fusese întins pe o saltea de paie care ocupa mai mult de jumătate din podeaua acestuia. Înghesuindu-se, trase coviltirul de piele peste ei, pentru a ascunde faptul că pumnalul ei nu se mai afla la gâtul Erikăi. Dar înainte de a se aşeza, ridicând cu grijă capul lui Selig pentru a-l sprijini în poala ei, smuci gulerul tunicii Erikăi şi îl trase în spate, înfigând pumnalul prin material şi ţintuind-o pe Erika de podeaua carului, lăsând-o întinsă cu faţa în jos lângă el, cu pumnalul suficient de aproape de mâna ei.

Nu era cea mai confortabilă poziţie pentru Erika. Gulerul tunicii o strangula acum, dar dacă încerca să mai atenueze din tensiune ajungea cu umărul la lama tăioasă a pumnalului. Chiar şi aşa, era mai bine decât să fie cu lama la gât, îşi spuse ea – până când se întâmplă să întoarcă puţin capul şi să surprindă privirea lui Selig aţintită asupra lui.

Se înfioră văzând ura din ochii aceia de un cenuşiu luminos. Reacţia fu însoţită imediat de impulsul de a-şi încleşta mâna pe pumnalul ce o ţinea nemişcată, de a-l smulge şi de a fugi. Dar se îndoia că ar fi reuşit să îl scoată suficient de repede, poziţia ei cu faţa în jos lipsind-o de forţă, şi nu voia să afle ce s-ar fi întâmplat dacă încerca şi

dădea greş. Deja se îndepărtase de cei care ar fi putut să o ajute. Oamenii printre care se afla nu aveau niciun motiv să o ţină în viaţă, cu atât mai puţin apriga norvegiancă a cărei mână devenea tandră doar pe obrazul fratelui ei.

Peste parapetul încă lăsat jos de la capătul carului, Kristen văzu poarta şi soldaţii ce o păzeau îndepărtându-se încet de ei. Aşa ajunse să fie martoră la momentul în care unul dintre acei soldaţi se alese cu gâtul frânt, ajutat de viking.

Văzând gestul acestuia, şi uşurinţa cu care o făcuse, Kristen se înfioră şi ea, deşi se scutură rapid de acea senzaţie. Ştiuse deja că un bărbat de dimensiunile lui Turgeis Trei Metri avea fără îndoială o forţă incredibilă. Nu fusese necesar să o vadă pe viu. Şi nu avea motive să se teamă de el. Putea fi ţinut în frâu câtă vreme o ţineau prizonieră pe stăpâna lui. Nu era atât de naivă încât să considere că nu era cazul să-şi bată capul cu el, dar nici nu avea să se lase copleşită în permanenţă de gândul că uriaşul îi urmărea cu înverşunare.

Ceea ce îi rămase fu o vagă curiozitate pe care Kristen nu vedea de ce nu şi-ar satisface-o.

— Ce l-a făcut pe uriaş să îl ucidă pe unul dintre soldaţii tăi?

Erika închise ochii, gemând în sinea ei la auzul întrebării. Fără îndoială la Wulnoth se referise femeia.

Turgeis nu ucidea fără un motiv întemeiat.

— Dacă l-a ucis, e pentru ceea ce crede că voi suferi până să mă recupereze. Probabil pe acela îl consideră vinovat pentru ceea ce s-a petrecut azi.

— Iar tu pe cine dai vina? întrebă Kristen cu un dispreţ usturător.

— Pe mine însămi, recunoscu Erika pe un ton plin de regret.

— Sunt de acord, spuse Kristen.

— Foarte de acord.

Şoapta venise de la bărbatul de lângă ea şi, deşi Erika refuză să îl privească din nou, îşi putea imagina că ura

scânteia şi mai intensă din ochii lui acum. Turgeis avea dreptate dacă îşi închipuia că avea să sufere. Selig Binecuvântatul avea să o ceară.

Capitolul 12

Carul se opri când ajunse la restul soldaţilor, însă doar cât îi luă lui Kristen să le explice ce se întâmplase şi să aleagă pe cineva să urce pe capră. Acum nu aveau să iasă din Anglia de Est atât de repede pe cât se aşteptaseră, nu având carul de bagaje care să îi încetinească. Dar cel puţin vehiculul era tras de un cal solid, în locul unui bou greoi, care i-ar fi încetinit şi mai mult.

Kristen rămase lângă Selig, prin urmare fu nevoită să o ţină şi pe daneză cu ea, nefiind dispusă să o scape din ochi cât încă se aflau atât de aproape de Gronwood. Lady Erika era singura ei armă de negociere dacă ameninţările i-ar fi fost ignorate şi se strângea o armată care să pornească pe urmele lor. Până nu ajungeau cu bine în Wessex, voia să o aibă aproape.

Poate că lui Selig nu îi plăcea proximitatea danezei, dar nu mai spuse nimic pe această temă, ba chiar adormi în legănatul constant al carului. Kristen ar fi preferat să aştepte până după ce îi spunea de ce anume suferea, dar nu îl trezi pentru a afla. Somnul era la fel de benefic pentru vindecare ca oricare alte metode cunoscute de ea, care, din păcate, erau puţine.

Trimisese doi oameni înaintea lor, să meargă în satul prin care trecuseră cu puţin înainte de ivirea zorilor pentru a comanda mâncare din belşug şi a se interesa de un vraci. Restul ar fi trebuit să ajungă acolo până la lăsarea întunericului şi aveau să aşeze tabăra în apropiere.

Mai departe de atât nu putea să îşi facă planuri. În momentul acela îi era teamă că nu gândea limpede, atât era de ameţită şi ea de oboseală. Deja începea să se teamă

de reacţia soţului ei, nu doar pentru că venise după Selig, ci şi pentru că o luase prizonieră pe daneză.

Royce îi detesta pe toţi danezii, dar cu femeile nu lupta niciodată. Nici Selig nu o făcea, la drept vorbind. Aşa că, Dumnezeule îndurător, ce îi făcuse această femeie de îi stârnise dorinţa de a se răzbuna pe ea?

Era prea obosită pentru a se lămuri singură, iar Selig avea să îi spună chiar el în scurt timp. Iar legănatul carului o afecta şi pe ea. Cu greu mai reuşea să îşi ţină ochii deschişi. Dar încă avea mintea suficient de limpede cât să îşi dea seama că trebuia să îşi lege prizoniera mai temeinic înainte de a se lăsa pradă extenuării.

Spre deosebire de ceilalţi doi ocupanţi ai carului, Erika era cât se poate de trează, chinuită de nelinişte şi remuşcări. Astfel că nu-i scăpă când pumnalul fu brusc smuls de lângă umărul ei, nici sunetul inconfundabil de material textil sfâşiat în spatele ei. Şi nici nu fu luată prin surprindere de porunca tăioasă de a se ridica în capul oaselor şi de a-şi duce mâinile la spate pentru a-i fi legate.

Dar tot nu se putu abţine să nu protesteze.

— Nu este necesar, Lady Kristen. Ai o armată întreagă în jurul meu.

— Taci, îi spuse Kristen cu un şuierat şoptit. Până nu te pot da pe mâna lui Selig, pentru a face cu tine ce vrea el, eşti responsabilitatea mea. Aşa că poţi să-ţi iei gândurile de la evadare, Erika. Nu vei găsi nicio ocazie de a o face.

Faptul de a-şi auzi numele lipsit de titlul ce îi indica statutul şi respectul cuvenit fu foarte grăitor. Pe de altă parte, Erika bănuise de la bun început că nu avea să se bucure de curtoazia la care ar fi avut dreptul. Nu fusese găsită întâmplător şi răpită pentru a obţine o răscumpărare. Fusese luată prizonieră din dorinţa de răzbunare, iar acum ştia exact cine avea să o aducă la îndeplinire.

— Mută-ţi picioarele să ajungă la mine şi ai grijă să nu-l deranjezi pe fratele meu.

Erika o făcu, dar având grijă ca nici măcar să nu îl privească pe fratele ei. Nu îi mai simţea privirea aţintită

asupra ei, dar nici nu voia să îşi asume riscul de a-l vedea bucurându-se satisfăcut acum că poziţiile lor se inversaseră.

Pantofii îi fură smulşi şi aruncaţi deoparte, gleznele legate strâns laolaltă. Kristen îşi tăiase tivul propriei tunici pentru a-l folosi la legat. Cel puţin nu era legată cu frânghie aspră sau lanţuri – încă.

Erika rămase aşezată, din moment ce nu i se spusese că nu avea voie, şi se târî în spate până se putu sprijini de parapetul lateral al carului. Continuă să o privească pe norvegiancă, care o ignoră acum, aşezându-se înapoi în colţ şi luând din nou în poală capul fratelui ei.

Era frumoasă, îşi dădu seama Erika, foarte frumoasă. Dar era de aşteptat, îşi spuse ea, cu un frate mai mult decât chipeş. Mâinile lui Kristen erau în acel moment încolăcite cu tandreţe în jurul feţei lui. Era evident că îşi iubea nespus fratele. Şi Erika îşi iubea propriul frate şi nu putu să nu se întrebe cum ar fi reacţionat în circumstanţe similare. Spera să nu afle vreodată.

În pofida hotărârii ei de a nu o face, privirea i se concentră în cele din urmă asupra chipului lui Selig. Când fusese hipnotizată de ochii lui mai devreme, nu văzuse nimic altceva în afară de ochii aceia şi de ura ce ardea în ei. Acum observă urmele răvăşitoare de pe chipul lui care nu fuseseră acolo ultima dată când îl văzuse ea. Să fi fost provocate oare de febra de care pomenise Turgeis?

Privirea ei alunecă mai jos, surprinsă mai întâi de faptul că nu purta tunică, ceea ce era neaşteptat, apoi de scobitura adâncă formată între coapsele şi şoldurile lui, ambele ieşind puternic în relief. Dacă într-adevăr fusese chinuit de febră, una mistuitoare aşa cum afirmase Turgeis, Elfwina probabil o tratase prin purgative – ceea ce însemna că nu mâncase deloc în cele trei zile cât fusese ţinut în temniţă şi, la drept vorbind, chiar arăta ca şi cum ar fi răbdat o foame cruntă. Erika nu era de acord cu acel remediu. Logica îi spunea că organismul avea nevoie de hrană, indiferent ce umori rele l-ar fi luat în stăpânire – dar

ea nu fusese de faţă să îşi folosească logica.

Braţul lui se mişcă brusc, ridicându-se de lângă trunchiul lui şi coborând peste picioarele surorii lui. Erika îşi mută rapid privirea asupra chipului lui, dar nu se trezise. Şi nici sora lui, care acum dormea şi ea. Însă sprânceana lui se strânsese pentru o clipă într-o expresie de durere provocată de acea mişcare inconştientă. Cât de mult suferea din cauza acelei răni la cap? Probabil nu era o rană recentă, dacă se alesese cu ea în Wessex, aşa cum afirmase el. Cel puţin nu se putea învinovăţi şi pentru aceea.

Însă când îşi continuă examinarea din ochi ajunse la crestăturile subţiri de la baza mâinilor lui, acoperite de pojghiţe acum, şi la pielea iritată imediat sub acele tăieturi. Se crispă, ştiind că urmele acelea fuseseră lăsate de cătuşele de fier care îl ţinuseră pironit de peretele temniţei, presiunea întregii sale greutăţi trăgând de ele. Iar ea îl lăsase spânzurat acolo, crezându-l doar excesiv de obosit, în timp ce el fusese răpus de durere…

Abia atunci văzu ceea ce braţul lui acoperise până atunci. Coastele îi erau brăzdate de dungi albastru închis – vânătăi, îşi dădu ea seama şi ştiu exact ce anume le cauzase. Fu năpădită de fierbinţeală. Chiar şi mâinile începură să îi asude. Sperase atât de mult că Turgeis ajunsese la timp pentru a-l opri pe Wulnoth, că singura ei greşeală fusese că îl ţinuse prizonier în loc să îi ofere un ajutor mai de nădejde pentru rana de la cap. Dar nu, ea era cauza acelor vânătăi. Poruncise să fie biciuit într-un moment de mânie, iar bălaia îi fusese administrată – unui om rănit, care deja avea dureri, un om mistuit de febră, şi doar Odin ştia ce altceva.

El îi spusese:

— Tu şi cu mine nu suntem duşmani, nu am putea fi niciodată duşmani.

Dar acum Erika ştia că acest lucru nu ar mai fi putut fi adevărat. El venise la Gronwood să ceară ajutor, în schimb fusese legat cu lanţuri într-o carceră. El îi spusese de la bun

început adevărul, dar ea nu îl crezuse. Şi îi tratase rana cu o bătaie.

Vinovăţia care o inundă se dovedi atât de intensă încât aproape o sufocă. Dacă nu i-ar fi fost atât de teamă, aproape că ar fi primit cu dragă inimă răzbunarea lui, pentru a-şi răscumpăra păcatele, însă îi era teamă şi prin urmare nu putea să îşi îndrepte greşeala decât pe alte căi, dacă i s-ar fi oferit ocazia. Însă nu îi venea în minte nicio modalitate de a-şi face iertate faptele atât de crude.

Restul zilei se scurse fără ca Erika să ştie ce se petrecea în jurul ei, atât de adânc se cufundă în nefericirea şi vinovăţia ei. Însă oprirea bruscă a carului o smulse din gânduri şi o trezi totodată şi pe Kristen.

— Pe Dumnezeu îndurător! Sunetul pe care îl scoase Kristen fu în mod cert un geamăt când coborî privirea spre fratele ei. Sperasem că a fost doar un vis.

Erika ar fi putut spera şi ea acelaşi lucru, dar nu o spuse, preferând să intervină cu altceva.

— Are nevoie de hrană. Dacă într-adevăr a fost mistuit de febră cât s-a aflat la Gronwood, vindecătoarea noastră i-a tratat-o cu purgative, deci probabil că nu a mâncat de câteva zile bune.

Kristen îşi îndreptă privirea spre ea, cu sprâncenele brun-roşcate arcuite tăios.

— Nu-mi spune de ce are nevoie fratele meu. Şi dacă l-ai cunoaşte ai vedea limpede că mai degrabă n-a mâncat deloc, sau a mâncat prea puţin, în ultimele două săptămâni. A slăbit atât încât aproape că n-a mai rămas nimic din el.

Era din ce în ce mai rău. Fusese deja lihnit de foame când ajunsese la Gronwood, iar Erika nu fusese de faţă să aibă grijă ca Elfwina să nu-i administreze purgative.

— Mă îndoiesc că ai să mă crezi, dar îmi pare rău, fu tot ce reuşi să spună Erika în momentul acela.

— Sunt sigură că îţi pare rău – acum. Dar unde a fost mila ta când a avut nevoie de ea?

Fusese înecată în mânia ei. Îngropată sub confuzia

stârnită de reacţia ei faţă de el. Şi totuşi chiar o simţise, pentru o clipă, când el pomenise pentru prima dată că era rănit, milă şi mai multă îngrijorare decât s-ar fi justificat pentru un bărbat pe care nu îl cunoştea. Un bărbat cu chip de înger. Apoi Wulnoth negase existenţa rănii, făcând-o să creadă că Selig minţise – din nou.

Însă nu spuse nimic din toate acestea şi pierdu ocazia de a mai vorbi când coviltirul de piele fu brusc dat la o parte, iar la capătul carului apărură mai mulţi bărbaţi. Pe unul dintre ei îl recunoscu, căci îl văzuse mai devreme, cel cu ochii albaştri şi părul de culoarea nisipului care ar fi vrut să o care pe jos tot drumul până în Wessex.

— Ivarr s-a dus după mâncare, Kris, îi spuse Thorolf, deşi rămase cu privirea aţintită asupra lui Selig şi în special asupra burţii supte a acestuia. Pe colţii lui Thor, va fi nevoie de găleţi întregi de mâncare pentru a umple groapa aceea.

— Chiar mai mult, mă tem, îi răspunse Kristen.

Vocile îl treziseră pe Selig, iar geamătul cu care deschise ochii îi făcu pe toţi să se crispeze. Dar pe Kristen o deranjă că îl auzise şi Erika. Lui Selig nu i-ar fi plăcut ca femeia pe care o dispreţuia să îl vadă în halul acesta şi, ştiind acest lucru, lui Kristen îi plăcea şi mai puţin.

Prin urmare spuse pe un ton ceva mai iritat decât intenţionase:

— Ia-o de aici, Thorolf! Ocupă-te să aibă tot ce-i trebuie, dar ţine-o departe de aici. Şi poţi să o dezlegi, dar nu o scăpa o clipă din priviri dacă o faci. Am să vin eu să o iau înapoi după ce mă ocup de Selig.

Erika icni când braţul lung al lui Thorolf se întinse pur şi simplu şi o luă pe sus din car. Acesta o dezlegă într-adevăr, pentru a nu fi nevoit să o care, spunându-i făţiş:

— Aş prefera să nu te ating, aşa că nu-mi da motiv să o fac. Însă nici nu se dezlipi de ea, nici măcar pentru o clipă, prin urmare ea îi refuză oferta posacă de a o escorta în tufe, deşi avea nevoie să meargă acolo. Deocamdată ruşinea ei era mai puternică decât nevoia, fiindcă ştia că nu i-ar fi oferit deloc intimitate. Dar habar nu avea ce urma să

facă odată ce nevoia devenea mai puternică.

Iar aceea era singura ei nevoie de care era dispus să se ocupe, îşi dădu seama de acest lucru când o îmbrânci să se aşeze lângă el în faţa focului care fusese aprins pentru tabăra lor şi începu să se înfrupte din bucatele care fuseseră obţinute din satul din apropiere, fără a-i oferi şi ei măcar o îmbucătură.

Nu fu surprinsă. Ostilitatea care radia dinspre el era atât de intensă, încât o simţea chiar şi atunci când nu îl privea. Şi aceeaşi atitudine o întâlni şi la toţi ceilalţi bărbaţi pe care se întâmplă să îi vadă, indiferent dacă erau saxoni sau vikingi.

Însă văzuse expresia lui Thorolf când se holbase la burta suptă a lui Selig. Ea, personal, era considerată vinovată pentru halul în care ajunsese, şi nu febra de care suferise, aşa că se putea aştepta la un tratament similar din partea lor. Faptul că i se refuza mâncarea era la drept vorbind cea mai mică dintre temerile ei, căci o chinuia o bănuială înspăimântătoare că Lady Kristen nici măcar nu observase încă în ce stare era spatele fratelui ei, şi simţi un nod de teamă în adâncul stomacului când îşi imagină ce avea să se întâmple odată ce observa.

Capitolul 13

Kristen îndesa tocana groasă pe gâtul lui Selig cu asemenea viteză, încât nici măcar nu îi lăsa răgaz să o mestece, cu atât mai puţin să o înghită. Când acesta începu să nici nu mai poată respira, fu în cele din urmă nevoit să îşi întoarcă într-o parte capul pentru a spune cu gura plină:

— Pe toţi dracii, Kris, ţi-o jur, viteza cu care mă hrăneşti nu va avea niciun efect asupra rapidităţii cu care mă voi reface.

Se surprinse singur spunând acestea, având în vedere cât de lihnit era şi că nevoia lui de a înfuleca mâncarea era

la fel de intensă ca a ei, de a o simţi cât mai repede în stomac. Însă ar fi preferat să o facă el şi chiar încercase să o facă, până când braţul îi obosise şi începuse să îi tremure după doar câteva încercări.

Slăbiciunea îl făcea ţâfnos, fireşte. Îl înfuria nespus faptul că nu se descurca singur. Şi putea doar să spere că acest lucru se datora într-adevăr lipsei hranei şi nu vreunei maladii bizare provocate de rana lui de la cap, suferinţă care poate nu avea să mai treacă niciodată, la fel cum şi durerea refuza să se lase alungată. Gândul că era posibil să nu îşi mai revină niciodată era atât de înspăimântător, încât era pur şi simplu inacceptabil. Iar faptul că se simţea chiar mai slăbit decât înainte nu îl încuraja.

Nu îi venea să creadă cât de mult din puţina forţă pe care o recăpătase după o noapte de somn liniştit se epuizase în cursul scurtului drum din temniţă până la car, chiar dacă îl făcuse sprijinit de uriaşul Turgeis. Însă somnul din care tocmai se trezise îl refăcuse parţial, cel puţin suficient ca, atunci când vorbea, să nu lase impresia că era pe moarte.

Kristen aşteptă răbdătoare ca Selig să deschidă din nou gura, deloc dispusă să îşi ceară iertare pentru excesul de zel şi ştiind că nici el nu se aştepta la scuze. Însă întrebă, înainte de a accepta următoarea îmbucătură:

— Unde e Royce?

— Încă în Essex, îmi închipui.

Selig fu atât de surprins încât se opri din mestecat. Crezuse că Royce era pur şi simplu ocupat cu altceva în tabără, nu că nu se afla deloc acolo.

— Chiar ţi-a dat voie să vii după mine fără el?

Ea nu îi susţinu privirea.

— Nu a fost de faţă ca să-i împărtăşesc intenţiile mele.

Selig reflectă la cuvintele ei pentru o clipă, apoi spuse simplu:

— Va fi furios.

Ea încercă să pară nepăsătoare, ridicând din umeri.

— Presupun că da.

— Foarte furios.

Ea îl privi mânioasă acum.

— Ştiu, frăţioare, aşa că nu mai insista cu asta. Este problema mea, nu a ta. Acum spune-mi ce te doare ca să îi pot spune vindecătoarei…

— Nu – dacă mă iubeşti, scuteşte-mă de vindecătoare, interveni el şi chiar se cutremură. Cea care tocmai a terminat cu mine se considera şi ea vindecătoare, dar n-a făcut altceva decât să mă forţeze să înghit otrăvuri care nu lăsau hrana să îmi ajungă în stomac.

— Înseamnă că ţi s-a dat mâncare?

— Da, dar nimic care să îmi rămână în stomac suficient cât să mă ajute, din cauza acelei vrăjitoare bătrâne.

Kristen dădu din cap gânditoare.

— Daneza spunea că ţi s-au dat purgative ca să te vindece de febră şi probabil a funcţionat, căci acum nu eşti fierbinte la atingere.

— Febra mea nu a fost chiar atât de mare… Ezită, toate acele ore îndelungate de confuzie şi durere fiind atât de încurcate în mintea lui. Delirul, otrava, râsul. Cel puţin nu din câte îmi amintesc eu din ea, se corectă el.

— Ai avut febră în toate cele trei zile cât te-ai aflat la Gronwood? îl întrebă ea.

— Trei?

Îi rămase în gât lingura de mâncare pe care Kristen reuşise să i-o strecoare pe furiş în timp ce îi pusese întrebări. Mişcările lui erau atât de lente încât, dacă nu ar fi cunoscut-o suficient de bine cât să îi anticipeze reacţiile, nu ar fi avut timp să ridice o mână pentru a o opri când ea se aplecă în faţă, din reflex, pentru a-i da una peste spate. Acum se mulţumi să o privească mânios pentru durerea pe care i-ar fi provocat-o încercând să îl ajute.

Cu un aer defensiv, Kristen îl privi şi ea posomorâtă şi îi spuse pufnind:

— Nu am pretins niciodată că aş fi deosebit de

îndemânatică în a îngriji răniţii sau suferinzii, frăţioare.

— Nici măcar puţin îndemânatică, consimţi el. Te pricepi mai bine să provoci răni decât să le vindeci.

Ea îl ignoră, continuând:

— Dar deocamdată nu mă ai decât pe mine, aşa că va trebui pur şi simplu să mă suporţi.

El îi rânji după aceea şi fu dispus să mai accepte o îmbucătură zdravănă, spunând cu gura plină:

— Cumva voi reuşi să supravieţuiesc îngrijirilor tale tandre – nu, nu poţi să mă tragi de urechi chiar acum.

Ea se lăsă pe spate, zâmbind.

— Păcat! Ţi-ar prinde bine.

Selig încetă să zâmbească, privind-o mâhnit.

— Presupun că din prima zi în care mă voi fi pus pe picioare…

— Da.

— Ce mult mi-aş dori să nu te ţină memoria atât de mult! Oftă. La drept vorbind, mai bine mi-aş dori să nu fie a mea atât de slabă. Explică-mi ce-i cu cele trei zile.

— Atâta timp ai fost ţinut prizonier.

— Nu ţin minte să fi durat atât de mult.

— Dar ce anume ţii minte?

Expresia lui se schimbă dramatic, reflectând o mânie profundă.

— Durerea… şi râsul ei. Mereu râsul ei. Nu am ştiut niciodată că o femeie poate găsi plăcere în suferinţa altuia.

Kristen scrâşni din dinţi la auzul acestor cuvinte.

— Nu voiam să te obosesc, dar poate ar fi bine să-mi spui întreaga poveste.

Rugămintea ei îl făcu să ofteze, alungând o parte din furie.

— Nu o să mă obosească, Kris, atât e de puţin de povestit. Am fost atacaţi când ne aflam încă în Wessex; tâlhari, presupun. S-au năpustit din copaci şi erau atât de mulţi.

— Da, într-un final, a ajuns şi la noi zvonul că s-ar putea să fi murit toţi. Acolo s-a dus Royce, să verifice. Iar tu

ai încasat o lovitură în cap?

— Din spate. Cu un ciomag, cel mai probabil, având în vedere că nu am găsit urme de sânge. M-a doborât pe loc. Când m-am trezit, eram singur, în haine care nu erau ale mele, şi cu o asemenea durere de cap încât abia mă puteam mişca. Mai mult, vărsăm fără motiv şi vedeam totul dublu şi eram nevolnic ca un prunc. Pe Thor! În viaţa mea nu m-am simţit atât de mizerabil!

Kristen se crispă, împărtăşindu-i nefericirea.

— Lovitura trebuie să fi fost severă, presupuse ea. Am simţit mica umflătură pe care încă o ai. Probabil a fost de trei ori mai mare, sau chiar mult mai mare, dacă a trecut atâta timp de când te-ai ales cu ea.

— Probabil, consimţi el. Dar când m-am trezit, am crezut că mă aflam încă în Wessex, că nu trecuseră decât o zi sau două, având în vedere că nu aveam barbă care să trădeze un timp mai lung. Dar de fapt mă aflam în Anglia de Est, după cum am descoperit cu regret în aceeaşi zi şi nu ţineam minte nimic din cum ajunsesem acolo.

— Aproape două săptămâni din care nu-ţi mai aduci aminte nimic?

— Da.

— Şi fără barbă?

— Da.

Ea rămase gânditoare doar pentru o clipă.

— E evident că te-a dus cineva până în Anglia de Est şi te-a îngrijit o vreme, deşi tu ai dormit în tot acest timp. Mă întreb de ce te-au abandonat.

— Eu mă întreb doar cine au fost cei care au făcut-o şi de ce s-au obosit să mă ia. Nu-mi pot închipui tâlhari saxoni ascunzându-se în Anglia de Est.

— Nu, deci poate că erau tâlhari de loc de prin Anglia de Est, dar veniţi în Wessex.

— Şi care au crezut că le pot aduce o răscumpărare?

Ea dădu din cap.

— Dar au renunţat după ce au tot aşteptat să te trezeşti şi să le spui cui să trimită cererea de răscumpărare.

— Se poate, consimţi el.

Kristen oftă.

— Cel mai probabil nu vom afla niciodată. Dar dacă nu te-ai trezit deloc în tot acel timp, e greu de crezut că au reuşit să-ţi dea prea multă mâncare, dacă s-au obosit măcar să încerce. Cel puţin aşa se explică lipsa de carne de pe oasele tale. Şi să înţeleg că în continuare te doare capul?

— Da, dar durerea nu mai e la fel de constantă şi nici la fel de intensă. Dacă stau complet nemişcat, chiar dispare pentru scurtă vreme. Dar acum am cealaltă durere pe care trebuie să o îndur.

— Unde?

— Pe spate.

Ea nu îi văzuse spatele. Nu purta tunică, însă fusese culcat pe spate în car şi nu se clintise din poziţia aceea. Chiar şi acum, pentru a-l hrăni, Kristen se mulţumise să ceară sacul cu haine de rezervă pentru a i-l pune sub cap, astfel încât să se ridice suficient cât să poată înghiţi mai uşor.

— O altă rană?

Expresia lui se transformă din nou într-una de furie pură.

— Întreab-o pe zdreanţă aia daneză.

Kristen nu aşteptă atât. Îl împinse de umăr până când Selig se întoarse încet pe burtă.

Ea îi auzi şuieratul de durere şi înţelese ce îl provocase. Pojghiţele care apucaseră să se formeze peste răni se lipiseră de salteaua de paie, şi tocmai fuseseră smulse. Iar dârele acelea de piele vânătă şi umflată de băşici din care acum supura sângele…

Era mai mult decât putea Kristen să suporte. Fusese acuzat pe nedrept de spionaj, apoi fusese torturat pentru a obţine o mărturisire? Şi toate acestea fuseseră poruncite de o femeie? *O femeie?*

Selig nu putea vedea rănile, putea doar să le simtă, aşa că ea se strădui să le facă să pară mai puţin grave, deşi

în sinea ei clocotea.

— Nu e chiar aşa rău cum pare.

— După cum simt eu durerea pare chiar mai rău.

— Cel mai probabil fiindcă eşti atât de slăbit. Încercă să îl facă să uite de răni, deşi nu putea. Ai mâncat ceva în general în tot acest timp?

— În ziua când m-am trezit, înainte de a ajunge la Gronwood.

Pe un ton vioi acum, Kristen spuse:

— Ei bine, ai să termini tocana asta – şi chiar mai mult, sper eu. Vreau să mănânci întruna, cât de des poţi, cât de mult poţi. Puse bolul jos pe salteaua de paie, lângă faţa lui. Cu restul de aici te descurci singur, cred, nefiind atât de departe de tine. Eu mă duc acum să aduc vindecătoarea şi să nu îndrăzneşti să protestezi. Ea va avea nişte unguente de pus pe răni şi ceva care să îţi uşureze durerile, şi nu îţi va da purgative, ţi-o jur!

Nu îi lăsă răgaz să se opună, pentru că oricum nu l-ar fi ajutat la nimic. Coborî din car, având grijă să nu o zgâlţâie şi, astfel, să îl zgâlţâie şi pe el. Însă nu pe vindecătoare voia să o caute – nu încă. O căută şi o găsi pe daneză, aşezată lângă Thorolf la mică distanţă de ea.

Erika stătuse cu ochii pe car, aşteptând apariţia lui Kristen. Sări în picioare, făcându-l pe Thorolf să se ridice şi el în grabă, crezând că voia să fugă, până o văzu şi el pe Kristen apropiindu-se.

Erika nu fugi, rămase pe poziţii, deşi tremura. „I-a văzut spatele, a văzut ce i-am făcut la mânie, nu am scuză, nu am scuză, indiferent cum m-ar fi provocat…”

— Te-am mai întrebat şi înainte, spuse Kristen, ajungând la ei, pe un ton calm care o surprinse pe Erika. De data aceasta aştept un răspuns. Dacă Selig a venit la Gronwood rănit, aşa cum a afirmat Turgeis Trei Metri, înseamnă că venise să caute ajutor. Tu cum l-ai ajutat?

— Am pus să fie biciuit.

Era cel mai prost moment în care Erika ar fi putut da glas cu atâta hotărâre vinovăţiei ce o măcina, dar se

frământase din cauza ei o zi întreagă. Kristen nu auzi glasul vinovăţiei însă, ci doar cuvintele care veneau să confirme concluziile la care ajunsese singură, şi îşi descătuşă furia printr-o lovitură cu dosul pumnului.

Fu o lovitură puternică, venind din partea unei femei de dimensiunile ei, o femeie care nu se mai străduia să îşi ţină în frâu mânia. O aruncă pe Erika la pământ, unde căzu la picioarele lui Thorolf, cu părul auriu murdărindu-se de pământ. Thorolf nu încercă să o împiedice să cadă. Ar fi putut să o facă, dar se mulţumi să se dea la o parte.

Erika îşi simţi obrazul în flăcări. Se izbise de pământ cu atâta forţă încât dinţii îi tăiaseră obrazul pe dinăuntru. Sângele i se strânse în gură, atât de mult încât o parte se scurse în firicele subţiri pe la colţuri şi fu nevoită să îl scuipe pentru a nu se îneca.

Kristen stătea deasupra ei, cu pumnii încleştaţi, cu braţele rigide, strigându-i să se ridice, că nu terminase cu ea. Avea să o bată până o lăsa latră, Erika era sigură de acest lucru, şi nu era absolut nimeni acolo care să o împiedice – Turgeis. Ah, pe buna Freya, nu! Dacă era prin apropiere, dacă privea cumva scena, avea să renunţe la orice urmă de prudenţă şi să se năpustească s-o ajute. Nimic nu l-ar fi oprit să încerce, şi ar fi plătit cu viaţa pentru îndrăzneala lui. Iar Kristen îi striga în continuare să se ridice.

— Doamnă, vă rog, nu unde ne poate vedea.

Dacă se aşteptase să audă rugăminţi, aceasta nu se numărase printre ele. Kristen pufni dispreţuitoare.

— Te amăgeşti cu gândul că e cineva aici căruia să îi pese de ce ţi se întâmplă?

— Lui Turgeis îi pasă.

Ochii ei albaştri se întunecaseră de subînţeles.

Simpla rostire a numelui acestuia făcu o jumătate de duzină de săbii să iasă din tecile celor aflaţi suficient de aproape pentru a o fi auzit. Însă Kristen nu se lăsă înfricoşată de posibilitatea apariţiei mătăhălosului gigant. Era prea furioasă.

— N-are decât să vină. Mă îndoiesc că noi două îl vom observa. Acum ridică-te…

Fu întreruptă, însă, şi de o voce la care nu se aşteptase câtuşi de puţin.

— Nu, Kris. Hrăneşte-o! Ai grijă de ea! Ceea ce va suferi trebuie să vină din mâinile mele.

Kristen scoase un sunet furios de frustrare şi porni cu paşi mari înapoi spre car. Selig reuşise chiar să se ridice în capul oaselor şi stătea acum agăţat de marginea carului pentru a rămâne astfel.

— Lasă-mă, dădu ea să spună.

— Nu. Mie trebuie să îmi plătească, nu ţie.

Vocea lui nu mai era la fel de puternică acum, dar cu nimic mai puţin încăpăţânată. Fusese epuizant pentru el să facă efortul de a o opri şi avea să insiste în continuare dacă nu se dădea bătută. Kristen înţelegea limpede acest lucru, motiv pentru care cedă, chiar dacă o făcu în silă.

— Prea bine, dar nu îmi place. Şi tu culcă-te la loc! Odihna e la fel de importantă pentru tine ca hrana în momentul de faţă. Să nu te mai prind că ignori vreuna din ele vreodată.

Selig îi aruncă o ultimă privire femeii subţiri, cu şolduri înguste, ghemuită în mizerie, care îi fusese călău, şi zâmbi sau încercă să o facă. Chiar şi acest lucru se dovedi un efort prea mare pentru el şi se lăsă să cadă înapoi pe salteaua de paie cu un geamăt.

Kristen scrâşni din dinţi. Era furioasă pentru el, însă el era cel care refuza să o lase să se descarce, iar furia era atât de intensă, încât trebuia neapărat să facă ceva în privinţa ei. Pe de altă parte, îi înţelegea punctul de vedere. Dacă ea ar fi fost abuzată astfel, nici ea nu ar fi vrut ca familia ei să se răzbune în locul ei, atât timp cât ar fi fost ea capabilă să o facă. Iar Selig avea să fie capabil să o facă de îndată ce îşi revenea – şi era de dorit să îşi revină cât mai repede.

Se uită din nou spre daneză, fixând-o cu o privire intensă preţ de o clipă prelungă înainte de a se apropia de

ea. Erika era în continuare la pământ, deşi aşezată în capul oaselor acum, şi nu se ridică în picioare. Expresia lui Kristen nu era cu nimic mai puţin plină de ură decât înainte. Cea a Erikăi era prudentă.

Însă spre Thorolf îşi îndreptă Kristen ochii când ajunse la ei, pentru a-l întreba:

— A mâncat?

— Nu o merită, replică el tăios.

Chiar dacă era de acord cu el, Kristen recunoscu posacă:

— Deşi nu s-ar părea, nici ea, nici oamenii ei nu i-au refuzat hrana lui Selig. Şi l-ai auzit, adăugă ea dezgustată, trebuie să fie ţinută teafără şi nevătămată până în momentul când va putea el să se ocupe de ea.

— Intenţionezi să te stăpâneşti?

O spuse pentru a-i calma oarecum mânia şi, într-o oarecare măsură, chiar reuşi. Sora lui, Tyra, fusese cea mai bună prietenă a lui Kristen în copilărie, iar Thorolf îi luase locul în noua casă a lui Kristen. Ba chiar putea să o tachineze aşa cum făceau şi fraţii ei şi să scape nepedepsit, în timp ce alţii nu puteau.

Faptul că o tachină acum o făcu să se analizeze cu ochi critici şi să suspine.

— Am să mă mulţumesc să îmi închipui ce îi va face Selig la un moment dat.

— O va fierbe în ulei?

— Cel puţin.

Niciunul dintre ei nu observă că Erika se făcuse albă ca varul, neştiind că glumeau amândoi. Panica o copleşi şi în gât îi urcă un şuvoi de fiere pe care fu nevoită să o înghită. Şi dacă nu ar fi trecut apoi la discuţii despre tabără şi santinele, şi planuri pentru a doua zi, nu ar fi reuşit niciodată să îşi vină în fire înainte ca ochii albastru-deschis ai norvegiencei să se oprească din nou asupra ei.

— Hrăneşte-o, Thorolf, porunci Kristen pe un ton redevenit tăios. Apoi adu-mi-o să o leg peste noapte. Voi avea nevoie de frânghie. Dacă nu avem, trimite pe cineva

în sat să aducă.

Se întoarse să plece. Erika o opri. Tocmai fusese tratată ca un obiect, se discutase despre ea, fără să-i adreseze nimeni vreo vorbă. Era suficient pentru a o face să-şi iasă din fire cu totul, doar că acum nu făcu decât să o constate, căci era prea mâhnită şi înspăimântată încă pentru a se mânia. Ceea ce era un lucru bun, deoarece ar fi fost o prostie să îi enerveze şi mai mult pe oamenii aceia.

— Mai bine mă legi de pe acum, căci nu pot mânca.

— Ba ai să…

— Nu pot mesteca, Lady Kristen.

Nu era o minciună. Interiorul obrazului Erikăi amorţise şi cel mai probabil l-ar fi mestecat ca pe mâncare. Şi nici nu adăugă că simplul gând la mâncare îi stârnea greaţă.

Se mulţumi în schimb să spună:

— Poate dimineaţă.

Kristen nu spuse nimic pentru o clipă, dezbătând în sinea ei dacă să insiste, dar în cele din urmă se dădu bătută cu un gest scurt din cap şi îi adresă o ultimă poruncă lui Thorolf:

— Adu-mi frânghia acum!

Apoi o trase pe Erika în picioare şi o târî înapoi la car.

Erika nu fu urcată înapoi pe platforma carului, aşa cum se aşteptase. Fu îmbrâncită să se aşeze din nou pe pământ, având la spate una dintre roţile carului. Kristen rămase lângă ea, bătând nerăbdătoare din picior, aşteptând frânghia. Însă în continuare nu îi spuse nimic Erikăi şi nici nu păru să intenţioneze să îi vorbească.

Pe măsură ce se scurse minut după minut, Erika începu să se foiască. Ştia că avea să fie legată şi lăsată de izbelişte tot restul nopţii, iar gândul îi aduse aminte că nu…

Faţa începuse deja să i se încingă, dar fu nevoită să întrebe:

— Ai putea să… am nevoie să… adică…

Întreruperea bruscă aduse o expresie încruntată pe chipul lui Kristen.

— Chiar atât de neglijent a fost Thorolf cât să nu te

ducă în tufe?

Faţa Erikăi era acum în flăcări, dar reuşi să spună:

— Nu, dar nu am putut eu – cu el. I-ai spus să nu mă scape din ochi.

— Şi nici nu ar fi făcut-o, dar o prizonieră nu-şi poate permite să facă pe delicata.

— Te rog! Îţi cer asta ca de la o femeie la alta. Dacă te-ai pune în locul meu…

— Am fost în locul tău, danezo. Am fost prizonieră şi cei mai mulţi dintre vikingii pe care îi vezi aici au fost şi ei în lanţuri lângă mine, păziţi de cei mai mulţi dintre saxonii ăştia. Îţi închipui că am avut intimitate?

Deci şi această poveste fusese reală, ceea ce îi spusese Selig despre faptul că sora lui se căsătorise cu cel care o luase prizonieră. Iar cei care în trecut fuseseră prizonieri şi cei care îi păziseră ajunseseră acum să lupte cot la cot? Erika tot nu reuşea să priceapă cum ar fi fost posibil aşa ceva; ar fi vrut să întrebe, dar nu îndrăznea.

Spuse doar:

— Te rog!

Dar o spuse pe un ton suficient de disperat încât Kristen să mârâie.

— Pfui! Apoi o trase smucit în picioare. Dacă nu aş simţi şi eu nevoia…

Erika nu simţi decât uşurare, chiar fără a-i mai păsa că degetele lui Kristen, aproape la fel de puternice precum ale unui bărbat, i se înfigeau în braţ în timp ce o trăgea după ea, mergând cu pas mare. Însă Kristen se opri la mică distanţă de tufele care le-ar fi ascuns, scrutând cu privirea umbrele de dincolo de acestea, iar Erika gemu în sinea ei, crezând că femeia se răzgândise.

Aşa că fu surprinsă când auzi pur şi simplu:

— Gigantul e soţul tău?

Erikăi nu îi dădu prin gând să mintă.

— E umbra mea, aşa a fost din ziua în care i-am salvat viaţa, când eram doar o copilă. Sunt ca o fiică pentru el.

— Şi crezi că e pe undeva pe aici?

Acum se gândi să mintă, dar nu prea mai văzu rostul după ceea ce spusese mai devreme.

— Aş fi surprinsă dacă nu ar fi, recunoscu ea. Rareori se întâmplă să mă îndepărtez până undeva unde să nu mă poată vedea sau auzi.

— N-o să-l ajute cu nimic nici să te vadă, nici să te audă, replică Kristen. În momentul de faţă nu poate face nimic, chiar dacă ar fi să te urmărească până în Wessex.

Spunând acestea, îşi chemă unul dintre soldaţii aflaţi în apropiere şi îi spuse să mai aducă cinci şi să se răsfire în jurul zonei în care intenţiona să intre. Nu era dispusă să îşi asume niciun risc cu prizoniera ei, iar obrajii acesteia din urmă se încinseseră din nou.

Kristen, văzând acest lucru, bombăni dispreţuitoare:

— Enervant de delicată!

Erika o auzi şi se crispă instinctiv.

— Nu am ce face.

— Atunci ar fi înţelept din partea ta să-ţi depăşeşti ruşinea, îi aruncă Kristen. Pe când va termina fratele meu cu tine, ruşinea va fi ultima dintre grijile tale.

Cuvintele ei sunară a promisiune în urechile Erikăi. Poate că norvegianca avea să se mulţumească să îşi imagineze ce intenţiona să facă fratele ei, însă Erika urma să ajungă în pragul nebuniei cu aceleaşi gânduri. Trebuia să evadeze. Trebuia neapărat. Dar cum, când avea să existe în permanenţă una sau mai multe perechi de ochi aţintiţi asupra ei?

Capitolul 14

Erika nu ar fi ştiut să spună ce anume o trezise din somn, dar când deschise ochii a doua zi dimineaţă văzu o pereche de picioare înălţându-se lângă umărul ei drept. Erau picioare lungi, groase şi masculine, în zale împletite şi cizme până la pulpă din piele fin lucrată. Însă a încerca să

vadă ce se afla deasupra acelor picioare se dovedi o greşeală, care îi stârni o tresărire şi un icnet tăios de durere.

Uitase în ce poziţie se afla, legată strâns de roata carului aflată în spatele ei, cu o bucată de frânghie groasă încolăcită de mai multe ori în jurul taliei, al pieptului şi al gâtului, astfel încât dimineaţa să o găsească tot aşezată acolo, cum de altfel şi era. Îşi aduse aminte că încercase să-şi ţină capul drept, dar probabil i se rostogolise într-o parte odată ce adormise, iar acum muşchii gâtului ei ţipau în semn de protest.

Ba chiar nu mai simţea nimic în mâini şi antebraţe, care îi erau legate la spate. Însă poate că acest lucru era o binecuvântare, căci îşi amintea şi că încercase să îşi elibereze mâinile din frânghia mai subţire cu care erau legate. De data asta folosiseră o funie mult mai aspră, anume pentru a descuraja o astfel de încercare, şi totuşi ea se străduise să îşi smulgă mâinile din ea, reuşind doar să şi le julească până la sânge. Şi picioarele îi erau complet amorţite, iar ciorapul subţire din dreptul unei glezne fusese sfâşiat de funie în locul unde încercase să îşi elibereze picioarele, fără succes însă.

Uită de bărbat pentru o clipă cât stătu să-şi treacă în revistă toate suferinţele. Îşi ţinu limba departe de rana deschisă din interiorul obrazului, temându-se de durerea ce avea să se facă simţită acolo odată ce se risipea amorţeala. Îşi răsuci foarte încet capul într-o parte, dezmorţindu-şi muşchii înţepeniţi până fu în stare să şi-l întoarcă fără a se crispa de durere. Măcar atât reuşi să facă, apoi, într-un final, îşi dădu capul pe spate pentru a-l privi pe bărbatul care stătea mut lângă ea.

Acesta nu se clintise din poziţia lui crăcănată. Erika îi văzu sabia încă băgată în teacă, cuţitul cu o singură muchie numit *scramasax* pe care saxonii îl foloseau pentru a-i da lovitura de graţie unui adversar doborât. Acesta era prins la o cingătoare lată, ghintuită cu metal, cu un singur granat în mijlocul cataramei. O tunică verde îi ajungea până la

încheieturi, dar aceasta era acoperită de o cămaşă de zale cu mâneci scurte, confecţionată dintr-o împletitură mai groasă decât armura de pe picioare.

Două braţe puternice stăteau încrucişate peste pieptul bărbatului. Părul castaniu-închis îi cădea pieziş peste umeri. Ochii de un verde nespus de intens erau aţintiţi asupra ei, şi nu lipsiţi de expresie. Nu era sigură ce emoţie i se reflecta pe chip, dar, orice ar fi fost, era aproape de violenţă.

Ceea ce nu fu suficient pentru a-i smulge cel de-al doilea icnet când privirea ei se ridică suficient pentru a înţelege. O parte din surpriză ţinea de cât de chipeş era – şi atât de înalt. L-ar fi luat drept saxon dacă nu ar fi fost atât de înalt, depăşindu-l cu siguranţă pe propriul ei frate cu vreo cincisprezece centimetri. Şi nu îl recunoscu, căci intenţionat îşi plimbase privirea peste toţi bărbaţii din tabără cu o zi în urmă, în speranţa de a găsi măcar unul cu un chip blând. Nu avusese noroc în această privinţă, dar pe bărbatul acesta şi l-ar fi amintit dacă l-ar fi văzut.

Deşi el coborâse privirea spre ea, nu era de fapt spre ea, ci spre car. Iar Erika ştia că, deşi bărbatul nu putea să vadă înăuntru, coviltirul de piele fiind tras, putea să vadă parţial pe sub aceasta, privind locul unde dormea norvegianca, din fericire pentru ea ignorându-i prezenţa.

Erika îşi aminti cât de tare o iritase faptul că acea femeie avea să doarmă atât de aproape de ea, imediat de cealaltă parte a roţii, pentru a o auzi pe Erika oricât de puţin s-ar fi foit. Chiar dacă pusese oameni să stea de strajă peste noapte şi le poruncise să n-o scape din ochi pe Erika şi să-l caute din priviri şi pe uriaş, Kristen tot rămăsese aproape, cu pumnalul în mână.

Chiar în clipa aceea sora războinică dormea încolăcită, cu părul despletit revărsându-i-se pe pământ peste marginea carului, făcând-o imposibil de ratat. Şi, la drept vorbind, una dintre cizmele bărbatului era plantată ferm pe părul lung, castaniu-roşcat, din greşeală sau… Nu din greşeală. Bărbatul accepta răbdător ca norvegianca să se

mişte şi, astfel, să se tragă singură de păr, ceea ce în mod cert ar fi trezit-o.

Erika făcu ochi mari când văzu acest lucru şi lăsă să-i scape cel de-al treilea icnet în momentul în care trase o concluzie. Pe buna Freya, bărbatul era un duşman al oamenilor aceştia, nu putea fi nimic altceva la cât de limpede se reflecta furia pe chipul lui atât de frumos, nu împotriva ei, nici măcar împotriva ei, ci în mod cert împotriva surorii războinice. Iar dacă el fusese în stare să ajungă în tabără fără a fi împiedicat, Turgeis de ce nu încercase?

Tabăra? Privi în jurul ei pentru a vedea dacă erau toţi morţi, dar nu era nimeni. Dimpotrivă, toţi oamenii se agitau prin tabără, unii mâncând, alţii ocupându-se de cai, mulţi dintre ei privind spre car. Bărbatul nu le era duşman, deci, era unul de-al lor, dar ce îi stârnise mânia? Şi de ce nu îi deranja pe ceilalţi să vadă cum îşi îndrepta furia asupra stăpânei lor?

— Au!

Kristen se mişcase într-un final suficient pentru a se trage singură de păr. Întoarse capul pentru a vedea în ce şi-l agăţase, văzu piciorul, apoi îşi lăsă privirea să alunece în sus pentru a vedea cine îndrăznise aşa ceva. Ochii ei de culoarea mării se făcură brusc mari, dar în clipa următoare pumnalul ei sfâşie aerul, năpustindu-se spre piciorul aflat în apropiere.

Bărbatul sări în spate, aproape ca şi cum s-ar fi aşteptat exact la un astfel de atac. Cu părul eliberat acum, Kristen se rostogoli imediat de sub car, ajungând de cealaltă parte a acestuia, unde Erika nu o mai putea vedea. Bărbatul însă putea şi, fiind amândoi suficient de înalţi cât să vadă cu uşurinţă peste platforma carului, se fixau reciproc cu priviri încruntate.

— Ştiam eu că voi ajunge să regret ziua în care tatăl tău ţi-a dat ăla, spuse bărbatul.

Se referea la pumnal, îşi dădu Erika seama, deşi nu înţelesese toate cuvintele. El vorbea anglo-saxona şi, deşi

Erika fusese nevoită să o înveţe când venise pentru prima dată prin părţile acestea, nu se obosise să o aprofundeze, preferând să îi înveţe daneza pe oamenii lui Ragnar.

Însă norvegianca o vorbea fluent şi cu acelaşi accent nefamiliar pe care îl folosise şi bărbatul.

— Lasă-mă o clipă şi am s-aduc sabia pe care mi-ai dat-o tu, saxonule.

Sprâncenele lui se strânseră într-o expresie de încruntare profundă.

— Am să te bat până nu mai poţi umbla, vikingo. Nu-ţi pot face nimic altceva, îi strigă el.

— Şi cine o să te ajute să faci asta? îi strigă Kristen la rândul ei.

Erika fu uluită de îndrăzneala ei de a-l provoca în continuare.

Iar replica lui Kristen avu efectul scontat. Saxonul răcni şi dădu să se caţăre şi să treacă peste car pentru a ajunge la ea. Era cu siguranţă suficient de mare pentru a o face.

Însă Kristen îi strigă:

— Nu, o să-l zgâlţâi pe Selig. Vin eu la tine.

Avea de gând să vină la el, astfel încât să pună mâna pe ea? Erika nu ar fi îndrăznit, ar fi fugit rapid în direcţia opusă. Iar Kristen chiar apăru în stânga Erikăi, fără a o băga mai mult în seamă decât pentru a păşi peste piciorul ei întins ca să ajungă la bărbat. Odată ajunsă lângă el, îndrăzni chiar să îi dea un pumn drept în piept. Bărbatul nu se clinti, dar nici nu ridică mâna să o lovească. Expresia lui nu se schimbase, însă, era tot furioasă. Şi la fel şi a ei.

— Ai putea cel puţin să vorbeşti mai încet, mitocanule, şuieră Kristen spre el. Stau oamenii şi râd naibii de noi de se prăpădesc.

Destul de mulţi dintre soldaţi chiar făceau acest lucru, îşi dădu seama Erika. Ceea ce avu darul de a-i atenua considerabil propria anxietate, provocată de faptul că se afla atât de aproape de cei doi oameni furioşi.

— Vor râde şi mai tare când am să te pun pe

genunchiul meu şi-o să te bat la fund, răspunse el scrâşnind.

Kristen se dădu un pas în spate auzind aceste cuvinte. Încă un pas ar fi făcut-o să se împiedice de picioarele Erikăi, însă îi era suficient unul ca să se ţină departe de bărbat. Posibilitatea de a fi plesnită la fund o intimidase, în timp ce ameninţarea cu bătaia nu. Erika găsi acest lucru fascinant.

Pe un ton considerabil mai calm, Kristen îi spuse:

— Pot să-ţi explic, Royce.

În mod evident, acesta nu era interesat.

— Poţi să-mi explici după ce te bat.

— Oh, nu-i drept!

— Pleci cu soldaţii mei!

— Şi ai lui Selig, îl întrerupse ea, simţind nevoia să sublinieze acest lucru. Împreună, doar o armată numeroasă ar fi putut să ne facă rău, iar toate armatele numeroase sunt risipite.

Nici acest lucru nu îl făcu să se liniştească.

— Ai ieşit cu bună ştiinţă din cuvântul meu, femeie! Nu ţi-aş fi permis niciodată să vii aici, o ştii prea bine.

Replica lui o făcu pe norvegiancă să se crispeze din nou.

— Dacă te-ai fi întors când ai promis că te vei întoarce, ai fi fost de faţă să îl auzi pe mesager susţinând că Selig e ţinut prizonier, îţi închipui că aş fi putut rămâne acasă auzind aşa ceva? Şi este mai bine că nu te-am aşteptat. E aproape mort după ceea ce a suferit din cauza lor. Încă o zi la Gronwood ar fi putut să-i pună capăt zilelor.

Erika tresări auzindu-i învinuirea nedreaptă. Însă furia bărbatului se risipi, ba chiar o trase pe Kristen în braţe. Alinare era ceea ce voia să îi ofere, şi alinare găsi norvegianca la pieptul lui. În faţa acelei scene, Erika se cufundă şi mai adânc în mâhnire.

— El unde e? întrebă Royce după câteva clipe de îmbrăţişare strânsă.

— În car şi cel mai probabil s-a trezit după câtă gălăgie ai făcut. E bine că nu ne poate înţelege, altfel s-ar fi

târât afară să mă apere, şi şi-ar fi făcut mai mult rău.

Royce mormăi:

— Ştie că nu e cazul să te apere de mine, soţioară. Şi ai să primeşti bătaia aia pentru spaima pe care mi-ai tras-o, însă voi aştepta până ajungem acasă înainte să mă ocup de asta.

— Ce bun eşti, replică ea schimonosindu-se şi se desprinse din braţele lui.

Gestul îl făcu pe Royce să îşi îndrepte din nou atenţia asupra Erikăi, iar expresia încruntată cu care o privi i se adresă doar ei de data aceasta, deşi remarca fu îndreptată spre soţia lui.

— Cred că mai ai ceva de explicat.

Kristen îi urmări privirea, iar pe chipul ei reapăru încruntarea şi în voce i se strecură din nou tonul dispreţuitor pe care Erika îl cunoştea deja destul de bine.

— Lady Erika de Gronwood – acum prizoniera lui Selig.

— Aproape mort şi totuşi a capturat-o? întrebă Royce, arcuind sceptic o sprânceană.

— Am făcut-o eu pentru el. Ar fi făcut-o el dacă ar fi fost în stare, însă din cauza ei abia dacă se poate hrăni singur în momentul de faţă, cu atât mai puţin să se răzbune.

După o clipă, expresia încruntată a saxonului deveni implacabilă.

— Ai s-o trimiţi înapoi.

Inima Erikăi tresări la aceste cuvinte, însă speranţele îi fură la fel de repede zdrobite de răspunsul lui Kristen.

— Ba n-am s-o fac. Selig nu poate să se lupte cu tine în privinţa asta în momentul de faţă, aşa că va trebui să o fac eu pentru el. Prizoniera rămâne.

Royce nu se aşteptase să îi opună rezistenţă.

— O prizonieră daneză? explodă el. Avem pace cu ei!

Kristen ţipă la rândul ei la el.

— Ea nu s-a gândit la asta când l-a acuzat pe nedrept, l-a aruncat în temniţă şi a poruncit să fie biciuit! Avea o rană gravă la cap, era deja nenorocit de foame şi mistuit de

febră. A ajuns la Gronwood căutând ajutor, dar s-a trezit biciuit în schimb. Uită-te la el şi spune-mi că nu merită să fie răzbunat!

Pentru ca Royce să poată face acest lucru, Kristen dădu la o parte coviltirul de piele. Royce se apropie de car pentru a se uita peste parapet. Erika nu putu îndura să îi vadă expresia de oroare. Îi fu de ajuns să îl audă şoptind:

— Dumnezeule îndurător!

Închise ochii. Dacă ar fi putut să intre în pământ, ar fi făcut-o. Selig spuse ceva pe un ton relaxat, glumeţ, probabil pentru a-l calma pe cumnatul lui, dar Erika nu înţelegea deloc limba celtă pe care o folosi acesta. Şi orice ar fi spus nu avu niciun efect asupra saxonului înalt.

Royce îşi trase soţia de lângă car şi îi spuse pe un ton ce îndemna la raţiune.

— E o greşeală la mijloc, Kristen! Trebuie să fie. Femeile nu îl tratează aşa pe fratele tău.

— Femeile normale nu ar face-o, dar asta e o zdreanţă fără suflet care se bucură să vadă suferinţa altora. Cu gura ei mi-a mărturisit ce i-a făcut, iar oamenii lui Selig o ştiu. Dacă porunceşti să fie eliberată, o vor ucide, nu te îndoi de asta.

Expresia lui clocotea de frustrare.

— Alfred mă va jupui de viu dacă va afla că m-am făcut părtaş la asta.

— Nu şi dacă află ce a făcut ea, argumentă Kristen. Dar dacă te deranjează, ia-ţi oamenii şi pleacă! Ceea ce fac eu pentru familia mea nu te afectează pe tine.

— Nu mă afectează? mârâi el, făcând un pas spre ea şi determinând-o să se dea înapoi. Cred că mă voi răzgândi în privinţa locului şi momentului în care îţi voi administra bătaia.

Kristen avea pumnalul la şold, dar nu îl scoase. Ridică bărbia, însă, şi îl avertiză:

— Dacă vrei să sfârşeşti şi tu cu la fel de multe vânătăi, n-ai decât. Nu mă las când ştiu că am dreptate.

— Dar când te laşi tu vreodată? replică el, însă

expresia lui arăta acum că se mai calmase. Şi nu ai avut dreptate venind aici fără mine, când nu ţi-ar fi luat mai mult de o oră să vii spre nord-est după mine. Nu te-ai obosit să o faci pentru că ştiai că aveam să te trimit acasă şi pentru asta vei primi oricum bătaia promisă.

În acel moment Kristen râse şi îşi încolăci braţele pe după gâtul lui.

— Pot să te fac să uiţi de sperietura pe care ţi-am tras-o, spuse ea încrezătoare.

— Mă îndoiesc, dar am să-ţi dau ocazia să încerci.

Erika îi privi îndepărtându-se pentru a vorbi cu ceilalţi şi nu mai auzi ce îşi spuseră. Fu uitată pentru o clipă şi cu atât mai bine, având în vedere că era cuprinsă de atâta amărăciune.

Cât de aproape de libertate fusese nu demult! Însă îi fusese refuzată de o voinţă mai puternică. Sau doar atât să fi fost? Nu, chiar dacă şi-ar fi dorit ca saxonul să fi fost mai insistent, ştia de ce bărbatul cedase în faţa soţiei sale. Simpla vedere a lui Selig înclinase balanţa în defavoarea ei, o imagine pe care mintea ei o evocă limpede, alungându-i rapid amărăciunea.

— Ai putut să îi înţelegi?

Auzise carul mişcându-se, chiar o simţise, dar nu ghicise că Selig începuse să se mute spre capătul ei. Ridică imediat privirea spre stânga şi îl văzu aşezat la capăt, suficient de înalt cât să stea aplecat peste parapet pentru a o privi, strângând lemnul cu braţele pentru a se ţine să nu cadă.

Chiar şi cu faţa răvăşită de febră şi de durere, era în continuare atât de frumos încât nu existau cuvinte pentru a-l descrie, pometii lui perfect modelaţi ieşind poate şi mai mult în evidenţă decât în mod normal din cauză că slăbise atât de mult, cu ochii umbriţi de cele mai lungi gene pe care le văzuse vreodată la un bărbat, cu buze atât de senzuale încât promiteau... Erika îşi alungă astfel de gânduri tulburătoare din minte, uluită că îi vorbise, atât de uluită încât se scurse o vreme până să-i treacă prin minte

să îi răspundă.

— În cea mai mare parte, spuse ea, pe acelaşi ton nepăsător pe care îl folosise şi el, deşi cu o notă de prudenţă. Tu nu ai putut?

— Nu, răspunse el. Cum Royce şi mulţi dintre cei pe care îi cunosc vorbesc şi celtă, nu m-am obosit niciodată să învăţ. Tu ştii celtă?

— Nu.

— Atunci e bine că tu şi cu mine ştim limbile nordice. De ce se certau?

Erikăi nu îi veni să creadă că purtau acea conversaţie. „Ceea ce va suferi trebuie să vină din mâinile mele”. Auzise limpede acele cuvinte, nu se îndoia de ele. Şi totuşi îi vorbea acum ca şi cum nu ar fi existat acel lucru între ei.

Ar fi trebuit să îşi ceară scuze cât Selig se afla în acea dispoziţie bizară, aproape prietenoasă? Ar fi trebuit să îl implore să o ierte? Să îi explice despre Wulnoth?

Cu ochii lui cenuşiu intens aţintiţi direct asupra ei, nu reuşi decât să îi răspundă la întrebare:

— Nu sunt de acord în privinţa prezenţei mele.

El reflectă o clipă înainte de a spune:

— Da, Royce urăşte danezii din toată inima. Nu îşi doreşte să aibă vreunul prin preajmă – indiferent de motiv.

Făcuse aluzie la situaţia dificilă în care se afla, chiar dacă se exprimase blând. Amărăciunea se făcu din nou simţită. Nu avea cum să o ţină în frâu.

— Nu te teme, sora ta a ieşit victorioasă.

El dădu din cap, ca şi cum nici nu s-ar fi aşteptat la un alt răspuns.

— În cazul în care ai fi eliberată fără permisiunea mea, sau ai fugi, aş veni după tine. Nu există loc nicăieri pe pământurile astea sau oriunde altundeva unde să te poţi ascunde de mine.

Expresia lui nu se schimbase, rămăsese la fel, adică imperturbabilă. Erika începu să tremure, deşi el nu o văzu. Cât de uşor putea să o ia pe nepregătite. Cât de uşor putea să se năpustească asupra ei când se aştepta mai puţin.

Cum făcea acest lucru? *De ce* îl făcuse?

— Intenţionezi să te joci cu mine, îl acuză ea, negăsind nicio altă explicaţie.

— Cu siguranţă – până voi putea să fac mai mult de atât. Şi îi zâmbi, un zâmbet absolut superb care făcu să i se taie respiraţia. Funiile îţi stau bine, domniţă, adăugă el pe un ton agreabil, aţintindu-şi privirea asupra gâtului ei. Îmi place în mod deosebit cea din jurul gâtului tău.

Erika păli. Intenţiona să o spânzure. O înştiinţa de pe acum ca să apuce să reflecteze la ceea ce o aştepta, să apuce să cunoască teama, ca spaima să îi macine încet minţile. „Ceea ce va suferi trebuie să vină din mâinile mele”. Închise ochii, luptându-se cu lacrimile.

Selig o privi, încântat de reacţia ei. Era atât de al naibii de frumoasă, atât de al naibii de ispititoare – chiar şi acum, detestând-o, îi recunoştea puterea de a-i stârni simţurile – şi totuşi atât de al naibii de crudă. Nu mai cunoscuse niciodată o femeie care să fie astfel. Să fi fost din cauza puterii pe care i-o încredinţase fratele ei? Şi mama lui şi sora lui aveau o astfel de putere, şi totuşi nu abuzau de ea aşa cum o făcea această daneză. Poruncise să fie biciuit şi pentru ce? Pentru că se oferise să împartă patul cu ea. Când oricare altă femeie s-ar fi grăbit să profite de ocazie.

Biciuit… iar ea stătuse acolo râzând în tot acest timp, ca o superbă vrăjitoare malefică, cu inima de piatră. Însă avea să plătească pentru ceea ce făcuse. Iar lui avea să-i facă plăcere să se ocupe de acest lucru. Până să termine cu ea, avea s-o facă să implore îndurare, iar el avea să fie cel care să râdă şi să i-o refuze.

— Îmi place atât de mult funia aia din jurul gâtului tău, continuă el, încât cred că voi pune să ţi se confecţioneze un cerc de fier, cu un inel prins de el. Sunt sigur că voi putea născoci o mulţime de lucruri de făcut cu acel inel.

Erika ridică privirea şi văzu că încă zâmbea, dar în ochi îi scânteia din nou ura, profund mistuitoare. Nu avea

să o spânzure deci, dar teama rămase, aşa cum şi intenţionase el. Nici vorbă să se joace doar cu ea. Voia să o scoată din minţi.

— Asta nu ţi s-a părut amuzant? întrebă el.

Erika deja nu îşi mai găsea cuvintele. Nu putu decât să clatine din cap.

— Bun, spuse el, pe un ton de-a dreptul glacial. Fiindcă intenţionez să am grijă să nu mai râzi niciodată.

O spuse pe un ton cu subînţeles, ca şi cum acele cuvinte ar fi conţinut mai mult decât o ameninţare sau o promisiune, însă Erika era prea zdruncinată pentru a-l întreba, iar el se îndepărtă de marginea carului până când nu îl mai putu vedea. Pe buna Freya, măcar de-ar fi putut să nu-l mai vadă niciodată.

Capitolul 15

Ziua se scurse exact cum ar fi putut să se aştepte Erika. Kristen urcă în şa şi îl însoţi călare pe soţul ei, ceea ce însemna că teribila daneză nu putea fi lăsată singură în car cu bietul Selig lipsit de apărare. Lipsit de apărare? Chiar dacă era încă neputincios ca un prunc, cuvintele sale erau ca nişte arme.

Erika fu recunoscătoare că nu avea să fie nevoită să îi îndure prezenţa imediat, chiar dacă singura opţiune rămasă pentru ea era să vină pe jos. Mersul pe jos nu ar fi deranjat-o deloc, însă nu îşi primise pantofii înapoi.

Nici măcar nu era sigură dacă fusese o scăpare intenţionată, căci nu Kristen fusese cea care îi legase mâinile în faţă cu o bucată de frânghie prinsă de car. Thorolf o făcuse şi se îndoia că observase că era desculţă, atât de lungă fiind roba pe care o purta pe dedesubt. Era posibil ca norvegianca să fi uitat pur şi simplu că îi luase pantofii cu o zi în urmă sau, mai probabil, aşa cum şi era în realitate şi cum se practica adesea, spera ca tălpile ei să

sufere în asemenea hal încât să nu poată fugi în cazul în care i se oferea ocazia.

Erika observase imediat gestul de neglijenţă, însă, din vreun motiv ridicol, probabil pentru că Selig o privise cât timp fusese legată în spatele carului, mândria ei îşi spusese cuvântul şi refuzase să îşi ceară înapoi încălţările. Carul nu avansa atât de rapid cât să nu poată ţine pasul, însă ciorapii nu o protejau deloc de solul aspru.

Începuse prin a merge pe lângă car, astfel încât să nici nu poată vedea înăuntru, dar nici să nu poată fi văzută de bărbatul aflat înăuntru. Dar pe măsură ce se scurseră orele Erika rămase în urmă. Nu căzu nici măcar o dată, însă efortul, adăugându-se fierbinţelii tot mai intense a zilei, făcu să fie scăldată în sudoare.

Soarele era de mult sus pe cer când nobilul saxon îşi aduse calul lângă ea şi îi oferi un burduf de apă. Acesta detesta danezii, după spusele cumnatului său, însă ea nu văzu ură în ochii lui. Curiozitate, mâhnire, dar nimic din animozitatea pe care o întâlnise la toţi ceilalţi.

Erika îi dădu înapoi burduful, aşteptându-se ca acesta să plece, însă el îi vorbi:

— Cine te-a lovit?

Umflătura de pe obraz era, desigur, destul de vizibilă. În afară de senzaţia de piele întinsă din dreptul umflăturii, o şi vedea când cobora privirea. Se întrebă dacă se şi înroşise. Nu avea de gând să întrebe pe nimeni.

— Soţia ta, răspunse ea.

Expresia lui rămase neschimbată.

— Îi protejează pe cei dragi cu multă asprime.

Chiar prea multă asprime. Erika se îndoia că avea să uite vreodată pumnalul pe care i-l pusese la gât.

— Mă aşteptam să o facă.

— A, da? De ce?

Ea ridică privirea spre el, întrebându-se dacă era pur şi simplu curios sau mai exista şi un alt motiv pentru acele întrebări. Ezitând, îi spuse adevărul:

— Bănuiam că nu văzuse încă spatele fratelui ei.

— Ah, urmele lăsate de bici. De ce ai făcut-o?

Erika fu surprinsă să îl audă întrebând acest lucru. Nu îi spusese soţia lui nimic?

— Fusese acuzat că spionează. Răspunsurile lui nu mi-au părut sincere când a fost luat la întrebări. Nu era întreaga explicaţie, nu era nici măcar adevăratul motiv, căci el o insultase, ceruse să fie primit în patul ei, dar voia să ştie. Cum se face că toată lumea de aici găseşte această pedeapsă atât de neobişnuită? Mă îndoiesc că ai fi procedat altfel.

— Tot ce se poate, însă eu sunt bărbat, iar faţa lui de înger nu ar fi avut niciun efect asupra mea.

— Nu înţeleg de ce ar conta, spuse ea pe un ton defensiv.

— Nu înţelegi? Femeile îl răsfaţă. Îl adoră. Nu îl torturează.

Nici ea nu ar fi făcut-o, îşi dădu seama Erika, dacă nu ar fi intervenit acele circumstanţe. Începu să o irite considerabil faptul că Selig Binecuvântatul putea cel mai probabil să scape nepedepsit pentru aproape orice dacă soarta lui era decisă de o femeie. Oamenii aceia aşa credeau. Sora lui aşa credea. Şi amintindu-şi cum o insultase îşi dădu seama că, fără îndoială, la fel credea şi el.

— Deci voiai să obţii o mărturisire?

— Poftim? Ridică din nou privirea spre el, nedumerită, până îşi aminti că întrebase despre biciuire. Nu… eu… m-a insultat şi mi-am ieşit din fire.

Royce îşi dădu capul pe spate şi râse. Erika scrâşni din dinţi. Nu ar fi trebuit să recunoască niciodată acel adevăr.

— Nu e amuzant, spuse ea.

— Ba pe tot ce am mai sfânt, chiar e. Ţi-ai ieşit din fire? Acum încep să pricep toată absurditatea asta.

Sugera că nici nu s-ar fi putut aştepta de la altceva din partea unei femei, iar Erika nu privi cu ochi buni această atitudine. Scăparea ei fusese una de moment, îşi recăpătase rapid controlul. Dacă nu i-ar fi distras atenţia

accidentul lui Thurston…

Selig îi privi cu ochii îngustaţi. Nu îi plăcea că Royce se arăta interesat de prizoniera lui, cu atât mai mult cu cât nu putea auzi ce îşi spuneau cei doi. Îi plăcea şi mai puţin că Royce ar fi putut, dacă alegea să o facă, să o elibereze pe femeie, iar Selig, în halul în care era în momentul acela, nu ar fi putut să facă nimic pentru a-l împiedica, în afară de a stârni un război între cele două grupuri, ceea ce nu era dispus să facă.

Dar nici n-ar fi lipsit mult, şi nu voia să pună acest lucru la încercare. Erika nu avea să fie eliberată, nu de el, nu până nu îşi ducea la îndeplinire până la capăt planul de răzbunare asupra ei, iar acest lucru ar fi putut să dureze ani întregi având în vedere cum se simţea.

Îi privi şi îşi dădu seama pe loc când ea se înfurie, apoi îl ignoră pe Royce până când acesta se îndepărtă. Selig avea un talent supranatural de a citi emoţiile femeilor – chiar şi ale femeilor pe care le detesta. Nu, nu şi a acelora, doar a acesteia anume, căci în viaţa lui nu mai urâse vreo femeie şi, la drept vorbind, îi venea greu să se obişnuiască. Mai ales una atât de atrăgătoare precum această daneză. Ca atunci când venise sora lui, la doar câteva ore după ce porniseră la drum în dimineaţa aceea, să îi sugereze nepăsătoare că Erika umblase destul pe jos.

Prima lui reacţie fusese una de îngrijorare şi fusese imediat oripilat de ea. Încă nu îi venea să creadă că o simţise. Fu nevoit să îşi amintească singur că aceasta nu era o femeie oarecare pentru el, că nu avea nicidecum să o trateze ca pe oricare altă femeie. L-ar fi ajutat dacă ar fi reuşit să uite că *era* femeie, dar aşa ceva nu era posibil.

Refuzase sugestia lui Kristen, deşi ea, ca de obicei, încercase să îl contrazică.

— Vrei s-o laşi să cadă şi să fie târâtă? Mie mi-e totuna, dar s-ar putea să-şi rupă ceva, adăugase sora lui.

El nu fusese dispus să continue cearta.

— Nu e chiar atât de fragilă. Las-o în pace! Abia când va fi în pragul epuizării se va justifica să o lăsăm să urce în

car.

Era încă scârbit de el însuşi pentru acele câteva clipe de îngrijorare. Chiar dacă fusese o reacţie firească din partea lui, intenţiona ca de acum înainte să o ignore. La drept vorbind, acum spera că avea să cadă. Decise să nu o lase să urce în car până nu se întâmpla acest lucru.

Şi nu ar fi trebuit să mai dureze prea mult. Dacă la început funia fusese prea moale, iar ei i se păruse necesar să o ţină pentru a nu se împiedica în ea, acum o târa. Selig se simţea epuizat doar privind-o. Însă nu încetă. Nu încetase nicio clipă să o privească din clipa în care rămăsese suficient de în urmă ca să o poată vedea.

Stătea întins pe salteaua lui de paie, consumând încet grămada uriaşă de mâncare pe care i-o lăsase Kristen, bucurându-se de fiecare clipă din chinul danezei. Propria durere şi-o ignoră printr-un efort de voinţă, ajutat de faptul că acum se putea concentra asupra Erikăi Fără-de-Inimă. La rândul ei, ea îl ignora cu desăvârşire, nu îi întâlnise privirea nici măcar o dată, ceea ce nu era deloc uşor de realizat, având în vedere că se afla cu faţa spre el.

Când se împiedică în cele din urmă, privirea ei se ridică imediat spre el, arătându-i că nu era chiar atât de inconştientă de faptul că o studia cum ar fi vrut să-l lase să creadă. Nu căzu, se redresă la timp, dar fusese pe-aproape, suficient de aproape pentru Selig.

Îi făcu semn să se apropie de car. Ea ridică bărbia, refuzându-l. Selig se crispă, ceea ce îi stârni mai multe tresăriri şi junghiuri de durere prin tot corpul. Îl înfurie nespus că nu putea să meargă direct la ea, să o ia pe sus şi să o arunce în car. Ea ştia că nu putea, motiv pentru care îndrăznise să-l sfideze. Însă avea şi alte opţiuni la dispoziţie, mai puţin satisfăcătoare decât a se ocupa personal de ea, dar potrivite pentru a-i îndeplini nevoile.

Se ridică în capul oaselor pentru a-i atrage atenţia lui Ivarr – care venea călare în urma carului – şi îl chemă în faţă pentru a-i spune simplu:

— Adu-o!

Ivarr o făcu, fără să comenteze, dar Erika ţipă când îi văzu metoda. Fără a descăleca, acesta o luă pe sus, prinzând bine în pumn o bucată din rochia ei din dreptul cefei, şi efectiv o aruncă în car. Ateriză pe genunchi, dar mâinile, legate la încheieturi, nu o putură împiedica să se prăbuşească în faţă cu totul.

Întinsă pe burtă, rămase acolo pentru o clipă, recunoscătoare că nu îşi julise faţa pe lemn, dar câtuşi de puţin recunoscătoare că se afla din nou în car cu duşmanul ei de moarte. Îndurase destule în dimineaţa aceea. Ar fi preferat disconfortul fizic în locul chinurilor mentale pe care era el capabil să i le provoace şi era hotărâtă să îşi impună alegerea măcar în această privinţă.

Intenţionând cât se poate de serios să meargă în continuare pe jos, se rostogoli pentru a se ridica în capul oaselor, dar nu apucă să facă mai mult de atât când îi auzi porunca tăioasă:

— Rămâi, altfel am să pun să fii din nou legată fedeleş.

Îi citise gândurile? Tonul lui chiar păruse furios. Din cauză că îi ignorase chemarea? Cu atât mai rău pentru el. Nu se afla acolo din proprie voinţă şi nu avea de gând să se supună tuturor poruncilor lui. Iar dacă el voia să facă scandal, dacă voia să înceapă mai repede torturile din această cauză, ei bine, n-avea decât s-o facă şi naiba să-l ia!

Însă Erika nu îşi transpuse în realitate gândurile rebele, mulţumindu-se să îi întoarcă spatele. Era prizoniera lui. Acest lucru fusese clar stabilit. Dacă ar fi continuat să îl sfideze, nu ar fi reuşit decât să îşi satisfacă propria mândrie. Dar nu şi-ar fi uşurat cu nimic situaţia. Acesta nu fu, însă, singurul motiv pentru care rămase în car.

Oricât de slăbit şi de neputincios ar fi fost Selig, era înspăimântată de el la un nivel profund, primitiv, pe care era foarte departe de a-l înţelege. Nici măcar nu era din cauza torturilor mentale pe care le putea provoca, ci doar din cauza lui, prezenţa lui în situaţia dată, atât de concretă,

atât de aproape încât ar fi putut să îl atingă... şi dorindu-şi să îl atingă. Pe buna Freya, ce gând nebunesc!

Când el o smuci brusc de coada stângă, se trezi din nou întinsă pe burtă, iar când el continuă să o tragă constant fu nevoită să se dea în spate târându-se pe coate şi picioare. Inima ei îşi acceleră ritmul până când el se opri din tras şi nu din cauza efortului fizic.

Acum era întinsă lângă el, deşi la câţiva centimetri mai jos, având în vedere că salteaua de paie nu era suficient de lată cât să încapă şi altcineva pe ea în afară de el. Din acest motiv, Erika nu fu nevoită să îşi sucească prea mult gâtul pentru a vedea că Selig îşi încolăcise coada ei împletită în jurul pumnului său şi nu o descolăci nici acum, că o adusese unde voia el.

Ar fi putut să-i ceară pur şi simplu sau să-i poruncească. Oricum ar fi fost, ea probabil i s-ar fi supus, ştiind că se putea impune prin forţă – cum o şi făcuse, de altfel. Se gândi să i-o spună, dar nu o făcu, surprinsă din nou de chipul lui atât de fascinant. Tonul lui păruse mânios, dar chipul lui nu părea. Expresia lui era una de satisfacţie.

— Nu mai eşti la fel de frumoasă acum, ei, fetişcană? spuse el încet, deşi minţea. Cumva, halul de mizerie în care se afla îi dădea un aer natural pe care Selig îl găsea incredibil de sexy. Iar puţină mizerie nu reuşea să distragă atenţia de la frumuseţea ei senzuală, care devenea din ce în ce mai greu de ignorat. Însă nu avea s-o lase să afle acest lucru, aşa că, pentru orice eventualitate, adăugă: Nici la fel de măreaţă şi arogantă.

Dintr-un motiv de neînţeles, Erika roşi. Nu conta deloc pentru ea cum arăta, nu ar fi trebuit să conteze, oricum, având în vedere că de obicei nu îi păsa, dar ştia că cel mai probabil nu arătase în viaţa ei mai rău decât în momentul acela. O bună parte din păr i se desfăcuse din împletituri şi îi atârna acum în jurul feţei, lipit din loc în loc de piele din cauza sudorii. Era acoperită de praful de pe drum, care se întinsese şi o mânjise în cele câteva ocazii când încercase să îşi şteargă faţa pe braţe. Stătuse în propria putoare

suficient timp ca să nu o mai simtă, însă el fără îndoială o simţea, iar acest aspect o îngrozea cel mai tare.

Răvăşit, cu cercuri negre sub ochi, în continuare arăta superb. Ea însă ajunsese în ultimul hal de zdrenţuire şi o ştia. Faptul că Selig ţinea să se asigure că o ştia şi ea îi arăta la ce se putea aştepta de la această nouă discuţie dintre ei.

Decise să nu îi facă jocul de data aceasta.

— Ucide-mă şi termină cu asta!

Selig nu ştia nicio femeie din câte cunoştea el care să fie înzestrată cu o asemenea îndrăzneală – în afară de mama şi de sora lui. Fu surprins, deşi nu o arătă. Se mulţumi să îi zâmbească.

Erika şi-ar fi dorit din tot sufletul să nu îi zâmbească, căci îl făcea cu mult mai chipeş – şi mai înspăimântător.

— Nu, ţie n-am să îţi ofer moarte. Şi nici posibilitatea de a te răscumpăra. Doar tortură fără sfârşit, cum mi-ai oferit şi tu mie.

— A ta nu a fost fără sfârşit, îndrăzni ea să remarce.

— Trei zile în temniţa ta au fost nesfârşite, domniţă. Mare păcat că nu am nimic similar să îţi ofer.

Erika îşi simţi brusc gura uscată, dar găsi curajul de a-l întreba:

— Ce intenţionezi să faci cu mine?

— În afară de a te lua în robie?

Ea inspiră şuierat înainte să apuce să se stăpânească.

— Nu poţi să mă iei în robie.

— Am făcut-o deja.

— Dar fratele meu va veni după mine, spuse ea frenetic. Va plăti orice prejudiciu şi tot ce-ai suferit.

— Eu nu sunt saxon şi nici nu accept plata prejudiciilor dictate de tradiţia lor. Ca viking doresc răzbunare. Ar trebui să ştii şi tu asta – fiind vikingă.

Dar trăia în Wessex. Sora lui era căsătorită cu un nobil saxon. Trebuia să se supună legilor locale. Erika trebuia neapărat să creadă că întreaga poveste se putea rezolva şi sfârşi prin plata unor daune, altfel nu i-ar mai fi rămas nicio

speranţă de care să se agaţe.

Sclavă? Nu putea s-o facă. Nu fusese capturată în luptă, ci fusese răpită din propria casă. O răscumpărare ar fi putut să ceară. Ar fi putut să ceară bani de răscumpărare. Viaţa ar fi putut să i-o ia, deşi Ragnar l-ar fi făcut apoi să plătească pentru aceasta cu propria viaţă. Dar s-o ia în robie, când propria ei familie locuia la o depărtare nu prea mare de ei?

Deşi emoţiile ei erau acum date peste cap, încercă să adopte un ton rezonabil.

— Fratele meu nu te va lăsa niciodată să mă păstrezi. Trebuie să te gândeşti la un preţ pentru atunci când va veni.

— Trebuie?

Zâmbea din nou, dar când o smuci brusc de păr îi demonstră că furia îi revenise. Nu făcuse decât să îşi încleşteze pumnul peste coada ei împletită. Erika se îndoia că ştia cât de tare îi trăgea pielea de pe scalp.

— Fratele tău nu e o problemă, adăugă el. Dacă într-adevăr va veni, voi fi nevoit să îl ucid. Şi a cui vină va fi, în fond?

Ea închise ochii. Avea s-o facă să plângă până la urmă. Era hotărât să reuşească. Iar ea se sufoca de nevoia de a-i refuza această satisfacţie.

— Am găsit ceva ce contează pentru tine? o întrebă el pe un ton şi mai blând.

— Da, răspunse ea, cu un ton abia şoptit.

— Cât de tare mă vei implora să îi cruţ viaţa?

Ea se crispă şi îi susţinu din nou privirea.

— Fratele meu nu e un neputincios. Se poate descurca singur.

— Deci nu mă vei implora?

— Nu.

— Înseamnă că ai totuşi mândrie? Bun. Să o zdrobesc va fi una dintre priorităţile mele. Vei avea grijă să nu-mi fie uşor, nu-i aşa?

Erika şi-ar fi dorit să înţeleagă strategiile jocului lui.

Sau mai exista vreuna în afară de a o înspăimânta?

— Nu dacă depinde de mine, răspunse ea prudentă.

— Deci intenţionezi să te târăşti în faţa mea atât de rapid?

— Nu asta am vrut să zic.

— Ştiu. Te gândeşti să îmi refuzi răzbunarea, dar eu am s-o obţin, în ciuda eforturilor tale. Pe Odin ţi-o jur!

Când privirea lui coborî asupra buzelor ei în timp ce vorbea, Erika se crispă din nou. El o văzu şi râse. Râsul păru forţat.

— Nu e cazul să te temi de asta – din partea mea, spuse el. Sunt suficient de dorit de femei ca să nu fiu nevoit să mă cobor la cineva de teapa ta.

Erika spera că acele cuvinte însemnau ce credea şi ea, că violul nu se afla pe lista de torturi pe care i le rezervase. Pe de altă parte, având în vedere jocurile viclene prin care încerca să îi răpească minţile, poate că era o speranţă pe care voia să i-o încurajeze doar pentru a putea să o zdrobească apoi.

Capitolul 16

Brenna Haardrad se întinse pe malul înierbat, lăsând soarele şi briza caldă să îi usuce pletele ca pana corbului şi să îi alunge expresia de îngrijorare de pe frunte. Era o frunte încă netedă pentru o femeie de patruzeci şi cinci de ani. La cât fusese de activă dintotdeauna, şi încă era, trupul ei era la fel de ferm ca al unei femei mult mai tinere. Naşterea a patru copii nu lăsase decât câteva urme asupra acestuia.

Un pleoscăit îi atrase din nou atenţia spre micul lac în care încă înota soţul ei. Ochii ei cenuşii şi calzi îl priviră pe Garrick scuturându-şi capul cu păr auriu, proiectând picături de apă în toate direcţiile. Şi el îmbătrânise bine, acest viking al ei. Încă mânuia sabia de dragul exerciţiului,

deşi în ultima vreme rareori mai găsea ocazia de a o folosi. Cele câteva şuviţe gri care apăruseră recent în părul lui nu îi ştirbeau cu nimic nici din forţă, nici din frumuseţe. Era în continuare capabil să o facă să ofteze de plăcere – chiar des.

Ca de obicei, ezita să iasă din apa răcoroasă. Brenna îl înţelegea. Ea fusese crescută în Ţara Galilor, deci nu foarte la nord de acele locuri, dar îşi petrecuse mai mult de jumătate din viaţă în Norvegia, iar căldura din sudul Wessexului era ceva cu care dura până te obişnuiai. Dar nu rămâneau niciodată suficient timp cât să se adapteze, iar Brenna ştia că zăpuşeala îl afecta pe Garrick mai mult decât pe ea, motiv pentru care nu se împotrivea niciodată când el o aducea la lacul aflat atât de aproape de Wyndhurst.

De multe ori descopereau că Royce şi Kristen ajunseseră acolo înaintea lor, sau îl găseau pe Selig şi oricare ar fi fost femeia aflată în graţiile lui la momentul acela, sau chiar pe amândoi, căci şi copiii lor se plângeau de cea mai înăbuşitoare parte a verilor de Wessex, chiar dacă acum locuiau aici. Pe toţi dracii, Brenna încă se plângea de cea mai friguroasă parte a iernilor norvegiene, aşa că îi înţelegea perfect.

Îi strigă lui Garrick:

— Eşti în apă de atâta timp încât o să te topeşti.

El se uită spre soare, aflat încă sus, pe cer, şi porni spre mal bombănind:

— Nu ştiu de ce te las să mă târăşti până aici.

Brenna ştia că se referea la Wessex, nu la lacul răcoros care îi făcea atâta plăcere.

— Tu ai fost cel care ardea de nerăbdare să îşi vadă nepoţii vara asta, remarcă ea, ca şi cum nu ar fi fost şi ea la fel de nerăbdătoare.

— Şi pentru asta trebuie să plătesc îndurând căldura asta blestemată. Mă gândesc să îi duc înapoi în Norvegia cu noi.

— Mă îndoiesc că Royce va accepta asta.

— Nici nu mă gândeam să îl întreb.

Ea râse. Garrick îşi aprecia ginerele cu adevărat, dar mai exista o părticică în el care nu avea să recunoască niciodată că exista vreun bărbat suficient de bun pentru unica sa fiică. Şi nu îl ajutase nici faptul că el şi Royce păşiseră cu stângul în relaţia lor, cu o luptă pe viaţă şi pe moarte. Din fericire, nu se ajunsese efectiv la moarte de om, iar incidentul fusese în scurt timp urmat de o nuntă. Chiar şi aşa, Garrick mai avea momente când îl sâcâia pe Royce. Brenna bănuia că o făcea dinadins, din principiu. Bănuia şi că acest lucru îi făcea plăcere.

În momentul de faţă însă, era în mod clar supărat pe Royce pentru că îi permisese lui Selig să se implice în ceva ce sfârşise prin a-l face să fie capturat şi aruncat în temniţă şi pentru că îi permisese lui Kristen să pornească singură să îl elibereze. De parcă saxonul ar fi putut să împiedice vreunul din cele două episoade.

Brenna încercase să îi atragă atenţia asupra acestui aspect, dar Garrick fusese prea supărat pentru a o asculta. Ar fi încălecat să plece după ea imediat dacă ar mai fi fost suficienţi cai rămaşi la Wyndhurst pentru el şi oamenii lui. Avea de gând să o facă oricum dacă nu se întorceau până a doua zi.

Brenna nu dăduse glas propriei ei îngrijorări. Pentru Kristen nu se temea prea tare. Fata era însoţită de o mică armată, soţul ei pornise rapid după ea, iar Brenna o învăţase tot ceea ce ştia ea în materie de mânuire a armelor, ceea ce era considerabil. Însă Selig, luat prizonier şi neputincios printre străini – era un subiect care în mod cert îi stârnea mai mult temerile materne.

Toată lumea ştia cum reacţionau femeile în faţa fiului ei cel dintâi născut, dar nu toată lumea observa reacţia bărbaţilor, bărbaţi care nu îl cunoşteau, şi cât de des stârnea în sufletul acestora emoţii amare, într-un fel sau altul. Era ceva tipic masculin, presupunea, un sentiment având la bază preponderent gelozia şi invidia trezite de frumuseţea lui ieşită din comun, pe care străinii se

străduiau din răsputeri să le ascundă. Şi care rareori duceau la ceva concret, căci Selig era, în fond, înainte de toate, un războinic, înzestrat cu forţa şi îndemânarea necesară pentru a-i face pe majoritatea bărbaţilor să îl trateze cu o prudenţă sănătoasă.

Dacă cei doi copii ai ei nu se întorceau până a doua zi, avea să îl însoţească pe soţul ei pentru a vedea ce anume îi reţinea, indiferent dacă acesta accepta sau nu, şi ferească sfântul să încerce cineva să-i stea în cale când încerca să îi găsească. Însă deocamdată, cu briza caldă mângâind-o senzual şi cu bărbatul pe care îl iubea stând lângă ea îmbrăcat doar în pantaloni, şi aceia lipiţi de corp, îşi lăsă grijile deoparte.

Privirea ei urcă şi coborî apreciativ pe tot corpul lui. Vikingul ei avea un piept uriaş, adânc şi lat; cât de des se pierdea la pieptul acela. El îi observă privirea şi schimbarea expresiei de pe chip, devenită acum provocatoare. În ochii lui de culoarea apei se aprinse lumina pe care Brenna reuşea întotdeauna să o stârnească.

— Acum că te-ai răcorit, speri să rămâi aşa? îl întrebă ea.

Fusese o întrebare provocatoare care îi aduse răspunsul pe care şi-l dorise. Garrick se lăsă în genunchi şi se întinse, acoperindu-i pe jumătate trupul cu al lui. Ea începu să râdă, pentru că era încă ud, iar apa îi picura din păr peste ea, însă râsul îi fu întrerupt brusc de sărutul lui şi fu urmat curând de un geamăt. O uluia uneori că pasiunea din care se născuse viaţa lor împreună nu pălise deloc. Putea exploda la fel de intens ca în tinereţea lor, sau putea să ardă mocnit, lăsându-se savurată, însă era întotdeauna acolo şi întotdeauna împărtăşită.

Auziră amândoi când cineva strigă numele lui Garrick şi reacţionară amândoi la fel, aducându-şi aminte de temerile lor, uitând deocamdată de pasiune. Garrick sări imediat în picioare, pentru a privi peste mal, ceea ce pentru el era uşor având în vedere înălţimea lui. Brenna fu nevoită să urce în grabă acelaşi mal pentru a vedea cine îi

deranjase şi ajunse exact la timp pentru a auzi vestea pe care se rugase să o primească.

— Au trimis pe cineva înaintea lor. Vor ajunge într-o oră.

— Şi fiul meu? îi strigă Garrick.

— E cu ei.

Garrick îi făcu omului semn să plece şi închise ochii, lăsându-şi capul pe spate, între umerii puternici şi ridicând faţa spre cerul senin al după-amiezii. Brenna ştiu că aducea mulţumire tuturor zeilor pe care îi ştia, inclusiv propriului ei zeu. Se duse la el şi îşi petrecu braţele în jurul lui, sprijinindu-şi capul de pieptul lui. Braţele lui o cuprinseră şi o strânseră. Ea se pregăti sufleteşte să îndure.

Uşurarea ei era atât de intensă încât simţi lacrimile inundându-i ochii. Ceea ce o făcu să râdă, şi o vreme râseră împreună. În cele din urmă, îndrăzni să întrebe:

— Vrei să mergem să le ieşim în întâmpinare?

— Cred că am ajuns la vârsta când ar fi mai respectabil pentru noi să îi aşteptăm acasă.

Ea îşi arcui sprâncenele.

— Nu ne va lua o oră să ne întoarcem acasă.

— Ştiu, spuse el, şi rânji.

Apoi Brenna se trezi rapid pusă din nou la pământ, iar râsul ei se făcu auzit dintr-un alt motiv.

Capitolul 17

Selig îşi forţa refacerea. Deşi nu era nici pe departe pregătit să o facă, renunţă la car în cea de-a treia dimineaţă pentru a călări în şa cu Kristen. Făcuse eforturi considerabile să o convingă că era în stare de aşa ceva. Pentru a-i ascunde durerea tot mai intensă, fu nevoit să facă încă şi mai multe. Dar era hotărât. Era nerăbdător. Şi voia să se vadă instalat ferm în spatele zidurilor înainte să apară fratele Erikăi cu cererile care, îl convinsese aceasta,

erau de acum inevitabile.

Zidurile ar fi fost necesare doar pentru a-l ţine pe acesta la distanţă până când Selig se refăcea suficient ca să îl poată înfrunta. Nu voia să se ajungă la o confruntare între două armate – presupunând că fratele ei avea una la dispoziţie. O simplă ciocnire între ei doi ar fi rezolvat problema şi nu avea scrupule în a-l ucide pe fratele Erikăi, nu când el însuşi ar fi fost ucis sub simpla suspiciune că ar fi fost iscoadă în cazul în care Ragnar Haraldsson s-ar fi aflat la Gronwood în loc să fie doar Erika; cel puţin aşa susţinuse ea.

Îşi aminti când îi spusese acest lucru. Când cineva îţi pomenea de propria moarte, conversaţia avea tendinţa să ţi se întipărească în minte. Şi-ar fi dorit doar ca febra să nu fi fost atât de intensă chiar şi atunci, ceea ce i-ar fi permis să îşi aducă aminte mai mult din interogatoriul la care îl supusese şi de tortura care urmase, însă ucigându-l pe Ragnar i-ar fi zdrobit Erikăi speranţele de salvare, ceea ce lui îi convenea de minune.

Se înfuriase când văzuse sângele de pe patul carului în locul unde Erika îşi ţinuse picioarele, în ziua când venise pe jos în urma ei. Nenorocita de femeie mai degrabă ar fi sângerat până la moarte decât să ceară ajutor. Era la fel de orgolioasă ca Kristen, însă malefică, nu bună la suflet. Avea să aibă el grijă să pună rapid capăt aroganţei ei – imediat ce se refăcea.

Până atunci, nu voia să o vadă îngenuncheată de durere sau de extenuare. La momentul potrivit, voia să o ştie îngenuncheată pentru că îi cedase lui complet, cu umilinţă. Ce satisfacţie ar mai fi avut dacă trupul ar fi făcut-o să cedeze, dar mintea ei ar fi continuat să îl sfideze? Aşa că nu din grijă faţă de ea ceru să nu mai umble pe jos. Ci mai mult din hotărârea lui de a ajunge acasă cât mai repede posibil.

— Au venit! ţipă Kristen încântată.

Selig, aşezat în spatele ei pe calul masiv, fusese la fel de bucuros şi el să vadă zidurile domeniului Wyndhurst

apărând în sfârşit în faţa lor. Dar la strigătul lui Kristen, ce încă îi ţiuia în urechi, miji ochii pentru a-i desluşi pe părinţii lor căţăraţi pe zidurile exterioare, făcându-le cu mâna.

Gemu în sinea lui. Îl anunţaseră că era posibil să vină anul acela, dar date fiind circumstanţele actuale, sperase că nu aveau s-o facă. Şi îşi dorise să fie cocoloşit? Avea să aibă parte chiar de prea multă cocoloşeală din partea mamei lui, iar ei nu putea să îi opună rezistenţă aşa cum putea în faţa surorii lui. Ea o să-l forţeze să stea la pat şi avea să rămână acolo până hotăra *ea* că era în stare să se ridice. Iar Kristen îi spusese deja că refuza să îl lase să se mute în propria casă până nu punea înapoi greutatea pierdută. Nu avea încredere că femeile pe care i le adusese Ivarr aveau să îl hrănească aşa cum ar fi trebuit.

— Eventual ai putea să te abţii de la a le spune cât de mult am slăbit? o rugă el pe Kristen, pe un ton glumeţ, dar totuşi plin de speranţă.

— Nu fi naiv! Poţi ascunde scobitura burţii sub o tunică împrumutată, dar carnea care s-a topit de pe tine ţi se observă la fel de tare şi pe chip.

Selig nu conştientizase acest lucru, dar ar fi trebuit s-o facă.

— Nu mai sunt atât de chipeş, ei?

— Eşti atât de urât, încât cu greu te suport.

Ea se alese cu o ciupitură, chicoti bucuroasă, apoi porni în galop spre porţile domeniului Wyndhurst. Exact ceea ce îi trebuia durerii lui de cap violente. Însă Kristen nu se gândea la slăbiciunea lui în acel moment, şi, la drept vorbind, el o asigurase că se simţea bine.

Reuşi cumva să rămână în şa fără a-şi încleşta prea tare mâinile pe sora lui. Ea sări de pe cal din clipa în care intrară pe poartă şi o luă la fugă spre părinţii lor, care se grăbiră la rândul lor să le iasă în întâmpinare.

Ajunse mai întâi la Brenna şi o îmbrăţişă, ridicând-o de la pământ cu entuziasm. Mama lor nu era o femeie măruntă. După standardele celţilor, era chiar înaltă. Însă fiica ei era cu cincisprezece centimetri mai înaltă. Veni apoi

şi rândul lui Garrick, iar de data aceasta Kristen fu ridicată de la pământ şi învârtită în aer.

Selig rămase în şa. La drept vorbind, nu credea că ar fi putut să descalece singur fără a cădea în nas. În ultimele câteva zile se îndopase cu mai multă mâncare decât oricând altcândva în toată viaţa lui, însă forţele i se refăceau într-un ritm enervant de lent, iar orele pe care le petrecuse călare tocmai îl storseseră din nou de putere.

Îşi lăsă o clipă să se uite unde era Erika şi să observe că restul grupului lor intra încet pe poartă. Royce îi înţelese dificultatea şi veni la el, încălecând chiar înainte ca mama lui Selig să ajungă la acesta.

Brenna îi aruncă o singură privire şi spuse:

— Cât de chinuitoare e durerea?

Selig oftă. Ar fi putut să mintă, însă ea şi-ar fi dat seama.

— E suportabilă, răspunse el.

— Asta nu îmi spune…

— Ba da, interveni Garrick, băgându-se în faţa Brennei pentru a-l ajuta pe Selig să coboare.

Selig fu recunoscător pentru braţul puternic al tatălui său, dar era hotărât să intre în casă fără niciun ajutor, de dragul mamei sale. Îi luă mâna pe care i-o întinse ea şi o trase spre el într-o îmbrăţişare, ceea ce se dovedi o greşeală. Nu o putea strânge la fel de tare ca de obicei. Ea observă.

— Ei au murit? fu primul lucru pe care îl întrebă ea, în stilul ei lipsit de ocolişuri.

Selig râse. Lângă ei, Garrick şi Royce îşi dădură amândoi ochii peste cap la auzul acelei întrebări de om însetat de sânge. Însă Royce nu ar fi trebuit să fie surprins.

Prima lui întâlnire cu mama lui Kristen fusese în toiul nopţii, când fusese trezit de pumnalul ei lipit de gâtul lui, şi nu se îndoia deloc că l-ar fi folosit asupra lui dacă nu i-ar fi dat răspunsurile corecte pe care le aştepta. La scurt timp după aceea fusese nevoit să se lupte pe viaţă şi pe moarte cu nobilul lor cavaler viking. Ochii acestuia îi spuseseră lui

Royce cu cine avea de-a face, căci erau de acelaşi albastru limpede ca ochii lui Kristen. Ştiind acest lucru, nu ar fi fost în stare să îl ucidă, nici măcar dacă ar fi fost posibil, ceea ce nu fusese demonstrat în mod cert. Dar erau o familie foarte strânsă. Dacă îi făceai rău unuia dintre ei, ceilalţi îţi deveneau duşmani de moarte. Chiar îi era milă de daneză.

— Tâlharii au fost cei care m-au doborât, mamă, îi explică Selig, iar ei au fugit de mult, furişându-se înapoi în văgăunele lor. Doar pe unul dintre ei l-aş recunoaşte, deşi vor fi greu de găsit.

— Asta a fost doar prima lui rană, adăugă Kristen. S-a dus la danezi să le ceară ajutorul, iar ei l-au aruncat în temniţă. Era mistuit de febră, iar ei au pus să fie biciuit.

Brenna îşi îndreptă privirea spre fiica ei.

— Ei au murit?

— Nu, dar persoana responsabilă e aici de faţă. Kristen arătă fără şovăială înspre Erika. Şi Selig se va ocupa de ea când va fi în stare.

— O femeie? spuseră Brenna şi Garrick deodată.

Selig se crispă.

— Chiar trebuie ca toată lumea să găsească asta atât de greu de crezut? Nu am fermecat toate femeile pe care mi-am propus să le seduc. Am dat greş de câteva ori, cât să nu mi se urce la cap.

Afirmaţia lui fu întâmpinată de mai multe chicote de râs sceptice, înainte ca Kristen să spună, aruncându-i fratelui ei o privire mânioasă:

— A insistat să vină călare, dar văd acum că a fost o greşeală. Mă bucur să îl las de acum în grija ta, mamă. Mă îndoiesc că pe tine te va păcăli cu promisiunile lui că e bine înainte să fie şi adevărat.

Cei doi fraţi se înfruntau acum cu priviri furioase. Brenna, pe de-a-ntregul de acord cu fiica ei, începu să împartă porunci. Selig se uită spre Royce, aşteptând ajutor. Dar chiar dacă se afla în propria casă, Royce nu avea de gând să se certe cu soacra lui, iar privirea lui o arăta clar. Apoi se dezlănţui iadul când toate femeile din casă se

năpustiră asupra lui Selig cu un potop de lacrimi zgomotoase.

Jumătate dintre ele plângeau pentru că era viu, jumătate pentru că era atât de evident din felul în care arăta că suferise. Toate voiau să îl ajute să se refacă, iar el nu reuşi să le convingă că nu aveau niciun motiv de îngrijorare. Niciuna dintre ele nu îl ascultă. Chiar şi lui Kristen îi fu greu să le facă să se risipească fără a găsi o sarcină anume pentru fiecare dintre ele, şi nu erau sarcini destule să le ajungă tuturor.

Royce şi Garrick stătură deoparte în timp ce Selig fu dus în casă. Royce se amuză, până când observă privirea sumbră a socrului său.

— Va fi bine odată ce îşi revine la greutatea normală, îi spuse Royce. Durerea de cap s-ar putea să dureze mai mult până să treacă. A fost o lovitură violentă, mi s-a spus.

— Cine l-a înfometat?

— Rana căpătată. A stat aproape două săptămâni inconştient.

— Da, aşa se explică, spuse Garrick dând din cap, apoi adăugă: Cred că voi merge la vânătoare vara asta.

Royce râse.

— Kristen a spus aproape acelaşi lucru şi ea, că în Wessex există prea mulţi tâlhari şi ar fi timpul să mai eliminăm dintre ei. Dar Selig nu îşi doreşte să se răzbune decât pe cea de acolo. E surprinzător cât de mult o urăşte.

Garrick îi urmări privirea şi îşi aţinti ochii asupra danezei, care tocmai era dusă în casă, în urma mulţimii. Era în ultimul hal de mizerie, deşi atrăgătoare, şi era posibil să se dovedească a fi chiar frumoasă odată ce se spăla.

— Ce intenţionează să-i facă?

— Ce face el cu orice femeie? replică Royce, ridicând din umeri.

— Nu, nu şi dacă o urăşte.

Royce îşi putea permite să îl contrazică. Şi el urâse vikingii din tot sufletul, iar soţia lui fusese vikingă. El o dispreţuise pentru ceea ce era şi, crezând-o pe deasupra şi

târfă, o dispreţuise cu atât mai mult. Dar faptul de a avea în mâinile sale o femeie precum Kristen îl făcuse să treacă rapid peste ură.

Însă Kristen nu îl rănise niciodată personal, aşa cum făcuse Lady Erika cu Selig, iar acest lucru conta enorm.

Capitolul 18

Erika era aşezată pe podea într-un colţ al dormitorului, ignorată, cu încheieturile şi gleznele legate din nou pentru a o ţine acolo.

— Până ţi se pregătesc lanţurile, îi spusese Ivarr.

Nu se grăbea să vadă acest lucru dus la îndeplinire.

Activitatea din încăpere nu încetase de când intrase ea. Se aducea şi se ducea apă. Apoi se aducea şi se ducea şi mai multă. Se aducea mâncare, care apoi era dusă înapoi înainte să se răcească. Apoi se aduceau alte bucate fierbinţi pentru a o înlocui.

Vindecătoarea, o femeie bătrână cu păr castaniu lăţos şi o limbă tăioasă care nu ţinea cont pe cine anume atingea, amesteca ierburi la o masă din apropiere. Selig fusese dezbrăcat, examinat, pipăit. Mai multe femei fuseseră de faţă în momentele acelea, iar Erika nu o observase nici măcar pe una dintre ele să roşească. Avea să afle mai târziu că dintre toate doar vindecătoarea nu îl mai văzuse niciodată gol pe Selig – în afară de ea însăşi. Iar Erika era cea care roşise – şi îşi ferise privirea.

Torentul de lacrimi la care fusese martoră o dezgustase. Toate femeile acelea se purtau ca şi cum ar fi fost soţiile lui, dar ea ştia prea bine că saxonii nu permiteau decât o singură soţie, iar el trăia printre saxoni. Însă printre femeile de acolo nu era niciuna care să pară a avea autoritatea unei soţii. Singura cu autoritate era femeia mai în vârstă, cu părul negru, care îi aplica cu blândeţe un unguent pe spatele acoperit de vânătăi.

Din câte apucase Erika să vadă în curte şi din câte aflase înainte de la Kristen, se temea că aceasta era mama lui. Încă o persoană din familia lui care să o dispreţuiască. Se rugă să nu îi cadă sub ochi, dar era prea puţin probabil deocamdată, căci femeia era concentrată pe deplin asupra fiului ei.

Erika îşi sprijini capul de perete şi închise ochii, încercând să ignore ceea ce se petrecea pe patul mare. Se abandonă gândurilor ei, la fel de neliniştite cum fuseseră în permanenţă de când fusese capturată. Nu se petrecuse nimic care să îi atenueze temerile. Iar sosirea la acel conac atât de bine fortificat, înconjurat de ziduri de piatră înalte şi solide, nu făcuse decât să i le intensifice.

Turgeis cel mai probabil nu mai era atât de aproape. Îşi pierduse speranţa că s-ar fi putut strecura în tabără la o oră târzie din noapte şi să o ia pe sus, ducând-o undeva la adăpost. Zidurile de piatră de aici erau fără îndoială păzite temeinic, iar porţile, încuiate peste noapte. Iar Turgeis nu era un bărbat care să se poată furişa neobservat pe poartă, nici ziua, nici noaptea.

Erika nu mai putea acum decât să îşi aştepte fratele şi nu ştia cât ar fi putut să dureze. Nu avea să tolereze gândul că Selig l-ar fi ucis, aşa cum afirmase acesta. În schimb Ragnar avea să îi forţeze mâna lui Selig, iar ea avea să fie eliberată. Trebuia să se agaţe de această speranţă.

Fusese scutită de alte „conversaţii” intimidante cu duşmanul ei de moarte şi nici nu mai fusese obligată să călătorească în car cu el. Când abandonaseră vehiculul în cea de-a treia dimineaţă, ea fusese urcată în şa în spatele lui Ivarr pe masivul lui cal de război. Dar Erika nu era sigură care dintre cele două mijloace de transport era mai dezagreabil.

Ivarr era chiar mai rău decât Thorolf prin atitudinea lui de dispreţ rece. Iar a călări cu el fusese o sforţare pentru absolut toţi muşchii din trupul ei, căci se străduise să evite să îl atingă. Descoperise că, aşa cum Thorolf era cel mai apropiat prieten al lui Kristen în ţinutul acela, în afară de

familia ei, Ivarr era cel mai bun prieten al lui Selig. Ştiind acest lucru, presupunea că ura pe care o nutrea faţă de ea era de înţeles. Doar că ei îi era foarte greu să o înghită.

Drumul acela nu fusese nicidecum unul uşor. În afară de viitorul ei nesigur, care o înspăimânta atât de tare, fusese în permanenţă chinuită de teama că Kristen avea să o abandoneze pe deplin în mâinile lui Selig, în special după ce li se alăturase şi soţul ei. Dar nu fusese aşa. Rugămintea Erikăi din acea primă noapte funcţionase, iar norvegianca venise în continuare să o ia de fiecare dată când simţea şi ea nevoia să se uşureze.

Într-unul dintre acele momente Erika încercase chiar să pătrundă dincolo de antipatia lui Kristen faţă de ea şi să facă apel la bunul-simţ cu care era înzestrată fără îndoială aceasta, amintindu-i de consecinţele ce de-abia acum urmau să se producă şi care încă puteau fi evitate.

— Fratele meu va veni după mine, îi spusese lui Kristen. Chiar dacă noi doi nu am fi apropiaţi, tot ar veni.

— Da, presupun că aşa va fi. Dar nu va putea să te ia înapoi decât dacă va alege fratele meu să te elibereze. Iar pe atunci s-ar putea să nu mai vrei tu să te întorci.

Erika nu îşi putuse închipui decât un singur motiv pentru a nu mai dori să se întoarcă acasă – dacă Selig i-ar fi compromis virtutea.

— Vrei să spui că mă va viola?

Kristen pufnise dispreţuitor.

— Să violeze o femeie pe care o urăşte? Ăsta e singurul lucru de care nu e cazul să te temi.

— Atunci de ce nu aş mai vrea să plec acasă?

Kristen ridicase din umeri.

— Fiindcă probabil vei ajunge să îl iubeşti.

Erika fusese nu doar sceptică, ci aproape izbucnise în râs în faţa ridicolului unei asemenea idei.

— Să iubesc un bărbat care vrea să-mi facă rău? Cum te poţi gândi la aşa ceva?

— Asta ar fi o pedeapsă pe măsura faptei tale, nu-i aşa?

— Nu se poate întâmpla.

— Nu spune că nu se poate. Cel mai probabil nu vei putea să te abţii. Ele nici măcar nu încearcă vreodată.

— Ele?

— Toate femeile care îl iubesc.

Toate femeile care îl iubesc.

O afirmaţie neobişnuită, dacă nu te gândeai cât de ieşit din comun era bărbatul acela. Erika nu se temea că avea să ajungă să facă parte din mulţimea acelor femei, dar fu surprinsă să constate cu propriii ochi cât de numeroase erau.

Mai multe dintre ele îşi tot făcuseră de lucru intrând şi ieşind din încăperea în care se afla acum. Câteva aproape ajunseseră să se bată pe motiv de cine şi ce să îi aducă lui Selig. Şi totuşi era vorba de un bărbat în care Erika nu distingea nicio picătură de căldură, de compasiune sau de iertare, şi cu siguranţă nici urmă de îndurare. Cum puteau atât de multe femei să fie atât de superficiale, să iubească un bărbat doar pentru frumuseţea sa, fie ea şi atât de remarcabilă precum cea a lui Selig?

Doar mama şi o servitoare în vârstă se mai aflau în încăpere când Erika îşi îndreptă din nou atenţia asupra ei. Selig fusese învelit, era în continuare întins pe burtă, cu ochii închişi, şi probabil dormea, având în vedere că cele două femei vorbeau acum în şoaptă. Cele două tocmai se pregăteau să iasă, strângând cârpele care fuseseră folosite pentru a-l spăla pe Selig, găleata de apă, borcanul de săpun moale, mâncarea rămasă.

Erika îşi ţinu respiraţia, sperând în continuare să scape neobservată. Nu îi era dat, însă. Dimpotrivă, ambele femei porniră spre ea, oprindu-se la picioarele ei. În mod evident, fuseseră conştiente de prezenţa ei de la bun început.

— Eu sunt Brenna Haardrad, mama lui Selig.

Tonul îi era înţepat. Expresia – una de antipatie profundă, cu care Erika era deja obişnuită. Aceasta se reflecta şi pe chipul servitoarei.

— Am bănuit, replică Erika.

— Mi-a povestit ce s-a întâmplat – şi ce rol ai avut tu în toate astea.

— A spus şi care va fi răzbunarea lui?

— Eu ţi-aş administra o bătaie cu biciul egală cu cea pe care i-ai administrat-o tu – pentru început. Dacă aş fi fost de faţă şi l-aş fi văzut când a fost eliberat, te-aş fi ucis. Pe de altă parte, aşa reacţionează oamenii iuţi la mânie, nu-i aşa? Acţionează rapid, apoi regretele îşi spun cuvântul prea târziu. Trebuie să îmi laud fiica pentru stăpânirea de care a dat dovadă.

Culoarea se scursese de pe chipul Erikăi, dar începu să reapară la auzul cuvântului „regrete”.

— Vreţi să spuneţi că acum nu mă veţi ucide?

— Decizia nu e în mâinile mele, dar nu, nu aş face-o. Moartea, ca izbucnirile de mânie, se termină prea rapid, în fond.

Cuvintele ei păreau a fi de rău augur, astfel încât Erika nu fu sigură dacă era cazul să se simtă uşurată.

— Dar ce intenţionează să facă?

Brenna ridică din umeri.

— Nu mi-a spus, dar nu fi atât de nerăbdătoare să afli. Ai puţin răgaz până se reface, ceea ce e mai mult decât meriţi. Acum că spusese tot ceea ce avea de spus, Brenna se întoarse spre servitoare. Du-o jos în sala de baie, Eda, şi va avea nevoie de haine noi.

— Nu.

Refuzul venise de pe pat, clar şi răspicat. Selig nu adormise, până la urmă, ci ascultase fiecare cuvânt.

Brenna îi aruncă o privire şi îi spuse ceea ce era deja evident.

— Dar pute, Selig.

— Poate să facă baia, dar aici. Nu pleacă din prezenţa mea.

— De ce?

— Întreabă-mă despre orice altceva, mamă, dar nu-mi cere socoteală în privinţa ei.

Tonul lui fusese unul rece, care nu permitea împotrivire. Vorbise ca bărbat, nu ca un fiu. Ceea ce nu ar fi împiedicat-o pe Brenna dacă aceasta nu ar fi decis deja să nu se bage.

Se mulţumi să spună:

— Nu am crezut că va veni vreodată ziua în care să urăşti o femeie.

— Orice e posibil cu provocarea potrivită, replică el.

— E drept. Oftă. Prea bine. Apoi îi spuse Edei: Pune să se pregătească baia aici. Oricum va avea şi el nevoie de ea mâine.

O ignoraseră amândouă pe Erika, fără a o întreba dacă voia să facă baie, cu atât mai puţin unde voia să o facă. Dar ea în mod cert nu voia să o facă acolo şi o spuse:

— Nu pot să fac baie sub privirile lui, Lady Brenna.

Ochii cenuşii identici cu ai lui Selig se aţintiră din nou asupra ei.

— Nu ai încotro.

Erika ridică semeaţă bărbia.

— Ba da. Prefer să put.

— Ba n-ai s-o faci. Fiica mea nu tolerează neglijenţa în casa ei şi nici eu n-am de gând să-ţi simt mirosul de fiecare dată când intru în încăperea asta. Poţi să faci baie singură sau le chem înapoi pe femei să te spele ele.

În acel moment Selig îşi exprimă propriile preferinţe.

— Nu femeile. Au să se năpustească din nou asupra mea. Trimite-l pe Ivarr şi alţi doi dintre soldaţii mei…

Erika nu ştiu cum să intervină mai repede.

— Mă îmbăiez aici!

— Aşa mă gândeam şi eu.

Tonul satisfăcut al vocii lui irită nervii deja întinşi ai Erikăi, însă refuză să mai scoată un cuvânt. Dacă spunea ce îşi dorea, doar îl provoca pe Selig să facă exact opusul. În mod evident hotărâse să se mai joace puţin cu ea.

Brenna se întoarse la pat suficient cât să bombăne încet.

— Nu văd ce speri să obţii insistând asupra acestui

lucru, Selig. Nu e ca şi cum ai fi în stare să profiţi de situaţie.

— Ai înţeles greşit situaţia, mamă, spuse el la fel de încet. Ea nu va cunoaşte niciodată atingerea mea. Ceea ce voi obţine este exact ceea ce îmi doresc, disconfortul ei.

— Sper că nu vei plăti cu propriul disconfort, răspunse ea cu subînţeles.

— Îţi faci griji degeaba! Singurul lucru pe care mă ispiteşte să îl fac e să o strangulez, ceea ce nu ar fi nici pe departe la fel de satisfăcător precum ceea ce intenţionez să fac.

— Anume?

El îi rânji.

— Asta nu te priveşte, mamă.

În oricare altă situaţie, l-ar fi tras de urechi pentru un astfel de răspuns, iar el o ştia, motiv pentru care ea râse şi se mulţumi să îi ciufulească părul.

— Tatăl tău şi fraţii tăi vor urca să te viziteze mai târziu. După ce termini cu „disconfortul” prizonierului, odihneşte-te! Nu mă voi lăsa înduplecată în privinţa a ceea ce ai nevoie pentru a te reface.

— Cumva, ştiam asta.

Capitolul 19

Erika se holba la uriaşa cadă de lemn cu o privire mâhnită. Din ea se ridicau aburi. Arăta delicios de ispititoare. Însă era aşezată în mijlocul încăperii, cu patul nu foarte departe de ea. Şi chiar dacă Selig încă stătea întins cu ochii închişi, tot pe burtă, de data aceasta Erika nu ar fi crezut nici pentru o clipă că dormea.

Servitoarea Eda o dezlegase. Pe un scăunel aşteptau haine curate, precum şi prosoape pentru spălat şi pentru uscat. Lângă scăunel se afla o pereche de pantofi, nu ai ei. Cineva observase că nu avea.

Erika nu se clintise din poziţia ei din colţ decât pentru a-şi fricţiona membrele când fusese eliberată de frânghii. Nu reuşea să-şi facă nicidecum curaj să se mişte. Spusese că avea să se îmbăieze acolo. Alternativă era de neconceput. Dar nici nu reuşea să îşi ia inima în dinţi şi să o facă efectiv, acum că sosise momentul.

Ar fi putut să fugă. Nu era imobilizată. Nu se afla nimeni altcineva în încăpere în afară de Selig, iar el nu ar fi reuşit niciodată să se ridice suficient de repede să o oprească. Dar scările duceau la sala mare de la parter, iar singura ieşire pe care o văzuse era la celălalt capăt al acelei săli întinse. Nu avea unde să fugă fără a fi adusă înapoi şi supusă unui tratament chiar mai chinuitor de atât. Însă a face acest lucru…

— Încă mai pot să trimit după Ivarr.

Era exact cum crezuse; nu dormea, aştepta. Iar ceea ce aştepta era să se bucure de umilinţa ei. Dacă nu îl detestase până atunci, o făcu acum.

— Eşti un ticălos!

— E doar o problemă de opinie, iar a ta e irelevantă. Îl chem pe Ivarr?

Se rostogoli pe o parte, cu faţa spre ea, pentru a-i auzi răspunsul. Ochii lui cenuşii se aţintiră asupra ei fără îndurare. Ar fi fost inutil să cerşească milă. Era o parte din răzbunarea lui, o parte minoră pentru el, dar nu tocmai minoră pentru ea. Însă avea să îşi impună voinţa, cu sau fără cooperarea ei, iar indiferenţa din tonul lui îi arătă că nici măcar nu îi păsa cum avea să se întâmple.

Erika se ridică încet în picioare. Şi-ar fi dorit să fie măcar la adăpostul întunericului, cu bezna străpunsă doar de lumânări, în loc de lumina intensă a sfârşitului de după-amiază ce se revărsa prin fereastra deschisă. Dar de unde un asemenea noroc pe capul ei. Tot ce putea să facă era să stea cu spatele spre el şi să îi ignore prezenţa. Să savureze baia. Să îi refuze plăcerea de a o vedea roşind. Să se gândească la altceva.

Nu reuşi însă decât să stea cu spatele la el cât timp se

dezbrăcă.

Cada era mare ca întindere, nu şi ca adâncime. Nu îi ajungea decât până la genunchi. În mijlocul acesteia fusese aşezat un mic scăunel de baie, de-abia acoperit de cei treizeci de centimetri de apă care îi fuseseră acordaţi. Ea refuză să îl folosească, preferând să se îngroape în cadă cât mai adânc posibil. Dar Selig nu îi permise acest lucru decât câteva minute.

— Spală-ţi părul!

Erika era atât de zdruncinată de întreaga situaţie încât nu s-ar fi gândit să o facă. Dar detesta să i se spună ce să facă. Sau să i se poruncească, mai degrabă. Ce s-ar fi întâmplat dacă refuza? L-ar fi chemat pe Ivarr, desigur. Selig avea de gând să o ameninţe în permanenţă cu nenorocitul de viking, fluturându-i-l sub nas ca pe un bici.

Îi luă ceva timp să îşi desfacă împletiturile, după atâtea zile şi cu atâta mizerie lipind firele de păr între ele. Fu nevoită să se ridice în capul oaselor pentru a o face, însă odată părul despletit se întinse din nou pe spate pentru a-şi scufunda capul, scărpinându-şi energic scalpul sub apă înainte de a-l scoate şi de a-l acoperi cu săpunul moale.

Nu i se lăsase decât o găleată de apă pentru clătire, aşadar fu nevoită să o păstreze până termina. Dar părul şi-l săpuni de trei ori, până fu convinsă că era curat, prin urmare de trei ori fu nevoită să îşi bage capul sub apă pentru a-l clăti. Pe când termină, apa era acoperită de o peliculă de săpun, dar ea încă nu se spălase pe corp.

În mod normal s-ar fi ridicat în picioare pentru a termina. A sta în apa murdărită era dezgustător indiferent de circumstanţe, şi nici acum nu era altfel. Acesta era motivul pentru care i se adusese scăunelul. Dar refuză să se ridice în capul oaselor sau în picioare, astfel că fu nevoită să îşi înfăşoare părul într-un prosop pentru a-l ţine departe de apa murdară. Fu obligată să se ridice în genunchi pentru a o face şi se coloră din nou într-un trandafiriu aprins până putu să se ascundă din nou dincolo de marginea căzii.

— Nu ai cum să devii curată în apa murdară.

Selig nu făcea decât să presupună. Nu o putea vedea.

— Apa e destul de limpede, spuse ea, însă nu ar fi trebuit să se obosească.

Selig hotărâse să mai adauge o tortură pentru ea, şi nimic din ce ar fi spus ea nu avea să îl facă să se răzgândească.

— Ridică-te, îi porunci el. În cazul în care vei avea vreodată ocazia de a te îmbăia singură, vreau să fiu sigur că ştii să te speli temeinic. Nu voi mai tolera ca nasul mamei mele să aibă din nou de suferit.

Erika se întrebă dacă rostirea acelor pretexte ridicole făcea parte din jocul lui. Se aştepta ca ea să îi opună rezistenţă, să îi atragă atenţia că nu era saxonă, oameni care, în număr mare, considerau în mod superstiţios că îmbăierea era o practică nesănătoasă? Pretextele lui meritau contestate. Chiar şi faptul că nasul mamei lui „suferise” din cauza duhorii ei, lucru de care, în fond, tot el era vinovat. Traversaseră râuri, îşi aşezaseră tabăra lângă pâraie, dar ei nu i se dăduse voie să se spele în ele, cum făcuseră toţi ceilalţi.

Pretextele lui se cereau combătute. Cel puţin această satisfacţie îi putea refuza.

Se ridică în picioare, având grijă să rămână cu spatele la el. Obrajii îi fură oricum încinşi de un val de roşeaţă. Nu se putu abţine.

Dar, la drept vorbind, avea un oarecare sentiment de triumf. Îi dejucase planul. Nu era sigură care fusese adevăratul lui scop, probabil nimic mai mult decât să îi demonstreze din nou ce putere avea asupra ei. Însă ea i-l zădărnicise.

Selig râse încet, ceea ce o înspăimântă, îi arăta că nu prea îi păsa de victoria ei de moment, că avea la dispoziţie şi alte mijloace pentru a-şi atinge acelaşi scop. Se întări sufleteşte, pregătindu-se să simtă securea căzând imediat. Ceea ce se şi întâmplă.

— Întoarce-te, fetişcană! Ai un fund drăguţ, dar vreau

să văd cu ce altceva e înzestrată noua mea sclavă.

— Nu sunt o sclavă, şopti Erika aprins doar pentru sine.

— Ce-ai spus?

— Nu sunt o sclavă!

— După cum ziceam, opinia ta e irelevantă. Vei face exact ce ţi se porunceşte. Protestele din partea ta vor fi tratate într-o manieră care n-o să-ţi placă.

Indiferent la ce s-ar fi referit prin acele cuvinte, Erika nu voia să afle. Îi înţelegea jocul acum şi scopul final. Să o umilească la orice ocazie şi să îi distrugă complet mândria. „Să o zdrobesc va fi una dintre priorităţile mele”. Ar fi trebuit să îşi amintească acea promisiune.

Faptul că acum stătea şi se holba la ea goală avea doar scopul de a o face să se ruşineze, nu era din cauză că ar fi fost cu adevărat curios de cum arăta ea. Nu o făcea pentru plăcerea lui, nici măcar ca pregătire pentru a o poseda. Sora lui îi spusese că era ceva de care nu avea motive să se teamă. Şi îi spusese şi el aproape acelaşi lucru. În situaţia de faţă nu era vorba de emoţii normale. Era vorba doar de ruşinea ei, de disconfortul ei, de neputinţa ei.

Erika se înfurie.

Fusese controlată de teamă, teama de efectul pe care ar fi putut să îl aibă asupra unui bărbat vederea trupului ei gol şi de ce şi-ar fi dorit apoi bărbatul respectiv. Însă uitase că Selig nu era un bărbat obişnuit. Era duşmanul ei, iar acea temere anume nu i se aplică şi lui. Nici măcar nu era capabil de o împreunare fizică în momentul acela, chiar dacă, dintr-un motiv sau altul, şi-ar fi dorit-o, şi chiar dacă ar fi fost, nu ar fi dat curs acelei dorinţe. Împreunarea fizică ar fi însemnat că o dorea, iar Selig nu i-ar fi oferit niciodată o astfel de muniţie cu care ea să îl poată ataca apoi.

Furia se făcu simţită şi, odată cu ea, se produse o schimbare bruscă şi în purtarea ei, şi în gândirea ei. Voia s-o facă să se ruşineze? Cum ar fi putut, când ea îşi dorise baia aceea mai mult decât îşi dorise el să o oblige să o

facă, când prezenţa lui nu presupunea niciun pericol real pentru ea, când stătea în puterile ei să îl facă să regrete că se jucase cu ea de data aceasta? Voia să privească? Avea să îi ofere ceva ce să merite privit. Poate că nu mai avea putere ca domniţă nobilă, dar încă mai avea putere ca femeie.

Erika nu încercase în viaţa ei să seducă intenţionat un bărbat, dar unele lucruri erau instinctive. Se întoarse cu faţa spre el. Îşi luă săpun şi şi-l întinse pe mâini, în loc de a-l întinde pe cârpa de spălat. Încet, cu o expresie de provocare primitivă în ochii ei albaştri precum cerul, aţintiţi într-ai lui, îşi trecu mâinile peste sâni, coborî mângâietor cu ele peste abdomen şi şolduri, apoi pe lateralele picioarelor până la genunchi, de unde, mişcându-se chiar mai încet, urcă pe interiorul coapselor. Selig îi urmări mâinile cu propriii ochi cenuşii intenşi, iar ea recunoscu exact secunda în care uită pe cine avea în faţă, abandonându-se plăcerii de a privi o femeie îmbăindu-se.

— Vrei să mă speli pe spate, vikingule?

— Vulpoaico, şuieră el.

Erika ar fi vrut să râdă, dar nu o făcu. Nu îşi imaginase niciodată că îşi putea salva mândria astfel. Apoi, cumva, el reuşi să întoarcă propriile ei arme împotriva ei.

Se întâmplă prin felul în care expresia lui deveni brusc senzuală. Felul în care buzele i se îndulciră şi se curbară exact cum trebuia. Felul în care ochii lui scânteiară mai mult argintiu decât cenuşiu, în timp ce mângâiau părţile intime ale trupului ei. Era un bărbat care ştia să facă dragoste din priviri şi tocmai îi oferea o demonstraţie a acelui talent.

Sentimentul de nesiguranţă se întoarse mai puternic ca niciodată, stârnindu-i Erikăi din nou un disconfort pronunţat. Fusese incredibil de stupid din partea ei să îi provoace acea reacţie. În fond, toate concluziile pe care le trăsese ea nu erau neapărat bătute în cuie. Pofta carnală putea să distrugă şi cea mai puternică hotărâre.

În momentul acela Selig oricum nu era capabil să facă

nimic în această privinţă, însă acela fu singurul lucru care o împiedică să fugă ţipând din încăpere. În schimb îşi feri privirea de a lui şi îşi termină baia cât de repede putu. Însă ştiu că Selig nu închisese ochii.

El o privi, iar ea tremură. Şi începu să mai simtă şi altceva, ceva neaşteptat şi nu tocmai neplăcut care îi vibra în adâncul trupului. Era dorinţă contagioasă? Ferească Odin să fie aşa, căci el îşi putea rezolva problema cu oricare dintre cele o duzină de femei din sala mare de la parter, însă cine s-ar fi ocupat de ea? Nu, erau doar gânduri fanteziste. Ea nu ar fi recunoscut dorinţa nici într-o mie de ani. Şi să i-o fi stârnit el cu o simplă privire? Imposibil. Stomacul ei pur şi simplu reacţionase în faţa acelor schimbări atât de bruşte de emoţie, nimic mai mult de atât.

El nu îi mai spuse nimic altceva, iar ea nu îşi mai îndreptă privirea spre el. Însă învăţase o lecţie. Nu era bună la jocul lui.

Capitolul 20

— Vei găsi un pieptăn în cufărul de lângă tine, îi spuse Selig.

Oferta fu atât de neaşteptată şi atât de generoasă încât Erika nu avu încredere în ea, venind din partea lui. Faptul că îşi petrecuse ultima jumătate de oră încercând să îşi descâlcească nodurile din păr folosindu-şi doar degetele era prea puţin relevant. Selig nu i-ar fi oferit ceva pentru care să poată fi recunoscătoare. Atunci de ce o făcuse?

Deschise cufărul circumspectă, aşteptându-se să dea peste un fel de capcană, să declanşeze o ploaie de cuţite din tavan, să se deschidă podeaua sub picioarele ei şi să o înghită, sau să vadă şobolani sărind din lada în sine. Nu se întâmplă nimic. Era o ladă obişnuită. Iar cufărul era acolo,

lângă o oglindă ovală, amândouă aşezate peste un teanc gros de haine bărbăteşti.

Oglinda pur şi simplu nu se putu abţine să nu o folosească, însă când se văzu în ea fu copleşită de uluire. Nu arăta atât de rău pe cât se aşteptase. Ba chiar, proaspăt spălată, nu avea pe chip nici urmă de suferinţă. Pe obraz de-abia dacă avea o urmă vagă de galben în locul unde fusese lovită, ceea ce îi arăta că fusese învineţită, dar nu prea tare. Umflătura dispăruse din locul acela. Ochii ei azurii erau luminoşi şi reflectau o expresie surprinsă. Chiar şi soarele fusese îndurător cu ea, doar întunecându-i bronzul auriu care începuse deja să îi cuprindă pielea de când se instalase vara în ţinutul ei.

Arăta, la drept vorbind, chiar frumoasă, făcând-o să se îndoiască de ceea ce vedea. Era fără îndoială din cauza luminii lumânărilor care scânteiau prin toată încăperea de când venise o servitoare să aprindă numeroasele lumânări conice la primul semn al amurgului ce se apropia. Lumina lumânărilor putea fi înşelătoare…

— Te aşteptai să vezi altceva?

Nenorocitul de bărbat chiar putea să îi citească gândurile.

— Nu, eu…

— Lasă-mi timp, fetişcano, o întrerupse el. Din tonul lui răsuna limpede râsul. Am să îţi asigur şi urmele de suferinţă la care te aşteptai.

— Ticălosule, şopti ea în barbă.

Începu să îşi treacă smucit pieptenele prin păr. Lacrimile pe care i le stârni usturimea scalpului o forţară să se liniştească şi să folosească pieptenele cum trebuie.

Mâncaseră deja amândoi. Mâncarea care îi fusese oferită nu fusese cea la care s-ar fi putut aştepta în calitate de prizonier, ci se dovedise surprinzător de bogată în varietate şi destul de gustoasă. Interiorul obrazului o durea încă, deşi se vindecase suficient pentru a nu o mai obliga să fie atentă când mesteca. Dar i-ar fi picat mai bine mâncarea dacă nu ar fi fost nevoită să asculte şi să

privească jocurile amoroase ce se desfăşuraseră în celălalt capăt al încăperii.

Fata care adusese mâncarea, Edith, mai mult îl atinsese şi îl mângâiase pe Selig decât îl hrănise şi îşi petrecuse o oră întreagă cu această activitate. Ca o dezmăţată fără ruşine, savurase fiecare moment, emanând mai mult farmec şi nuri decât văzuse Erika vreodată. Era evident că se „cunoşteau" bine şi la fel de evident că aveau să o facă din nou de îndată ce Selig îşi recăpăta forţele.

Ora se făcuse, la drept vorbind, destul de târzie deja, însă nu venise nimeni să stingă luminile sau să o lege din nou.

Apa fusese aruncată din cadă. Lady Brenna venise din nou pentru a se asigura că Selig îşi lua poţiunile pe care i le preparase vindecătoarea. Lady Kristen se mulţumise să bage capul pe după uşă, pentru a-l întreba dacă avea nevoie de ceva. Cea mai tulburătoare vizită, însă, fusese cea făcută de tatăl lui Selig şi de fraţii lui.

Cei trei bărbaţi dominaseră încăperea cu trupurile lor înalte şi musculoase, şi fiecare dintre ei o privise în tăcere pe Erika în diverse momente ale vizitei lor, deşi niciunul nu îi vorbise, nici nu îl întrebaseră pe Selig despre ea. Kristen probabil le spusese tot ce era de ştiut sau cel puţin versiunea ei. Erika detectase diverse grade de curiozitate din partea lor, dezgust, perplexitate şi furie, dar, surprinzător, nici urmă de ură reală. Cel mai probabil ei o ascundeau mai bine decât Selig.

Niciunul dintre fraţii mai mici, Eric şi Thorall, nu era la fel de chipeş ca Selig, ceea ce nu însemna că nu erau bărbaţi foarte frumoşi. Aveau fiecare circa douăzeci de ani, Eric poate câţiva ani mai mult de atât, şi semănau amândoi cu tatăl lor, la fel ca Kristen, având plete roşcate-aurii, ochii de o nuanţă distinctă de albastru ca marea şi înălţimea lui ieşită din comun.

Erika încercase să le ignore prezenţa, dar se dovedise aproape imposibil, în special când ceea ce fusese cel mai interesant fusese comportamentul lui Selig. Văzându-l cu ei

avea impresia că vede un alt om, unul care râdea, glumea şi răspundea glumelor pe seama lui cu şi mai multă bună dispoziţie. Acest lucru, adăugându-se farmecului senzual pe care Selig îl afişase mai devreme cu frumoasa Edith, o făcu să îşi schimbe într-o oarecare măsură părerea despre el.

În mod cert personalitatea lui avea mai multe feţe decât crezuse ea, deşi acest lucru nu avu nicidecum darul de a-i uşura temerile. Mai degrabă era derutant să constate că un bărbat care părea să aibă o fire atât de relaxată putea în acelaşi timp să fie înzestrat şi cu o tendinţă adânc înrădăcinată spre cruzime.

Îşi termină de aranjat părul. Selig o privise pieptănându-şi-l. De cele mai multe ori în seara aceea, de câte ori se uitase spre el, îl surprinsese privind în altă direcţie, cufundat în gânduri. Dar nu şi de când începuse să îşi aranjeze părul. Iar ochii lui erau în continuare aţintiţi asupra ei, fără expresie, netrădând nimic din ceea ce îi trecea prin minte.

Privirea lui neclintită îi dădea emoţii. Ar fi vrut să doarmă. Era destul de târziu pentru aşa ceva. Şi i se lăsase o pătură mai devreme, când i se luaseră hainele proprii. Cele pe care le purta acum erau aspre la pipăit, dar nici nu se aşteptase la altceva.

Se aşteptase să fie din nou legată şi se întreba de ce nu venise nimeni să o facă. Nici pentru o clipă nu îi trecu prin minte că avea să fie lăsată liberă peste noapte. Şi se întrebă de ce nu venise nimeni să stingă luminile. Ar fi trebuit să se ofere ea să o facă? Nu, nu avea să sugereze nimic, nu avea să facă nimic fără a fi forţată. Nu era acolo pentru a fi de ajutor şi nici nu avea să fie, nu dacă putea să împiedice acest lucru.

Întrebarea se născu din neliniştea ei, din oboseala ei, din dorinţa de a spune orice pentru a sfâşia tăcerea ce îi zdruncina nervii.

— Cufărul îţi aparţine?

— Da.

— Aici locuieşti, deci?

— Am propria casă la vest de aici, nu departe. E recent construită, însă, şi cu siguranţă nici pe departe la fel de confortabilă ca Wyndhurst. Asta este camera mea, de fiecare dată când stau la sora mea.

— Cât timp intenţionezi să rămâi aici?

Făcu o grimasă.

— Mă îndoiesc că voi avea vreun cuvânt de spus în privinţa plecării mele. Kristen consideră că cei câţiva sclavi pe care îi am nu vor avea grijă de mine aşa cum se cuvine. Din păcate, mama mea cel mai probabil îi va da dreptate.

Fu suficient ca Selig să pomenească de „sclavii” lui ca Erika să pună capăt conversaţiei, inundată de mânie. Îşi scuturăpătura, se înfăşură strâns în ea şi se culcă pe podea, cu faţa spre perete.

Însă ceea ce începuse ea Selig voia să termine.

— Poate tu te pricepi să îngrijeşti un invalid?

— Tu nu eşti invalid, scrâşni ea. Nu e nimic în neregulă cu tine care să nu se rezolve rapid cu mâncare şi odihnă.

— Dacă aşa ar sta lucrurile, durerea mea ar fi trecut şi ea, răspunse el. Dar nu a trecut.

Erika închise strâns ochii în faţa remuşcărilor pe care i le retreziră aceste cuvinte. Poruncise o bătaie cu biciul pentru un bărbat rănit şi nevinovat. Adăugase durere la o durere considerabilă. Selig merita să fie despăgubit cu preţul întreg stabilit pentru el. Merita să primească scuze, pe care ea încă nu i le oferise. Merita să fie înţelegătoare faţă de el pentru chinurile pe care i le impunea… Nu. Era suficient să îşi amintească exact cât de multă plăcere obţinea din a o umili pentru a decide că singurul lucru pe care avea să îl primească de la ea era preţul corect de despăgubire.

Selig nu mai spuse nimic. Erika tăcu şi ea. La scurt timp după aceea începuse să aţipească, în ciuda lipsei de confort a patului tare, când auzi zăngănitul lanţurilor.

Deschise ochii şi, întorcându-se, îl văzu pe Ivarr traversând încăperea spre ea. Iniţial fu cuprinsă de panică

şi se ridică în capul oaselor, apoi îşi dădu seama că probabil venise să o lege. O făcuse şi în nopţile trecute. Se relaxă, însă auzi lanţurile din nou.

Panica reveni, chiar mai intensă. Ochii îi zburară spre mâinile lui şi se făcură mari. Aducea într-adevăr lanţuri, cu tot cu o mulţime de cătuşe.

Selig vorbi înainte ca Ivarr să se aplece asupra ei.

— Sunt făcute aşa cum am cerut?

— Întocmai. Fierarul şi-a luat doi oameni să îl ajute şi a muncit toată ziua. Tocmai a terminat.

— Le-ai testat?

— Da, răspunse Ivarr. Zalele ţin, chiar dacă sunt subţiri.

— Bun. Atunci adu-o aici.

Ivarr ridică o sprânceană, căci Selig se ridicase în capul oaselor când i-o ceruse.

— Ar fi bine să n-o laşi pe Lady Brenna să te vadă stând în fund aşa. Dacă se află, nu o să te mai lase să te dai jos din pat două săptămâni.

Selig ignoră complet avertizarea.

— Adu-mi-o, Ivarr. Vreau să îi pun personal cătuşele.

Ivarr ridică din umeri şi se supuse. Erika se dădu în spate când se întinse spre ea, dar nu avea unde să se refugieze dezgustată. Fără niciun efort, acesta reuşi să o tragă în picioare şi să o târască spre pat, chiar dacă ea îi opuse rezistenţă până la ultimul dram de forţă cu care era înzestrată.

Nu se luptă efectiv cu el, deşi tentaţia de a o face fu foarte puternică. Ştia cât de fără rost ar fi fost. Cei doi ar fi legat-o în lanţuri oricum, ba în plus ar fi fost şi încântaţi să afle cât de mult detesta ideea. Aşa că nu se luptă, şi doar Ivarr îi putu simţi rezistenţa.

Lui Selig îi afişă o expresie indiferentă. Nu avea să-l lase să ştie cât de înspăimântată era. Lanţurile erau atât permanente, cât şi imposibil de rupt, punându-i libertatea complet la cheremul celui care o capturase. Frânghiile ofereau o şansă oricât de mică de eliberare. Lanţurile nu

ofereau nimic.

Înţelese acum de ce nu fuseseră stinse lumânările şi de ce Selig nu încercase să adoarmă. Aşteptase momentul acela, cel mai probabil gândindu-se cu plăcere la el, iar acum voia să se bucure pe deplin şi să îi pună personal lanţurile.

Pe buna Freya, nu voia să fie ţinută în lanţuri. Dar Selig Binecuvântatul nu îi dădea de ales.

Fu îmbrâncită în faţa lui, practic între genunchii lui crăcănaţi. Era prea aproape. Acesta era gol puşcă, ridicat în capul oaselor pe pat, având doar colţul păturii tras peste poală. Însă când încercă să se dea în spate, se ciocni de Ivarr, care o împiedică.

Lanţurile fură aruncate pe pat lângă Selig, unde Erika apucă să le vadă mai îndeaproape şi, la drept vorbind, se grăbi să profite de ocazia de a se uita oriunde numai la bărbatul din faţa ei, nu. Înţelesese din cuvintele lui Ivarr că acestea nu erau lanţuri normale, că fuseseră făcute anume după indicaţiile lui Selig, însă fu surprinsă acum să vadă cât erau de neobişnuite.

Zalele de metal nu erau doar subţiri, după cum menţionase Ivarr, ci şi destul de mici, diferite de orice altceva mai văzuse până atunci, cel puţin pentru un lanţ conceput în astfel de scopuri. Lanţurile de argint şi de aur ale brâurilor aveau zale atât de mici. Arătau, la drept vorbind, inutile, prea fragile pentru a rezista la ceva. Pentru o clipă îndrăzni să spere, dar apoi fu imediat dezamăgită. Ivarr le testase. Dacă el nu reuşise să rupă zalele, cu siguranţă nu avea să reuşească nici ea.

Cătuşele prinse pe lanţuri erau de mărime normală, dar, din nou, descoperi ceva la care nu se aşteptase. Cercurile late de fier erau învelite în manşoane de piele cusută, cu despicături înguste pentru a face loc inelelor de prindere. Pielea ei avea să fie ferită de fier. De ce se străduise Selig să aibă grijă de pielea ei era o dilemă de nedesluşit.

— Dă-mi mâna ta dreaptă!

Ea ezită doar pentru o clipă. Dacă depindea de ea, nu avea de gând să îi arate cât de mult detesta acest lucru. Mai bine să creadă că pentru ea nu conta deloc ce alegea să folosească pentru a o lega. Dar îi fu greu să se abţină să nu se crispeze când prima dintre cătuşe se închise cu un ţăcănit.

Îi venea strâns, nelăsându-i speranţe că ar fi putut să îşi strecoare mâna prin ea. Nu fuseseră făcute pentru un bărbat, deci, dar tot erau grele. Îi trase mâna în spate pe lângă corp când îi dădu el drumul.

Îi întinse cealaltă mână înainte ca el să i-o ceară. Expresia lui se schimbă în clipa aceea, nu mai fu la fel de încântat. Sperase că avea să fie nevoit să o forţeze să poarte lanţurile? Păcat!

— Ţine-te de Ivarr şi întinde-mi glezna dreaptă, îi porunci el mai departe.

Naiba să-l ia pe Ivarr. Erika ridică piciorul fără a-şi pierde echilibrul şi îşi menţinu echilibrul cât timp Selig îi închise următoarea cătuşă. Apoi, din nou, îi oferi celălalt picior fără ca el să fie nevoit să i-o ceară. Însă când veni ultima lui poruncă, dârzenia ei se sfârşi.

— Treci în genunchi, fetişcano!

Ea nu se clinti. Selig ridică privirea spre ea, cu o sprânceană arcuită întrebător. Ea îl fixă cu o privire mânioasă, încrucişându-şi braţele peste piept. Lanţul dintre mâinile ei, având mai mult de jumătate de metru, îi permitea să o facă.

Selig clătină din cap când Ivarr îşi puse o mână pe umărul ei pentru a o îmbrânci pe podea. Iar în clipa următoare îi demonstră la ce altceva mai puteau fi folosite lanţurile, în afară de a o imobiliza.

Se mişcă încet, prinzând lanţul care în acel moment îi atârna de-a curmezişul taliei şi trăgându-l în jos.

Braţele ei se desfăcură, apoi se întinseră complet când lanţul îi ajunse la genunchi. În momentul acela şi braţul lui era întins şi, în loc să se aplece, ridică un picior şi îşi încolăci laba peste lanţ, apoi coborî brusc piciorul înapoi

pe podea, trăgând şi lanţul după el. Inevitabil, braţele Erikăi îl urmară, făcând-o să se îndoaie complet de la mijloc.

Spre groaza ei, bărbia ei se opri pe partea de sus a coapsei lui, iar ochii la doar câţiva centimetri de zona lui inghinală. Şi cum în continuare îl avea pe Ivarr în spatele ei, nu îşi putea schimba poziţia.

— Ai de ales, fetişcano! Poţi să rămâi aşa, tot restul nopţii dacă se dovedeşte necesar, sau poţi să te pui în genunchi aşa cum ţi-am cerut.

Nu i-o ceruse, i-o poruncise. Ştia diferenţa. Avea de ales? Dacă şi-ar fi înfipt dinţii în coapsa de care era aproape lipită cu faţa, ar fi obţinut eliberarea sau ar fi fost pur şi simplu pedepsită şi readusă în această poziţie? Ar fi vrut să îl înjure şi să îl certe violent. Voia cu adevărat să îl muşte. Deci o voia în genunchi. Şi era singura ei opţiune?

Erika alese să se trântească în fund, direct între picioarele lui.

Selig şi Ivarr râseră amândoi cu poftă de curajul ei, surprinzând-o. Erika se aşteptase să îi înfurie faptul că nu alesese niciuna dintre opţiunile care i se oferiseră. Se aşteptase să fie pusă în genunchi cu forţa. Nu se aşteptase ca ei să fie amuzaţi de sfidarea ei făţişă.

Îşi încrucişă din nou braţele, acum că putea, şi îşi aţinti privirea împietrită asupra genunchiului stâng al lui Selig. O mână se aşeză pe bărbia ei pentru a o ridica. Erika se scutură să scape de ea, însă se întoarse, mâna strângându-se exact atât cât să rămână acolo.

Refuză să îi întâlnească privirea, ţinându-şi ochii coborâţi. Astfel că putu vedea cealaltă mână întinzându-se după ceea ce mai rămăsese pe pat. Încremeni. Dar ultima cătuşă se instală oricum în jurul gâtului ei.

Selig îi lăsă în pace bărbia, având nevoie de ambele mâini pentru a-i închide cătuşa pe sub păr. Propriile ei mâini se ridicară într-o încercare disperată de a smulge cercul de fier. Însă încleştarea mâinilor lui pe cătuşă era mai puternică decât a ei.

Auzi ţăcănitul de închidere, simţi strânsoarea cătuşei

în jurul gâtului. Nu o sufoca, dar era ca şi cum ar fi făcut-o, la câtă panică îi stârnea. Trase de ea în van acum. Selig o prinse de lanţul dintre mâini şi îi trase cu grijă degetele deoparte.

Erika ridică privirea spre el atunci. Complet în lanţuri, înfrântă, nu mai era o simplă prizonieră. Cătuşa din jurul gâtului o declara sclavă.

El o studie pentru o clipă înainte de a o întreba curios:

— Ai să mă implori să ţi-o dau jos?

— Du-te dracului!

El zâmbi, acel zâmbet pe care îl detesta.

— Tu ţi-ai făcut poftele. Acum mi la voi face eu pe ale mele.

Îşi petrecu un deget prin inelul de fier din mijlocul cătuşii puse la gât. Folosindu-se de acesta, o ridică, forţând-o în cele din urmă să se pună în genunchi.

— Ştiam eu că voi găsi moduri excelente de a folosi asta, continuă el. La fel cum ştiam că lanţurile îţi vor sta bine. Obişnuieşte-te să le simţi greutatea, fetişcano, căci nu vei mai scăpa niciodată de ele.

Culoarea se scurse din obrajii ei. Faptul că Selig rostise acele cuvinte cu blândeţe, încet, le făcea cu atât mai oribile. Şi încă nu i se puseseră toate lanţurile. Mai era unul, de circa un metru optzeci lungime, cu zale rotunde mai mari la fiecare capăt, pe care el îl ridică spre cercul de la gâtul ei.

După câteva clipe în care îi simţi încheieturile degetelor atingând-o fin pe piele, îl auzi chicotind învins.

— Fierarul e demn de toată lauda. Va trebui să faci tu asta pentru mine, Ivarr, până îmi recapăt forţele.

Nu reuşea să deschidă inelul de strângere, ceea ce însemna că nici ea nu avea să o poată face. Dar ea urma s-o facă, cumva. Disperarea îţi sporea puterile, iar ea nu era o neputincioasă, aşa cum păreau toţi să creadă despre ea.

Ivarr, desigur, se supuse fără să ezite şi, în câteva clipe, Erika îşi primi şi ultimul lanţ.

— Unde vrei să pui pironul? îl întrebă acesta pe Selig.

— Deocamdată e bine în colţul care îi place ei.

Erika nu observase pironul prins la cingătoarea lui Ivarr. Când acesta o prinse de lanţul de la gât şi o târî până în celălalt capăt al încăperii, îi văzu ciocanul băgat la brâu în spate. Din două lovituri pironul se înfipse în perete. Două secunde mai târziu, era şi ea legată cu lanţul de el.

Ivarr părăsi încăperea la scurt timp după aceea. Erika rămase în picioare în colţ, cu ochii la pironul din zid. Nu era pus atât de sus cât să nu se poată culca, dar nici nu se putea îndepărta mai mult de doi metri de acesta.

Îl auzi pe Selig instalându-se din nou confortabil în patul lui moale. Probabil o privi mult timp înainte de a adormi într-un sfârşit, cu lumânările încă aprinse, savurând înfrângerea ei. Erika nu dormi deloc.

Capitolul 21

Brenna izbi cu pumnul în pernă înainte de a se lăsa să cadă pe ea. Era ca un ceaun de emoţii clocotitoare, aşa fusese de când îşi dăduse seama că fiul ei avea dureri. Îşi iubea toţi copiii prea tare pentru a nu empatiza cu ei complet, iar în momentul acela era turbată de furie din cauza chinurilor prin care trecuse Selig.

Îşi îndreptă privirea spre soţul ei, care stătea posac la fereastră, unde se afla de mai bine de o oră. Era şi el la fel de afectat ca ea când era vorba de copiii lor. El pur şi simplu îşi stăpânea emoţiile, în timp ce nimeni nu s-ar fi putut îndoi că dispoziţia ei era una explozivă.

— Nu o să-şi primească pedeapsa meritată, comentă ea, dând glas gândurilor ei. Selig e prea bun la suflet când este vorba de femei.

Garrick nu fu nevoit să o întrebe la cine se referea.

— Dar nu s-a mai întâmplat niciodată să fie rănit de una, îi aminti el, înainte de a goli vinul din pocal şi a i se alătura în pat. Tu ce anume consideri că ar merita?

— I-am văzut spatele. A trecut aproape o săptămână de când a fost bătut cu biciul, dar vânătăile sunt încă acolo şi arată cruzimea cu care a fost lovit. Şi când mă gândesc cât de mult suferea deja din cauza rănii la cap…

— Ai pune să fie şi ea biciuită? Un bărbat e suficient de puternic să îndure, dar o femeie?

— Tocmai asta e, insistă ea. El nu era suficient de puternic la momentul acela.

Garrick o trase lângă el şi o sprijini pe pieptul lui, mâinile lui coborând mângâietoare pe spatele ei într-o încercare de a o alina.

— E fiul nostru. Eşti mâhnită că a fost rănit în general. Dar ţine cont, iubita mea, de ce anume a fost acuzat…

— Pe nedrept…

— Dar a fost totuşi acuzat, iar danezii nu se bucură de pace de suficient timp cât să poată trata cu indiferenţă problema iscoadelor. Ar fi putut fi schingiuit pentru a obţine o mărturisire, apoi spânzurat. Ar fi putut fi bătut cu un bici gros, în locul celui subţire, şi poate că nu ar fi supravieţuit. În loc să fie acoperit de vânătăi, spatele lui ar fi putut fi sfâşiat. Fii recunoscătoare că pedeapsa a fost decisă de o femeie, iar ea s-a mulţumit să poruncească să fie biciuit.

— Tu n-ai decât să fii recunoscător pentru asta, spuse ea. Eu pot în continuare să o duşmănesc.

Tonul îi devenise mai puţin sever, un simplu bombănit, arătându-i că îl ascultase şi chiar îi dăduse dreptate, deşi nu ar fi recunoscut-o.

— Va fi interesant de văzut cu ce ochi va privi Selig întreaga poveste odată ce se va repune complet pe picioare.

Brenna îşi dădu capul pe spate pentru a-l privi.

— Crezi că se va scutura pur şi simplu de tot ce s-a întâmplat şi o va elibera?

— Asta nu, dar mă îndoiesc că îi va cere să plătească ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte, cum ar face-o dacă ar fi bărbat.

Ea clătină din cap spre el.

— Ştiu la ce te gândeşti, Garrick, şi e tipic pentru un bărbat să se gândească la asta, dar te înşeli. Selig nu o va forţa să ajungă în patul lui. A spus-o chiar el. Femeile lui ţi-ar spune că *asta* ar fi o răsplată, iar el nu intenţionează să o răsplătească.

Garrick râse.

— Îmi aduc aminte ce părere ai avut tu despre asta prima dată.

Râse şi ea, dar cu mai puţin umor.

— Nu îmi aminti de ignoranţa mea şi de răzbunarea meschină a Deliei care m-a făcut să mă tem de ceva atât de grozav.

El se rostogoli spre ea şi rânji.

— Ce ţin eu minte e că o dată nu ţi-a ajuns.

Degetele ei se ridicară pentru a desena conturul chipului lui iubit.

— O dată nu îmi ajunge niciodată cu tine, vikingule. Pe de altă parte, te-am învăţat bine cum să îi oferi plăcere soţiei tale.

— A, da?

— Sau poate mai ai nevoie de lecţii?

El chicoti şi se aplecă să o sărute. Ceea ce îl opri fu zgomotul puternic, pe care îl auziră amândoi. Brenna arcui întrebătoare o sprânceană. Garrick fusese informat dinainte de Ivarr, astfel că ghici corect.

— Ar trebui să fii mulţumită, spuse el. Prizoniera cea periculoasă tocmai a fost legată cu lanţuri.

Brenna înţelese acum ce fusese zgomotul de mai devreme.

— De un perete?

Garrick se mulţumi să ridice indiferent din umeri.

— Doar prinsă de el, îmi imaginez.

Brenna pufni în râs.

— Nu e periculoasă.

— Selig probabil crede că da.

Garrick nu fusese de faţă la incidentul cu baia, însă ea, da.

— Ceea ce crede Selig, fără îndoială, e că prizoniera va detesta asta. Cred că fiul nostru i-a plănuit deja mai multe lucruri care, speră el, nu îi vor plăcea.

— Deci asta e răzbunarea pe care şi-o va oferi?

— Sau doar o parte din ea. A refuzat să spună ce intenţionează să îi facă. S-ar părea că pentru a afla va trebui să aşteptăm şi noi la fel ca ea…

Ceva mai târziu fură treziţi din nou de un zgomot puternic, însă de data aceasta mult mai limpede. Kristen ţipând, Royce răspunzându-i cu mârâituri, o bufnitură asurzitoare când unul dintre ei îl puse pe celălalt la podea în sala mare. Care dintre ei o făcuse nu se putea decât ghici.

Brenna dădu să se ridice. Garrick o trase înapoi cu un oftat.

— Ar fi fost frumos să îşi fi ales o oră mai puţin cufundată în tăcere pentru a o certa.

Ea se zbătu pentru a scăpa din braţele lui, însă era singurul lucru pe care nu reuşise niciodată să îl facă.

— Nu pare să fie de acord că merită certată.

— Aşchia nu sare departe de trunchi.

Ea îi ignoră cuvintele pentru a-l întreba pufnind:

— Nu ai de gând să faci nimic?

— Şi ce ai vrea să fac când ştiu că Royce are perfectă dreptate să fie mânios? Nu ar certa-o astfel dacă nu ar iubi-o. Purtarea ei a fost nesocotită. Chiar şi ea ştie asta – motiv pentru care protestează atât de zgomotos.

— Asta e la fel de ilogic şi de absurd ca toate celelalte lucruri care s-au petrecut azi aici, mormăi Brenna.

— Dacă nu ar fi fost vinovată şi nu ar fi simţit asta, i-ar fi spus-o în faţă. În schimb îi aruncă ţipând tot felul de scuze.

— Scuze valabile, din câte aud eu.

— Nu suficient de valabile pentru a ignora riscul pe care şi l-a asumat. Royce ar fi putut să îl aducă pe Selig acasă la fel de uşor, fără ajutorul ei. Dacă Kristen nu ar fi avut în momentul de faţă un soţ care să îi spună asta, aş fi

făcut-o eu.

Gemu când Brenna îi dădu un ghiont în coaste chiar înainte de a se urca peste el.

— Ştii bine că nu e cazul să consideri femeile neajutorate, vikingule. Eu consider că Kristen a făcut ceea ce trebuia, acelaşi lucru pe care l-aş fi făcut şi eu.

— Atunci poate că nu e singura care are nevoie să fie certată.

— Ţi-aş recomanda să nu încerci.

Garrick reflectă atent la cuvintele ei. Când îl sfida astfel, îi trezea de fiecare dată instinctul de luptă. Dar nu vedea rostul de a-şi înfuria soţia pentru ceva lipsit de importanţă practică.

— E bine atunci că nu ai fost aici să-i iei locul.

Şi o sărută înainte ca ea să apuce să împingă cearta mai departe.

Capitolul 22

Erika se trezi înconjurată de voci ridicate şi de lumina intensă a unei noi dimineţi apăsându-se pe pleoapele ei grele. Vocile le recunoscu fără probleme – le aparţineau lui Selig şi surorii lui. Însă îi fusese mai greu să recunoască acelaşi gen de strigăte, însoţite de bufnituri zgomotoase, când o treziseră cândva în toiul nopţii.

Atât de mare fusese larma produsă încât se întrebase cu voce tare:

— Suntem invadaţi?

Nu se aşteptase să primească un răspuns, dar îl primi, căci gălăgia îl trezise şi pe Selig.

— Nu-ţi face speranţe deşarte, fetişcano. E doar Royce fugind după sora mea. Cel mai probabil şi-a amintit că i-a promis o bătaie.

Kristen avea să arunce acea bătaie tot în cârca Erikăi. Încă un motiv să o urască. Dar în acel moment părea să

dea vina pe Selig – nu, nu acesta era motivul pentru care se certau.

— Lanţuri? ţipă Kristen, plimbându-se agitată de la un capăt la celălalt al patului. Nu-mi vine să cred că ai face aşa ceva! Şi pentru ce? Nu pleacă nicăieri.

— Asta e sigur acum! replică el la fel de tare în apărarea sa, deşi se crispă de durere.

Kristen nu observă câtă durere îi provoca atât de multă gălăgie. Continuă să o facă.

— La naiba, Selig, ştii ce părere am despre ele!

— Ceea ce ştiu e că de câte ori eşti furioasă pe Royce vii şi te descarci pe mine, se plânse el. Poate mă scuteşti de data asta, Kris.

— Asta n-are nicio legătură cu ţopârlanul ăla, insistă ea. De ce nu ai putut să aştepţi până s-o duci în casa ta, ca eu să nu fiu nevoită să aflu?

— Nu am de gând să o pierd din cauza prejudecăţilor tale. Dacă nu ai fi fost obligată să porţi şi tu lanţuri, nu te-ai opune acum cu atâta vehemenţă.

— Dar am fost şi mă opun. Dacă te îngrijorează atât de tare, încuie-o undeva. Dar descotoroseşte-te…

— Lanţurile vor rămâne.

— Selig!

— Renunţă, spuse el neînduplecat. Nu mă poţi face să mă răzgândesc în privinţa asta.

Ea lăsă să-i scape un oftat de frustrare, de-a dreptul exploziv.

— Aş vrea să te pot lovi!

Pe un ton calm acum, serios, Selig răspunse:

— Şi eu aş vrea să poţi.

Atitudinea ei se schimbă brusc, devenind plină de regret. Se aplecă asupra lui, îşi puse mâinile pe obrajii lui şi îşi sprijini fruntea de a lui.

— Ştiu, spuse el simplu. Acum stai jos! M-ai ameţit tot învârtindu-te atâta.

— Foarte amuzant. Începu din nou să se învârtă. Chiar foarte amuzant.

El ridică mult din sprâncene auzindu-i tonul sarcastic, care îl făcu să ghicească:

— Deci nu ai câştigat cearta de azi-noapte.

Kristen îi răspunse clătinând scurt din cap şi făcând o grimasă. Selig ar fi râs dacă nu ar fi crezut că l-ar fi lovit, în ciuda hotărârii ei de a nu o face. Nu era prima dată când Royce îi administrase lui Kristen o bătaie la fund. Şi de fiecare dată ea se răzbuna pe el, săptămâni întregi după aceea.

— Ar trebui să îl ierţi, îi sugeră el. Şi tata ţi-ar fi făcut acelaşi lucru.

— O, taci odată! Începu să ridice din nou tonul. Eu te-am salvat, dar până şi tu le iei partea.

— Drept să-ţi spun, Kris, nu ai fost necesară pentru eliberarea mea. Am să-ţi fiu pentru totdeauna recunoscător că ai venit când am avut nevoie de tine, însă Royce s-ar fi descurcat la fel de bine.

— Aveam de unde să ştiu asta? Kristen recursese din nou la ţipete, iar Selig reîncepuse să se crispeze în faţa lor. Dar am să-ţi spun ceea ce ştiu. Dacă nu ţi-ai fi pus în cap să pleci la drum dintr-o toană, pentru a ajuta un rege căruia nici măcar nu i-ai jurat credinţă, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea.

— Ei, asta este nedrept şi o ştii şi tu. Ai fost de acord cu plecarea mea.

— Proasta de…

— Faptul că strigi îi provoacă durere, Lady Kristen.

Se uitară amândoi spre Erika, fiecare cu o altă măsură de uluire. Însă uluirea lor nu se putea compara cu a ei. Se întoarse spre perete pentru a-şi ascunde faţa care probabil devenise roşie ca o cireaşă coaptă. Cum îi zburaseră cuvintele acelea de pe buze? Nu făcuse decât să le gândească. Şi, în plus, pentru ea nu conta dacă Selig era din nou chinuit de dureri.

Kristen îşi drese vocea, aruncându-i o privire vinovată lui Selig.

— Cât de tare te doare?

El nu îi răspunse imediat. Încă se uita nedumerit la spatele ţeapăn al Erikăi. Lua-o-ar Loki de fetişcană, cum îndrăznea să sară în apărarea lui?

— Selig?

— Întotdeauna e mai rău dimineaţa, spuse el absent.

— Şi nu se îmbunătăţeşte?

— Ba da – nu, îţi jur că da, adăugă el, când îi văzu expresia sceptică. Doar mişcările bruşte şi zgomotele puternice fac uneori să pară că nu e aşa – uneori. Nu întotdeauna. Dar poate că puţină linişte mi-ar prinde bine.

— Cu siguranţă. Kristen devenise perfect grijulie acum, îndreptându-i pernele, mângâindu-l pe frunte. Odihneşte-te până ţi se pregăteşte mâncarea! Am s-o pun pe Edith să-ţi aducă…

— Nu, nu ea. De fapt, dacă vrei să mă ajuţi, ţine-o ocupată cu alte sarcini. Ajung să mă istovesc prea tare când este ea prin preajmă.

Kristen chicoti.

— Bietul de tine! Nu te simţi în stare de obişnuitele tale jocuri de seducţie?

— Tachinatul nu intră la capitolul linişte, mormăi el.

— Presupun că nu. Oftă. Prea bine, am s-o ţin pe fetişcană la distanţă până o vei dori din nou. Eda e o opţiune bună?

— Eda ta va fi mai mult decât bine-venită.

Uşa se închise o clipă mai târziu. Erika nu se întoarse. Spera că Selig intenţiona să îşi trateze prin somn durerea din acel moment. Spera că nu avea să o întrebe de ce spusese ceea ce spusese, fiindcă nu avea răspuns nici pentru ea însăşi, cu atât mai puţin pentru el. Şi în special spera că Selig avea să o ignore pur şi simplu în ziua aceea. Se pricepea să o ignore – când nu îi acorda atenţia lui completă.

— Eşti căsătorită, Erika cea Crudă?

Se alese praful de speranţele ei.

— Nu aşa mă cheamă şi nu, nu sunt – deşi voi fi curând.

Tonul ei îl sfidă să o contrazică. Pentru moment, nu se obosi să o facă.

— Cine este logodnicul tău?

— Nu ştiu. Fratele meu se ocupă. Acolo plecase.

— Nu ai vrut să ţi-l alegi singură? întrebă el oarecum surprins.

— Nu conta pentru mine. Fratele meu mă iubeşte. Va alege înţelept pentru a încheia o alianţă puternică. Nu mă aştept să fiu dezamăgită.

— Şi totuşi dezamăgită vei fi, căci de acum nu va mai fi nicio căsătorie, nu-i aşa?

— Fiindcă tu crezi că nu îmi voi recăpăta niciodată libertatea? întrebă ea.

— Chiar dacă ţi-ai recăpăta-o, cine te-ar crede că ai plecat de aici cu virtutea nepătată?

— Nu mă ştie nimeni de mincinoasă, replică ea înţepată.

Selig răspunse pe un ton indiferent:

— Aşa susţin majoritatea fecioarelor compromise care se pretind neatinse.

Erika se ridică în capul oaselor pentru a-l privi mânioasă.

— Şi pun rămăşag că tu ai compromis destule.

— Drept să-ţi spun, fetişcano, fecioarele nu mă atrag câtuşi de puţin. Sunt obositoare din cauza temerilor lor, stângace din cauza lipsei de experienţă şi isterice când dau de durere. Per ansamblu, destul de nesatisfăcătoare.

— Ca să ştii asta ar fi trebuit să cunoşti multe, spuse ea, pe un ton ce sublinia că tocmai îşi demonstrase punctul de vedere.

— Ştiu asta pentru că am auzit destule văicăreli de la bărbaţi proaspăt căsătoriţi.

— Aşa zici tu.

Cine ar putea fi o iscoadă mai bună pentru un saxon decât un celt, care ar trezi mai puţine bănuieli dacă ar fi prins?

Nici măcar nu vorbesc limba lor.

Aşa zici tu.

Remarca ei dispreţuitoare îl făcuse să-şi amintească acele cuvinte ale ei şi neputinţa lui când fuseseră rostite. Erika îşi dădu seama după schimbarea bruscă a expresiei lui, de la impasibilă la ameninţătoare.

— Exact aşa zic. Pronunţă fiecare cuvânt limpede şi pe un ton de gheaţă. Îndrăzneşti să mă faci mincinos – din nou?

Erika decise să fie prudentă, spunând doar:

— Sunt sceptică din fire.

Selig nu fu câtuşi de puţin împăcat.

— Ar fi bine să fii supusă din fire. Dacă nu ţi-e o trăsătură înnăscută, poate că îţi va fi cultivată.

Toate instinctele ei îi cereau să îl contrazică. Simţul de autoconservare o sfătui să se retragă pe jumătate.

— Trupul poate fi, desigur, forţat să se supună.

— Şi crezi că mintea nu? Cât timp va rămâne mintea detaşată când trupul nu poate să facă altceva decât să se târască?

Era un argument foarte bun, unul care o făcu să dea înapoi până la capăt. Să se târască? se cutremură dezgustată. Selig zâmbi în sinea lui când Erika îi întoarse din nou spatele. Era prea uşor de înfrânt. Avea mândrie, dar nu era o mândrie încăpăţânată precum cea cu care erau înzestrate femeile din familia lui. Se înşelase când crezuse că avea spiritul lui Kristen. Păcat! I-ar fi plăcut să o vadă în patru labe, cu părul ei superb revărsându-se în jurul ei.

Părul ei era absolut magnific despletit, auriu ca o coroană de flăcări, deosebit de bogat, acoperindu-i spatele până la ultimul centimetru de piele în momentul acela şi răsfirându-se pe podea în dreptul şoldurilor ei. Fusese fascinat de el cu o zi în urmă, când ea şi-l pieptănase în valuri atât de luxuriante – la fel cum fusese fascinat şi de trupul ei când se ridicase goală în cada aceea.

Se tensionă când îşi aduse aminte. Crezuse în mod greşit că ura lui faţă de ea avea să-l facă indiferent la farmecele ei. Poate că aşa ar fi fost dacă nu ar fi fost

înzestrată atât de generos cu astfel de farmece. Sâni ampli şi plini ridicându-se semeţi, încoronaţi de sfârcuri roz coral, o talie îngustă şi fermă, braţe şi gât subţiri, şolduri perfecte pentru a fi prinse în mâini, picioare lungi, foarte lungi.

Era cu mult mai înaltă decât fetişcanele saxone cu care se obişnuise. Îi lipsiseră femeile care nu erau atât de fragile, femeile cu care un bărbat nu era nevoit să fie prudent la fiecare mângâiere. Erika nu avea forţa solidă, bazată pe oase mari, a lui Kristen, însă trupul ei avea o fermitate compactă care făcea să nu i se poată aplica termenul de „delicat”.

Chiar şi faţa ei, curăţată de urmele de mizerie, era mai frumoasă decât şi-o amintea el. Sprâncene blând arcuite, pometi înalţi, un nas scurt şi drept, şi buze pline şi ispititoare. Bărbia îi împiedica faţa să fie prea frumoasă, având o proeminenţă puternică şi arogantă, însă ochii de un azuriu-deschis te puteau face să uiţi acest detaliu. Fusese pregătit să reziste oricărei ispite. Dar nu fusese pregătit pentru ochii fierbinţi, pielea cremoasă lucind de apă şi săpun, şi mâinile ei mişcându-se atât de senzual peste propriile ei rotunjimi şi adâncituri. Vulpoaica! Intenţionat îi încinsese sângele. Dar chiar şi ştiind acest lucru, fusese mistuit de o nevoie de a o poseda mai puternică decât orice poftă trupească din câte îşi aducea aminte. Dacă ar fi fost întreg şi în deplinătatea forţelor sale, ar fi dat curs acelei nevoi şi îl înfuria să ştie acest lucru. Îşi spusese şi lui însuşi, şi ei că nu avea să o atingă niciodată în felul acela, dar se bazase pe repulsie în acest scop. Nu se aşteptase nicio clipă să simtă dorinţă.

Capitolul 23

Zilele se scurseră una după alta, înşirându-se fără

incidente. Neliniştea Erikăi şi prezenţa constantă a lui Selig făceau ca timpul să treacă rapid, cel puţin pentru ea. În scurtă vreme se instală o rutină. Ivarr venea în fiecare dimineaţă şi din nou în fiecare noapte pentru a se ocupa de lanţul ei. Îl desprindea de pe perete, dar nu i-l dădea jos de la gât. Peste zi i se sugerase să şi-l drapeze în jurul gâtului ca pe un lănţişor. Erika o făcu, având în vedere că astfel evita să se împiedice în el, şi, spre surprinderea ei, constată că nici nu cântărea mai mult decât un lănţişor.

Kristen părea să urască acele lanţuri chiar mai mult decât ea. De încă două ori veni să se certe cu Selig, cerându-i să se descotorosească de ele, dar acesta nu se lăsă înduplecat.

Nu vei mai scăpa niciodată de ele.

Nu îi spunea acest lucru şi surorii lui, însă Erika nu putea uita acele cuvinte şi cât de deznădăjduită o făcuseră să se simtă. Mama lui făcuse şi ea un comentariu despre lanţuri, nu la fel de aprins precum Kristen, ci doar mânată de curiozitate.

Selig îi spusese şi ei acelaşi lucru.

Erika nu îi putea accepta edictul, nu fără a face un efort de a-l schimba. Buricele degetelor o dureau constant din cauza încercărilor ei de a se descotorosi măcar de lanţul care o ţintuia de perete în fiecare noapte. Imediat ce durerea se mai atenua puţin, încerca din nou, dar nu reuşea niciodată nimic în afară de a-şi provoca din nou durere.

Chiar şi uşurarea pe care o simţi când află că avea să fie desprinsă de perete peste zi nu dură mult, căci în materie de libertate tot nu avea deloc. Eda sau Kristen treceau pe la ea peste zi pentru a o duce la closet dacă era cazul, însă acelea erau singurele momente în care i se permitea vreodată să părăsească dormitorul lui Selig şi să se afle departe de prezenţa lui. Faptul că libertatea lui era chiar mai îngrădită de propria lui mamă nu era acelaşi lucru. Captivitatea lui în pat avea să se sfârşească de îndată ce îşi recăpăta forţele. A ei, însă, dacă ar fi fost după Selig, nu s-ar fi sfârşit.

Nu îl mai întrebă ce avea să se întâmple cu ea după ce se refăcea. Pe de o parte se bucura de amânare. Pe de alta, ar fi vrut ca aşteptarea să se încheie, ca să aibă timp să îşi revină din torturile pe care i le pregătea Selig, oricare ar fi fost acestea, înainte să sosească fratele ei. Presupunând, desigur, că o cantitate suficientă de suferinţă provocată ei ar fi fost destul pentru a-l satisface pe Selig. Exista oricând şi posibilitatea ca planul lui să se dovedească a fi unul de suferinţă infinită.

Îşi făcea griji în această privinţă. Îşi făcea griji şi pentru Thurston şi braţul lui rupt, întrebându-se cine avea să îl cocoloşească şi să îl iubească acum că ea nu era acolo să o facă. Îşi făcea griji ca nu cumva Turgeis să încerce ceva drastic pentru a o salva şi să sfârşească prin a fi capturat şi el. Şi îşi făcea griji că ar fi putut să rămână acolo luni întregi înainte ca Ragnar să afle măcar că fusese răpită.

Cel mai probabil se trimiseseră deja oameni care să îl caute, însă acesta nu pornise spre o destinaţie anume când plecase să caute o soţie pentru el însuşi şi un soţ pentru Erika. Drumul lui avea să includă, desigur, şi o oprire la curtea regelui Guthrum. Însă Ragnar pomenise şi de norvegienii din nordul îndepărtat şi de mercienii care încă mai păstrau o oarecare putere în est.

Era într-adevăr posibil ca Ragnar să rămână plecat alte câteva luni bune.

Conversaţiile cu Selig nu se încadrau în definiţia ei pentru distracţie. De regulă sfârşea furioasă sau şi mai înspăimântată. Aşa că nu începea niciodată conversaţii cu el. Dar uneori vorbea el cu ea, din pură plictiseală, iar în câteva astfel de ocazii Selig îi arătă cealaltă parte din el, acea parte pe care toate femeile care îl adorau o cunoşteau cât se poate de bine.

Individul putea fi într-adevăr fermecător. Putea fi amuzant. Putea să facă o femeie să se simtă specială. Şi putea să o prindă pe Erika cu garda jos cu un anumit ton sau cu o anumită privire care îi făcea inima să bată mai

tare. Selig era genul de bărbat care inspira fantezii, iar când se surprindea visând la el aproape îi venea să plângă, dar nu înainte de a-şi imagina cum ar fi fost să simtă acele braţe strângând-o cu grijă infinită, să cunoască gustul acelei guri senzuale, să îi vadă ochii argintii plini de tandreţe şi inundaţi de dorinţă numai şi numai pentru ea.

Din fericire, el nu îi arăta suficient din cealaltă parte a lui cât să o facă să uite partea crudă pe care părea să o păstreze doar pentru ea.

După ce se scurse o săptămână întreagă, Selig începu să se dea jos din pat fără ştirea mamei sale. Nu merse chiar atât de departe cât să iasă din cameră, dar se mişcă prin ea pentru a-şi exersa muşchii. Şi începu să o ia pe Erika de lanţ, plimbând-o prin încăpere cu el, ca şi cum ar fi ţinut-o în lesă.

— Obişnuieşte-te cu asta, se mulţumise el să îi spună văzând privirea ei întrebătoare prima dată când o făcuse.

— Cu ce anume?

El nu îi răspunsese, nici măcar când ea întrebase din nou. Erika îşi spuse că probabil se gândea că avea şi ea nevoie de mişcare la fel de mult ca el. Ceea ce era, la drept vorbind, adevărat. Nu făcea decât să stea aşezată în colţul ei, oră după oră, temându-se să folosească liber camera lui fără a-i cere permisiunea şi detestând să îi ceară orice.

Ziua aceea fusese prima dată când stătuse în picioare lângă el şi îi conştientizase pe deplin înălţimea de un metru nouăzeci şi cinci. Îl mai văzuse şi înainte stând în picioare, firește, dar nu fusese lângă el în niciuna dintre acele ocazii. Şi a şti că era înalt nu era acelaşi lucru cu a constata exact cât de înalt. Nici ea nu era o femeie mică, cel puţin nu în comparaţie cu femeile saxone, fiind mult mai înaltă decât toate acestea. Aici doar Kristen era mai înaltă decât ea, cu doar câţiva centimetri, şi totuşi Selig era cu aproape treizeci de centimetri mai înalt. Iar acum că începea să îşi recapete forţele, acea înălţime era destul de intimidantă.

Însă ziua pe care nu avea s-o uite fu cea în care Selig adormi, spre sfârşitul după-amiezii, şi nu fu nimeni în

cameră cu el să îi audă coşmarul, nimeni în afară de ea. Fusese şi ea pe punctul de a aţipi, căci aerul era atât de cald şi de înăbuşitor, iar pe fereastră nu se strecura nici cea mai mică adiere care să o uşureze.

Geamătul plin de durere o făcu să caşte larg ochii. Nu mai auzise nimic similar de când pornise spre sud. Ştia adesea când pe Selig îl durea capul, deşi el nu scotea niciodată vreun sunet. Faptul că acum gemu îi stârni Erikăi o oarecare alarmă ce o împinse să se apropie de pat înainte să-şi dea seama ce făcea. Când se dumiri, se răsuci pe călcâie pentru a se întoarce în colţ. Să-l ia Loki şi să-l ducă naibii în regatul lui, ei nu i-ar fi păsat! Nu avea de gând să ridice nici măcar un deget să…

Murmurul şoptit o opri şi o făcu să se întoarcă la pat. Nu îi luă decât o clipă să îşi dea seama că nu vorbea cu ea, că dormea şi era în ghearele unui vis neplăcut care îl făcea să îşi clatine capul dintr-o parte într-alta ca pentru a nega ceva. Tresări când pumnul lui se izbi de pat. În curând avea să înceapă să se zvârcolească.

Decise să îl trezească atunci, înainte să apuce să se rănească. Şi nu din cauză că aşa ar fi fost decent să procedeze. Nici din cauză că nu îi plăcea să vadă pe nimeni suferind, nici măcar pe el. Ci pentru că o nouă rană i-ar fi prelungit captivitatea în camera aceea cu el. Nu avu niciun alt motiv când se aplecă peste pat să îl zgâlţâie de umăr.

Însă odată ajunsă mai aproape de el reuşi să îi desluşească murmurul.

— Nu mai… nu mai râde. Încetează… trebuie.

Erika încremeni când îşi dădu seama că o visa pe ea. Selig îi promisese că nu avea să o mai audă râzând niciodată. Acesta era scopul lui, să îi provoace atâta nefericire încât să nu mai cunoască niciodată niciun fel de bucurie. Dar probabil că în visul lui nu reuşea să o facă, altfel nu ar fi fost atât de chinuit.

Acum fu tentantă să îl lase să viseze mai departe. Dar nu ar fi ajutat-o dacă totuşi sfârşea prin a se răni. Prin urmare, cu inima strânsă şi cu mai puţină grijă decât

înainte, din cauza uriaşei consternări pe care o simţea, îl zgâlţâi din nou şi obţinu rezultate – la care nu se aşteptase.

Selig deschise ochii, privind orbeşte. Mâna lui se ridică spre ceafa ei. Şi înainte ca Erika să apuce chiar să icnească, se trezi trasă spre el şi sărutată.

Nu semăna cu nimic din ce mai trăise vreodată sau cu ce visase vreodată să trăiască, era atât de uluitor încât senzaţia i se revărsa limpede până în vârful degetelor de la picioare. Supărarea ei se risipise cu totul. Nu mai era loc pentru ea prin mulţimea de emoţii care se întreceau care mai de care să îi atragă atenţia. Buzele lui se mişcau cu fineţe peste ale ei, îmbiind, trăgând, apăsând, apoi deschizând o cale de acces care să permită limbii lui să intre.

Fierbinte şi umedă, mătăsoasă şi stârnindu-i un nou iureş de senzaţii. Erika uită să mai respire. Uită şi să se sprijine pe braţe şi se prăbuşi peste pieptul lui.

Acela fu, probabil, momentul în care Selig se dezmetici complet, căci brusc o îmbrânci de lângă el, iar Erika se rostogoli în spate până căzu din pat.

Selig se ridică în capul oaselor şi îndreptă o privire mânioasă spre locul unde stătea ea, năucită, pe podea.

— Pe sacrul baros al lui Thor, ce, în numele creaţiei, făceai?

— Eu! Se ridică rapid în picioare, atât de scandalizată încât de-abia putea vorbi. Eu n-am făcut decât să încerc să te trezesc. Aveai un coşmar – de fapt probabil era un vis frumos, doar că nu-ţi plăcea ţie.

El îşi trecu dosul palmei peste gură pentru a o insulta şi mai tare.

— Nu îmi amintesc niciun vis.

Erika nu îi răspunse până nu se şterse şi ea la gură pentru a alunga gustul lui. Apoi îi spuse pe un ton usturător:

— Păcat!

— Te avertizez, fetişcano…

— Nu te obosi, se răsti ea. Tu eşti vinovatul de data

asta, nu eu. Iar data viitoare când mă săruţi cu forţa să nu zici că nu te-am avertizat – îmi voi folosi dinţii.

Chipul lui fu inundat de un torent fierbinte de sânge, atât era de furios şi de insultat.

— Poţi fi sigură că nu va exista o dată viitoare. Mai degrabă aş săruta un porc în fund.

Cuvintele lui făcură chipul Erikăi să se coloreze în aceeaşi nuanţă ca al lui.

— Ai exprimat exact sentimentele mele.

Selig îşi aruncă la o parte pătura pentru a se da jos din pat. Erika era prea furioasă pentru a da înapoi de data aceasta. Îşi înfipse mâinile în şold şi îşi împinse bărbia în faţă. Faptul că el purta pantaloni, cum o făcea mereu de când începuse să facă zilnic mişcare, cu câteva zile în urmă, fu o binecuvântare, dar nu ar fi dat înapoi nici dacă lucrurile ar fi stat altfel.

— Ce se petrece aici?

Erika nu avea să afle niciodată ce ar fi putut să se întâmple mai departe. Mai târziu, după ce se calmă, fu recunoscătoare pentru acest lucru. Însă în clipa aceea se întoarseră şi ea, şi Selig, şi o văzură amândoi pe mama lui stând în pragul uşii deschise. Şi nu părea deloc încântată.

Selig se întinse din nou pe perne.

— O mică diferenţă de opinii, mamă, spuse el oftând.

— Mică? pufni în râs. Mai degrabă zgomotoasă. Dar mă bucur să văd că te poţi mişca.

El se întoarse să se sprijine într-un cot. Privirea lui plină de speranţă era aproape comică.

— Captivitatea mea s-a sfârşit, deci?

— Presupun că trebuie să se sfârşească. Nu părea prea încântată nici de această idee. Deşi voi recunoaşte că ţi-ai recăpătat în mare măsură greutatea de dinainte. Chiar arăţi normal.

Selig râni.

— Ce anume mi-a oferit această păsuire de care tu nu prea te bucuri?

— Am primit de veste că într-o oră soseşte regele.

Royce crede că va dori să discute cu tine despre atacul asupra grupului pe care l-ai însoţit şi care l-a făcut să rămână fără unul dintre ierarhi. Aşa că dacă te simţi suficient de bine să cobori în sala mare…

— Mă simţeam suficient de bine încă de săptămâna trecută.

— Nu au trecut nici două săptămâni cu totul, Selig. Dacă ar fi după mine…

— Ştiu, mamă, o întrerupse el din nou. Încă rânjea. Şi voi întârzia nejustificat de mult cu îmbrăcatul, pentru a nu mă istovi. Poate ar trebui să pleci ca să mă pot apuca. Sunt sigur că o să-mi ia aproape toată ora până la sosirea lui Alfred.

Ea îi aruncă o privire sceptică, dar plecă oricum. Iar Selig numai că nu se năpusti în celălalt capăt al încăperii, la cufărul lui.

Erika plescăi din limbă.

— Ar trebui să-ţi fie ruşine, să o minţi aşa pe mama ta.

— De ce? îi aruncă el, încă rânjind, uitând complet de cearta dintre ei. Când ştie foarte bine că voi ajunge jos în zece minute, în ciuda a ceea ce crezi tu, e aproape imposibil să o păcăleşti pe buna doamnă.

Capitolul 24

Selig estimase corect timpul scurt care avea să-i fie suficient să se gătească, însă pe când termină arăta ca şi cum ar fi trebuit să îi ia ore întregi. Era, nu încăpea îndoială, absolut superb. Colanţii cafenii din piele de căprioară erau legaţi în cruce cu şireturi din piele neagră; tunica albă, fără mâneci, era încinsă strâns la brâu cu o curea lată de piele, având o cataramă norvegiană ce reprezenta un cap de dragon.

Cizmele lui negre, din piele moale, erau tivite cu blană

albă, la fel ca mantia scurtă prinsă pe umerii lui cu agrafe aurii. Peste bicepşii lui voluminoşi se încolăceau brăţări asortate, având şi acestea câte un cap de dragon la un capăt şi la celălalt, cu mici rubine scânteind drept ochi. Brăţările îi veneau strâns, mărturie a faptului că pusese la loc greutatea pierdută, atât pe braţele groase, cât şi pe abdomenul care nu mai era acum scobit.

Pe discul de aur masiv din jurul gâtului avea gravată imaginea a trei lupi, din ce în ce mai mari, fiecare cu rubine drept ochi. Lanţul de aur care ţinea închis colierul era mult mai gros decât lanţurile Erikăi şi probabil de două ori mai greu.

Părul lui negru, des şi lucios după baia făcută recent – Erika fusese nevoită să îndure o alta dintre băile lui chiar în dimineaţa aceea, deşi îşi ţinuse privirea aţintită pe perete, ca de obicei – i se legăna pe umeri la fiecare mişcare. Contrastul cu tunica albă era izbitor.

Erika nu se putu abţine să nu se holbeze la el şi îşi uită decizia de a nu vorbi cu el decât dacă era forţată.

— Lupii au o semnificaţie anume pentru familia ta? îl întrebă ea.

Selig nici măcar nu o privi în timp ce îşi puse un inel pe deget. Şi acesta îi venea strâns, dovedind că se refăcuse, sau cel puţin îşi recăpătase forţele.

— Nu. Doar că am avut doi ca animale de companie în copilărie, replică el.

Erika nu găsi acest lucru prea bizar. Şi ea adusese acasă un pui de lup când avea opt ani. Tatăl ei îi interzisese să îl păstreze.

— Atunci de ce sunt trei pe medalion?

— Cel de-al treilea le-a luat locul primilor doi după ce au fost răpuşi de bătrâneţe.

— Deci cel de-al treilea e încă în viaţă?

— Da, răspunse el şi se apropie de ea. Acum descolăceşte-ţi lanţul, fetişcano!

Ea ghici ce intenţiona să facă şi protestă.

— Nu e nevoie să mă pironeşti de perete doar pentru

că nu vei fi aici. Mai bine încuie uşa.

El îi zâmbi, acel zâmbet orbitor de frumos care o avertiza că nu avea să-i placă răspunsul lui.

— De când îţi închipui că ai de ales, fetişcano?

Atitudinea lui se datora conflictului lor de mai devreme şi nenorocitului de sărut. Erika era convinsă de acest lucru.

— Nu, te înşeli. Îi citi din nou gândurile sau expresiile. Ai să vii jos cu mine!

Era ultimul lucru pe care se aşteptase să îl audă de la el.

— În sala mare?

— Da.

Un dram de libertate, chiar dacă era o situaţie provizorie. Era o răsplată, deci nu ar fi trebuit să aibă încredere în ea. Dar era prea încântată pentru a fi bănuitoare.

Îşi descolăci „lănţişorul” şi îi întinse capătul lui Selig. Acesta nu îl luă, ci se întinse spre capătul de la gâtul ei. Greutatea dispăru într-o clipă şi fără niciun efort din partea lui.

— Deci ţi-ai recăpătat complet forţele, remarcă ea, cu vocea aproape sufocată de emoţie.

— Nu complet, dar suficient, replică el, foarte vizibil încântat.

Iar în clipa următoare Erika se trezi din nou cu lanţul prins pe cătuşa de la gât. Înţelese atunci că Selig nu făcuse decât să îşi testeze abilitatea de a deschide şi de a închide singur zaua de fixare, ca Ivarr să nu mai fie nevoit să vină el să o facă în fiecare zi.

Dezamăgirea ei era palpabilă, făcând-o să nu observe aproape deloc când mâna lui alunecă pe lanţ, împingând-o pe a ei deoparte, până ajunse la capăt, pe care şi-l înfăşură în jurul pumnului. Apoi ieşi din încăpere, trăgând-o şi pe ea în urma lui.

Erika nu se obosi să protesteze, cel puţin nu până nu ajunseră la scări. Când Selig începu să le coboare, ţinând în

continuare în mână lanţul ei, ea se dădu în spate, întinzându-l între ei.

— Poţi să-mi dai drumul de lanţ acum. Sunt…

El se întoarse şi ridică o sprânceană spre ea.

— Nu te-am avertizat să te obişnuieşti cu asta?

Ea se încruntă.

— Nu înţeleg.

— Credeai că vei avea parte de aceeaşi suferinţă pe care mi-ai provocat-o tu mie, Erika cea Crudă? Îi oferi din nou zâmbetul lui de avertizare. Nu, nu aş putea să-i fac aşa ceva unei femei, nici măcar ţie. Există alte soluţii, cum ar fi suferinţa provocată de umilinţă şi ruşine. Smuci de lanţ, iar ea coborî treptele împleticindu-se, aproape izbindu-se de el. Nu mai rămâne în urmă.

Nu avea să fie o tortură propriu-zisă, dar tot un fel de tortură. Deci acum îşi ştia soarta, ceea ce intenţionase el să facă de la bun început. Nu o răzbunare normală. Nimic atât de simplu pentru ea. Doar ruşine şi înjosire cu orice ocazie, până când din mândria ei nu ar mai fi rămas decât un cuvânt lipsit de conţinut. Ar fi preferat să fie pedepsită prin durere fizică, însă nu i se dăduse de ales. Selig se hotărâse – nu, nu avea să se lase înfrântă de acest lucru. Putea să o forţeze să îndure umilinţe, dar Erika nu intenţiona să îi ofere pe tavă şi mândria ei. Avea să şi-o păstreze, cumva.

Selig continuă să coboare scările. Deşi detesta să o facă, Erika rămase suficient de aproape de el cât să nu lase loc de îndoială în mintea nimănui că îl urma de bunăvoie, ceea ce îl făcea pe el să pară ridicol pentru că o ţinea de „lesă”.

Chiar şi aşa obrajii îi fură inundaţi de sânge, incontrolabil, de îndată ce deveniră vizibili în sala mare. Însă continuă să îşi ţină capul sus. Şi nu evită privirea nimănui, nici măcar a rudelor lui, care îl aşteptau la un grup de mese de lângă un butoi uriaş de bere.

Lady Brenna îi studia cu o privire dezaprobatoare. Kristen era chiar mai crispată, chiar scandalizată. Lordul Royce era amuzat. Iar tatăl lui Selig nu trăda absolut nicio

emoţie. Rareori o făcea când se uita la ea.

Cât despre restul persoanelor aflate în sala cea mare, care se opriră din ceea ce făceau pentru a le urmări traversarea, Erika fu nevoită să se consoleze cu gândul că, fiind atât de aproape de splendoarea lui Selig, avea să fie aproape invizibilă, în special în hainele ponosite de servitoare care îi fuseseră date drept veşminte. Roba sură era cu câţiva centimetri prea scurtă, dezvăluind vizibil cătuşele de la gleznele ei. Era totodată mult prea strâmtă pentru sânii ei mari, deşi acest lucru era ascuns sub rochia maro pe care o purta la exterior şi care era mult prea largă, încinsă cu o bucată de frânghie.

Selig o duse direct în zona de relaxare unde aştepta familia lui. Toţi erau aşezaţi în afară de Garrick care, cu un picior pus pe capătul unei bănci, stătea în picioare sprijinindu-şi coatele pe coapsă. Selig, cu aerul firesc al cuiva care fusese acolo mai devreme, iar acum doar se întorcea – singur – se aşează pe banca din faţa lor.

Neprimind instrucţiuni exacte, Erika rămase în picioare, cu un aer ţeapăn, în spatele lui.

Kristen se ridică în clipa în care el se aşeză, probabil pentru că privirea furioasă pe care o îndreptă asupra lui ar fi fost mult mai eficientă de la o înălţime superioară.

— Asta e intolerabil, Selig, începu ea.

— Nu mă întrebi cum mă simt, surioară?

Ea păru efectiv să înghită orice ar fi vrut să adauge, spunând în schimb printre dinţii încleştaţi:

— Ţi-a trecut durerea?

— În cea mai mare parte.

Mâinile ei se izbiră în masă când se aplecă în faţă.

— Atunci îţi repet, asta e intolerabil şi nu mă întreba *ce* anume, neghiob fără minte, fiindcă ştii prea bine. Vrei să atragi atenţia regelui asupra ei?

Singurul lui răspuns fu să ridice indiferent din umeri.

— Nu e ceva ieşit din comun să vezi un sclav în lanţuri.

Erika tresări la acele cuvinte şi se întoarse într-o parte

ca să nu mai audă nimic. Însă orice spuse Selig mai departe, o făcu în celtă, iar Kristen adoptă şi ea limba lui. Cum Erika nu înţelegea nimic din aceasta, îi ignoră deocamdată.

— Un sclav bărbat, poate că nu, consimţi Kristen. Dar ultima femeie care a fost ţinută în lanţuri aici am fost chiar eu. Şi chiar de s-ar întâmpla ca Alfred să nu o observe, ce ar împiedica-o pe ea să îi ceară ajutorul? Şi să nu crezi că nu ar asculta o daneză. Ar asculta *îndeosebi o* daneză.

În momentul acela Royce intră entuziast în discuţie. Deoarece Kristen nu îl iertase cu totul pentru bătaia la fund pe care i-o administrase şi pentru că fusese tratat cu mai multă răceală decât putea tolera confortabil firea lui pasională, era cazul să îi ţină partea în această problemă. Faptul că argumentul ei era valabil conta mai puţin.

— Are dreptate, îi spuse el cumnatului său. Se prea poate ca Alfred să îţi ceară să o eliberezi pe domniţă. Şi nu e înţelept să refuzi un rege fără un motiv temeinic.

— Motivul meu ar fi temeinic, insistă Selig.

— Oricât ar părea de nedrept, regii nu consideră răzbunarea rezonabilă.

— În special când poate pune în pericol pacea regatelor lor, adăugă Kristen.

— Şi nu le place să piardă soldaţi perfect capabili în numele unor războaie personale, adăugă şi Royce, când au nevoie de oamenii aceia pentru propriile războaie.

Cearta continuă într-un ritm alert. Brenna nu simţi nevoia să se implice. Nici Garrick, care profită de ocazie pentru a se apropia de Erika.

— Deci te-a transformat într-o sclavă de jucărie?

Cuvântul „jucărie” era chiar mai iritant decât termenul de „sclav” pentru Erika, căci descria exact ceea ce făcea Selig, tratând-o ca pe un animăluţ, o jucărie destinată amuzamentului lui, o creatură nu violentă sau periculoasă, dar prea stupidă pentru a fi lăsată în libertate fără a fi ţinută în lesă.

Era prima dată când tatăl lui Selig i se adresa direct,

deşi îl vizitase pe Selig în camera lui destul de frecvent. Erika se întrebă acum dacă era la fel de crud ca fiul lui, ţinând să îi atragă atenţia asupra poziţiei ei umilitoare. Expresia lui nu îi spuse nimic, rămânând indescifrabilă.

— Îşi închipuie că m-a făcut sclava lui.

Răspunsul ei îl făcu pe Garrick să râdă încet.

— Exact aşa a reacţionat şi soţia mea. Nici ea nu a recunoscut în ruptul capului că e a mea.

Erikăi nu îi veni să creadă. Atât mama, cât şi fiica fuseseră la un moment dat sclavele bărbaţilor cu care se căsătoriseră apoi? Nici nu era de mirare că lui Selig îi venise această idee atât de firesc. Nu făcea decât să urmeze tradiţia de familie.

Gândul îi dădu fiori, dar cel puţin ea nu avea să sfârşească precum mama şi sora lui, căsătorită cu cel care o capturase. Şansele să se întâmple aşa ceva erau la fel de mari ca şansele de a fi eliberată într-o oră. Zero.

— Însă în scurt timp ea a ajuns stăpână peste mine, înrobindu-mă trup şi suflet, continuă Garrick să îşi amintească. Ştii cum a făcut asta, fetişcano?

— Nu-mi pasă…

— Cu o voinţă de neîmblânzit şi o mândrie care nu s-a lăsat frântă. Era ca o flamă pe un tărâm de gheaţă, cu o inimă de războinic – şi îndemânare de războinic. Întâi mi-a câştigat admiraţia, apoi inima. Mândria ta se va frânge?

Erika îşi dori sincer ca Garrick să fi păstrat tăcerea în ceea ce o privea.

— Nu, spuse ea înţepată. Dar pentru mine, nu pentru a-l impresiona pe el.

— Furia ta e de înţeles.

— Furia nu e decât o părticică din ceea ce simt faţă de fiul vostru, îl informă ea.

Privirea lui deveni gânditoare.

— Este regretabilă această purtare a lui faţă de tine – şi neobişnuită.

— Vreţi să spuneţi că nu le ia în robie pe toate femeile care pun să fie biciuit?

— Nu te obrăznici cu mine, copilă, o mustră el blând. Ce-am vrut să spun e că el în viaţa lui n-a rănit vreo femeie. Le adoră.

— În afară de mine.

— În afară de tine, consimţi el.

Erika crezu că discuţia se încheiase. În spatele ei cearta continua aprinsă. Însă Garrick nu plecă de lângă ea încă.

După câteva clipe de tăcere stânjenitoare, remarcă:

— Fiica mea îţi susţine cu multă îndârjire cauza.

Erika pufni în râs. Nu se putu abţine.

— Fiica voastră nu ar ridica un deget să mă ajute. Pur şi simplu detestă să vadă lanţurile alea.

— Nu fi atât de sigură de motivele lui Kristen! Purtarea lui Selig o nedumereşte.

— Dar pe dumneavoastră nu?

— Nu întru totul.

— Sugeraţi că bărbaţii înţeleg răzbunarea mult mai bine decât femeile? Mă îndoiesc.

— Deci acum şi tu tânjeşti să te răzbuni?

Erika fu surprinsă nu de întrebare, ci de răspunsul ei.

— Nu m-am gândit nicio clipă la răzbunare. Doar la libertate mă gândesc. Dar presupun că la un moment dat mă voi gândi şi la răzbunare.

— Atunci să sperăm că îţi vei recăpăta libertatea înainte de asta, spuse el.

Erika fu din nou surprinsă, mult mai tare.

— Nu sunteţi de acord cu ceea ce face?

— Nu îi stă în fire să fie crud sau abuziv. Asta e ceea ce o nedumereşte pe sora lui. Părerea mea e că va ajunge să regrete ceea ce face acum.

— Aţi putea insista să înceteze.

El îi zâmbi, nu răutăcios.

— În caz că nu ai observat, Erika din Gronwood, fiul meu e la o vârstă la care nu mai e obligat să i se supună tatălui său. Nu pot să fac mai mult decât să îl sfătuiesc.

— O veţi face?

— Nu în privinţa ta. Eu şi soţia mea am decis să nu intervenim deloc.

Încă o scurtă tresărire de speranţă zdrobită complet. Cu un aer amar, Erika îi întoarse spatele pentru a înfrunta din nou restul familiei. Însă restul familiei nu mai era acolo. Nu mai rămăseseră decât Selig şi Royce, iar Selig se răsucise pe banca lui pentru a o privi – şi cel mai probabil auzise o bună parte din ceea ce se spusese.

Erika ridică milimetric bărbia în semn de sfidare, însă simţi imediat la gât smucitura care o trăgea încet în faţă. Selig începuse să îşi înfăşoare lanţul în jurul pumnului. Dacă ar fi continuat, ar fi forţat-o să se aplece din nou peste el. Nu merse chiar atât de departe, dar o aduse atât de aproape de el încât fu nevoit să ridice privirea spre ea. Însă nu păru să îl deranjeze acest lucru.

În spatele lui, pe masă, Erika observă că îi adusese cineva un taler de mâncare, deşi nu era încă ora cinei. În ultimele două săptămâni individul primise suficientă mâncare cât să ajungă pentru o armată, iar femeile din casa aceea erau în continuare hotărâte să îl îngraşe şi mai mult. Începu să se întrebe cât de masiv fusese cu adevărat înainte să fie rănit la cap.

— Poţi sta la masă cu mine să mănânci dacă eşti pregătită să îmi spui stăpâne.

Ochii ei se îndreptară din nou asupra lui şi se îngustară.

— Nu te-aş numi aşa.

El rânji pentru a-i arăta că înţelegea perfect la ce se referea.

— Atunci poţi să mănânci din mâna mea, la picioarele mele.

Erika fu surprinsă că nu adăugă: „Ca un câine”.

— Nu voi mânca deloc, mulţumesc.

— Eu cred că da. Mâncarea îţi este necesară pentru a-ţi păstra sănătatea, de care ţin să te bucuri în continuare. Hainele, pe de altă parte, nu îţi sunt.

Sângele i se scurse până la ultima picătură de pe

chip. Ar fi fost în stare să o facă. Ar fi dezbrăcat-o în pielea goală în faţa tuturor acelor oameni. Ce modalitate mai bună de a o umili şi, în fond, era exact ceea ce se străduia să facă.

Însă dispoziţia ei nu era foarte docilă în momentul acela, poate şi fiindcă era convinsă că tot la aşa ceva avea să se ajungă într-un final, indiferent ce ar fi făcut. Avea să aibă el grijă. Aşa că acum sau mai târziu, ce mai conta?

— Fă cum doreşti, spuse ea, afişând toată nonşalanţa de care era în stare.

— Chiar aşa am să fac, fetişcano, exact cum doresc.

Râse, observând cât era de încordată şi pregătită sufleteşte pentru ceva chiar mai rău. Era mai mult decât satisfăcător să aibă o asemenea putere asupra ei. Plăcerea pe care o simţea era atât de intensă încât era aproape sexuală. Nu avea să renunţe la ea din cauza împotrivirii unui rege.

— Dar azi, continuă el, vei primi un răgaz până să-ţi decizi propria soartă. Sora mea m-a convins că nu ar fi pentru binele meu să te prezint regelui saxon. Va trebui să aşteptăm până pleacă el pentru a afla dacă îmi vei mânca din mână – sau îmi vei spune stăpâne.

Erika spera ca regele să îşi mute curtea la Wyndhurst şi să rămână aici pe o durată nedeterminată. Ceea ce o aştepta odată ce pleca regele era intolerabil.

Capitolul 25

În următoarele două zile Erika fu lăsată singură în cea mai mare parte a timpului. Ceea ce nu o deranjă, chiar dacă mişcările ei erau limitate la colţul ei din camera lui Selig. Acesta nu doar încuiase uşa în ziua când o adusese înapoi sus, chiar înainte de sosirea regelui, ci o şi pironise de perete. Nu era dispus să îşi asume nici nu risc cât timp lipsea. Şi la fel procedase în fiecare zi de atunci încolo.

Pe Erika o amuza gândul că el probabil o credea în stare să încerce să îşi frângă gâtul târându-se afară pe fereastră. Sau poate credea că ar fi încercat să se înece în cada cu apă murdară care rămăsese negolită din cauză că servitorii erau atât de ocupaţi cu oaspeţii regali. Care oaspeţi regali…

De trei ori veniseră femei să îi bată discret la uşă, femei saxone din câte auzise ea, fiecare căutându-l pe Selig, care probabil plecase pentru o clipă din sala mare pentru a le face să creadă că venise aici sus. Erika se întrebă de câte ori până atunci mai primise în camera lui doamne de la curte, din moment ce acestea trei o găsiseră fără greş. Şi unde le primea acum, când camera lui era deja ocupată şi fără îndoială la fel erau şi toate celelalte camere?

Eda venea ca de obicei să îi aducă mâncare, iar acum şi o oală de noapte, căci nu putea nici ea să desprindă lanţul de pe perete aşa cum nu ar fi putut nici Erika, iar Selig rareori era de faţă să o facă el. Bătrâna servitoare nu o mai privea cu aerul de dezaprobare pe care i-l arătase la început. Privirea ei căpătase o expresie mai mult compătimitoare, ceea ce Erikăi nu prea îi plăcea.

Avea să fie eliberată din acel coşmar. Era doar o problemă de timp. Şi cum ea nu ajunsese încă să îşi plângă de milă, nu voia să îi plângă nici altcineva.

În ziua anterioară, Eda îi povestise prietenoasă despre rege şi curtenii acestuia, fără a se aştepta la un răspuns din partea Erikăi şi fără a primi unul. Se pare că Alfred venise cu o suită puţin numeroasă, nu cu toată curtea, şi se presupunea că avea să plece mai departe în câteva zile – ceea ce nu fu o veste plăcută pentru Erika.

Atunci însă, Eda nu povesti doar pentru a se auzi vorbind. Pentru prima dată pomeni de ceva personal şi o surprinse pe Erika cu remarca ei.

— Nu îţi poţi imagina cât de mult îmi aminteşti de Kristen a mea – cu diferenţa că ea era o luptătoare.

Erika nu se putu abţine să nu îi răspundă la aşa ceva.

— În sensul că eu nu sunt?

— Tu nu te plângi de nimic, domniţă. Îl laşi pe derbedeu să-şi facă de cap.

Erikăi nu îi veni să-şi creadă urechilor.

— Nu văd cum aş putea să îl împiedic.

— Nu vezi? Stăpânul meu, lordul Royce, era un bărbat mult mai aspru. Şi-a pierdut jumătate din familie într-un atac al vikingilor. Dar Kristen l-a îmbunat. Şi l-a determinat să-i scoată lanţurile prin simplul fapt că a ştiut cât le detesta. Selig ştie că tu le urăşti, sau pur şi simplu îl laşi să creadă că nu-ţi pasă?

Exact aceasta fusese abordarea Erikăi, însă se apără explicându-i:

— Selig îşi doreşte să se răzbune pe mine. Ar fi încântat să ştie că detest lanţurile.

Eda pufni în râs.

— Răzbunarea e ceva nou pentru tânărul ăsta. Mă îndoiesc că ştie ce vrea. Dar cel cu care te lupţi e un bărbat care iubeşte femeile. Trăieşte ca să le ofere plăcere. A le răni e nefiresc pentru el. Dacă ar crede că te răneşte cu adevărat, mă întreb cât timp ar continua să o facă.

După ce Eda plecă, Erika îşi petrecu mult timp reflectând la cuvintele ei. Chiar dacă pentru Selig era nefiresc să rănească o femeie, învăţa rapid cum să o facă – nu, era nedrept să spună aşa ceva. La drept vorbind, Erika nu fusese rănită de el nici măcar o dată. Cele câteva julituri pe care şi le provocase singură nu se puneau la socoteală. Nici cele câteva băşici de pe tălpile ei, care sângeraseră şi care ar fi putut fi prevenite dacă şi-ar fi călcat pe mândrie suficient cât să îşi ceară pantofii. Iar palma pe care o primise peste obraz nu fusese vina lui, ba chiar el o împiedicase.

Singurul lucru prin care o rănise el era ruşinea nespusă prin care trecea – şi faptul că îşi pierduse libertatea, ceea ce, într-adevăr, ar fi durut-o chiar tare dacă nu şi-o recăpăta. Dar ce spunea acest lucru despre Selig? Avea Eda dreptate? Ar fi pus capăt eforturilor lui de

răzbunare dacă ar fi crezut că o rănea cu adevărat? Dacă ar fi plâns, dacă ar fi scâncit şi s-ar fi văitat…

Obrajii Erikăi se colorară în trandafiriu la simplul gând de a o face. Nu putea să facă astfel de lucruri – nu până când nu îi mai rămânea nicio altă speranţă. Mândria ei pur şi simplu nu ar fi cedat atât de mult.

Şi încă mai avea speranţă, fratele ei. Avea să plece din locul acesta şi să nu îi mai vadă niciodată pe oamenii aceştia şi să nu îşi mai amintească niciodată de umilinţele pe care le îndurase aici, să nu mai…

Dar nu era complet adevărat. Cum ar fi putut să uite un bărbat precum Selig Haardrad, când şi-l imagina atât de limpede în minte încât era ca şi cum s-ar fi aflat în faţa ei? Şi îi era teamă că imaginea aceea nu avea să i se şteargă din amintire ani buni de-atunci încolo.

La începutul acelei după-amiezi i se alătură şi bărbatul asupra căruia se îndreptaseră aproape toate gândurile ei din ultima vreme, afişând acel zâmbet de care Erika învăţase să se teamă. Primul lucru pe care îl făcu fu să o desprindă de perete, însă nu îi dădu lanţul aşa cum o făcea de obicei. În schimb îl folosi pentru a o trage în picioare.

— Ai noroc, fetişcano, spuse Selig pe un ton amuzat. Problema pe care o avem de lămurit noi doi nu mai trebuie să aştepte până la plecarea lui Alfred.

Erika gemu în sinea ei, înţelegând limpede la ce problemă se referea.

— De ce nu?

— Royce l-a invitat pe rege şi curtenii acestuia la o partidă de vânătoare. Vor lipsi cel puţin câteva ore bune. Doar câţiva nobili au rămas acasă şi majoritatea doamnelor.

— De ce nu te-ai dus şi tu la vânătoare? Cumva te-ai obosit prea tare cu desfrâul din sala mare?

— Cât de plină de speranţă pari, dar mă tem că va trebui să te dezamăgesc, replică el, străduindu-se să adopte un ton de scuză, dar fără a reuşi. Am preferat pur şi

simplu să îmi petrec timpul… cu tine.

— Sentimentul, desigur, nu e reciproc.

El râse. Era într-o dispoziţie excelentă şi nu-şi mai încăpea în piele de nerăbdare. Iar ea ştia exact ce aştepta. Nici măcar nu îi păsa ce răspuns avea să îi dea. Oricare dintre ele ar fi fost pe placul lui.

— Ai avut timp berechet să reflectezi la ultimatumul meu…

— Nu m-am gândit deloc, se grăbi ea să îl întrerupă, minţind.

Însă degeaba încerca să tragă de timp.

— Ce păcat, dar totuşi deloc necesar, îi spuse el încântat. Nu ai de ce să stai prea mult pe gânduri ca să decizi dacă să îmi spui stăpâne sau nu. Dacă vrei să nu mai porţi nimic în afară de lanţuri sau ba. Ce alegi, Erika cea Crudă?

— Niciuna.

— Te gândeşti să mănânci din mâna mea, la picioarele mele? Nu îţi mai ofer opţiunea asta acum. Poate o voi face altcândva, dar nu în momentul de faţă.

— Iar eu nu accept nimic din ceea ce îmi oferi.

— Din contră, eu zic că ţi-ai exprimat cât se poate de clar alegerea.

Erika făcu un pas în spate, încercând să nege, însă lanţul nu îi permise să ajungă prea departe, iar Selig îl folosi pur şi simplu pentru a o trage din nou spre el.

Ea ridică vocea, trădându-şi spaima.

— Am spus că nu accept opţiunile tale ridicole.

El îi răspunse pe un ton care ar fi putut fi folosit în mod normal cu un copil greu de cap.

— Dar nu ţi s-a oferit posibilitatea asta. Trebuie să te supui celor care ţi-au fost date, şi din moment ce ai decis deja în privinţa asta…

— Nu am decis!

— Atunci îmi cer iertare. Aş fi putut jura că nu am auzit apelativul de stăpân ieşind de pe buzele tale. Am să admit că m-am înşelat, dacă binevoieşti să îl repeţi acum.

Drept răspuns, buzele ei se strânseră atât de tare încât se albiră. Însă lui Selig nu îi displăcu să vadă acest lucru. Chiar dimpotrivă. Râse.

— Nu? O spuse el în locul ei. Atunci se pare că am avut dreptate prima dată. Ai decis să faci paradă de farmecele tale modeste, expunându-le tuturor. Sunt sigur că toţi cei rămaşi în casă vor găsi spectacolul cât se poate de amuzant. Poţi să-ţi dai jos hainele acum.

Dacă încerca să îi dea impresia că presupusa ei „alegere” fusese cea mai proastă opţiune pentru ea, reuşea admirabil. Erika detesta felul în care o manipula şi faptul că găsea atâta plăcere în a o face. Însă de data aceasta nu avea să îi cedeze, nici graţios, nici altfel.

— Nu am de gând să amuz pe nimeni, spuse ea cu dârzenie, cu atât mai puţin pe tine. În caz că n-ai observat, prostovane, refuz să cooperez.

El păru surprins, ca şi cum chiar nu se aşteptase la refuzul ei. În mod cert nu era amuzat. Expresia lui bruscă de încruntare ar fi putut fi doar teatru, dar Erika se îndoia.

— Mă sfidezi în faţă?

Ea dădu din cap.

— Asta e ideea ta, nu a mea. Vrei să mă vezi fără haine, va trebui să mi le dai jos chiar tu. Dar să nu te aştepţi să stau cuminte până o faci.

Selig îşi păstră expresia încruntată alte câteva momente, înainte de a o înlocui cu huruitul unui hohot grav.

— Probabil că oricum sunt mai îndemânatic decât tine la asta. Dar haide, tu eşti dezavantajată aşa, legată în lanţuri. Dă-mi mâinile şi am să te descătuşez.

Corectitudine? Din partea lui? Erika ar fi trebuit să fie imediat bănuitoare, chiar fu bănuitoare, însă ispita libertăţii se dovedi prea puternică pentru a o ignora. Iar Selig scosese deja o cheie pe care i-o întinse. Poate că, acum, când jocul blestemat devenise unul fizic, el îşi dorea să fie unul mai provocator. Oricum ar fi fost, era într-adevăr în avantajul ei să nu fie atât de stânjenită în mişcări.

Îi întinse încheieturile. Prea târziu îşi dădu seama că

rochia şi tunica nu i-ar fi putut fi dezbrăcate altfel decât prin tăiere dacă nu ar fi avut cel puţin o încheietură liberă. Dar înainte să îşi smucească mâinile în spate, una dintre cătuşe îi fusese deja desfăcută şi îi atârna de cealaltă. Iar expresia lui Selig trăda exact ceea ce bănuise ea. Trucul funcţionase şi chiar fusese un truc.

Pentru a-şi exprima recunoştinţa, încercă să îl lovească peste cap cu cercul de fier. Ca armă, cătuşa era mai mult decât potrivită. Însă îndemânarea ei de a o folosi lăsa de dorit. Selig se feri în dreapta şi îi prinse încheietura care încă purta cătuşa, ducându-i mâna la spate.

Gestul lui, din păcate, o aduse suficient de aproape de el cât să o ajungă cu uşurinţă, iar în timp ce ea încercă să îl împingă cu mâna liberă, el îşi folosi propria mână liberă pentru a desface nodul frânghiei ce îi servea drept brâu. Ea nu reuşi, dar el da, şi înainte să îi dea drumul îşi încleştă pumnul pe materialul rochiei ei şi i-o trase în sus. Rochia fiind atât de largă, materialul se ridică fără poticneli – până dădu peste braţele Erikăi, care refuzară să se ridice şi ele.

Pentru o clipă avu impresia că poate îl învinsese, însă el nu insistă, mulţumindu-se să o lase îngropată şi neputincioasă sub rochia care îi atârna acum peste cap, în timp ce el se ocupă de şiretul robei mai strâmte pe care o purta pe dedesubt. Acum că avea braţele imobilizate şi faţa acoperită de materialul rochiei, Erika ţipă turbată şi încercă să se smucească din mâinile lui. Un braţ petrecut pe după talia ei o împiedică să o facă. Aşa că se zbătu ca măcar să îşi elibereze braţele, pentru a putea să îl rănească oricât de puţin. Însă imediat ce se descotorosi de materialul care îi acoperea faţa, începu roba să i se ridice.

Era enervant că nu reuşea nimic, chiar dacă mâinile nu îi mai erau imobilizate. Încercă să îşi lipească din nou braţele pe lângă corp, însă Selig se mulţumi să se întindă şi să o prindă de o încheietură, apoi de cealaltă, ridicându-i-le pe amândouă deasupra capului unde reuşi să le ţină suficient cât să-i poată trage roba şi rochia peste cap, ceea ce şi făcu. Pentru o clipă cătuşa desfăcută se agăţă în

mâneca robei, însă fu suficientă o ultimă smucitură pentru a o desprinde.

Erika nu primise cămaşă de corp ca parte a hainelor de sclavă, nici pantaloni sau ciorapi. Fusese atât de uşor să rămână goală.

Însă ruşinea nu o cuprinse încă. Era copleşită de furie, iar cum lanţurile de la picioare o împiedicau să fugă, preferă să îl atace pe Selig.

Ceea ce se dovedi, desigur, o încercare sortită eşecului, având în vedere cât era de masiv. El nu îi simţi pumnii, doar stătu acolo şi ridică o sprânceană spre ea când încercă de două ori să îl lovească. Ea începu să se întrebe cum fusese posibil ca o lovitură la cap să îi provoace durere. Însă când dădu să îl izbească din nou cu arma reprezentată de cătuşă, el încetă să se mai joace şi puse rapid capăt eforturilor ei.

Erika se trezi din nou cu braţul sucit la spate, deşi de data aceasta Selig nu avea niciun brâu de desfăcut. De data aceasta era apăsată cu forţă la pieptul lui. Şi având-o atât de aproape îi era foarte simplu să îşi coboare cealaltă mână peste braţul ei liber, de la umăr până la încheietură, indiferent cât se strădui ea să se scuture de el. Care braţ sfârşi şi el răsucit la spatele ei.

Însă când cealaltă mână a lui se desprinse de pe încheietura ei pentru a aluneca lent până la lanţul încă prins de ea, Erika făcu ochii mari, căci îşi dădu seama ce intenţiona să facă. Iar el o făcu, închizând din nou cătuşa peste încheietura ei liberă, ţăcănitul metalic al cătuşii închizându-se făcând-o să se înfioare.

Selig îi dădu drumul apoi, însă lungimea lanţului de la spatele ei nu îi permitea să îşi aducă braţele în faţă mai mult decât până în lateralul trunchiului. Era expusă complet, neputând nici măcar să îşi ascundă sânii în spatele mâinilor. Aşa intenţiona să o poarte în faţa unei săli pline de femei cărora le-ar fi făcut o deosebită plăcere să vadă o daneză înjosită în asemenea hal?

Mândria el fu şocată pentru o clipă, suficient timp ca

el să o tragă de „lesă” şi s-o scoată din încăpere fără ca ea să protesteze. Nu că un protest ar fi ajutat-o la ceva şi nici măcar nu se gândi să încerce odată ce oroarea faţă de cea mai recentă umilinţă suferită din partea lui mai păli puţin. Ceea ce rămase însă era o furie mai neagră decât orice altceva mai simţise vreodată.

Încă nu ajunseseră la scări când i-o comunică şi lui.

— Canalie laşă! Porc jegos! Gunoi mincinos ce eşti!

Selig deja se răsucise pe călcâie şi se aplecase ameninţător asupra ei înainte să apuce să rostească şi ultimul cuvânt, iar chipul i se înroşise, căci i se ridicase sângele la cap din cauza mâniei.

— Treci în genunchi când mă insulţi, îi porunci el cu un mârâit.

Fără nicio clipă de ezitare, Erika se lăsă în genunchi, se aplecă în faţă şi îşi înfipse dinţii în coapsa lui dreaptă. Selig urlă. Primul lui reflex fu să se aplece peste ea, dar înainte să dea curs celui de-al doilea, se dezechilibră. Se prinse de umerii ei pentru a-şi opri căderea, însă nu reuşi decât să o îmbrâncească în spate, sfârşind prin a se răsturna peste ea.

Erika se trezi cu răsuflarea tăiată pentru o clipă. Când şi-o recăpătă, încercă să îl împingă de pe ea, dar îşi aduse aminte că mâinile nu îi mai erau disponibile în acest scop, fiindu-i ţintuite la podea sub şolduri. Se folosi de ce altceva îi rămăsese, umerii şi şoldurile. Ceea ce se dovedi a fi o greşeală.

Observă în cele din urmă că Selig nu schiţa niciun gest de a se mişca, fixând-o pur şi simplu cu privirea. Poate că simplul fapt de a fi întins peste o femeie goală nu i-ar fi aţâţat poftele, însă eforturile ei de a se descotorosi de el o făcuseră. Erika văzu acest lucru în expresia înăbuşitoare a ochilor lui cenuşii şi în ceea ce simţi întărindu-se lângă punctul de întâlnire al coapselor ei.

Panicată, apucă să îi strige:

— Adu-ţi aminte că mă urăşti!

Chiar înainte ca gura lui să se închidă peste a ei.

Se pare că încă ura lui nu avea să intervină de data asta. Acum era vorba de dorinţă fizică elementară, dominând oricare alte emoţii. Iar Erika reuşi să priceapă cu atât mai limpede când o parte din aceeaşi dorinţă îi întunecă şi ei gândirea.

Bărbatul pur şi simplu era mai mult decât expert când era vorba de sărutat. Lingea, muşca mărunt, sugea, iar limba lui explora. Iar pentru o fată care nu ştia mai nimic despre aşa ceva, Erika fu copleşită de un asemenea nivel de experienţă. Şi nici nu se mulţumi doar să o sărute. Poate că ar fi reuşit să îşi vină în fire altfel – dar nu, trecuse de punctul în care ar mai fi putut să se amăgească, iar ceea ce îi făcea Selig avea darul de a agrava şi mai mult problema.

Acesta avea acces deplin la cele mai intime părţi ale trupului ei şi, părând mânate de voinţă proprie, mâinile lui erau atrase de unele dintre ele. Ambele lui mâini se strecurară între trupurile lor, apăsându-se peste sânii ei.

Ambele îi strânseră, ambele îi frământară, ambele îi găsiră sfârcurile şi le dezmierdară până se întăriră. Erika simţi limpede şocul până în vârful degetelor de la picioare. Gemu sub gura lui. Propriul lui geamăt fu şi mai tare.

Niciunul din ei nu auzi paşii persoanei care se apropie de ei, însă tonul sec fu cât se poate de clar.

— Presupun că ai să-mi spui că atâta amar de timp cât ai petrecut în pat în ultimele câteva săptămâni te-a făcut să vrei să-l eviţi.

Când Selig gemu din nou, nu mai avea nicio legătură cu pasiunea.

— Mamă, du-te… de aici!

Răspunsul ei fu chiar mai sec.

— Vrei să spui că nu îţi doreşti public? Eu, una, nu mi-aş fi dat seama.

— Mamă!

Rugămintea lui fu întâmpinată cu un sunet de dezgust, apoi paşii ei se îndepărtară.

Selig oftă şi îşi sprijini fruntea de cea a Erikăi. Îi luă o clipă să-şi dea seama că se relaxase lângă ea; atunci se

încordă şi se lăsă pe spate. Ea era deja la fel de ţeapănă ca podeaua de sub ea. În mod ironic, în momentul acela chipul lui era la fel de roşu de stânjenealã ca al ei. Dar ea nu reuşi să găsească nici dreptate, nici umor în acea constatare.

— Nu te-a văzut, îi spuse el, dintr-un motiv pe care nu-l putea pricepe.

— Şi ce dacă m-ar fi văzut? răspunse Erika amar. Tu eşti cel care s-ar ruşina de asta. Ruşinea mea a existat de dinainte să apară ea.

Selig o privi mânios pentru o clipă înainte de a sări în picioare, trăgând-o şi pe ea sus cu cercul de fier de la gâtul ei. Nu îi luă lanţul care îi atârna între sâni decât pentru a i-l drapa o dată în jurul gâtului ca ea să nu se împiedice în el.

— Dacă muşti un bărbat de picior ţi-o cauţi cu lumânarea, îi spuse el crispat.

— Forţează-mă din nou să îngenunchez şi voi încerca să muşc dintr-o altă parte a trupului tău.

Chipul lui se încinse şi mai tare, şi la fel şi furia lui.

— Ai fost ca o căţea în călduri, îi aminti el.

— Iar tu ai dorit o femeie pe care susţii că o urăşti! îi aruncă ea la rândul ei.

Nu era cel mai înţelept lucru pe care ar fi putut să îl facă, să îl aţâţe cu propria lui ruşine. Degetul lui se strecură din nou prin cătuşa de la gâtul ei pentru a o ridica până când nasurile aproape li se atingeau.

Pe un ton grav, ameninţător, îi spuse.

— Chiar te dispreţuiesc, fetişcano, să nu te îndoieşti nicio clipă. Te dispreţuiesc şi pe tine, şi gheaţa ce-ţi curge prin vene. Apoi îi zâmbi răutăcios. Doar că devine un torent fierbinte atunci când te atinge un bărbat, nu-i aşa?

Erika ar fi trebuit să fie recunoscătoare că se mulţumise să îi arunce acelaşi reproş. Dar era în continuare prea furioasă pentru a fi recunoscătoare – sau pentru a da înapoi.

— Cel puţin eu nu îmi găsesc scuze, nici nu dau vina pe altcineva.

Selig îi dădu drumul, îmbrâncind-o uşor, şi spuse cu

un şuierat cu greu controlat.

— Întoarce-te în camera mea, fetişcano! O voi trimite pe Eda să te ajute. Vizita ta în sala cea mare poate să rămână pentru o altă zi.

— Când mama ta nu va fi sigură că eu eram cea cu care te împreunai?

Nu aşteptă să vadă dacă *acea* săgeată îşi atinsese ţinta. Şi, la drept vorbind, chiar îl lăsă acolo clocotind – şi încă atât de excitat, încât devenise deja dureros. Selig rămase acolo câteva minute bune, încercând să îşi recapete cât de cât calmul. Dar nu reuşi. Şi în final nu spre scări se îndreptă.

Ajunse în pragul uşii deschise – Erika nu o putuse închide după ea când intrase – şi o văzu aşezată în colţul ei, cu fruntea aplecată pe genunchii ridicaţi la piept, astfel încât părul să îi îmbrace ca o mantie cea mai mare parte din goliciune. Vederea poziţiei ei atât de deznădăjduite îl afectă în asemenea măsură încât dădu cu piciorul în cadrul uşii, apoi înjură sălbatic fiindcă era încălţat cu cizme din piele moale. Cum îndrăznea să-l facă să îi fie milă de ea chiar în timp ce îi erau aţâţate poftele carnale?

Reuşise să îi atragă atenţia. Nu văzu lacrimi în ochii albastru-deschis pe care îi îndreptă spre el, dar nici focul mâniei ei nu mai ardea în ei pentru a-l întreţine pe al lui. Doar nefericire văzu, sau i se păru că vede, şi nu fusese niciodată capabil să vadă această emoţie la femei fără a-şi dori să le salveze cumva. Plecă înainte să facă vreo prostie, cum ar fi fost să o aline pe aceasta de faţă.

Capitolul 26

Fusese prea optimist când sperase că mama lui avea să păstreze doar pentru ea ceea ce văzuse în holul de la etaj. La scurt timp după ce bărbaţii se întorseseră de la vânătoare, tatăl lui Selig îl privea ridicând din sprânceană şi

clătinând din cap, iar Royce îi râdea în faţă când li se întâlneau privirile.

Cel puţin era sigur că nu ştiau din cauza cui îşi pierduse capul, ceea ce ar fi făcut ruşinea lui cu mult mai profundă. Dar era sigur că propriul lui trup o ascunsese pe Erika de privirea mamei lui.

Era timpul să se mute în propria lui casă şi nu fiindcă avea nevoie de mai multă intimitate. Pur şi simplu Wyndhurst era prea aglomerat în momentul acela, iar el se refăcuse suficient cât să aibă în mod cert nevoie de o femeie. Ceea ce se întâmplase cu daneza era o dovadă grăitoare. Dar cum restul familiei lui venise în vizită, nu mai exista nicio cameră goală în care un bărbat să se poată deda la jocuri carnale fără a fi deranjat – nici măcar propria lui cameră.

Ar fi putut, desigur, să îşi mute prizoniera altundeva pentru o vreme. Nu exista un motiv anume pentru care ar fi trebuit ţinută în camera lui, în afară de faptul că acolo voia el să o ştie – şi, dintr-un motiv de neînţeles, dormea liniştit când o avea pe aproape. Nici măcar reapariţia poftelor lui carnale nu era mai importantă decât acest lucru.

Însă putea da vina pentru acea reapariţie pe ceea ce se întâmplase cu daneza şi pe faptul că nu mai avusese o femeie de când plecase spre Anglia de Est. Dar ce ar fi putut explica insistenţa lui de a o dezbrăca în pielea goală când ultima dată când o văzuse astfel fusese o avertizare să nu o mai facă din nou?

Ştiuse că la aşa ceva avea să se ajungă. Ştiuse că mândria ei nu avea să îi permită să rostească numele „stăpâne”. Şi ştiuse ce efect ar fi avut asupra lui să o vadă din nou astfel. În mod cert ar fi fost o răzbunare excelentă – dacă nu l-ar fi afectat personal.

Atunci de ce o făcuse, de ce o aşteptase cu nerăbdare, de ce îi plăcuse mai mult decât ar fi fost cazul? La urma urmei, cu atât de multe domniţe frumoase din anturajul regelui care ar fi putut să îi stârnească interesul, de ce îi fusese atât de greu să stea departe de camera lui în

ultimele câteva zile?

În mod evident povestea cu răzbunarea îi consuma prea mult din energie. Începea să devină obsedat de aceasta – şi de ea. Dar găsea o asemenea plăcere în a o avea pe Erika din Gronwood în puterea lui, în a o avea la dispoziţie pentru a o chinui, în a-i vedea ochii scânteind de o furie neputincioasă. Ceea ce se întâmplase în sala mare nu avea nicio legătură cu toate acestea. Ceea ce se întâmplase acolo nu ar fi trebuit să se întâmple şi nu avea să se întâmple din nou.

Trebuia să se întoarcă în propria lui casă, unde avea alte lucruri care să îi ocupe mintea – sclavii cei noi care trebuiau pregătiţi, sistemele de apărare pe care trebuia să înceapă să le construiască, acum că locuinţa era gata. Urma să îi anunţe pe toţi a doua zi şi să reziste obiecţiilor care aveau să fie ridicate de toate femeile din familia lui – cumva.

Şi exact aşa ar fi procedat dacă nu s-ar fi întâmplat ca în după-amiaza aceea să sosească Ragnar Haraldsson.

Royce primi imediat de veste despre armata daneză care începuse să se strângă în faţa porţilor lui. Din nefericire, bărbatul care le adusese informaţia fusese într-o oarecare măsură înspăimântat şi pur şi simplu le împărtăşise vestea pe nerăsuflate, astfel încât doar cei aflaţi în apropiere îl auziseră. Iar la masa lui Royce nu se afla decât Kristen în momentul acela – precum şi regele.

Alfred se ridică brusc când auzi. Royce fu nevoit să îl liniştească în grabă.

— Nu pentru dumneavoastră au venit, nobile domn. Ne aşteptam să se întâmple. Au venit după domniţa pe care soţia mea a luat-o prizonieră pentru fratele ei.

— Pentru fratele ei? Alfred îşi îndreptă privirea spre locul unde se afla Selig, la celălalt capăt al sălii mari, întreţinut de o mulţime de femei care se întreceau să îi capteze atenţia. Derbedeul acela chipeş care le-a sedus pe toate femeile de la curtea mea?

Royce nu reuşi prea bine să îşi înăbuşe rânjetul. Alfred

nu avea decât câţiva ani mai mult decât Selig, ceea ce însemna că era suficient de tânăr să aprecieze femeile – şi uşor invidios pe genul de succes cu care era obişnuit Selig.

— Mă îndoiesc că a ajuns chiar la toate, comentă Royce sec.

— Eu n-aş pune rămăşag pe asta, spuse Kristen în barbă, pentru a nu atrage atenţia.

Îşi închipuia că soţul ei nu avea să fie prea încântat de ea în momentul acela pentru că atrăsese acea nouă dilemă pe capul lor.

Alfred era doar derutat.

— Ce motiv rezonabil ar putea avea pentru a cere să îi fie capturată o femeie, când oricine are ochi în cap vede limpede că femeile îi cad la picioare cu nemiluita? Chiar atât de frumoasă e ea?

Royce văzu că acea posibilitate stârnise curiozitatea lui Alfred şi se grăbi să îl lămurească:

— Nu e mai drăguţă decât o fată obişnuită. Nu a fost luată prizonieră pentru ceea ce credeţi, ci din răzbunare.

Royce îi explică pe scurt circumstanţele aşa cum le ştia el. Kristen se relaxă într-o oarecare măsură, căci Royce nu o făcu să pară prea neghioabă şi iresponsabilă pentru rolul pe care îl jucase, cel puţin nu la fel de mult cum o făcuse Royce să se simtă atunci când discutaseră problema între ei.

La încheierea poveştii, Royce spuse:

— O să vă rog să mă scuzaţi acum, nobile domn, mă duc să văd ce se poate face pentru a-i trimite pe aceşti danezi înapoi acasă.

— Sper pentru binele tău că ai suficient argint la dispoziţie, îl avertiză Alfred. E primul lucru pe care îl cer ticăloşii ăştia lacomi.

Alfred vorbea în cunoştinţă de cauză. Golise cuierele regale de suficiente ori pentru a achita răscumpărările exorbitante care i se ceruseră în trecut pentru a-i face pe danezi să plece din Wessex.

Însă Royce nu avea de gând să îşi golească propriile

rezerve pentru cumnatul lui. Dacă era cazul să se plătească vreo răscumpărare, n-avea decât să o plătească Selig.

Încă nu ajunsese la intrarea în sala mare când observă că soţia lui îl urmase îndeaproape. Fără a se opri sau a-i arunca vreo privire, o întrebă:

— Şi tu unde îţi închipui că mergi?

Kristen veni lângă el, dar se feri să-l privească.

— Te însoţesc, fireşte.

— Ba nu, n-ai s-o faci.

Răspunsul categoric o făcu să îl smucească de braţ pentru a putea să îi atragă atenţia.

— Tu nu vorbeşti daneza, Royce. Şi nici nu îţi doreşti să vorbeşti direct cu un danez, chiar dacă ai putea. Ai prefera să scoţi sabia. Fac eu pe tălmaciul pentru tine. Măcar atâta pot să fac.

El ridică din sprânceană la ultima ei observaţie.

— Recunoşti într-un sfârşit că poate ai făcut o greşeală?

— Dacă nu o capturam eu atunci când am făcut-o, Selig s-ar fi dus înapoi după ea mai târziu. Oricum ar fi fost, ar fi sfârşit prin a pune mâna pe ea, sau şi-ar fi pierdut viaţa încercând. Nu, nu îmi regret propriile acţiuni. E mai bine să o avem aici, în spatele acestor ziduri, pentru a fi în avantaj.

Royce îşi încrucişă braţele pe piept într-una dintre poziţiile lui mai arogante.

— În avantaj? Când suntem pe punctul de a fi asediaţi?

Ea îi rânji.

— Îţi închipui că nu ştiu că te-ai pregătit deja pentru posibilitatea asta? Şi că, dacă se dovedeşte necesar, putem oricând să o ameninţăm cu moartea pe domniţă, pentru a-i face să plece. În trecut a funcţionat.

— Cu nişte soldaţi simpli, da. Dar un astfel de bluf s-ar putea să nu ţină cu fratele ei.

— Nu era o ameninţare goală nici atunci.

— Fiindcă erai turbată de furie la momentul respectiv,

îi aminti el. Dar acum nu ai mai ucide-o, la fel cum nu aş face-o nici eu – la fel cum nu ar face-o nici Selig.

Kristen ridică din umeri, recunoscând acest lucru.

— Ce-ar fi să aflăm cu ce fel de om avem de-a face înainte să discutăm despre opţiunile noastre? Ragnar Haraldsson s-ar putea dovedi a fi un mare idiot, n-avem de unde să ştim, şi să se lase cumpărat uşor cu doar câteva monede sau promisiuni. În fond, s-a năpustit în Wessex însoţit de o întreagă armată. Dacă asta nu e o măgărie…

— O măgărie sau un semn de hotărâre mortală – exact aşa cum ai fost şi tu când te-ai dus cu o armată în Anglia de Est.

Kristen roşi când i se aminti tăios *acel* lucru. Dar îşi continuară drumul prin curtea interioară şi urcară scările *ce* duceau la pasarela de lemn construită de-a lungul zidurilor de piatră. Căpitanul gărzilor deja mobilizase soldaţii pe parapet, şi toate armele erau pregătite să tragă. Însă nu era decât o formalitate, fiindcă era prea puţin probabil să se dea o bătălie în ziua aceea. Se apropia apusul. Era posibil ca până şi negocierile iniţiale să fie amânate pentru a doua zi.

Danezii îşi instalau cu îndrăzneală tabăra imediat dincolo de raza de acţiune a armelor de pe parapet. Din câte putea vedea Kristen, veniseră pregătiţi pentru orice eventualitate, iar ea estima că erau în jur de o sută cincizeci de oameni, cu tot atâţia cai. Royce ar fi putut să îi depăşească numeric, cel puţin în materie de soldaţi. Însă nu toţi ar fi fost războinici cu experienţă aşa cum erau, fără îndoială, aceşti danezi.

Orice s-ar fi întâmplat, nu putea lăsa să se ajungă la luptă. Dacă trebuia să îl bată la cap pe Selig până accepta să o elibereze pe femeie, avea să o facă. Desigur, intenţiona să îi ia apărarea cât de mult reuşea. Nu avea să renunţe nici ea la prizonieră decât dacă era absolut necesar.

Îşi plimbă privirea peste rândurile din faţă pentru a vedea dacă putea să îl identifice printre vikingii masivi pe

cel care era fratele Erikăi. Ochii i se opriră asupra lui Turgeis, inconfundabil printre ceilalţi.

— Văd că umbra ei e încă prin preajmă, remarcă ea, fără a fi cu adevărat surprinsă de constatare.

— Ce anume?

— Aşa îl numeşte ea pe uriaşul acela, Turgeis Trei Metri, care nu se îndepărtează niciodată prea mult de ea. I – l arătă în mijlocul rândului. Uită-te acolo!

Royce se uită.

— Impresionant.

Kristen pufni în râs, amintindu-şi cum arăta bărbatul când stăteai pe sol lângă el.

— Nu ai mai crede la fel dacă ar trebui să te lupţi cu el.

— Deci care dintre ei e fratele?

— Poate că acela care se ceartă cu Turgeis. Cine altcineva ar îndrăzni?

Royce chicoti. Kristen se bucură că putea găsi ceva amuzant în întreaga situaţie, fiindcă ea nu găsea.

Capitolul 27

Trei bărbaţi porniră călare spre poarta închisă. Turgeis Trei Metri era unul dintre ei. Vederea toporului său gigantic, petrecut peste spate, îi dădu fiori lui Kristen. Nu ar fi avut nevoie de un berbec de asediu. Îşi imagina că toporul acela ar fi fost suficient pentru a le face ţăndări poarta de lemn dacă ar fi fost mânuit de uriaş.

Decise că Ragnar era cel din mijloc, deşi coiful pe care îl purta o împiedica să îi vadă trăsăturile. Era un bărbat masiv şi temeinic călit în luptă, dar constată încântată că fratele ei era mult mai mare. Selig ar fi putut să îl înfrângă

cu uşurinţă – dacă ar fi fost în deplinătatea forţelor sale. Din nefericire, chiar dacă se purta normal din nou, acest lucru nu însemna că era pregătit pentru o luptă pe viaţă şi pe moarte.

Caii se opriră. Doi dintre bărbaţi îşi scoaseră coifurile, băgându-le sub braţele groase. Turgeis nici nu purtase unul, nici cămaşă de zale, precum însoţitorii lui.

— Sunt Ragnar Haraldsson.

Kristen îl identificase corect. Un bărbat chipeş, cu părul auriu scânteind vag roşcat şi cu ochii albastru azur – exact ca sora lui.

— Ştim cine eşti, îi strigă ea de pe parapet. Eu sunt Kristen din Wyndhurst.

— Da, şi noi ştim cine eşti, doamnă.

Tonul lui trăda furie acum, adresată doar ei, şi părea recent stârnită. Kristen se întrebă dacă lui Turgeis trebuia să îi mulţumească pentru aceasta şi decise că da. Cel mai probabil acesta îi relatase ceea ce se întâmplase în faţa porţilor domeniului Gronwood, cuvânt cu cuvânt şi faptă cu faptă, în condiţiile în care înainte de a ajunge acolo Ragnar probabil nu aflase decât o versiune sumară, istorisită de cei rămaşi acasă.

— Mai e în viaţă sora mea?

Întrebarea poate că ar fi surprins-o cu câteva clipe în urmă, dar acum nu. Şi poate că Turgeis le făcuse o favoare convingându-l pe stăpânul său că era şi ea la fel de însetată de sânge ca orice bărbat, în mod cert nu le-ar fi stricat ca el să creadă acest lucru dacă se ajungea la ameninţări.

— Sora ta se bucură de o sănătate înfloritoare – deocamdată.

Slavă Domnului că Royce nu o putea înţelege, căci ar fi înşfăcat-o de ceafă şi ar fi zgâlţâit-o bine auzind cuvintele care fuseseră, de fapt, o ameninţare subtilă. Ragnar, pe de altă parte, părea să nici nu se fi aşteptat la altceva.

Acesta se mulţumi să spună.

— Vreau să o văd.

— Dacă eşti dispus să vii singur, poţi intra pe poarta

noastră. Dacă nu, va trebui să mă crezi pe cuvânt că nu a suferit nimic aici.

Ragnar nu fu deloc mulţumit de răspuns.

— Unde e soţul tău, ca să pot vorbi cu el?

— Domnul meu Royce stă lângă mine. Vorbeşte-i dacă ştii saxona. Dacă nu, va trebui să vorbeşti prin mine.

Acest răspuns îi plăcu şi mai puţin.

— Ştii de ce am venit, doamnă. Nu aveai niciun drept să o răpeşti pe sora mea.

Ea ridică vocea pentru a ajunge la acelaşi nivel cu al lui.

— Drept? Vrei să vorbim despre drepturi? În primul rând, fratele meu era în misiune, trimis de regele Alfred la regele tău. A fost rănit grav pe drum şi a venit la voi la Gronwood căutând ajutor. Acolo a fost acuzat că ar fi fost iscoadă. Când le-a spus adevărul, nu a fost crezut. Şi a fost biciuit. Chinuit de o febră violentă şi având deja dureri cumplite, a fost biciuit. Are dreptul să ceară răzbunare pentru acest lucru, iar sora ta va da socoteală în faţa lui.

— Ştiu de la omul ei, Turgeis, că bătaia cu biciul a fost poruncită într-un moment de mânie, fiindcă acest Selig a insultat-o. Tot de la el ştiu şi că era pe punctul de a-şi retrage porunca, dar în clipa aceea fiul meu şi-a rupt mâna şi i-a distras atenţia asupra lui. A făcut o greşeală, dar fratele tău a greşit primul, tratând-o ca pe o fetişcană oarecare în loc să îi acorde respectul cuvenit unei fiice de nobil. Nu o voi lăsa să sufere pentru o greşeală.

Kristen aflase de la Royce despre „momentul de mânie” despre care se presupunea că îi atrăsese lui Selig pedeapsa prin biciuire. Dar trebuia să creadă că pedeapsa nu ar fi fost dusă la îndeplinire dacă nu s-ar fi întâmplat ca atenţia Erikăi să fie distrasă de altceva? Când ar fi fost de-ajuns câteva cuvinte, aruncate oricărui servitor întâlnit întâmplător, pentru a pune capăt sau a amâna un ordin? Nu credea aşa ceva.

Iar relatarea lui Ragnar nu explica râsul domniţei, pe care Selig şi-l amintea limpede. Cât se amuzase să îl vadă

suferind. Fără îndoială fusese martoră la întreaga scenă, ceea ce însemna că fie Ragnar fusese greşit informat de către Turgeis, fie minţea şi el pentru a-şi salva sora. Kristen nu îl putea învinovăţi pentru acest lucru, căci şi ea ar fi procedat la fel. Doar că nu avea să funcţioneze pentru că ea cunoştea mai multe detalii decât el.

Drept răsplată pentru efortul lui, îi oferi un vag zâmbet încordat pe care Ragnar n-avea decât să îl interpreteze cum dorea el.

— Când fratele meu va considera că sora ta şi-a plătit întreaga datorie faţă de el, atunci va fi trimisă acasă.

— Dacă nu vrea decât bani…

— Nu va accepta bani.

Se lăsă o tăcere îndelungată, timp în care Ragnar reflectă la implicaţiile răspunsului ei.

— A violat-o?

— Dacă nu mai e fecioară, e doar isprava ei şi nu avem noi nicio vină.

— Vrei să spui că nu e?

— Vreau să spun că nu am găsit niciun motiv de a o întreba dacă mai e sau nu, deci cum aş putea să ştiu? Dar nu va pleca de aici fără permisiunea lui, iar el nu e pregătit să i-o acorde.

Calul lui Ragnar se cabră, simţindu-i furia şi frustrarea.

— Doamnă, asta e inacceptabil. Trimite-l afară! Îl provoc acum.

— Încă nu s-a refăcut suficient cât să accepte vreo provocare. Dar eu sunt cea care a răpit-o pentru el, îi aminti Kristen. Vrei să te lupţi cu mine?

— Tu ai să-mi plăteşti răscumpărare pentru îndrăzneala ta. Iar cel pentru care ai răpit-o va plăti cu viaţa.

— Dacă e dispus să se lupte cu tine odată ce se pune pe picioare, aşa să fie. Dar asta nu o să se întâmple prea curând. Mai bine te-ai întoarce…

— Am să mă lupt cu el acum, spuse Selig din spatele

ei.

Kristen se răsuci pe călcâie pentru a-l împiedica să urce ultimele câteva trepte până la platformă, blestemându-l în sinea ei pe oricine fusese cel care îl informase de sosirea danezilor. Şi nu se feri de cuvinte.

— Ţi-ai recăpătat complet forţele?

— Suficient din ele…

— Dar nu în întregime. Şi nu-mi spune că nu mai suferi de dureri de cap, fiindcă ştiu că nu e aşa.

— Aici nu e loc de dezbatere, insistă Selig.

— Da, în privinţa asta ai dreptate. Nu vei accepta provocarea individului decât dacă e dispus să aştepte până te refaci complet.

El îi înţelese grija şi o aprecie, dar în situaţia de faţă nu putea accepta să intervină.

— Kris, nu ai niciun cuvânt de spus în treaba asta, aşa că dă-te la o parte!

Când ea nu o făcu, Selig se aplecă în faţă, o luă de mână şi o ridică peste umărul lui pentru a putea să urce ultimele câteva trepte şi să o pună deoparte. Apoi se întoarse imediat pentru a coborî privirea spre danezi – şi începu să blesteme când dădu cu ochii de Ragnar Haraldsson.

Ragnar putea acum să îl vadă şi el pe Selig şi îi strigă.

— Hei, tu!

Selig le întoarse spatele danezilor pentru a privi casa. Încă mai înjura în barbă când observă fereastra de la camera lui şi o văzu pe Erika stând acolo, într-un punct din care putea să vadă cel puţin jumătate din armata care venise după ea. Nu o ţintuise din nou de perete. Ar fi trebuit să o facă.

— S-ar părea că te cunoaşte, spuse Royce încet de lângă el.

Din vocea lui Selig răzbătu limpede exasperarea.

— Chiar mă cunoaşte. El e danezul care mi-a salvat viaţa când m-a luat drept unul dintre soldaţii din oastea daneză pe care saxonii tăi au reuşit în cele din urmă să o

alunge.

— Ţin minte cât de amuzat ai fost după aceea, deşi cu nimic mai puţin recunoscător, replică Royce, doar pentru a adăuga ceea ce gândeau acum atât el, cât şi Kristen. Dacă îi eşti îndatorat omului, poţi să îl răsplăteşti dându-i înapoi sora.

— Nu! spuse Selig cu emfază şi începu să coboare din nou scările. Îi sunt dator lui, nu ei. Şi am să-l răsplătesc refuzând să mă lupt cu el. Apoi înjură din nou. Pe colţii lui Thor, de ce trebuia să fie tocmai fratele ei?

— Splendid, bombăni Royce, întorcându-se spre soţia lui, care încă îşi urmărea din ochi fratele, uşor derutată de ironia la care nu se aşteptase niciunul dintre ei. Deci acum ne aflăm în impas.

— Poate că nu, spuse ea, şi se aplecă din nou peste parapet pentru a-i spune lui Ragnar, care aştepta. Selig e la fel de surprins cum probabil eşti şi tu, lord Ragnar, că aţi ajuns să vă reîntâlniţi astfel. Recunoaşte că îţi e îndatorat şi, din această cauză, nu se va lupta cu tine.

— Din înşelăciune nu se poate naşte nicio datorie, negă Ragnar furios. Nu l-aş fi ajutat niciodată dacă aş fi ştiut că mi-e inamic. Acum fie îmi acceptă provocarea, fie o eliberează pe sora mea.

Kristen fu puternic stânjenită de răspunsul pe care era nevoită să îl dea solicitării lui. Întreaga ei familie avea motive pentru a-i fi recunoscătoare bărbatului acesta, indiferent dacă el îşi dorea sau nu acea recunoştinţă. Şi nu aşa ar fi trebuit să i-o arate. Era puternic tentată să îi dea una peste cap iubitului ei frate.

— Îmi pare rău, spuse ea în cele din urmă, şi fu complet sinceră. Selig încă intenţionează să o păstreze – deocamdată.

— Iar eu nu voi pleca de aici fără ea. Dacă vreţi să fiţi asediaţi, veţi fi.

Şi, smucindu-şi calul, se întoarse la soldaţii lui.

Expresia lui Kristen era de consternare pură.

— Observă că a plecat înainte să apuc să formulez şi

eu vreo ameninţare.

Royce se încruntă spre ea.

— Ce ameninţare?

Ea oftă.

— Nu mai contează acum.

— Atunci cu ce ne-a ameninţat el?

— Ai avut dreptate, ne aflăm într-un impas. Refuză să plece fără Erika.

— Deci vom fi asediaţi avându-l pe regele Wessexului în spatele acestor ziduri?

— Pe Dumnezeu îndurător, gemu ea. Am uitat de el.

Capitolul 28

Lui Kristen îi reveni sarcina de a împărtăşi celorlalţi membri ai familiei lor ce se petrecuse sus pe zid, având în vedere că Royce nu auzise întreaga tărăşenie. Din păcate, regele Alfred, aflat de faţă, auzi şi el. Pe de altă parte ar fi fost aproape imposibil să îl excludă, căci era implicat din simplul motiv că nu putea pleca de la Wyndhurst până nu se rezolva dilema.

În cea mai mare parte Alfred nu interveni în discuţiile despre ce ar fi trebuit să se facă. Opţiunile erau puţine din moment ce Selig o refuza cu îndârjire pe cea mai evidentă dintre ele, şi fusese atât de categoric în această privinţă, încât îşi ieşise din fire şi plecase furios.

Ultimele lui cuvinte pe această temă fură:

— Voi accepta orice decizie, câtă vreme nu include pierderea prizonierei mele. Sunt dispus chiar şi să mă lupt cu uriaşul Turgeis în loc de fratele ei.

Nimeni nu era dispus să le ofere danezilor *acea* opţiune. Cea mai simplă alegere ar fi fost să aştepte sfârşitul asediului, dacă nu ar fi fost şi Alfred captiv alături de toţi ceilalţi. Bărbaţii înclinau spre agresiune, femeile, spre soluţii paşnice. Nimeni nu se gândi să recurgă la a

ameninţa viaţa Erikăi câtă vreme nu ştiau cum ar fi putut reacţiona fratele ei.

Într-un final, Alfred fu cel care sugeră cea mai logică soluţie, una la care familia lui Selig nu s-ar fi gândit niciodată de capul ei. Şi pe care o întâmpinară cu diverse grade de scepticism.

Royce pur şi simplu râse.

Garrick îşi drese vocea pentru a spune:

— Nu mi-aş dori asta pentru fiul meu, dar încăpăţânarea lui de a păstra fata nu e deloc rezonabilă.

— Nu contează, insistă Kristen. Selig nu va accepta niciodată. Mai degrabă ar ieşi pe poartă şi s-ar lăsa ucis. Şi cine o să-i sugereze aşa ceva?

— O voi face eu, se oferi Royce.

Kristen pufni dispreţuitoare.

— Tu n-ai reuşi să te opreşti din râs suficient timp.

— Nu, sunt sigur că mânia care se va dezlănţui în el va fi suficientă să-mi redea seriozitatea – dacă nu o să-mi răspundă pur şi simplu cu un pumn.

Şi spunând acestea izbucni din nou în râs.

Kristen îl privi mânioasă acum.

— Vrei te rog să îmi spui ce ţi se pare atât de amuzant în asta?

— Ironia, spuse el printre chicote. Incredibila ironie.

Brenna nu spusese nimic până în momentul acela. Garrick, observând acest lucru, se aplecă spre ea pentru a o întreba încet:

— Tu de ce nu-ţi smulgi părul din cap şi nu tuni şi fulgeri?

Brenna ridică din umeri.

— Pentru că nu cred că o să-l deranjeze atât de tare – într-un final.

Garrick ridică o sprânceană în semn de întrebare.

— Mi-ai ascuns ceva ce ar trebui să ştiu?

Ea îl privi cu o expresie perfect nevinovată.

— Ştii şi tu ce ştiu şi eu. Pretinde că o detestă şi totuşi o găseşte atrăgătoare. Din câte ştiu şi fiica noastră şi

ginerele nostru au avut aceeaşi problemă la un moment dat.

— Circumstanţele lor au fost o idee diferite, iubirea mea. Royce nu căuta să se răzbune.

— Iar Selig are un stil ciudat de a o face, replică Brenna.

El clătină din cap spre ea.

— Eşti mult prea romantică dacă îţi închipui că purtarea lui neobişnuită are un sens mai profund decât ceea ce se vede.

— Crezi? Selig va fi furios când i se va sugera asta, nu mă îndoiesc. Dar să vedem cât va protesta până să se lase înduplecat.

— Nu crezi că asta îl va forţa mai degrabă să renunţe la ea?

— Să zicem că aş fi surprinsă dacă ar face-o.

Garrick nu era la fel de sigur, dar recomandă să meargă toţi să îl caute pe Selig pentru a-i spune ce decizie se luase, având în vedere că avea să fie nevoie de un efort comun pentru a lupta împotriva încăpăţânării lui, într-un fel sau altul. Şi în continuare avea de ales între două opţiuni. Ironia care îl amuzase atât de tare pe Royce era că Selig refuzase să o elibereze pe daneză, dar alternativă era să rămână a lui pentru totdeauna.

Îl găsiră în atelierul fierarului, dându-i acestuia instrucţiuni exacte în privinţa sabiei pe care voia să i-o confecţioneze pentru a o înlocui pe cea pierdută în timpul ambuscadei tâlharilor. Când îi văzu venind în număr atât de mare, ştiu că nu avea să-i placă motivul pentru care se adunaseră toţi pe capul lui. Şi avu dreptate.

— Să mă căsătoresc cu ea? V-aţi pierdut toţi minţile!

În momentul acela Royce fu cel care reuşi să pară cel mai rezonabil.

— Alfred vrea să încheie alianţe prin căsătorie. Ştiai asta, te-ai implicat şi tu în efortul lui. Nu e surprinzător că a sugerat asta.

— Şi nu e surprinzător că eu îl voi refuza, îi aruncă

Selig tăios.

— Spune-mi că nu o găseşti măcar puţin atrăgătoare, spuse Brenna.

El îşi dădu seama atunci, fără urmă de îndoială, că într-adevăr o văzuse pe Erika sub el pe coridor, goală, şi pur şi simplu se mulţumise să ţină acest detaliu doar pentru ea. Îi spuse înţepat:

— Asta nu are nicio relevanţă. Să mă căsătoresc cu o femeie care mă urăşte? Asta vă doriţi pentru mine?

Kristen fu cea care îi răspunse, pe un ton scandalizat:

— Cu siguranţă nu. Ne aşteptăm să îţi vii în fire şi să o dai înapoi fratelui ei, fiindcă se pare că trebuie să faci ori una, ori alta.

Iar Garrick spuse pe un ton cât se poate de calm:

— Nu putem fi răspunzători de a-l ţine pe regele saxon captiv între aceste ziduri. Ar fi trebuit să plece mâine. Iar dacă lăsăm asediul să continue, s-ar putea ca fratele fetei să se sature la un moment dat de aşteptare şi să ne atace, ajungând astfel, fără să ştie, să îl atace pe regele Wessexului. Îţi doreşti responsabilitatea de a reporni războiul între aceşti saxoni şi danezi, fiule?

Cum se făcea că taţii ştiau întotdeauna cum să îţi arunce atâta vinovăţie în cârcă încât să nu mai ai cum să-ţi croieşti drum dincolo de ea? Şi erau de partea lui? Poate ar fi putut să îşi lase onoarea deoparte şi să se lupte totuşi cu Ragnar Haraldsson – nu, nu putea. Avea să fie nevoit să renunţe la domniţă. Nu avea de gând să ia de soţie o femeie pe care o dispreţuia.

Alfred apăru în uşă chiar în momentul acela, înalt, blond – şi cu un aer regal.

— Văd că l-aţi găsit, spuse el, fără a se adresa cuiva anume, apoi ochii lui albaştri se aţintiră asupra lui Selig. Care este răspunsul tău?

Selig ar fi putut să se certe oricât cu familia lui, dar, ca majoritatea bărbaţilor, îi venea extrem de greu să i se opună unui rege, chiar şi unui rege saxon căruia nu îi jurase credinţă.

— Am să mă căsătoresc cu ea.

Alfred nici nu se aşteptase la un alt răspuns.

— Excelent. Atunci tot ce mai rămâne de hotărât acum e dacă să îl invităm şi pe fratele domniţei la ceremonie sau să îl informăm odată ce fapta s-a săvârşit.

Royce sugeră:

— Dacă vrem să evităm un atac imediat, după.

Iar Kristen îşi reveni din şoc suficient cât să remarce:

— Cel mai probabil ne va ataca oricum. Îţi închipui că nu va şti că a fost forţată?

Cuvântul acela îl răni usturător pe Selig. Oricare altă femeie pe care o cunoscuse vreodată ar fi fost încântată dacă ar fi cerut-o de soţie. Oricare alta în afară de aceasta…

— Nu va fi forţată, spuse el încordat, dar îşi dădu seama că era o minciună şi se corectă, sau cel puţin se va căsători cu mine de bunăvoie şi îl va convinge şi pe fratele ei de acest lucru.

Mama lui fu cea care ridică o sprânceană spre el.

— Cum vei reuşi acest miracol dacă ea chiar te urăşte aşa cum susţii tu?

El îi aruncă o privire iritată. La drept vorbind, nu părea să-i fie câtuşi de puţin milă de el, ba chiar părea aproape amuzată. Dacă era cineva căruia i se forţa mâna, el era acela, şi propria lui mamă ar fi trebuit să fie măcar puţin mâhnită din această cauză.

— Mă ocup eu, se mulţumi el să spună.

— Atunci ar fi bine să-i dai bătaie cât mai repede, spuse Brenna. Dacă vrei să faci treaba asta, ar trebui făcută în seara asta, ca fratele să poată fi informat mâine-dimineaţă. Va trebui să ştie că a existat o noapte a nunţii care s-a consumat, ca să nu îşi închipuie că poate anula căsătoria.

O noapte a nunţii? Gândul îl făcu să se încingă – şi să se înfioare. O noapte a nunţii cu ea – nu, nu avea să existe aşa ceva. Când nu avea ispita sub ochi, nu o dorea. Răzbunarea era tot ce îşi dorea de la ea, tot ce îşi dorise

vreodată – şi avea să se bucure de ea în continuare.

Capitolul 29

Pe când ajunse în camera lui, Selig era atât de furios încât cu greu mai reuşea să se stăpânească. Se vedea pe fiecare trăsătură a chipului lui frumos şi era o furie lipsită de direcţie. Ar fi vrut să dea vina pe Erika, pe soartă, chiar şi pe el însuşi, dar mânia lui turbată refuza să se oprească asupra unei singure persoane sau a unui singur lucru anume – era pur şi simplu prezentă. Şi era însoţită de cea mai bizară euforie pe care o simţise vreodată. Dacă nu ar fi ştiut că nu era cazul, ar fi crezut că era bucurie pură, ceea ce, desigur, nu putea fi.

Îmbrăcată doar în robă, Erika stătea în picioare în faţa ferestrei, de unde putea vedea cel puţin jumătate din armată instalată în faţa porţilor. Selig nu se îndoia că stătea acolo de la sosirea danezilor. Nu îşi dezlipi privirea de la fereastră nici măcar cât să vadă cine intrase în încăpere, deşi ştia că îl auzise, o văzuse tensionându-se, apoi forţându-se să se relaxeze.

Traversă încăperea, se opri în spatele ei şi îi privi şi el pe danezi în lumina focurilor lor de tabără. Erau impresionanţi. Erau mânaţi de o hotărâre mortală – sau cel puţin fratele ei era, iar el se afla, aparent, în fruntea trupelor.

Erika se încordase din nou simţind apropierea lui Selig, iar de data aceasta nu se mai relaxă. Nici nu fu nevoit să spună nimic ca ea să ştie că el era, dar tot nu se întoarse să se convingă. Cum nu o făcu, nici nu ştiu nimic de furia care îl mistuia, şi poate că nu ar fi spus ceea ce spuse acum dacă ar fi văzut-o.

Vocea îi era slăbită, istovită.

— S-a sfârşit. Acum sunt dispusă chiar şi să-mi cer iertare.

Selig fu uluit să constate că propriul lui ton era măsurat.

— Pentru că nu ai inimă?

— Pentru că m-am lăsat provocată de insultele tale să poruncesc acea biciuire.

Tonul lui deveni mai tăios acum, deşi cu nimic mai puţin curios.

— Cum anume te-am insultat?

Erika avu nevoie de câteva clipe până să poată rosti cuvintele:

— Te-ai invitat în patul meu.

El nu îşi mai aducea aminte, dar nu l-ar fi surprins să fie adevărat. Îi stătea în fire să curteze orice femeie, iar ea era una dintre cele mai frumoase. Ar fi trebuit să fie ceva în neregulă cu el ca să nu încerce să o farmece – dar chiar fusese ceva în neregulă cu el. Şi nu putea decât să blesteme nenorocita aceea de febră care îi înceţoşase atât de tare memoria.

— Majoritatea femeilor ar considera asta un compliment, spuse el.

Nu era o afirmaţie arogantă, doar una bazată pe experienţele lui de viaţă.

— Înseamnă că eu sunt probabil foarte diferită de majoritatea femeilor.

Selig ar fi putut să îi dea dreptate din tot sufletul. În viaţa lui nu mai cunoscuse vreo femeie care să îi dea în asemenea hal peste cap toate emoţiile. Ba o dispreţuia, ba, o clipă mai târziu, se trezea dorindu-şi să îşi îngroape mâinile în părul ei şi să îi devoreze gura. Şi se dispreţuia pentru acea slăbiciune a trupului pe care ea i-o provoca atât de uşor.

Dacă ar fi fost oricare altă femeie, s-ar fi sprijinit de ea. Gura lui ar fi fost pe gâtul ei, degustând-o, mâinile lui pe sânii ei, trezindu-i la viaţă ca pe doi boboci proaspăt deschişi.

Pornirile senzuale pe care şi le cultivase toată viaţa erau atât de adânc înrădăcinate în el încât era nevoit să

facă un efort constant şi conştient de a-şi ţine mâinile departe de ea când ea era atât de aproape de el. Dar nici nu se dădu în spate pentru a-şi uşura efortul.

Ar fi trebuit să o facă, dar nu o făcu.

— Ai fi putut să îţi păstrezi scuzele doar pentru tine, fetişcano, îi spuse el acum. Tot nu vei pleca de aici.

Ea se răsuci pe călcâie.

— Dar fratele meu…

— Nu a reuşit să ajungă la o înţelegere cu sora mea, aşa că a decis să ne încercuiască. Cum am avut timp din belşug să ne pregătim pentru asta, cine crezi că va rezista mai mult sau cine va fi primul care îşi va pierde răbdarea şi va ataca?

Ei nu îi veni să creadă.

— Ai fi în stare să porneşti un război pentru asta?

— Eu nu.

— Ba cu siguranţă tu da! se răsti ea. Lasă-mă să plec acasă! Am suferit de-ajuns…

— Cum anume ai suferit? Ai urme rămase de pe urma bătăilor cu biciul? Te doare ceva de la muncile la care ai fost supusă?

Erika fu suficient de exasperată cât să ţipe la el.

— Sufăr din cauza prezenţei tale!

Culoarea din obrajii lui se intensifică la acele cuvinte, iar Erika observă într-un sfârşit şi mânia turbată ce îl stăpânea şi pe care ea i-o stârnea şi mai mult. Fu străbătută de un fior de teamă. Se dădu în spate, dar se ciocni de pervazul ferestrei deschise. Preţ de o clipă foarte scurtă se gândi să sară. Însă mâna lui se răsuci în lanţul înfăşurat în jurul gâtului ei şi îi răpi această opţiune.

— Deci nu poţi îndura să mă vezi, fetişcano? Erika nu avea de gând să îi răspundă în momentul acela. Atunci e ghinionul tău că regele Alfred a fost de faţă pentru a ne sugera soluţii pentru rezolvarea acestei probleme, iar una îi place în mod deosebit. Regele doreşte să ne căsătorim.

Erika icni atât de tare încât se înecă. El o lovi peste spate. Ea se feri rapid din calea mâinii lui, înainte să îi

disloce ceva. Sfârşi prin a-l privi mânioasă.

— Asta n-a fost amuzant, spuse ea.

— Mă vezi că râd?

Nu râdea. Dimpotrivă, clocotea de furie şi nici măcar nu mai încerca să şi-o stăpânească. Erika scânci aproape disperată.

— Dar nu vorbeai serios!

— Cum să nu? Nu e sănătos să ignori un rege.

— Înseamnă că acum ai probleme pentru că ai făcut-o?

— Crezi că l-am refuzat? râse amar, aspru. Nu, fetişcano, nu sunt atât de neghiob.

Erika făcu ochii mari. Şocul o făcu să şoptească întretăiat cuvintele.

— Ai fi dispus să te căsătoreşti cu mine?

— Da.

Ea clătină din cap.

— Mai bine biciuieşte-mă. Termină cu asta, apoi eliberează-mă.

— Ai ajuns în sfârşit să mă implori?

— Ba n-o fac, scrâşni ea. E evident că nu ţi-a ajuns răzbunarea, altfel m-ai elibera. Îţi ofer o alternativă la nebunia asta.

— Nebunie? Nu, eu nu cred, căci tocmai mi-a dat prin minte că luându-te de soţie te voi avea la mână pentru tot restul vieţii, nu doar pentru o scurtă perioadă de timp. Ce răzbunare mai bună?

— Dar ţi-ai distruge şi viaţa ta!

— Cum anume? Viaţa mea nu se va schimba doar pentru că m-am căsătorit. Îmi voi vedea în continuare de ale mele.

Cu alte cuvinte fidelitatea nu avea să intre în discuţie, nu că s-ar fi aşteptat la aşa ceva din partea oricărui soţ. Dar s-ar fi aşteptat la respect, discreţie, o oarecare bunătate şi blândeţe, iar Selig nu i-ar fi oferit nimic din toate acestea. Viaţa lui nu s-ar fi schimbat, dar a ei da, iadul din prezent devenind unul şi mai negru, în care umilinţele ar fi fost

permanente, nu temporare.

Selig îi dăduse drumul pentru a o plesni peste spate. Acum Erika se îndepărtă de el pentru a-i spune:

— Tu îţi vei continua viaţa aşa cum ai făcut-o şi fără soţie – sau cel puţin fără soţia aceasta.

— Ierarhul regelui ne aşteaptă jos chiar în momentul ăsta.

— Regele saxon nu e şi regele meu, îi aminti ea. Eu nu tremur la gândul de a-i stârni mânia.

— În prezent te afli pe domeniul lui.

— Nu fiindcă mi s-ar fi dat de ales.

Selig scrâşni din dinţi. Se pripise când declarase că Erika avea să accepte cu dragă inimă căsătoria. Încrederea lui arogantă se dovedea acum nejustificată. Erika refuza. Avea să fie nevoit să o convingă cumva, să găsească un lucru care ei să i se pară mai detestabil, ceva cu adevărat respingător, ceva ce chiar şi lui să i se pară oribil. Şi, din fericire, era suficient de furios cât să o facă să creadă.

— Preferi durerea în locul căsătoriei cu mine? Se apropie de ea şi de data aceasta o prinse de braţ, în loc de a o apuca de lanţ. Prea bine, vino cu mine!

Erika îşi simţi inima făcându-i-se cât un purice când Selig o târî afară din încăpere.

— Unde?

El nu se opri să îi explice, hotărârea lui răzbătând din fiecare pas. Iar vocea lui fu absolut de gheaţă.

— Te duc în grajd, unde vei fi pironită pe pământ, goală puşcă, pusă la dispoziţia oricărui bărbat care te va găsi acolo. Îmi închipui că se va strânge o mulţime considerabilă, cât ai zice peşte, iar mulţimea aceea va tot creşte, în loc să se risipească.

De-abia ajunseseră în capul scărilor când Erika icni.

— Mă dau bătută!

Ceea ce îl făcu pe Selig să îi dea drumul imediat. Erika se întoarse în grabă în camera lui, dorindu-şi să se poată ascunde, ştiind că nu putea. Ar fi fost în stare să o facă. Gândul i se tot învârtea prin minte, făcând-o să tremure de

groaza lui.

— Ei bine?

Se întoarse să îl înfrunte. Stătea cu mâinile sprijinite de o parte şi de cealaltă a cadrului uşii. Ochii îi erau de un cenuşiu furtunos, îngheţat. Cum era posibil ca un bărbat atât de chipeş să aibă un suflet atât de diabolic?

Îndrăzni să negocieze.

— Am să mă căsătoresc cu tine câtă vreme nu mă atingi după aceea.

Selig era suficient de furios pentru a-i răspunde.

— Bucuros voi accepta asta – dar am şi eu o condiţie. Nimeni nu are voie să afle că ai rămas neatinsă – în special fratele tău.

Ea dădu scurt din cap. Nici răutăciosul Loki nu ar fi putut să le găsească un pact mai bun. Însă Selig nu terminase. Erika crezuse cealaltă ameninţare şi i se făcea greaţă de cât de rapid o crezuse. Dar era bine că nu menţionase şi faptul că îi datora recunoştinţă fratelui ei, altfel nu ar fi crezut şi ceea ce se pregătea să adauge.

Veni din nou în faţa ei, strecurându-şi un deget prin inelul de pe cătuşa de la gâtul ei, formând un pumn care îi ridică bărbia.

— Forţele mi-au revenit, fetişcano. Dacă nu vrei să îţi vezi fratele plătind oricum cu viaţa, nu îţi vei plânge soarta în faţa lui când ţi se va permite să îl vezi. Ba chiar îi vei spune cât eşti de fericită că te-ai căsătorit cu mine.

Ea gemu auzind ce lucru imposibil îi cerea.

— Nu mă va crede.

— Atunci trebuie să găseşti o cale de a-l convinge.

— Trebuie să fi fost răpit la naştere dintre fiii lui Loki, spuse ea amar.

Faptul că progeniturile lui Loki erau cu toţii cunoscuţi drept monştri făcea din comentariul ei o insultă gravă. Dar Selig se mulţumi să râdă acum că obţinuse ceea ce dorea de la ea.

Erika îşi spuse că avea să găsească răgaz mai târziu să se gândească la ce ar fi putut să-i spună fratelui ei, dar

în momentul acela Selig o scoase din nou din cameră. Pentru a o duce la altar. Unde să devină mireasa lui, încă legată cu blestematele lui de lanţuri. Spera că avea să poată trece peste întregul episod fără să plângă.

Capitolul 30

Episcopul fu nevoit să mai aştepte o vreme apariţia lor, căci mama lui Selig se ivi în capul scărilor înainte să ajungă ei la palier. Iar după ce îl întrebă pe Selig dacă Erika accepta de bunăvoie sacrificiul – deşi nu folosi exact aceste cuvinte Lady Brenna îşi ieşi din minţi de furie. Episcopului îi luă o clipă să se dumirească de ce.

— Nu tolerez aşa ceva! îi spuse ea fiului ei, deşi lanţurile Erikăi erau obiectul privirii ei atât de otrăvite. Dă-i-le jos! Ce faci mai departe te priveşte, dar ai obţinut consimţământul ei pentru nunta asta. Şi tu ţi-ai dat acordul. Nu va veni în faţa episcopului în lanţuri, cum nu o vei face nici tu.

Selig nu i se împotrivi, deşi nici mult nu îi lipsi, la cât era de iritat. Însă cu o expresie de consternare şi destul de multă ruşine că fusese mustrat atât de tăios, se mulţumi să trântească cheia în mâna mamei lui şi se îndepărtă cu paşi mari pentru a le aştepta jos.

— Mulţumesc, spuse Erika cu glasul pierit.

Brenna îi aruncă o privire iritată înainte de a începe să îi descheie cătuşele.

— Nu-mi mulţumi. Cel mai probabil le vei primi înapoi. Ţi-aş sugera să înveţi repede cum să te descurci cu fiul meu. Te va ajuta la propria ta fericire – şi la a lui.

Erika nu se aştepta să mai cunoască vreodată fericirea, dar se abţinu să o spună.

— Nu sunt tocmai dornică să mă căsătoresc cu el, spuse în schimb.

Brenna oftă.

— Nimeni nu crede că ai fi, copilă. Dar indiferent ce mijloace a folosit pentru a te face să accepţi această nuntă, fii recunoscătoare. S-ar fi ajuns în cele din urmă la vărsare de sânge fără ea.

În clipa aceea Erika nu avea niciun chef să facă pe martira pentru a salva numeroase vieţi. Dacă printre ele nu s-ar fi aflat şi cea a fratelui ei... Nu, uitase de ceea ce ar fi putut să se întâmple în grajd, ceea ce o înspăimântase atât de tare încât prefera acum să devină soţia unui bărbat care o ura.

— Gata, spuse Brenna, ridicându-se după ce îi dădu jos şi ultimele cătuşe. I le întinse pe toate trei Erikăi. Pune-le deoparte până mă duc să îţi aduc o rochie. Fiica mea a sugerat una dintre ale ei, fiindcă eşti mai apropiată de înălţimea ei decât de cea a oricăreia dintre celelalte femei de aici.

Un alt şoc, faptul că Kristen făcuse ceva drăguţ pentru ea, şi care se adăugase atitudinii lui Lady Brenna de a-i lua apărarea împotriva fiului ei în problema lanţurilor. Era din cauza nunţii şi a faptului că, oricât de puţin agreată ar fi fost, urma totuşi să devină în curând membră a familiei lor. Însă nu se aştepta ca bunătatea lor să se prelungească şi dincolo de ziua aceea.

Brenna chiar o lăsă acolo singură, pornind pe coridor spre camera fiicei ei. Iar Erika îşi ţinu lanţurile în pumn. În momentul acela se bucura de mai multă libertate decât cunoscuse vreodată aici, mai multă libertate decât avea probabil să i se mai ofere vreodată. Şi totuşi era înconjurată de ziduri de piatră care o separau de fratele ei. Eliberarea de lanţuri nu însemna că putea fugi de soarta ei. Era la fel de prizonieră a sorţii cum fusese şi cât timp încă le purtase.

Se întoarse în camera lui Selig, făcând paşi mari pentru că putea. Însă nu se duse la cufărul lui pentru a pune lanţurile înăuntru. Se duse direct la fereastră şi le aruncă afară. Şi zâmbi cu adevărat încântată pentru prima dată de când fusese răpită din propria casă.

— Asta îţi va veni de minune, cred.

Erika se întoarse şi o văzu pe Brenna cu o robă cu mâneci lungi drapată peste un braţ, într-o nuanţă de un albastru atât de deschis, încât era aproape la fel ca ochii ei. Iar peste celălalt braţ avea o rochie fără mâneci, albastru-închis, din catifeaua rară preferată de regi. Aceasta era tivită cu un şnur împletit gros, argintiu, care se întindea de-a lungul despicăturilor laterale şi de-a curmezişul corsajului cu decolteu adânc. Brenna îi adusese şi o parură diafană în aceeaşi nuanţă de albastru-deschis, cu o bentiţă de argint bătut cu safire care să i-o fixeze pe cap. Brâul era lat, din brocart de mătase, brodat şi acesta cu şnurul împletit cu argintiu.

— Sunt prea frumoase, şopti Erika recunoscătoare.

— Nu şi pentru ocazia asta. Trebuie să păstrăm aparenţele, în ciuda circumstanţelor. Şi l-am auzit pe regele saxon spunând că te va conduce personal la mirele tău.

De ce nu, dacă oricum el era responsabil pentru această farsă? Însă Erika nu dădu glas acelui gând. Se îmbrăcă rapid, îndemnată de Brenna şi, surprinzător, ajutată de aceasta. Mama lui Selig chiar îi pieptănă părul şi îi aranjă voalul transparent, ciupind-o de obraji pentru a le da puţină culoare.

Erika ar fi vrut să îi mulţumească doamnei din nou şi o făcu într-o manieră ciudată spunând:

— Mi-aş fi dorit să fi crescut un fiu mai puţin răzbunător.

Brenna chiar îi zâmbi.

— Nu am crescut niciun fiu răzbunător. Când îţi vei da seama singură de asta, această bătălie dintre tine şi Selig se va sfârşi.

Erika nu pricepu nimic din cuvintele ei, dar în ziua aceea oricum nu pricepea nimic, şi în special de ce era dispus Selig să o ia de soţie când, în realitate, era probabil ultimul lucru pe care ar fi vrut să îl facă.

Ajunse să fie şi mai recunoscătoare pentru veşmintele fine pe care i le alesese Brenna când observă doamnele de la curte, bogat dichisite, care aveau să fie martore la nuntă.

Iar Selig ar fi pus-o să poarte acele haine urâte şi lălâi de servitoare – şi lanţurile peste ele. Umilinţa ei ar fi fost extremă dacă nu ar fi intervenit mama şi sora lui. Ceea ce, fără îndoială, fusese şi intenţia lui.

Când fu condusă la el, Selig nu păru deranjat să o vadă îmbrăcată astfel. Fu surprins, în mod cert, înainte de a se ascunde în spatele unei expresii indescifrabile.

Selig o aştepta, în toată splendoarea, pe treptele micuţei capele care se afla în curtea interioară. Acolo avea să aibă loc ceremonia, permiţându-le tuturor să audă cuvintele solemne intonate de episcop, care stătea lângă Selig. Iar regele Wessexului fu într-adevăr cel care o escortă.

Alfred fu o surpriză pentru ea, la fel şi singura lui observaţie.

— Eşti invidiată de absolut toate femeile aflate aici de faţă, Lady Erika.

Cuvintele fuseseră rostite în daneză. Erika nu era surprinsă să descopere că îi vorbea limba, la cât de mult contact avusese cu danezii în cea mai mare parte a vieţii lui. Ceea ce o surprinse, însă, era vârsta lui, căci nu părea mai bătrân decât Selig. Şi nici nu purta o ţinută mai fină decât a celorlalţi curteni. La drept vorbind, Erika nici nu ar fi ştiut cine era dacă nu ar fi auzit pe altcineva adresându-i-se pe nume.

Cât despre observaţia lui, orice răspuns i-ar fi dat ea nu ar fi făcut decât să îi ruşineze pe amândoi, căci nu avea o dispoziţie prea îndurătoare în momentul acela. Aşa că nu spuse nimic şi păstră doar pentru ea gândul că bucuroasă ar fi lăsat-o pe oricare dintre femeile de acolo să îi ia locul. Invidie? Ele nu îl cunoşteau pe Selig Haardrad aşa cum îl cunoştea ea. Ele îi cunoşteau doar partea fermecătoare, pe care nu putea nega că o văzuse şi ea, deşi nu se şi bucurase de ea, în timp ce ea cunoştea doar cruzimile de care era capabil.

Iar acest lucru nu avea să se schimbe doar pentru că de acum încolo avea să o numească soţie. Această

titulatură avea pur şi simplu să îi ofere mai multe ocazii de a o face nefericită.

Ceremonia se sfârşi mult prea rapid. La drept vorbind, nu se scursese mai mult de o oră din clipa în care Selig îi spusese că aveau să se căsătorească şi până deveniseră, oficial, soţ şi soţie. Şi nu îşi dădu seama decât după aceea că nu i se lăsase răgaz să reflecteze cu adevărat la ceea ce consimţise să facă. Dacă nu ar fi fost atât de grăbită, poate că ar fi făcut-o.

Dar fapta se săvârşise. Avea un soţ acum. Iar dacă examina acest gând prea atent, probabil avea să izbucnească într-un plâns isteric.

Banchetul care urmă fu tot o farsă din punctul de vedere al Erikăi. Ea nu avea nimic de sărbătorit, şi nici Selig nu avea, şi totuşi îndurară întreaga masă, unul lângă altul, acceptând glumele vesele şi comentariile grosolane care însoţeau de regulă o nuntă.

La drept vorbind toată lumea se simţea bine, mai puţin cuplul de tineri căsătoriţi.

Chiar şi familia lui Selig era bine dispusă, ceea ce Erikăi i se păru ciudat, căci ajunsese să înţeleagă că ţineau toţi la el enorm de mult. Era din cauza atmosferei, probabil, îşi spuse ea, şi a faptului că Selig nu arăta nici pe departe la fel de mohorât ca ea. Oare chiar îşi puteau închipui că el era mulţumit de deznodământul acelei zile şi se bucurau pentru el? În mod evident Selig nu făcea decât să păstreze aparenţele de dragul lor.

Selig mai dădu pe gât o stacană de bere. Renunţase să mai încerce să ţină pasul cu furtuna de emoţii contradictorii din sufletul lui. Şi renunţase să mai încerce să îşi ignore *soţia.*

Erika nu ar fi trebuit să îi stea alături la masă până nu accepta să îl numească stăpân, şi totuşi stătea. Dar avea să îi spună soţ de acum încolo şi nu erau amândouă numele acelaşi lucru, stăpân sau soţ? Ar fi trebuit să fie, dar *ea* nu ar fi gândit niciodată astfel.

Ar fi putut să aibă orice femeie pe care şi-ar fi dorit-o

– pe oricare în afară de aceasta. Şi totuşi pe aceasta o avea. În mod categoric era a lui acum. Doar că nu ştia ce să facă mai departe cu ea, acum că se transformase din sclavă în soţie.

Chiar îşi dăduse consimţământul să nu se atingă niciodată de propria lui soţie? Dar nu îşi dăduse consimţământul să îşi lase deoparte răzbunarea. Aceasta avea să continue. Nu acesta era motivul pentru care se căsătorise cu ea?

Blestematele de emoţii erau complet ilogice în ziua aceea. Erika era superbă şi nefericită, iar lui îi venea greu să îşi ia ochii de la ea. Însă cu cât arăta ea mai deznădăjduită, cu atât se enerva el mai tare. Era ziua nunţii ei. Miresele ar fi trebuit să fie fericite în ziua nunţii. Mireasa lui ar fi trebuit să fie cea mai fericită dintre toate. Nu îngâmfarea îl făcea să gândească astfel, ci experienţa lui cu femeile şi reacţia lor faţă de el. Însă Erika refuza chiar şi să se prefacă fericită, măcar de ochii oaspeţilor lor.

În cele din urmă îi spuse tăios:

— Asta nu e o înmormântare. Dacă te simţi atât de prost, n-ai decât să te întorci în camera mea şi la locul tău.

Erika roşi, chiar dacă nu îl auzise nimeni altcineva spunând acele cuvinte. Şi chiar dacă l-ar fi auzit întâmplător, doar câţiva oameni ştiau că „locul ei” era un colţ pe podea. Ar fi trebuit să fie uşurată să afle că în continuare acolo avea să doarmă. Selig îşi respecta partea de înţelegere. Atunci de ce se simţea jenată – şi nu era sigură cum altcumva?

Era o minciună. Ştia cum altcumva se simţea. Dar pe bunul Odin, cum era posibil să se simtă dezamăgită? Ea fusese cea care insistase să nu o atingă – deşi o făcuse din alte motive decât cele evidente. Pur şi simplu îi era teamă de pasiunea pe care i-o arătase el şi care îi plăcea prea mult.

Probabil vei ajunge să îl iubeşti.

Cuvintele surorii lui nu încetaseră nicio clipă să o bântuie. Şi de acest lucru îi era teamă, căci nu îi dăduse

suficiente motive să îl urască pe deplin. Se străduia, dar umilinţele pe care i le administra erau făcute pe loc şi în scurt timp uitate.

În viaţa lui n-a rănit vreo femeie.

Era adevărată, deci, această afirmaţie a tatălui său? Iar dacă era, ceea ce ameninţase azi Selig să îi facă fusese o minciună. Nu ar fi fost în stare.

Acceptă bucuroasă permisiunea lui de a pleca din sala mare. Avea nevoie să fie departe de prezenţa lui tulburătoare pentru a putea să gândească mai limpede. Faptul că o lăsă să plece neînsoţită fu o revelaţie. Chiar dacă mariajul nu o ajutase la nimic altceva, se pare că măcar îi redase o parte din libertate. Şi scăpase de blestematele de lanţuri…

Blestematele de lanţuri reapăruseră pe patul lui Selig când intră în camera lui, recuperate de cineva care ştia exact cui îi aparţineau – lui – ei. Selig probabil nici măcar nu ştia că îşi permisese acel act de sfidare.

Lanţurile zburară din nou pe fereastră, iar Erika simţi aceeaşi plăcere în a le arunca şi de data aceasta. Bine ar fi fost dacă ar fi putut găsi aceeaşi plăcere şi în a dormi pe podea în noaptea nunţii ei.

Capitolul 31

Ragnar o făcu pe Kristen să aştepte aproape o oră căţărată pe zid înainte de a răspunde solicitării ei de a discuta din nou.

Această lipsă de politeţe era prerogativa unei poziţii superioare, pe care Ragnar credea că încă o ocupa. Singurul motiv pentru care Kristen nu îşi ieşi din fire sau nu plecă pur şi simplu fu plăcerea de care avea să se bucure în momentul în care avea să îi scoată din cap această idee.

Royce se dovedi mai puţin răbdător. Acesta plecă şi se întoarse de trei ori în intervalul de o oră cât aşteptară şi

aproape o târî pe Kristen jos de pe zid a patra oară când se îndepărtă furios, atât era de iritat de fratele Erikăi.

Mama ei nu se obosi să li se alăture pe parapet, având în vedere că nu vorbea daneza. Însă tatăl ei stătu lângă ea şi ar fi putut să vorbească personal cu Ragnar, deşi refuză, ştiind cu câtă nerăbdare aştepta Kristen momentul de data aceasta.

Iar Selig, nătângul, era fără îndoială încă în pat, după ce cu o seară în urmă băuse până căzuse sub masă. Ar fi fost un miracol să fi putut consuma căsătoria după ce Royce şi Ivarr îl căraseră până la pat. Dar Ragnar nu avea să afle acest lucru. Pe când termina Kristen cu el, avea să fie convins că sora lui devenise cu adevărat mireasă şi trecuse prin patul lui Selig, astfel că nu ar mai fi avut la îndemână nicio soluţie pentru a anula căsătoria. Asta, desigur, dacă se obosea să îşi facă apariţia.

Mai întâi veni Turgeis, singur, pentru a-i spune că, dacă nu avea nimic nou de adăugat la ceea ce se discutase cu o seară în urmă, Ragnar nu intenţiona să îşi mai piardă vremea vorbind din nou cu ea. Păru jenat să transmită acel mesaj. Dar Kristen nu trădă nimic din furia pe care ar fi trebuit să i-o arate. Deşi o simţea puternic, nu şi-o trădă.

În schimb îi răspunse cu aceeaşi monedă, spunând:

— Singurul care s-ar putea să aibă ceva de repetat este stăpânul tău, lordul Ragnar. Singurul lucru pe care am eu să îl discut este sora lui – şi noua ei situaţie.

Mai adăugă şi că era dispusă să aştepte doar alte cinci minute şi nicio clipă în plus, iar dacă Ragnar nu se prezenta până atunci, atunci *el* avea să fie nevoit să aştepte o altă zi pentru a afla ce se petrecuse cu Erika de ultima dată când vorbiseră.

Lui Kristen i se făcu milă de calul lui Turgeis, nevoit să îndure o asemenea greutate la o asemenea viteză. Însă acesta se întoarse în tabără galopând nebuneşte, iar Ragnar se întoarse cu el în mai puţin de cinci minute.

— Înţeleg acum de ce îl numeşti gigant pe Turgeis Trei Metri, dar ar fi trebuit să-ţi fie milă de el, spuse Garrick

de lângă ea. Nu a făcut decât să repete ceea ce i s-a poruncit să spună.

— Şi?

— Şi e un bărbat măcinat de teamă pentru domniţa lui şi care nu are deloc control asupra a ceea ce se întâmplă aici.

— L-am văzut pe Turgeis frângându-i gâtul unui bărbat cu o uşoară răsucire a mâinilor, replică Kristen. Nu ştiu de ce, asta nu îmi inspiră milă.

Garrick rânji auzindu-i tonul amuzat.

— Şi totuşi nu el e cel pe care eşti nervoasă.

— E drept. Oftă. Presupun că aş putea să-mi cer scuze de la el după. Adică dacă voi mai îndrăzni vreodată să mă apropii de el. Am încercat o dată şi nu mi-ar plăcea să repet experienţa. Chiar şi aici pe parapet, văzându-l pe el jos, la sol, mi se pare destul de aproape…

Nu îşi termină fraza, căci sosise Ragnar. Acesta nu se mai apropie la fel de mult de data aceasta, astfel că aveau să fie nevoiţi amândoi să strige. Iar el nu părea câtuşi de puţin tulburat de mesajul pe care i-l transmisese Kristen prin Turgeis. Dimpotrivă, arăta încrezător şi arogat, convins că se afla în avantaj.

— Ce ai de spus, Lady Kristen? îi strigă Ragnar. Şi spune-o repede!

Ea într-adevăr spuse ceva, câteva blesteme bine alese pe care Ragnar n-ar fi vrut să le audă. Tatăl ei îi atrase atenţia asupra a ceea ce era deja evident.

— Şopteşti.

— Ştiu.

Ragnar nu putea să audă nimic din toate acestea de la distanţa pe care şi-o alesese.

— Vorbeşte mai tare, doamnă!

Ea îşi puse mâinile căuş la gură ca pentru a striga, apoi şopti din nou – pentru urechile tatălui ei.

— Dacă el îşi închipuie că am să-mi forţez vocea doar pentru că el poate vorbi mai tare şi nu îl deranjează să ridice tonul, va constata că se înşală.

Garrick fu nevoit să îşi pună şi el mâna peste gură pentru a-şi ascunde chicotele. La picioarele lor, Ragnar stătea cu o mână la ureche, dar tot nu reuşea să audă ce spunea Kristen. Încercă încă de două ori să continue discuţiile, dar deşi îi vedea buzele mişcându-se la urechile lui nu ajungea niciun sunet.

Pierzându-şi în cele din urmă răbdarea, dădu pinteni calului de luptă şi veni în faţă, până sub zid, pentru a întreba:

— *Acum* mă auzi, Lady Kristen?

Ea se aplecă uşor în faţă peste zid, pentru a se asigura că Ragnar îi vedea zâmbetul.

— Cu siguranţă, lord Ragnar. Şi a fost frumos din partea ta să vii. În fond, circumstanţele s-au schimbat într-o oarecare măsură de când am vorbit ultima dată.

— M-am gândit eu că s-ar putea să se schimbe. Aroganţa lui o irită. Sora mea e pregătită de plecare?

Zâmbetul lui Kristen rămase neschimbat.

— Nu, dar acum poţi să vii tu înăuntru în deplină siguranţă şi o să fii bine primit.

— Şi de ce ar fi oferta mai tentantă acum decât ultima dată când am refuzat-o?

— Pentru că acum suntem rude – prin căsătorie.

Lui Ragnar îi luă două secunde bune să priceapă la ce se referea şi să explodeze.

— Ce aţi făcut? Dacă aţi căsătorit-o cu forţa cu el…

— Chiar dimpotrivă, interveni ea, păstrându-şi tonul agreabil. Mie Erika mi s-a părut cât se poate de dornică. Dar nu e nevoie să mă crezi pe cuvânt. Poţi să o întrebi personal.

— Unde e?

— Probabil încă în pat. Ragnar roşi violent la aceste cuvinte. Kristen îi puse sare pe rană. Am uitat să îţi spun ieri că sora ta şi fratele meu s-au îndrăgostit unul de celălalt?

— Mi-ai pomenit doar de răzbunarea lui.

— Şi nu eşti de acord că a fost o răzbunare excelentă,

să o facă să se îndrăgostească de el? Din păcate a căzut în propria lui capcană.

— Minţi!

— De fapt chiar ieri s-a întâmplat, cu puţin înainte de sosirea ta, ca propria mea mamă să îi surprindă – ei bine, să spunem că niciunul dintre ei nu ţipa după ajutor.

— Niciunul? Vrei să cred că fratele tău ar avea ceva împotrivă să…!

Nu reuşi să îşi ducă la bun sfârşit exclamaţia. Era în momentul acela atât de exasperat de o furie neputincioasă, încât îi venea să îşi smulgă tot părul din cap şi să o stranguleze pe Lady Kristen.

— Poţi discuta cu sora ta ce şi cum, lord Ragnar. Asta însă nu va schimba faptul că acum face parte din familia mea, e propria mea cumnată. A făcut nunta seara trecută, cu mult fast şi solemnitate. Banchetul s-a întins până târziu în noapte. Nu cumva s-a auzit până la voi?

El o fixă cu o privire atât de mânioasă, ca şi cum ar fi vrut să o taie în bucăţele.

— Erika nu s-ar căsători fără permisiunea mea, scrâşni el.

— Nu a avut nevoie de permisiunea ta câtă vreme a avut-o pe cea a unui rege – ba chiar acesta a rugat-o insistent.

Chipul lui Ragnar se coloră succesiv în mai multe nuanţe de roşu; apoi, cât se poate de brusc, toată culoarea i se scurse de pe chip când înţelese implicaţiile ultimei ei afirmaţii.

— Regele saxon se află între zidurile voastre şi nu mi-ai zis nimic?

Kristen se mulţumi să ridice din umeri.

— Prezenţa lui aici nu avea nicio legătură cu problema noastră.

Nu avea nicio legătură? Îl încolţise într-un asediu pe regele Wessexului. Dacă vestea ajungea la urechile lui Guthrum, Ragnar avea să îi cunoască mânia, iar vinovată era vulpoaica şireată din faţa lui.

Kristen interpretă corect expresia de pe chipul lui şi adăugă:

— Alfred avea de gând să părăsească Wyndhurst astăzi. Cum cei doi regi ai noştri sunt în prezent în relaţii foarte bune, voi presupune că şi tu vei dori să eviţi să îl implici şi mai tare în povestea asta şi îl vei lăsa să plece liniştit.

— Cu siguranţă, se grăbi Ragnar să spună, vizibil uşurat. Poate pleca oricând.

— Poate vei dori să îl asiguri personal de acest lucru când vei pofti înăuntru. Şi presupun că trebuie să repet că acum o poţi face fără teamă, dată fiind noua noastră relaţie. Însă dacă eşti în continuare neîncrezător, fratele meu mai mic, Thorall, s-a oferit să meargă să aştepte în tabăra ta cât te afli aici să îţi vizitezi sora. M-aş fi oferit chiar eu să-ţi fiu ostatică, dar soţul meu e un bărbat gelos. Nu mi-ar da voie să merg printre atâţia vikingi. Deci ce spui, Ragnar Haraldsson?

— Deschide-ţi porţile, doamnă!

Capitolul 32

— Spune-mi cum te-a forţat.

Acestea fură primele cuvinte ale lui Ragnar pentru Erika după ce aproape o lăsă fără suflare în îmbrăţişarea strânsă în care se prinseră reciproc. Ale ei fuseseră:

— Cred că de data asta nu ar fi trebuit să mă laşi singură acasă.

Pe de altă parte, în momentul acela fusese atât de aproape de a izbucni în lacrimi încât căutase să spună ceva care ar fi putut să-l facă să râdă. Nu îi ieşise.

Li se oferise intimitate în micuţa capelă. Erika i se alăturase acolo de îndată ce fusese informată de prezenţa lui. Dar nu apucase să se gândească la ceea ce avea să îi spună. Fusese în schimb atât de cufundată în gânduri

despre soţul ei încât chiar uitase că era posibil să ajungă să discute cu Ragnar în ziua aceea.

Lacrimile îi rămăseseră aproape de suprafaţă şi cel mai probabil tot acolo aveau să rămână, căci era atât de fericită să îl vadă pe Ragnar. Începuse să creadă că nu avea să îl mai vadă vreodată. Dar în acelaşi timp era încercată şi de confuzie şi nici măcar nu putea să discute cu el despre aceasta. Şi mai era şi îngrijorarea lui, atât de evidentă, şi conştiinţa faptului că trebuia să îl mintă. Nu mai fusese niciodată nevoită să îl mintă.

Îl conduse la una dintre strane pentru a-l aşeza lângă ea şi îi luă mâinile într-ale ei înainte de a-i spune cu toată convingerea pe care reuşi să o mimeze:

— Nu am fost forţată.

— Erika…

— Nu, ascultă-mă! M-am gândit la multe lucruri, inclusiv la faptul că îţi doreai o alianţă puternică pentru mine, iar aceasta exact asta e. Cumnatul lui e un lord războinic din părţile astea şi prieten cu regele saxon. Tatăl lui e un bogat prinţ negustor. Unchiul lui e un nobil influent în Norvegia, şi el însuşi e stăpân peste o armată numeroasă, fiecare dintre oamenii lui fiind războinici vikingi. Ca partener de alianţă, frăţioare, nu ai fi putut spera la nimic mai bun.

— Dar nu te-aş fi sacrificat pentru asta.

— Ştiu şi nu simt că m-am sacrificat. Ragnar, dacă nu aş fi vrut să mă căsătoresc cu el, aş fi refuzat.

Pe buna Freya, de ce păreau atât de verosimile cuvintele ei? Şi de ce Ragnar nu se mulţumi să o creadă pur şi simplu, în loc să pară atât de bănuitor? Află motivul.

— Turgeis mi-a spus tot ce s-a întâmplat. Bărbatul ăsta te-a răpit pentru a-ţi face rău.

— Dar nu a făcut-o niciodată, iar eu… îşi plecă fruntea, sperând că el avea să creadă că era doar ruşinată să o recunoască. Eu am ajuns să ţin la el.

— De ce?

Întrebarea atât de directă o luă prin surprindere.

Aproape izbucni în râs. Rânji. O femeie nu i-ar fi pus niciodată întrebarea aceea.

Îi răspunse întrebându-l:

— Tu nu l-ai cunoscut?

— Să îl cunosc? mârâi Ragnar. I-am salvat viaţa nenorocită în ultimul război.

Expresia ei îi arătă că nu-i venea să creadă şi pe bună dreptate.

— Cum e posibil aşa ceva? A luptat alături de danezi?

— A fost în tabăra saxonilor, spuse Ragnar dezgustat. Purta coif, iar de pe buze i se rostogoleau cuvinte în daneză. Am presupus greşit. Chiar şi când i-am văzut părul negru după ce îl târâsem de pe câmpul de luptă şi îi bandajasem rănile, tot danez l-am crezut. Iar el m-a lăsat s-o cred. Nu am aflat că nu e aşa decât ieri, când l-am revăzut.

Ieri. Selig ştiuse cu o zi în urmă că fratele ei era cel căruia îi datora viaţa şi totuşi îl ameninţase? Fusese şi aceea o ameninţare goală?

Îi stătea pe limbă să îi spună acest lucru, dar îi trecu prin minte că poate ceea ce fusese doar o ameninţare goală cu o zi în urmă nu mai era la fel şi acum. În fond, exista o diferenţă foarte mare între a renunţa la o prizonieră şi a renunţa la o soţie. Dacă fratele ei insista să se lupte cu el şi dacă ar fi ştiut adevărul, Selig l-ar fi înfruntat. Şi detesta să recunoască, dar Ragnar, chiar şi la cei un metru optzeci ai lui, era un bărbat mult mai mic. O confruntare între Ragnar şi Selig ar fi fost ca o confruntare între Selig şi Turgeis. Deznodământele erau aproape garantate. În continuare trebuia să mintă.

Ragnar îi ridică bărbia în palmă pentru a-i atrage din nou atenţia asupra lui.

— Ce legătură există între faptul că l-am cunoscut deja şi constatarea că ai ajuns să ţii la el, Erika?

— Trebuie să recunoşti că e un bărbat foarte arătos. Îmi vine greu să-mi iau ochii de la el când e prin preajmă. Ceea ce era perfect adevărat şi fu probabil motivul pentru

care obrajii ei se colorară într-un roşu scânteietor când adăugă: Atracţia pe care o exercită asupra mea e foarte puternică.

Din păcate şi acest lucru era adevărat.

— Vrei să spui că te-ai căsătorit cu el pentru cât e de chipeş?

Erika detesta să se bage singură în grupul femeilor superficiale pe care nu le interesa decât frumuseţea, dar poate că Ragnar ar fi acceptat mai uşor această explicaţie pentru o „afecţiune” atât de bruscă. Aşa că se mulţumi să insiste pur şi simplu asupra acestui argument, pentru a putea să fie sinceră în această privinţă.

— Frumuseţea lui a fost punctul din care a pornit atracţia, pe care am simţit-o încă de prima dată când l-am văzut la Gronwood. Şi din acest motiv am fost atât de zdruncinată, încât mi-am ieşit din fire şi am poruncit să fie biciuit. Nu-ţi poţi imagina cât de tare am ajuns apoi să regret acest lucru. Ceea ce era cu atât mai adevărat. Acum, tu ţi-ai găsit o soţie?

Ragnar se încruntă când ea încercă să schimbe subiectul şi, fluturând din mână, abătu discuţia:

— Nu mă pot gândi la asta acum.

— Dar eu trebuie să mă gândesc la altceva decât la asta. Ţi-ai găsit?

El se năpusti imediat asupra ei.

— Deci eşti mâhnită?

— Mă mâhneşte mâhnirea ta, insistă ea, şi brusc cuvintele i se revărsară de pe buze fără dificultate. Ştiu că nu ai venit până aici aşteptându-te să mă găseşti căsătorită, şi încă de bunăvoie, dar Ragnar, pur şi simplu nu m-am putut abţine să nu mă îndrăgostesc de bărbatul ăsta. Am încercat să mă opun. Selig a încercat şi el. Îşi dorea atât de mult să mă urască. Iar asta m-a făcut să îl privesc cu duioşie, faptul că încerca atât de îndârjit, dar nu reuşea, îşi dorea să se răzbune, da. Acesta e motivul pentru care am fost răpită. Dar a descoperit că nu e capabil să îşi îndeplinească răzbunarea asupra unei femei. Îţi poţi

imagina cât de frustrant a fost pentru el să sfârşească prin a se îndrăgosti de mine?

Pentru o clipă Ragnar îşi imagină şi îi veni să izbucnească în râs. Odată cu râsul veni şi uşurarea, acum că spusese ceva ce părea rezonabil – şi părea destul de tipic pentru ea.

Chiar şi aşa, simţi nevoia să o întreb:

— Eşti sigură că nu remuşcările te motivează?

Erika încetase să mai simtă remuşcări din ziua în care Selig o legase cu nenorocitele de lanţuri, dar nu putea să-i spună fratelui ei acest lucru. Ceea ce încă regreta era faptul că îi dăduse lui Selig un motiv să o dispreţuiască, căci se părea că nu avea să fie iertată niciodată.

Aşa că minţi din nou.

— Am fost iertată, deci nu mai există remuşcări care să mă tulbure.

Ochii lui îi scrutară intens chipul preţ de o clipă prelungă, apoi oftă.

— Chiar îmi ceri să te las aici cu el?

Acesta fu răspunsul pe care îi veni cel mai greu să îl rostească, îşi dorea atât de tare să se întoarcă acasă. Îşi dorea ca viaţa ei să revină la normal. Era sătulă de furie şi de confuzie, şi de a se simţi atrasă de un bărbat pe care nu îndrăznea să îl iubească.

— Da, spuse ea, şi îşi jură în sinea ei că avea să fie ultima minciună pe care i-o mai spunea vreodată.

Capitolul 33

Selig se trezi la cel de-al treilea zgâlţâit. Şi imediat ridică mâinile la tâmple.

— Pe colţii lui Thor, iar m-a izbit cineva în cap? gemu el.

— De data asta singurul vinovat eşti tu – şi berea mea excelentă.

— Tu eşti acolo, Kris?

— Ce-ar fi să deschizi ochii şi să vezi singur? îl întrebă ea.

— Aş prefera să nu. Simt prea multă lumină chiar şi cu ei închişi.

Kristen clătină din cap spre el. Şi îi spuse pe un ton puternic amuzat:

— Deci la asta te-a împins căsătoria?

El gemu din nou.

— Cum am putut să uit?

Deschise ochii acum, foarte puţin, însă nu doar pentru a-şi privi sora. Capul lui se întoarse direct spre colţul în care se afla de obicei Erika. Faptul că era gol nu îi stârni – încă – spaima.

— Ea unde e?

— Discută cu fratele ei în capelă.

El făcu ochii mari şi o privi acuzator pe Kristen.

— Şi nu m-a trezit nimeni?

Dădu să se ridice în capul oaselor, dar ceva îl trase în jos. Lanţurile Erikăi, înfăşurate în jurul gâtului lui. Nu-şi amintea decât vag că unul dintre servitori îi spusese că le găsise în curte. Selig şi le atârnase în jurul gâtului din lipsa unui alt loc în care să le pună, nefiind dispus la momentul acela să se apropie de camera lui.

— Nu te-a trezit nimeni fiindcă nu a fost nevoie de tine, îi explică Kristen. Dacă e să îl convingă pe fratele ei că nu eşti ticălosul mizerabil care a ţinut-o legată în lanţuri aproape lipită de el, nu poate s-o facă în prezenţa ta, cu tine atât de aproape încât să o intimidezi.

Selig ignoră partea cu lanţurile, mulţumindu-se să bombăne:

— Eu nu o intimidez.

— Fratele ei nu aşa ar vedea lucrurile.

Selig aruncă deoparte lanţurile şi încercă din nou să se ridice în capul oaselor. Nu se putea mişca atât de rapid cum ar fi vrut, nu când durerea provocată de excesul din seara precedentă era aproape la fel de chinuitoare ca în

acea primă dimineaţă când se trezise după lovitura la cap. Însă ceea ce simţea nu putea fi descris decât ca panică.

— Ai pus cel puţin o iscoadă să asculte ce îi spune? vru el să ştie.

Kristen ridică brusc din sprâncene.

— Când doar tu, eu şi tata putem vorbi limba lor? Poate că *pe tine* nu te-ar deranja să-i ceri tatălui nostru să facă pe iscoada pentru tine, dar eu nu aş fi atât de îndrăzneaţă.

— Ar fi trebuit să te ocupi personal de asta.

— Eu? exclamă ea. Eu mi-am făcut treaba, stârnindu-i individului o furie reală şi intensă care ar trebui să-l facă să îi placă de tine prin contrast.

El îi aruncă o privire mânioasă. Kristen nu mai avea mult până să râdă de el. Şi singurul efort pe care îl făcu pentru a-l ajuta fu să meargă să îi aducă pieptenele. Nu avea de gând să încerce nici măcar să îşi schimbe hainele în care adormise.

Când tocmai era pe punctul de a ieşi pe uşă, ea îndrăzni să îl întrebe:

— Încă o mai urăşti?

El se opri o clipă pentru a-i arunca o privire peste umăr.

— De ce mă întrebi asta din nou?

Kristen ridică din umeri.

— Pentru că te-ai căsătorit cu ea. Asta înseamnă să mergi cam prea departe cu răzbunarea, după părerea mea.

— Nu te băga în asta, Kris!

Ea plescăi.

— Bucuroasă, imediat ce mă descotorosesc de un neghiob arogant din casa mea.

Selig se crispă.

— Nu sunt arogant.

— Mă refeream la fratele ei, nătângule, nu la al meu.

Selig îi găsi încă singuri în capelă, aşezaţi unul lângă celălalt, vorbind prea încet ca el să-i poată auzi, chiar dacă trase cu urechea o vreme sperând să prindă ceva. Braţul lui

Ragnar era petrecut pe după umărul ei. Capul Erikăi se sprijinea de al lui. Era vorba de fratele ei. Şi totuşi Selig simţi impulsul să îi desprindă braţul de pe ea.

— Sper că v-aţi bucurat de reîntâlnire?

Erika se întoarse când îi auzi vocea. Ragnar se ridică brusc în picioare. Expresia lui nu trăda nimic, astfel că Selig nu putea şti ce i se spusese. Expresia ei era neliniştită, ceea ce ar fi putut însemna orice, inclusiv că încă se temea pentru fratele ei.

Selig trecuse pe la fierar cât să îşi ia în primire sabia cea nouă. Iar acum o purta la brâu, deşi fără armură, căci încă era îmbrăcat în hainele în care făcuse nunta. Erika era şi ea încă în hainele ei fine. Cum nu ţinea minte cum ajunsese în pat noaptea trecută, nu ţinea minte nici să fi observat dacă Erika se aflase în camera lui în momentul acela, cu atât mai puţin dacă se dezbrăcase de haine sau dormise în ele la fel cum făcuse el.

Ragnar, desigur, intrase în Wyndhurst înarmat până în dinţi, deşi stânga fu mâna pe care o sprijini relaxat pe mânerul sabiei când se apropie de Selig, indicând că nu intenţiona să o folosească. O circumstanţă care ar fi putut să se schimbe în orice clipă.

Ragnar se opri la jumătate de metru de el. Pe neaşteptate, îl surprinse pe Selig trăgându-i un pumn. Erika sări în picioare, strigând:

— Nu…

Dar se opri când văzu că Selig aproape nu se clintise în urma loviturii. De fapt, doar faţa i se întorsese într-o parte, iar pe chip i se citea un amuzament subtil când îşi îndreptă din nou privirea asupra lui Ragnar.

Spre cinstea lui Ragnar, acesta se arătă mai degrabă iritat decât speriat că efectul pumnului fusese atât de neînsemnat.

Erika, însă, fu absolut înnebunită, căci era sigură că nu avea niciun fel de putere asupra soţului ei şi astfel nu ar fi avut nicio şansă să îl convingă să nu răspundă cu aceeaşi monedă. Dar nu apucă să încerce.

— Asta a fost pentru grijile pe care le-am îndurat din cauza ta, îi spuse Ragnar lui Selig pe un ton sec.

— Ah, replică Selig, ca şi cum ar fi fost perfect logic. Îşi duse degetele la obraz înainte de a adăuga: înseamnă că nu doreşti să te lupţi cu mine?

— Nu în momentul de faţă, deşi îmi rezerv dreptul de a mă răzgândi pe viitor.

— Desigur.

Zâmbetul lui Selig îl aduse pe Ragnar din nou în pragul mâniei.

— Să-ţi fie clar, Haardrad! Nu cred prea mult din povestea Erikăi, însă este dorinţa ei sinceră să rămână cu tine. Nu îmi place, dar îi voi îndeplini dorinţa. Însă am să-l las pe omul ei Turgeis cu ea. Dacă îşi va veni vreodată în fire şi va dori să se întoarcă acasă, el o va aduce, şi Odin să te aibă în pază dacă vei încerca să îl împiedici.

Cuvintele lui făcură să se risipească amuzamentul lui Selig, înlocuindu-l cu un sentiment cât se poate de nefamiliar – posesivitate.

— *Asta* e casa ei acum. Nu va dori să plece din Wessex.

Fu rândul lui Ragnar să zâmbească şi nu foarte plăcut.

— Nici de lângă tine? Şi pufni în râs. E îndrăgostită de chipul tău, omule, dar e nevoie de mai mult de atât pentru a întreţine iubirea – dacă există aşa ceva. Adu-o la Gronwood peste şase luni şi vom vedea dacă ceea ce simte pentru tine are şanse să dureze în timp. Dacă da, cu mare plăcere te voi numi frate.

Selig nu avea de gând să-şi facă griji pentru ceea ce ar fi putut sau nu să se întâmple peste şase luni. Ragnar era pe punctul de a ceda, avea să plece de acolo fără sora lui. Selig reuşise să salveze situaţia fără a-l ucide pe individ, sau mai degrabă Erika reuşise. Ar fi dat orice să afle exact ce îi spusese fratelui ei, în afară de faptul că îl găsea chipeş. Şi chiar aşa era? Nu ar fi trebuit să fie atât de încântat să audă acest lucru, dar era.

Ragnar se întoarse şi văzu că Erika venise până în

spatele lui. O îmbrăţişă acum, iar Selig simţi din nou impulsul ridicol de a-i despărţi cu forţa.

Pe un ton de mâhnire profundă, Erika îşi întrebă fratele:

— Nu ai să pleci încă, aşa-i?

— Nu, Rika, o asigură el. Dar trebuie să îmi informez oamenii despre ceea ce s-a petrecut. Nu vom pleca până mâine, aşa că mă voi întoarce să stau până atunci cu tine.

Promisiunea lui o făcu să se simtă suficient de uşurată cât să reuşească chiar să zâmbească.

— Iar tu trebuie să-mi dai detalii despre frumoasa moştenitoare care a refuzat căsătoria cu tine.

— Ea a refuzat, dar tatăl ei nu. Însă acum stau pe gânduri în privinţa ofertei. Thurston are nevoie de o mamă care să îi acorde toată grija pe care i-ai acordat-o tu. Dar vom vorbi despre asta mai târziu.

O asigurase deja că Thurston era bine, iar braţul i se vindeca rapid. Menţionase şi că tâlhăriile care făcuseră prăpăd la Gronwood încetaseră brusc odată cu moartea lui Wulnoth. Se pare că Turgeis îl scăpase de bătaia de cap de a-l mai spânzura pe individ, iar Erika nu fu foarte surprinsă să afle că Wulnoth fusese răspunzător de hoţii. Aşa se explica de ce un bărbat atât de dornic să găsească victime nu identificase un făptaş pentru această fărădelege.

Ragnar se întoarse să plece şi îl surprinse pe Selig holbându-se la Erika ca fermecat de zâmbetul ei – care dispăru în clipa în care îl observă privind-o. Ragnar se încruntă şi îi spuse lui Selig la plecare:

— Eu şi Erika avem acelaşi tată cu încă o duzină de alţi fraţi, dar ea e singura dintre ei născută din aceeaşi mamă ca mine. În afară de fiul meu, ea e singura familie pe care o recunosc şi mi-e foarte dragă. Te-ai căsătorit cu ea fără consimţământul meu. Dacă o răneşti, am să-ţi iau înapoi viaţa pe care am salvat-o.

Selig nu îi răspunse nimic. Nu îi plăceau ultimatumurile la fel cum nu îi plăceau nici ameninţările subtile. Ameninţărilor făţişe le răspundea de regulă imediat

şi cu aceeaşi monedă. Dar pentru fratele ei trebuia să facă o excepţie. Şi-ar fi dorit să nu înţeleagă atât de bine sentimentele celuilalt bărbat, dar le înţelegea.

Dădu scurt din cap, iar Ragnar plecă. Se scurse o clipă până când Selig îşi îndreptă din nou privirile spre Erika. Nu îi plăcu expresia circumspectă din ochii ei.

Apoi îl izbi adevărul, însoţit de o doză considerabilă de uluire şi uşurare.

— Chiar l-ai minţit?

Prudenţa dispăru brusc, fiind înlocuită de ceva ce aducea a iritare.

— Te îndoiai că o voi face? Am avut o înţelegere. Tu ţi-ai respectat partea, aşa că nu puteam să fac nici eu altfel.

Când Erika pomeni de „înţelegere”, Selig simţi şi el o oarecare iritare. Dar înainte să apuce să reacţioneze, mai apăru cineva lângă ei.

Erika îl văzu primul şi se lumină la faţă de încântare.

— Turgeis! Ragnar nu a menţionat că eşti…

Îşi termină fraza cu un icnet când Turgeis se întinse după Selig pentru a-l întoarce spre el. Pumnul lui Ragnar nu îl clintise pe Selig. Pumnul lui Turgeis îl trânti pe spate, făcându-l să-şi piardă cunoştinţa.

— Nu! ţipă Erika, şi se aruncă în genunchi lângă Selig. Nu poţi să îl răneşti, Turgeis!

El îi răspunse cu un mârâit.

— De ce nu pot?

— A suferit destul din cauza noastră.

— Şi tu n-ai suferit din cauza lui?

— Absolut deloc.

El o ridică în picioare.

— Nu mă minţi şi pe mine aşa cum l-ai minţit pe fratele tău.

Ea roşi.

— În privinţa asta nu te mint. Sincer, Turgeis. Singurul lucru pe care mi l-a făcut a fost să încerce să mă umilească şi m-a ameninţat cu lucruri care nu s-au mai transformat în

realitate.

— E în continuare hotărât să se răzbune.

— Poate, recunoscu ea. Dar nu poţi să intervii. E soţul meu.

— De soţi te poţi descotorosi.

— Nici măcar să nu te gândeşti la asta!

Selig gemu în clipa aceea. Erika se aplecă din nou asupra lui. Dură o clipă până când privirea lui se aţinti asupra ei.

— Cred că îl cunoşti pe prietenul meu Turgeis, spuse ea ezitant.

Selig îşi mută privirea dincolo de ea, asupra gigantului care stătea în picioare în spatele ei.

— Şi tu m-ai lovit tot pentru grijile prin care te-am făcut să treci, sau noi n-am terminat încă?

— Stăpâna mea spune că am terminat – deocamdată.

Selig coborî din nou privirea spre Erika.

— A fost înţelept din partea ta să-i ceri să înceteze. Familia mea nu ar reacţiona prea bine dacă aş ieşi de aici stâlcit în bătaie, şi nici eu.

Erika rânji şi aruncă o privire peste umăr.

— Vezi, Turgeis? Sunt doar ameninţări.

Atât Turgeis, cât şi Selig se mulţumiră să mormăie ceva drept răspuns.

Capitolul 34

Ragnar ceru să vadă casa lui Selig şi fu dus acolo în după-amiaza aceea, după plecarea regelui. Erika fu chinuită teribil de emoţii cât lipsiră, căci nu fusese invitată să îi însoţească şi plecaseră înainte ca ea să-şi ia inima în dinţi şi să se invite singură. Şi se duseseră singuri, ceea ce intensifica şi mai mult neliniştea ei.

Rămase în sala mare, din moment ce nu îi spusese nimeni că nu avea voie. Dar singurii care i se adresară cât

de puţin fură părinţii lui Selig, iar ei nu îi spuseră decât câteva cuvinte. Restul persoanelor din încăpere nu îi adresară nimic altceva în afară de priviri ostile. Îndrăznise să se mărite cu Selig al lor. Nu aveau să o ierte pentru acest lucru.

În momentul acela îi păsa prea puţin. Nu se putea gândi decât la fratele ei şi la soţul ei ucigându-se reciproc, fără a fi nimeni prin preajmă să încerce să îi împiedice.

Ar fi putut să se întâmple orice, dar, uimitor, nu se întâmplă nimic. Ragnar şi Selig se întoarseră înainte de lăsarea întunericului, ambii fără răni, iar Ragnar în mod cert mai bine dispus decât atunci când plecase.

Nu avu decât cuvinte de laudă în privinţa casei lui Selig – din punctul de vedere al unui bărbat.

— Are câteva sclave foarte *ascultătoare,* de care poate că o soţie ar vrea să se descotorosească, dar în afară de asta cred că o să-ţi meargă bine acolo.

Accentul pe care îl puse pe cuvântul acela îi spuse că Ragnar, cel puţin, fusese „ascultat”, ceea ce ar fi explicat starea lui de spirit relaxată. Fratele ei era întotdeauna neobişnuit de calm după o tăvăleală. Căută aceleaşi semne şi la soţul ei, dar acesta nu era cu nimic diferit faţă de cum fusese când îl văzuse mai devreme, în mijlocul unei mulţimi de oameni, având mereu la îndemână un zâmbet pentru toate femeile şi pregătit în orice clipă să râdă, chiar şi de el însuşi.

Nu că ar fi deranjat-o dacă s-ar fi servit din vreuna dintre acele femei ascultătoare. Putea şi avea să facă orice îi poftea inima, aşa cum făceau toţi bărbaţii, iar ea nu avea voie să spună nimic, nu doar din cauza relaţiei lor neobişnuite, ci şi fiindcă soţiile rareori interveneau asupra faptelor soţilor lor. O soţie se putea considera norocoasă dacă nu ajungea să doarmă sub acelaşi acoperiş cu una sau mai multe dintre ibovnicele soţului ei.

Erika nu avea de gând să încalce tradiţia şi să se plângă dacă se dovedea că nu se număra printre norocoase. Ar fi trebuit să îi pese ca să facă aşa ceva, să îşi

iubească sincer soţul şi să se aştepte la mai mult din partea lui. Niciunul dintre aceste lucruri nu era probabil să se întâmple.

În timp ce dispoziţia fratelui ei se îmbunătăţise, devenind agreabilă, cea a Erikăi se înrăutăţise până în punctul în care aproape clocotea de furie. De vină era ziua aceea şi minciunile pe care le rostise, chiar şi îngrijorarea prin care trecuse. Cu siguranţă nu ar fi putut da vina pe posibila infidelitate a lui Selig.

— E amuzant şi are un simţ al umorului foarte dezvoltat, Rika, îi spuse Ragnar înainte de a se aşeza la masă. Pe de altă parte, sunt convins că ai descoperit şi singură asta.

În mod cert nu o descoperise şi cel mai probabil nici nu avea să o facă. Selig? Amuzant? Cam la fel de amuzant ca un lup cu spume la gură.

Turgeis se dusese să îşi petreacă după-amiaza în tabăra lui Ragnar, însă se întoarse la masa de seară. Aşa cum obişnuia, se aşeză lângă servitori la o altă masă. Locurile din jurul lui rămaseră goale, bărbaţii casei temându-se să se apropie de el. Chiar şi servitorii erau extrem de temători când îl serveau. Se produseră două accidente din cauza degetelor tremurătoare.

Observând acest lucru, Erika îl adăugă pe lista mărunţişurilor ce o enervau. Prietenul ei nu le dăduse acestor saxoni niciun motiv să se teamă de el, dar ei îl vedeau cât era de mare şi nu îi interesa să ştie nimic altceva. Nu ajută, desigur, nici faptul că îndreptă o mulţime de priviri mânioase spre Selig, iar privirile mânioase ale lui Turgeis arătau cu adevărat înspăimântătoare. Pe Selig nu păreau să îl deranjeze, însă, deci nu ar fi trebuit să deranjeze pe nimeni altcineva.

Însă îi aminti Erikăi de o concluzie la care ajunsese în trecut şi care îi stârnise îngrijorarea. Turgeis era un om singur. Locuitorii din Gronwood ajunseseră să îl accepte, ceea ce însemna că îl ignorau. Nimeni nu încercase să îi devină prieten.

Erika era, la drept vorbind, singura lui prietenă, ceea ce era cu adevărat trist. Încercase mai demult să repare situaţia. Îi dăduse lui Turgeis un paj, însă băiatul fugise. Îi încredinţase sarcini alături de alţi bărbaţi de vârsta lui, însă nu se alesese nimic din acel efort. Încercase chiar şi să capteze interesul femeilor din Gronwood, atrăgându-le atenţia asupra lui, însă acestea fie păruseră oripilate de idee, fie o respinseseră râzând. Avea aproape douăzeci de ani. Ar fi trebuit să aibă şi el soţie şi familie.

Nutrea o mică speranţă că lucrurile aveau să stea altfel aici, în Wessex, printre oameni noi, inclusiv norvegieni ca ea. Chiar şi femeile de aici erau obişnuite deja cu Selig şi Royce, şi înălţimea lor ieşită din comun, iar Turgeis era doar cu vreo cincisprezece centimetri mai înalt decât aceştia. Însă din ceea ce văzuse până atunci, acea speranţă era firavă.

La masă, Erika era aşezată între fratele şi soţul ei. De ochii lui Ragnar, Selig îşi petrecea destul de des braţul peste umerii ei, într-un gest de afecţiune maritală. Ba chiar la un moment dat se aplecă spre ea şi o sărută pe gât, stârnindu-i tot felul de reacţii plăcute în corp – ceea ce ea nu aprecie deloc. Oricum nu avea de gând să ducă mai departe acele senzaţii pe care i le trezea cu atâta nepăsare.

Erika fu ignorată în cea mai mare parte a timpului, cei doi bărbaţi discutând în jurul ei nişte subiecte care pe ea nu o interesau deloc sau conversând cu alte persoane de la masă. Şi familia lui Selig îl făcu pe Ragnar să se simtă bine-venit, lucru pentru care le fu recunoscătoare. Ar fi putut fi o masă extrem de inconfortabilă pentru amândoi, dar Ragnar se simţea bine. La fel şi Selig, la drept vorbind. Râdea mult. Şi nu se înecă în bere, cum o făcuse cu o seară în urmă. Doar Erika şi-ar fi dorit să fie altundeva, deşi, de dragul fratelui ei, purtarea ei nu arăta acest lucru.

Când putu în sfârşit să se retragă fără a atrage prea multă atenţie, fu surprinsă să îl audă pe Selig scuzându-se pentru a o însoţi. Ba mai mult, braţul lui se încolăci în jurul taliei ei la ieşirea din sala mare, din nou, pentru ochii lui

Ragnar, dar gestul fusese făcut oricum, iar ea îi simţi dureros de intens atingerea, degetele lui răsfirate larg pe marginea coastelor ei, ţinând-o strâns lipită de el. Şi nici nu îi dădu drumul când ajunseră pe coridorul de la etaj, scăpând de sub privirile celorlalţi, deşi ea făcu un efort subtil de a se desprinde de el.

— Trebuie să recunoşti, fetişcano, asta mi se dovedeşte aproape la fel de eficient ca ţinutul în lesă, îi spuse el, deschizând uşa camerei lui – a camerei lor acum.

Erika reuşi atunci să se smulgă de lângă el. După acel comentariu, probabil l-ar fi atacat cu unghiile dacă ar fi făcut-o să privească astfel lucrurile. Şi i-ar fi dat o replică usturătoare dacă atenţia nu i-ar fi fost distrasă de hainele de pe pat, care o făcură să meargă glonţ la acesta.

Selig o urmă îndeaproape, deşi nu o mai atinse de data aceasta.

— Sora mea e generoasă, spuse el.

Şi chiar era. Pe pat se aflau trei rochii cu robe asortate şi niciuna dintre acestea nu ar fi putut fi considerată potrivită pentru a fi donată din milă.

— Generozitatea ei e faţă de tine, nu faţă de mine, răspunse ea pe un ton uşor amar.

— Cum aşa?

— Ca să nu fi făcut de ruşine având o soţie îmbrăcată în zdrenţe, desigur.

— Şi cum m-ar face asta de ruşine, fetişcano?

Erika auzi râsul din tonul lui. Se întoarse şi îl văzu şi în ochii lui cenuşii.

— Deci m-am înşelat. Ridică din umeri. Cum nici pentru mine nu contează, poţi să i le dai înapoi surorii tale. Fratele meu îmi va trimite propriile mele haine, dar dacă preferi să nu le port nici pe acelea, poţi să le ţii undeva sub lacăt sau poţi să le dai altcuiva.

— Sau să le arunc pe fereastră, aşa cum ai făcut tu cu un obiect care îmi aparţinea mie? o întrebă el.

Erika căută imediat din priviri lanţurile la care se referise Selig, sperând să nu le vadă. Le găsi aruncate

grămadă în colţul ei, iar vederea lor o scoase din sărite.

— Refuz să le mai port, spuse ea încet, dar nu mai puţin furios.

— Dacă vreau eu să le porţi, ai s-o faci.

— Atunci ai să te alegi cu o bătaie, îi făgădui ea.

Selig chiar izbucni în râs.

— Ştim amândoi cum s-ar sfârşi aşa ceva, nu?

Ea îi susţinu privirea, arcuind o sprânceană.

— A, da? Nu mă refeream la mine însumi, Selig, ci la Turgeis. Îşi va pierde minţile să mă vadă legată cu lanţuri.

Amuzamentul lui se stinse pe loc.

— Uriaşul ăla blestemat…

— Va rămâne cu mine dacă nu vrei să pierzi tot ceea ce ai obţinut azi. Fratele meu ţi-a salvat viaţa. Eu i-am salvat-o lui Turgeis. Dar, spre deosebire de tine, el şi-a propus ca tot restul vieţii să mă răsplătească pentru fapta mea.

— Eu mi-am plătit datoria faţă de fratele tău, mârâi el. Am refuzat să mă lupt cu el.

— Deznodământul înfruntării nu ar fi fost garantat, deci asta nu e nici pe departe suficient.

El o privi mânios pentru o clipă; apoi îi spuse, vorbind foarte încet:

— Când îmi stârneşti mânia, rişti să îmi stârneşti şi pasiunea. Dacă nu vrei să o cunoşti din nou pe cea de-a doua, îţi sugerez să nu mai spui nimic.

Îi întoarse spatele, ignorând-o. Întrebarea ei veni pe neaşteptate, pe un ton ridicat – şi fără nicio legătură:

— Te-ai destrăbălat cu sclavele tale azi, la fel ca fratele meu?

El se întoarse din nou spre ea, fixând-o cu o privire neîncrezătoare timp de două secunde prelungi. Apoi amuzamentul lui se întoarse întreit şi îi oferi zâmbetul pe care îl detesta.

— Şi să stric iluzia că suntem recent îndrăgostiţi? În niciun caz. Destrăbălarea mea va trebui să aştepte până după ce pleacă fratele tău.

Erika îi întoarse spatele şi porni cu paşi mari spre colţul ei, hotărâtă să îl ignore. Nu-i venea să creadă că îi pusese o asemenea întrebare. Doar pentru că el pomenise de pasiune, ceea ce îi amintise de gândurile ei de mai devreme despre tendinţele lui spre infidelitate…

Era copleşită de ruşine. Păruse geloasă! Iar chipeşul ticălos fusese amuzat!

Se gândi să îi ofere o explicaţie. Cu siguranţă ar fi putut găsi vreo justificare pentru curiozitatea ei, alta decât gelozia. *Nu era* geloasă.

— Nu sunt geloasă! ţipă ea spre peretele din faţa ei.

— Sunt uşurat să aud asta, spuse Selig din spatele ei, chiar înainte de a arunca peste ea toate rochiile lui Kristen. Fă ceva cu astea. Poţi să le porţi sau nu, dar nu îi vor fi date înapoi surorii mele până nu vei avea propriile haine cu care să le înlocuieşti. S-ar simţi jignită să îşi vadă generozitatea călcată în picioare.

— Şi asta ar trebui să mă influenţeze? îi aruncă ea.

— Înţelegerea noastră e foarte fragilă, fetişcano. Eu nu aş mai pune-o la încercare în seara asta dacă aş fi în locul tău.

Erika nu mai scoase niciun cuvânt.

Capitolul 35

Numele ei era Lida. Fusese răpită din satul ei cu cinci ani în urmă, pentru că poporul ei slav era unul de crescători de cai, nu de războinici. Nu avuseseră nicio şansă în raidul care îi decimase satul, iar ea nu fusese singura femeie luată pe sus de un răpitor fără nume şi chip. Ea, personal, fusese vândută în vest şi trecuse prin mâinile a trei proprietari până la moartea ultimului dintre aceştia, când ea sfârşise în târgul de sclavi din Hedeby, pe gâtul peninsulei Iutlanda.

Învăţase multe în anii ei de sclavie, descoperise că

avea puteri ce depăşeau cu mult dreptul de proprietate şi învăţase cum să le folosească în avantajul ei. Era aproape prea uşor, căci Lida nu era doar superbă, cu ochii ei negri ca fructele de porumbar şi pletele negre, lungi şi cârlionţate, ci era şi o întruchipare a senzualităţii. Senzualitatea era trăsătura ce o definea. I se revărsa din fiecare mişcare, din fiecare privire. Ştia cum să îi împingă pe bărbaţi în pragul nebuniei în dorinţa lor de a o avea, şi odată ce se întâmpla acest lucru, îi transforma în sclavii ei. Era în asemenea măsură o parte din ea încât nici măcar nu trebuia să facă un efort conştient pentru a seduce. Era firesc. Era inevitabil. Încă nu cunoscuse niciun bărbat care să nu-şi dorească să o facă a lui.

Chiar dacă statutul ei era de sclavă, nu trecuse niciodată prin mizeriile şi muncile grele asociate acestei situaţii. Era mult prea deşteaptă pentru aşa ceva şi mult prea leneşă pentru a munci la orice altceva în afară de eforturile necesare pentru a ajunge în poziţia de favorită.

Fiecare dintre proprietarii ei de până atunci cedase farmecelor ei, oferindu-i puteri chiar mai presus de cele acordate propriilor lor soţii, care se văzuseră neputincioase în a o da la o parte. Se bucurase de rochii fine şi bijuterii după pofta inimii, avusese servitori la dispoziţie, propriii sclavi atunci când şi-i dorise. Nu, sclavia nu era deloc o povară pentru Lida. Era, la drept vorbind, o viaţă ideală. Singurul lucru care o deranja era că pierdea totul şi trebuia să o ia de la zero de fiecare dată când se întâmpla ca proprietarul ei să moară, ceea ce se şi întâmplase cu toţi cei trei bărbaţi care o cumpăraseră în trecut.

O singură dată suferise consecinţe, în cazul primului ei proprietar, a cărui soţie îşi recăpătase puterea odată cu moartea acestuia şi poruncise ca Lida să fie aproape omorâtă în bătaie înainte de a fi luată pe sus şi dusă din nou la târgul de sclavi. Lida luase măsuri ca acest lucru să nu se întâmple şi a doua oară, cerându-i noului ei proprietar să îşi alunge soţia. Dar aşa era mai puţin distractiv. Îi plăcea atât de mult să facă pe regina în faţa unei soţii

umile. Astfel că la cel de-al treilea proprietar descoperise că era uşor să îşi asigure din timp protecţia.

Nu îşi dorea să fie eliberată şi nu ceruse niciodată aşa ceva. Libertatea nu îi oferea niciun fel de protecţie, iar ei îi plăcea să se bucure de protecţie şi atenţie. Şi nu-şi dorea niciun soţ doar al ei. Soţiile aveau prea multe sarcini, în timp ce Lida se bucura să nu aibă niciuna. Tot lor le revenea povara oribilă de a aduce pe lume copii, o activitate în care Lida nu voia să fie implicată nicicum. Era mult mai plăcut să uzurpe puterile unei soţii, fără responsabilităţile asociate. Iar Lida era perfect convinsă că şi aici, în Wessex, avea să ajungă în poziţia privilegiată cu care se obişnuise.

Singura ei concurenţă nu era deloc un pericol pentru ea, din punctul ei de vedere, fiind alcătuită doar din celelalte două sclave care o însoţiseră pe corabie până aici. Golda era o femeie solidă, cu un aer de matroană şi care nu se remarca prin nimic în afară de faptul că ştia să ţină o casă, acesta fiind şi scopul pentru care fusese cumpărată. Avea un păr castaniu complet neinteresant, deşi ochii ei, cea mai frumoasă trăsătură a ei, erau de culoarea stejarului auriu. Dar se iroseau pe un chip care de-abia dacă putea fi considerat agreabil – mai puţin când zâmbea. Atunci când zâmbea era de-a dreptul frumoasă. Dar avea cel puţin treizeci de ani, era obişnuită cu munca grea şi nu ar fi ştiut cum să seducă un bărbat nici dacă ar fi încercat.

Magge, pe de altă parte, era o scoţiancă desfrânată, cu părul roşcat, căreia îi plăceau bărbaţii şi care avea tendinţa să râdă fără un motiv temeinic, găsind oricând şi oriunde un motiv să se amuze. Era frumoasă într-un fel strident, cu un colorit atât de intens, dar nu s-ar fi putut compara nicio clipă cu frumuseţea senzuală a Lidei.

Lida încurajase o relaţie cu vikingul Ivarr până descoperise că acesta nu o cumpărase pentru el, ci pentru un altul. Fusese dezamăgită, căci Ivarr era cel mai chipeş dintre bărbaţii pe care îşi propusese vreodată să îi seducă. Sau cel puţin fusese dezamăgită până cu o zi în urmă.

Primul ei contact cu noul ei stăpân fusese un şoc. Nu ştiuse că bărbaţii puteau fi atât de chipeşi precum Selig Haardrad, nici în cele mai îndrăzneţe visuri ale ei nu îşi imaginase vreodată un bărbat ca acest viking. Un alt şoc fu că acesta abia dacă îi aruncă o privire vag interesată, preferând să-şi petreacă timpul cu Golda, discutând despre responsabilităţile care aveau să-i fie încredinţate – şi autoritatea necesară. Lida se gudurase pe lângă Ivarr pentru a-l convinge să îi ofere poziţia de supraveghetoare peste servitori, iar el o făcuse, deşi o avertizase că avea să fie doar provizorie, căci decizia finală nu îi aparţinea lui. Cu o zi în urmă Selig aruncase o singură privire spre cele trei sclave noi şi luase imediat decizia.

Lida nu se simţea descurajată, doar iritată. Încă de când sosise evitase să muncească prea mult, delegându-le altora sarcinile ei. Până reuşea să îl facă pe Selig să îi redea autoritatea pe care i-o răpise atât de neglijent, avea să se afle sub supravegherea Goldei.

Fără autoritate, Golda era sfioasă ca un mieluşel; având-o, se transforma într-un veritabil dragon. Dar cel puţin nu era un dragon răzbunător. Nu o pedepsi pe Lida pentru munca suplimentară pe care fusese nevoită să o facă sub autoritatea Lidei. Pur şi simplu împărţi munca în mod egal, ceea ce era, desigur, inacceptabil pentru Lida, care detesta munca de jos de orice fel.

Era doar un obstacol temporar, îşi spuse ea, care avea să se rezolve de îndată ce ajungea în patul stăpânului ei. Şi bazându-se pe experienţa ei estima că acest lucru avea să se întâmple aproape imediat ce acesta se muta înapoi în casa lui.

Deja li se dăduse de veste că Selig şi proaspăta lui soţie aveau să se instaleze acolo chiar în ziua aceea. Aşadar Lida nu avea să fie nevoită să aştepte prea mult până să obţină tot ceea ce îşi dorea. Iar unul dintre aspectele pe care avea să insiste urma să fie un număr mai mare de servitoare, aşa cum era obişnuită. Servitori bărbaţi existau destui, dar cu doar trei femei, sau mai exact două,

inevitabil ar fi primit şi Lida câte ceva de făcut. Aşa ceva era pur şi simplu inacceptabil.

Faptul că Selig era proaspăt căsătorit nu o îngrijora deloc pe Lida, căci fusese deja informată că o dispreţuia pe domniţa respectivă şi că se căsătorise cu ea doar la insistenţele regelui saxon. Dar chiar dacă ar fi fost îndrăgostit de ea, Lida tot nu şi-ar fi făcut griji. Îşi cunoştea propriile farmece, ştia cât erau de puternice, iar încrederea ei nu se clintise nicio clipă.

Şi totuşi exista un risc când era vorba de un bărbat precum Selig Haardrad, riscul de a ajunge şi ea la fel de înrobită de el cum ar fi fost el de ea. Lida rămăsese întotdeauna detaşată în relaţiile ei cu bărbaţii, păstrându-şi mereu emoţiile sub control. Dar pentru un astfel de bărbat, era un risc pe care cu dragă inimă şi l-ar fi asumat.

Capitolul 36

Selig scoase armăsarul din grajd. Nu era calul lui, ci unul împrumutat de la Royce, propriul lui cal de luptă favorit aflându-se acum în mâinile tâlharilor, la fel şi sabia la care ţinuse atât de mult. Cât timp stătuse în pat pentru a se reface se gândise adesea să pornească în căutarea celor care îl atacaseră, dacă nu pentru a-i face una cu pământul pe toţi, măcar pentru a-şi recupera ceea ce era a lui. Încă se mai gândea la această posibilitate. Poate după ce se instala în propria lui casă…

Nu îşi alesese cel mai bun moment pentru a pleca de la Wyndhurst, având în vedere că în curtea interioară era o forfotă mai mare decât de obicei, stârnită de sosirea unor noi vizitatori. Royce şi Kristen erau ocupaţi cu un grup de bărbaţi pe care Selig nu îi recunoscu, însă nu îi ştiuse nici pe jumătate dintre bărbaţii din suita regelui. Fraţii lui ignorau toată agitaţia, preocupaţi să încerce arme în colţul de sud, spectacol care atrăsese o mică mulţime de privitori, inclusiv tatăl lor. Mama lui discuta cu Turgeis Trei Metri,

care stătea la circa patru metri şi jumătate de Erika, nu departe – umbra ei, aşa auzise că era numit. Se întrebă ce ar fi putut găsi mama lui interesant de discutat cu uriaşul. Arăta ca un copil stând lângă el, dar câtuşi de puţin temătoare.

Erika îl aştepta în faţa casei, unde o lăsase. Cu doar câteva ore în urmă îşi luase la revedere de la fratele ei. Selig se gândise că poate avea să plângă după aceea, aşa că o dusese imediat înapoi sus în camera lor să îşi strângă lucrurile odată cu ale lui, crezând că poate avea să îi distragă atenţia. Ce neghiobie din partea lui!

Atenţia lui fusese răsplătită cu replica usturătoare că nu avea lucruri pe care să şi le strângă. El se răzbunase culegând lanţurile ei de pe podea şi băgându-le în cufărul lui. Iar de atunci Erika îi tot aruncase priviri ucigătoare, ceea ce lui i se părea teribil de amuzant.

Kristen îi făcu semn cu mâna şi se apropie. Era toată numai un zâmbet, ceea ce îi spuse că fie era încântată că, într-un sfârşit, casa ei avea să revină la o oarecare normalitate acum că Selig se muta în propria lui casă, fie pusese la cale vreo poznă pentru a-l hărţui.

— Fiul meu se va plânge zgomotos dacă nu îl aştepţi până se întoarce, îi spuse ea. Ambii copii, precum şi tânăra Meghan, fuseseră trimişi la vărul lui Royce, Alden, ca măsură de precauţie, anticipându-se sosirea lui Ragnar. Ar trebui să ajungă în scurt timp.

— Nu fac decât să schimb locul unde voi dormi, îi aminti el. Având toată familia aici, fireşte că voi veni călare în fiecare zi, sau cel puţin tot a doua zi.

— Cu soţia ta?

El se încruntă, refuzând să îi răspundă. Glumele lui Kristen nu erau la fel de uşor de îndurat când subiectul lor era o femeie anume şi nu doar femeile în general. Cel mai uşor era să le ignore.

În acest scop, remarcă:

— Credeam că întreaga suită a regelui a plecat cu el.

Kristen îi urmări privirea spre grupul de străini pe care

încă îi întreţinea Royce.

— Ăia sunt nou-sosiţi care au treabă cu Alfred. Au fost îndreptaţi spre noi, acum noi i-am îndreptat în altă direcţie.

Ochii lui se opriră îngustându-se asupra unuia dintre bărbaţi.

— Cel din mijloc îmi pare oarecum cunoscut. A mai fost pe aici?

— Lord Durwyn? Poate că a mai fost pe aici mai demult, având în vedere că Royce pare într-adevăr să îl cunoască, dar nu de când trăiesc eu aici.

Selig decise să îl ignore. Simplul fapt de a-l privi pe bărbat îi stârnea o durere de cap puternică şi crezuse că scăpase de ele pentru o vreme.

Îşi continuă drumul spre partea din faţă a casei, unde îl aştepta Erika, iar Kristen îşi potrivi pasul cu al lui. Şi gândurile ei îşi schimbară direcţia.

— Ce o supără pe soţia ta de te priveşte atât de posomorâtă? Nu vrea să plece de la Wyndhurst?

Selig îşi recăpătă umorul.

— Nu, doar că o deranjează că luăm şi lanţurile ei – au! Kristen îi dăduse un pumn în umăr. Ei, de ce m-ai lovit?

— Pentru că ai zâmbit în timp ce ai spus asta, bombăni Kristen. Ştii ce părere am…

— Pe bunul Odin, o întrerupse el. Nu începe din nou, surioară! Nu le poartă acum, aşa-i?

— Ceea ce nu înseamnă că nu o vei forţa să le poarte din nou, nu-i aşa?

— Întâmplarea face ca…

Nu apucă să îşi ducă la bun sfârşit fraza, căci atenţia amândurora fu distrasă de agitaţia ce izbucni din nou la poartă odată cu sosirea copiilor şi a însoţitorilor lor. Tânărul Alfred fu primul care sări din şaua poneiului său şi porni în fugă spre tatăl lui, apoi spre bunicul lui, apoi traversă fulgerător curtea pentru a se arunca în braţele lui Selig. Mama lui fu ultima pe care o salută, dar înţelese că ajunsese la o vârstă la care bărbaţii aveau întâietate.

Selig râse în tot acest timp, apoi şi mai cu poftă când

apăru şi Thora, adusă de doica ei, iar Selig fu cel spre care se întinse fetiţa, nu Kristen. El nu îi putu rezista îngeraşului, fireşte, şi o trase în braţele lui.

Nu pentru prima dată, îşi dori să fi avut şi el o fiică exact aşa. Însă tresări puternic când gândul îl făcu să îşi îndrepte privirea asupra Erikăi. O soţie, a cărei principală datorie faţă de soţ şi biserică era de a aduce prunci pe lume. Dar nu şi soţia lui, care era la fel de păgână în credinţe ca el, şi care îi smulsese promisiunea că nu avea să se atingă de ea. Din această înţelegere nu avea să se nască niciun copil.

— Poate că e mai bine că pleci.

Lui Selig îi luă o clipă să îşi înăbuşe iritarea stârnită de acele gânduri şi să înţeleagă la ce se referise sora lui.

— Ei, nu fi geloasă, Kris! Îi rânji. Cel mai probabil soţia lui Alden a sufocat-o pe Thora cu atât de multă afecţiune încât nu vrea să mai aibă nimic de-a face cu femei, nici măcar cu mame.

— La tine nu am observat niciodată problema asta.

— Ce noroc pe capul meu!

Ea râse atunci, pentru că expresia lui fusese atât de intenţionat libidinoasă. Nu se schimbase deloc fratele ei doar pentru că acum avea o soţie. Se întrebă dacă acest lucru avea să fie o problemă pentru Erika. Ştia sigur că pentru ea ar fi fost.

Timp de câteva minute Selig o ţinu ocupată pe Thora jucându-se de-a pupicii zgomotoşi, făcând-o să chicotească şi să ţipe de încântare, apoi o dădu din nou în mâinile mamei sale. După care îi făcu semn Erikăi să vină la el. Ea veni, însă încet, şi îi ignoră invitaţia de a urca în şaua calului lui.

— Merg cu Turgeis, spuse ea înţepată.

Tonul ei îi impuse şi lui unul similar.

— Ai să vii cu mine.

— Nu mai erau şi alţi cai?

— Nu am simţit nevoia să împrumut mai mulţi când drumul e scurt. Sau poate ai prefera să mergi pe jos – din

nou?

Ochii ei scânteiară când îşi aminti.

— Ceea ce aş prefera ar fi să nu te mai…

— Ei, copii, gata cu certurile, spuse Brenna, venind în spatele lor. Îi daţi un exemplu negativ nepoatei mele.

Cu aceste cuvinte Brenna o luă pe Thora de la Kristen şi intră în casă cu ea. Roşie la faţă pentru că fusese mustrată, Erika urcă în şa. La fel de roşu, Selig făcu la fel. Niciunul nu mai scoase un cuvânt, iar Selig se mulţumi doar să îşi salute sora din cap înainte de a porni spre poartă. Turgeis, desigur, îi urmă îndeaproape.

Erika regretă să se afle atât de aproape de Selig. Aşa cum se întâmpla adesea, avea efecte ciudate asupra simţurilor ei, lucruri pe care ar fi preferat să nu le simtă, mai ales că nu reuşea să-şi scoată din minte scena cu Selig şi copilaşul acela. Copilaşul lui. Nu încăpea îndoială în această privinţă, iar Lady Brenna îi confirmase bănuiala prin comentariul ei despre faptul că ea îi era bunică.

Pe când apăru la orizont noua lor casă, Erika deja nu mai era în stare să îşi ţină în frâu întrebările. Chiar şi aşa, începu pe un ton ezitant:

— Asta nu e prima ta căsătorie, nu-i aşa?

— Ba da.

— Atunci cine e mama copilului tău?

— Ce copil?

— Fetiţa.

— Te referi la Thora? Da, fireşte că da. Chicoti. *Chiar* seamănă mult cu mine, nu-i aşa?

— Exact, răspunse Erika aproape mârâind.

El îi aruncă o privire peste umăr, cu ochii încă sclipind de amuzament.

— Dacă îţi închipui că ţi se va cere să o creşti, stai liniştită! Mama ei se descurcă excelent la capitolul ăsta.

— Şi, repet, cine e mama ei?

— Sora mea.

Kristen? Dacă asemănarea dintre Selig şi fetiţă nu ar fi fost atât de puternică, şi-ar fi dat seama şi singură de

acest lucru.

Primul ei impuls fu să râdă şi să îl lovească şi dădu să le facă pe amândouă până îşi aminti că nu avea această libertate cu el. Ticălosul nu făcuse decât să o tachineze, dar ea nu putea să îi răspundă cu aceeaşi monedă. Se trezi brusc dorindu-şi să fi putut să o facă, iar gândul o ului. Căsnicia aceasta nu se dovedea a fi aşa cum şi-o imaginase ea. Şi trebuia să ia măsuri în privinţa acelor ridicole izbucniri de gelozie care pe el îl amuzau atât de tare. Cum putea fi geloasă când nici măcar nu îi plăcea individul?

Capitolul 37

Ragnar avusese dreptate. Erika nu fu dezamăgită de casa care avea să fie a ei. Era poate pe jumătate cât Wyndhurst, ceea ce o făcea destul de mare, dar păstra aceeaşi structură, fiind ridicată pe două niveluri, ceea ce asigura suficiente camere de dormit. Spre deosebire de Wyndhurst, avea o bucătărie care fusese construită afară, chiar lângă casă, pentru a elimina o bună parte din fumul din interior, cel puţin pe timpul verii. Existau şi alte anexe pe care avea să le descopere mai târziu, inclusiv un dormitor separat pentru acei soldaţi care îl urmaseră pe Selig, dar nu apucaseră încă să îşi construiască propriile case.

Lipsa sistemelor de apărare era îngrozitoare, zidurile exterioare de lemn fiind abia începute, dar înţelegea că acele clădiri nu fuseseră decât recent terminate. Structurile exterioare de apărare din lemn aveau să poată fi finalizate în scurt timp, la cât de mulţi servitori observase. Şi îl auzise pe tatăl lui Selig menţionând că intenţiona ca la un moment dat zidurile de lemn să fie înlocuite cu altele de piatră, precum cele ale lui Royce, chiar dacă nu în viitorul apropiat.

Erau, într-adevăr, mulţi servitori prin preajmă, şi toţi erau bărbaţi. Cele câteva femei se aflau în casă, dar când

Erika dădu pentru prima dată ochii cu ele şi-ar fi dorit totuşi să nu fi fost atât de numeroase.

Pe Golda ştiu că avea să o placă. Femeia mai în vârstă se prezentă şi pe ea, şi pe celelalte două şi îi ţinu Erikăi un discurs lung despre ce se realizase de la sosirea ei şi ce considera ea că ar mai fi fost de făcut. Nu era nimic linguşitor în atitudinea femeii, ci mai degrabă o sinceritate îndrăzneaţă care arăta că era obişnuită să dea ordine, şi totuşi era complet respectuoasă în purtare.

Magge, pe de altă parte, părea o fată bună la suflet, poate puţin prea bună la suflet. Zâmbetul de pe buzele ei nu pălea niciodată. Şi alesese în mod înţelept să nu se uite direct la Selig cât se afla în prezenţa Erikăi. Dacă fata îl cunoştea în mod intim, nu voia ca şi soţia lui să o ştie.

Lida, desigur, era fără îndoială cea despre care Ragnar spusese că ar fi putut stârni dorinţa Erikăi de a se descotorosi de ea şi pe bună dreptate. Fata era incredibil de frumoasă, dar, mai mult de atât, farmecul ei sexual era extrem de vizibil. Chiar şi hainele ei erau revelatoare, o rochie despicată în faţă şi strânsă la spate într-un V larg şi o tunică de corp care era atât de decoltată încât sânii fetei ameninţau să se reverse din ea. Dar mai mult de atât, ochii ei erau extrem de grăitori şi transmiteau o invitaţie făţişă, iar din clipa în care intraseră Erika şi Selig, ochii Lidei nu se desprinsesem de pe el decât pentru a arunca o scurtă privire dispreţuitoare înspre Erika.

Spre meritul lui, Selig nu o băga deloc în seamă pe fată – ceea ce nu însemna absolut nimic din punctul de vedere al Erikăi. Ivarr îl aşteptase acolo pentru a-l întâmpina, iar Selig se duse să discute cu prietenul lui, lăsând-o pe Erika singură să le cunoască pe femeile din ceea ce era, teoretic, casa ei.

Problema era că se îndoia că avea să aibă un cuvânt prea greu de spus în casa aceea. Exista chiar şi posibilitatea de a fi obligată să poarte din nou nenorocitele de lanţuri, ceea ce le-ar fi arătat servitorilor cât se poate de limpede cât de puţină autoritate avea. Dar până se

întâmpla acel lucru, sau până spunea soţul ei altfel, avea să se poarte ca şi cum ar fi fost o căsnicie normală, iar ei i-ar fi revenit toate responsabilităţile inerente unei căsnicii.

— Ei, hai, jos cu cizmele alea pline de noroi, strigă Golda pe neaşteptate. Curăţă-le sau dă-le jos, dar să nu te prind călcând cu mizeria aia peste stuful proaspăt pus de mine.

Erika se întoarse să vadă cine era vinovatul şi fu uşor şocată să constate că singurul care tocmai intrase în casă venind de afară fusese Turgeis. Acesta întârziase fiindcă le dusese caii la grajd şi cel mai probabil din grajd culesese pe cizme mizeria care stârnise protestele Goldei.

Turgeis se mulţumi să îi arunce Goldei o privire aspră, apoi făcu exact ceea ce i se ceruse. Ceea ce i se păru uluitor Erikăi fu faptul că Golda nu se arătase câtuşi de puţin intimidată de el, ba chiar îndrăznise să îl ia de sus; din câte ţinea ea minte, nimeni în afară de ea nu îi mai dăduse vreodată ordine lui Turgeis.

Selig fusese şi el martor la întreaga scenă şi era gata să izbucnească în râs când privirea lui se opri asupra Erikăi şi decise să îşi păstreze amuzamentul doar pentru sine, hotărând că ei nu i-ar fi plăcut să îl vadă râzând de mustrarea încasată de prietenul ei. Nu era prea sigur ce anume îl făcea să ţină cont de sentimentele ei în această privinţă, deşi poate că o explicaţie era vagul sentiment de remuşcare legat de ceea ce aproape făcuse.

Intenţionase să o elibereze pe una dintre femei pentru a face din ea chelăreasa casei, dându-i autoritate asupra celorlalte, şi chiar o făcuse. Acum avea o soţie care putea să supravegheze servitorii, dar acestei soţii nu intenţionase să îi acorde niciun fel de autoritate, sau cel puţin aşa fusese planul lui iniţial. Acum se simţea stingherit de ideea de a-i refuza drepturile care i se cuveneau. Aşa că decise să nu spună nimic în această privinţă şi să vadă dacă Erika avea să preia frâiele gospodăriei fără permisiunea lui. Golda în mod cert exact la aşa ceva se aştepta.

Dacă în continuare îşi dorea răzbunare, iar acum nu

prea se mai gândea la acest lucru, putea să o continue la un nivel mai personal. Adevărul era că pe măsură ce se scurgea tot mai mult timp din căsnicia aceasta, Selig reuşea tot mai puţin să îşi păstreze furia. În schimb începuse să se facă din nou simţită buna lui dispoziţie, din abundenţă, ajungând chiar să îl amuze manifestările de furie ale Erikăi, şi se distra mai mult tachinând-o cu ceea ce ar fi putut să-i facă decât făcând efectiv acele lucruri.

Privind-o în timp ce urca scările, însoţită de una dintre femei, se bucură că nu montase scările în spatele unui perete, ceea ce le-ar fi făcut să nu fie vizibile din sala mare. Fusta i se ridica în mers, dezgolindu-i gleznele subţiri şi o dată sau de două ori şi o bucată din picioarele frumos sculptate pe care nu lipsise mult să le aibă încolăcite în jurul şoldurilor lui. Era o femeie fulgerător de pasională, ale cărei flăcări puteau fi uşor aprinse de atingerea unui bărbat. Câţi alţi bărbaţi în afară de el descoperiseră acest lucru? Gândul îl scoase din minţi de furie.

— Din răzbunare te-ai căsătorit cu ea sau pur şi simplu o doreşti?

Selig se întoarse la întrebarea pusă în glumă de Ivarr, stârnită de faptul că Selig nu reuşise să-şi ia ochii de la ea. Se simţi stingherit să fie surprins holbându-se la propria lui soţie, cu atât mai mult cu cât nu putea să îi răspundă nicicum prietenului său. Pur şi simplu nu mai ştia.

*

— Nu îţi place de soţul tău?

Erika încremeni auzind întrebarea, care o făcu să-şi smulgă ochii de la patul uriaş. Avea să afle că, precum multe alte obiecte de mobilier, fusese adus recent din Hedeby. Însă patul, potrivit pentru un nobil de rang înalt, nu era singurul lucru care îi arăta că fusese adusă în camera lui Selig. Tot aici se afla şi cufărul lui, cel care fusese adus dinainte de unul dintre servitorii de la Wyndhurst, cel în care se aflau laolaltă hainele lui şi ale ei – şi blestematele

acelea de lanţuri.

Golda îi ceruse lui Magge să o conducă în camera ei. Lida o întrerupsese, oferindu-se să o facă ea. Niciuna dintre celelalte două femei nu protestase. Nici Erika nu găsise nimic ciudat în gestul ei, deşi ar fi trebuit să o facă. O femeie precum Lida nu făcea niciodată nimic fără un motiv ascuns, iar motivul Lidei putea fi ghicit. Erika nu avea chef să îi ofere satisfacţie.

— Întrebarea ta e impertinentă, se mulţumi ea să spună, hotărâtă să nu mai adauge nimic.

— E evident că nu, continuă Lida neînfricată, pe un ton aproape de tors. E limpede ca lumina zilei. Şi ştim că a fost forţat să se însoare cu tine.

— A fost forţat! Dacă a fost cineva…

Erika se întrerupse brusc, furioasă acum că muşcase momeala în ciuda hotărârii ei de a nu o face. Nu avea de gând să discute despre soţul ei cu femeia aceasta. Dar brusc îi trecu prin minte o altă posibilă explicaţie pentru îndrăzneala Lidei.

— Fratele meu, Ragnar, a trecut ieri pe aici. L-ai cunoscut?

— Nu. Mă păstrez pentru Selig.

Erika deveni roşie la faţă. Se înşelase în cea de-a doua privinţă, în prima avusese perfectă dreptate şi nu prea avea cum să ia măsuri câtă vreme propria ei poziţie era atât de nesigură.

Chiar şi aşa, ea era stăpâna casei pentru moment.

— Tu trebuie să îl numeşti *stăpânul* Selig.

Lida râse şi nu se putu abţine să nu se umfle puţin în pene.

— Vei descoperi, doamnă, că pot să îl numesc oricum şi nu o să se supere. Vei afla şi că îşi va petrece toate nopţile cu mine.

A-i spune aşa ceva în faţă soţiei stăpânului casei garanta o pedeapsă sau alta doar dacă nu era adevărat.

— Dispari din ochii mei!

Lida se mulţumi să zâmbească şi porni ţopăind spre

uşă. Acolo se opri pentru a arunca o privire peste umăr, nu Erikăi, ci întregii camere. Expresia ei era categoric posesivă.

— Bucură-te de camera asta o vreme, dar ţine minte că poate să devină a mea oricând voi dori. Orice îi voi cere soţului tău, el îmi va da. Să nu te îndoieşti de asta.

Erika nu se îndoia. Iar acum ştia cum avea de gând să o umilească Selig şi mai mult.

Capitolul 38

Selig se străduia să îşi respecte partea lui din înţelegere, chiar se străduia, dar devenea din ce în ce mai dificil cu fiecare zi ce se scurgea. Renunţase la camera lui în favoarea Erikăi, ştiind că nu mai putea să doarmă lângă ea şi să nu o atingă. Dar începuse să se sature să caute alte locuri în care să doarmă.

Iar blestemata aceea de fetişcană, Lida, devenea deja enervantă, urmărindu-l peste tot şi mângâindu-l la orice ocazie, când el nu făcuse decât să îi zâmbească o singură dată, aşa cum le zâmbea tuturor femeilor. Fusese efectiv nevoit să îi spună în faţă că nu era interesat. Şi era adevărat, deşi acest lucru nu puse capăt eforturilor ei, căci alese să nu îl creadă. Însă îndrăzneala ei senzuală îi amintea prea mult de el însuşi.

Era frumoasă, fără îndoială, chiar excepţional de frumoasă, dar Selig cunoscuse atât de multe femei superbe încât frumuseţea nu mai conta în ochii lui. Şi chiar dacă avea nevoie disperată de o femeie, sau cel puţin era ceea ce tot încerca să îi transmită corpul lui, părul Lidei nu era auriu ca sărutat de soare, iar vocea ei nu îi amintea de ţările nordice şi de casă – nu era femeia pe care o dorea.

Şi eşti cel mai mare neghiob să îţi doreşti propria soţie când întâmplarea face ca aceasta să fie Erika cea Crudă.

Nu mai ţinea minte exact ziua când încetase să se

mai mintă singur că nu o dorea. Ce altceva mai simţea nu putea fi examinat îndeaproape, căci furia era încă prezentă şi se făcea simţită în cele mai neaşteptate momente, în special când reflecta posomorât la un viitor alături de o femeie care nu era capabilă de nicio trăire tandră. Îşi dorea, deci, trăiri tandre din partea ei? Cu siguranţă nu. S-ar fi mulţumit doar cu trupul ei. Atunci de ce atunci când ea îl ignora, cum făcuse de când o adusese în casa lui, atitudinea ei îi stârnea o asemenea frustrare?

După ce se scursese o săptămână, Selig ajunse la concluzia că avea să fie nevoit să încalce pur şi simplu cu obrăznicie înţelegerea pe care o făcuseră. Cu restul problemelor putea să-şi bată capul după aceea, dar aceasta de faţă trebuia eliminată.

Aşteptă până ce toată lumea din casă se retrase la culcare, sperând că Erika ar fi ezitat să ridice tonul la el şi astfel să trezească servitorii. Golda primise una dintre camerele de la etaj, iar Turgeis, o alta. Însă îl găsi pe Turgeis dormind pe o saltea în faţa uşii dincolo de care se afla soţia lui.

Selig nu mai urcase la etaj în săptămâna aceea pentru a şti dacă acesta era sau nu un aranjament tipic. Se înfurie pur şi simplu să constate că în noaptea aceea avea să fie nevoit să treacă de uriaş pentru a ajunge la soţia lui. Nu îi trecu nicio clipă prin minte să se întoarcă şi să lase totul baltă.

Îl îmbrânci pe Turgeis cu cizma pentru a-l trezi.

— Dacă îţi închipui că mă vei putea ţine departe de soţia mea…

— Stai calm, omule, îl întrerupse Turgeis, apoi se ridică în capul oaselor. Sunt aici pentru a o proteja, aşa cum am făcut dintotdeauna. Dacă ar dormi soţul ei cu ea, atunci ar putea s-o protejeze el, iar eu aş putea să mă retrag în propriul pat.

Selig fu amuzat de reproşul lui făţiş.

— Şi de cine anume o protejezi?

— Oricine care ar vrea să-i facă rău. Oricine.

Selig roşi când înţelese la ce se referea.

— Eu nu i-am făcut rău niciodată.

— Aşa susţine şi ea, dar există şi altfel de rău decât cel fizic, replică Turgeis, apoi ridică din umeri. Mama ta mi-a cerut să-ţi las timp, spunând că nu e totul chiar aşa cum pare între tine şi doamna mea. Dar Erika nu e fericită aici. Dacă poţi schimba asta, fă-o şi încă repede. Altfel…

Lăsă ameninţarea nerostită, ca Selig să o poată interpreta oricum ar fi dorit. Dar în acelaşi timp îşi strânse salteaua de paie şi se retrase într-o altă cameră de pe coridor.

Selig îl privi îndepărtându-se cu o oarecare iritare. Deci se putea avea încredere în el? Se îndoia. Dacă Erika îşi chema uriaşul, Turgeis ar fi venit în fugă, iar Selig descoperise deja pe propria piele de ce erau capabili pumnii individului.

Fără a mai sta să reflecteze, intră în cameră, aşteptându-se să fie nevoit să îşi trezească soţia. Însă vocile celor doi bărbaţi îi tulburaseră somnul. Era ridicată în capul oaselor în pat, purtând o tunică de corp pentru a-şi salva pudoarea, aşa cum făcuse în fiecare noapte pe care o petrecuseră la Wyndhurst. Selig îşi spuse că avea să îi poruncească să i se confecţioneze câteva cămăşi de noapte confortabile. Nu, era un gând stupid. Ar fi preferat să doarmă fără nimic pe ea, exact ca el.

Ea păru surprinsă de apariţia lui.

— Ce cauţi aici?

— Nu e asta camera mea?

— Eu nu am observat să fie. Tonul ei sec îl irită, însă indiferenţa care îi urmă se dovedi mult mai neplăcută. Dar dacă doreşti să o foloseşti astfel, îmi voi găsi, fireşte, un alt loc unde să dorm.

— Nu, tot aici vei dormi şi tu.

Ea reflectă la cuvintele lui pentru o clipă, înainte ca expresia ei să devină îndărătnică.

— Atunci n-ai decât să foloseşti tu podeaua de data asta. Eu m-am obişnuit cu patul.

Ceea ce aduse un zâmbet pe buzele lui Selig. Erika nu înţelegea încă de ce venise. Îi făcu plăcere să îi explice.

— Iar eu nu am apucat încă să încerc patul. Îl vom împărţi.

Făcu un pas spre pat. Erika dădu la o parte pătura şi sări din pat pe cealaltă parte.

— În ce sens îl vom „împărţi”? vru ea să ştie.

— Tu vei dormi pe o parte, eu voi dormi pe cealaltă şi ocazional vom ajunge amândoi în mijlocul patului – împreună.

Ea nu pricepu imediat sensul cuvintelor lui, dar când o făcu, icni.

— Ba nu, n-o să facem asta!

— Te-ai căsătorit cu mine, îi aminti el.

— Cu o înţelegere la care am ajuns de comun acord, îi aminti Erika la rândul ei.

— Acea înţelegere a fost îndeplinită în întregime.

Ea icni din nou.

— Eu mi-am făcut partea, dar tu nu. Eşti în stare să îţi calci cuvântul dat?

Selig oftă exasperat. Decizia de a trece cu obrăznicie peste înţelegerea lor se dovedea greu de aplicat în faţa unei asemenea tenacităţii îndârjite.

— Adu-ţi aminte propriile tale cuvinte, fetişcano. Mi-ai cerut să nu te ating după aceea. Nu ai spus să nu te mai ating *niciodată* după nuntă. După aceea se referea strict la ziua de după nuntă, şi nicio zi în plus, şi totuşi eu ţi-am acordat mult mai mult de atât. Dar gata!

Erika era din ce în ce mai înspăimântată, iar tonul ei reflectă acest lucru.

— Îmi suceşti cuvintele pentru a fi pe placul tău!

— Nu, pur şi simplu le interpretez diferit.

— Faci asta mânat tot de răzbunare. Recunoaşte-o!

Vocea lui deveni blândă, expresia lui senzuală.

— Fac asta fiindcă te doresc, Erika, crudă sau nu. Putem construi măcar atât între noi.

— Crezi că dacă facem dragoste se va schimba ceva

între noi? Uiţi de ce mă aflu aici?

Selig se străduia să o facă, dar nu îl lăsa ea. Nu îi spuse acest lucru însă, pur şi simplu nu îi răspunse deloc la întrebare.

— Turgeis susţine că nu eşti fericită.

— Ah, acum înţeleg. Părerea ta solemnă este că făcând dragoste cu tine voi fi fericită.

El rânji în ciuda tonului ei batjocoritor.

— Nu vei fi nefericită, fetişcano!

Erika se temea că avea dreptate, şi tocmai aici era problema. Fusese furioasă pe el toată săptămâna pentru că făcuse paradă de ibovnica lui chiar sub nasul ei. Iar acum el se aştepta să uite de toate acestea, să se întindă pe pat şi să îşi facă datoria de soţie în faţa soţului ei? În niciun caz.

Îşi petrecuse fiecare noapte imaginându-şi-l cu desfrânata de Lida şi aşteptând în fiecare dimineaţă să i se poruncească să se mute din camera aceea ca el s-o poată împărţi cu o alta. Faptul că nu fusese mutată încă nu însemna nimic. Putea să se întâmple oricând. Sau poate că acum se gândea să îşi împartă camera cu amândouă.

Deja văzu roşu în faţa ochilor înainte să-şi ducă la bun sfârşit gândurile.

— Nu sunt interesată, aşa că întoarce-te la celelalte femei ale tale.

— Nu am cunoscut nicio altă femeie de când ne-am căsătorit.

Mai degrabă de când se întâlniseră prima dată, dar aşa ceva ar fi părut prea absurd venind de la el, chiar era absurd, mai ales că avusese ocazii din belşug. Doar că nu profitase de ele – din cauza ei.

— Chiar te aştepţi să cred asta, pufni ea dispreţuitoare, când de fiecare dată când întorc capul fetişcana aia brunetă numai nu-ţi sare în poală? Ha!

Se lovi de dispreţul ei acum, ceea ce îl făcu să roşească, ştiind prea bine că nu era vinovat.

— Nu m-am culcat niciodată cu Lida. Întreab-o – sau mai bine nu, se corectă el. S-ar putea să mintă. Va trebui să

mă crezi pur şi simplu pe cuvânt.

— Ha!

Acel al doilea „Ha!” îl înfurie suficient cât să spună:

— Întâmplarea face ca nici celelalte fetişcane să nu fie disponibile în seara asta. Nu e o perioadă bună a lunii pentru una, iar cealaltă e deja ocupată în noaptea asta.

— Atunci abţine-te, răcni ea la el. Nu te poţi lipsi măcar o blestemată de noapte?

Selig nu intenţionase să i-o mărturisească, dar îi zbură pur şi simplu de pe buze:

— Din moment ce m-am lipsit de asta noapte de noapte de când te-am cunoscut pe tine, nu, nu mă mai pot abţine nici măcar o noapte. Sunt soţul tău, că îţi place sau nu. În noaptea asta vei fi soţia mea din toate punctele de vedere. Aşa că treci în pat, fetişcano, şi aşteaptă-mă. *Nu* mă face să te duc eu pe sus.

Niciodată nu posedase o femeie cu mânie şi nu avea de gând să înceapă acum. Nu îi stătea în fire să fie altfel decât tandru cu o femeie, dar cu Erika nu îşi putea asuma niciun risc. Trebuia ca mai întâi să îşi calmeze nervii.

Oftă şi se duse la una dintre cele două ferestre care inundau încăperea cu lumină în timpul zilei. În faţa uneia dintre acestea se afla un scăunel, iar el îşi sprijini un picior pe el. Oare Erika stătea adesea aşezată acolo, visând îndurerată la viaţa pe care o lăsase în urma ei?

Tăcerea deveni mai grea în spatele lui. Erika nu se urcase în pat.

După încă o vreme, Selig spuse:

— Asta poate fi un nou început, dacă vrei şi tu.

Ea nu îi răspunse, dar Selig auzi patul scârţâind sub greutatea ei. Se întoarse şi o văzu aşezată acolo, cu ochii aţintiţi asupra lui. Sub privirile lui, Erika se întinse pe perne. El inspiră şuierat. Inima începu să îi bată într-un ritm nebunesc şi nou. Trupul i se întări şi se umplu de pasiunea momentului.

Se apropie de pat cu paşi nesiguri, temându-se că înţelese se greşit gesturile ei. Dar ea îl aşteptă, nu se clinti.

Chiar şi aşa, Selig se simţi neliniştit, mai neliniştit decât fusese vreodată, chiar şi cu prima lui femeie, cu atâtea veacuri în urmă. Nu ştia de ce acel moment anume era atât de important, ştia doar că nu voia să o înspăimânte cu sentimentele care îl copleşeau.

Ar fi trebuit să stingă lumânarea de lângă pat, dar nu o făcu. Voia să şi vadă, nu doar să simtă, trupul care îl bântuise în atât de multe dintre visele lui. Era atât de voluptuos sculptată soţia lui. Iar când se întinse lângă ea în pat şi o strânse în braţe, îi simţi fiecare curbă lipită de trupul lui şi cunoscu extazul.

O vreme nu făcu altceva decât să o ţină în braţe. Simţea o nevoie intensă să o posede sălbatic, era ceva complet nou pentru el, dar şi-o ţinea sub control, se ruga să reuşească să şi-o ţină. Îi era teamă să vorbească; cuvintele nu fuseseră niciodată blânde între ei. Însă fără cuvinte nu ştia dacă ea stătea în braţele lui cuprinsă de resentimente, supunându-i-se pur şi simplu, sau chiar îşi dorea, cu adevărat, un nou început. Putea să se poarte ca şi cum ar fi fost valabilă cea de-a doua explicaţie.

Erika nu ştiu ce să creadă când Selig nu făcu decât să o ţină în braţe. Îi lăsa prea mult timp să se răzgândească. Nu ar fi trebuit să îi cedeze astfel. Era o nebunie să spere că ar fi putut ieşi ceva mai bun din căsnicia lor când era atât de multă îndârjire între ei.

Însă furia lui ajunsese la ea. Dacă nu ar fi strigat la ea, nu l-ar fi crezut. Dar îl credea, iar abstinenţa lui îndelungată conta enorm asupra propriilor ei sentimente.

Acel „te doresc” o afectase mai puternic decât îşi dăduse ea seama. Propria ei furie o mascase, o împiedicase să preia controlul. Dar de îndată ce furia ei se risipise în faţa mărturisirii lui, devenise neputincioasă în faţa acelor sentimente.

Îl dorea şi ea. Nimic mai simplu. Nu voia ca el să-şi împartă nopţile cu o altă femeie, voia să-l aibă în patul ei. În calitate de soţie a lui, avea dreptul de a se bucura de el acolo, avea dreptul să îi cunoască trupul, avea dreptul să îi

cunoască pasiunea, avea dreptul să îi nască pruncii. Pe buna Freya, îşi dorea toate aceste drepturi.

Nu avea niciun motiv să se răzgândească.

El începu atât de lent, atingând-o, şi atât de atent, încât ea de-abia îl simţi la început. Mâna lui alunecă peste lateralul trunchiului ei, peste spatele ei, peste şoldul ei, unde o strânse uşor. Îi ridică piciorul şi îl îndoi peste el, pentru a putea să-l mângâie pe toată lungimea acestuia fără a-şi dezlipi obrazul de pe sânii ei. Îi exploră picioarele, gleznele, pielea din spatele genunchilor, ceea ce o făcu să se înfioare. O rostogoli peste el pentru a avea acces deplin la fundul ei, pe care îl frământă, apăsând-o mai ferm cu osul pubisului peste al lui.

Mâinile lui se mişcară în părul ei, răsfirându-i-l, mirosindu-i-l. Degetele lui îi mângâiară obrajii precum cea mai blândă şoaptă, îi dezmierdară buzele, desenară cercuri în jurul urechilor ei, şi trecură cu fineţe peste gâtul ei, stârnindu-i noi fiori. Nicio părticică din ea nu scăpă neobservată – braţe, umeri, mâini iar când o întoarse din nou pe spate, sânii ei se bucurară de descoperire deplină, înflorind, împlinindu-se şi smulgându-i primul geamăt, toate acestea fără a se dezbrăca niciunul dintre ei, toate acestea fără ca el să o fi sărutat.

Dar când descoperi pentru prima dată gustul buzelor lui peste ale ei, controlul ei se făcu ţăndări. Grija pe care i-o arătase, trezirea lentă la viaţă a simţurilor ei, toate se reuniră într-o explozie de dorinţă fierbinte, căreia el îi răspunse la fel de intens, apoi o depăşi. Se dovedi a fi un sărut de posedare violentă, iar ea se bucură de el din ambele perspective, răpind şi în acelaşi timp cedând, limbile cucerindu-le senzual gurile, aprinzând flăcări în toate simţurile ei. Nu voia ca sărutul să se sfârşească şi totuşi da. Voia să cunoască şi restul, detesta să renunţe la orice parte din momentul prezent. Selig o tulburase din prima clipă, iar acum înţelegea de ce. Trupul ei ştiuse de la bun început.

Roba îi zbură de pe corp dintr-o singură smucitură

rapidă. Cu hainele lui dură mai mult, dar Erika continuă să îl atingă, reuşi să îi mângâie trupul pe măsură ce fu dezgolit. Atingerea ei în anumite locuri îi smulgea gemete, făcându-l să se oprească pentru a o săruta din nou. Pe ea nu o deranjă acea amânare. Să-i descopere trupul era o revelaţie. Era masiv şi tare, iar muşchii îi ieşeau puternic în relief. Aşa fusese şi înainte ca aproape să moară de foame? Erika era sigură că da, căci trupul lui era perfect în toate modurile posibile.

Când îşi dezvălui bărbăţia, atât de umflată de dorinţă, ea simţi o teamă de fecioară. Dar nu şi-o trădă. Teama exista, dar propria ei dorinţă era acum mai intensă.

El se lipi din nou de ea, de data aceasta cu o fierbinţeală dogoritoare peste tot unde trupurile li se atingeau. Ea se deschise pentru el, însă doar mâna lui i se strecură între coapse. Şi blând, foarte blând, îi cunoscu ea atingerea acolo, răcorind ceea ce tot el încinsese.

Apoi o scoase din minţi luând-o complet de la capăt.

Până ajunse să îşi împreuneze trupul cu al ei, Erika era deja cu minţile rătăcite de dorinţa de a-l avea. Simţi o durere de o clipă, atât de măruntă încât se risipi chiar înainte să o observe, însă el observă. Erika văzu surprinderea din ochii lui, chiar dacă de pentru scurtă vreme. Şi o sărută adânc, ţinând-o nemişcată în tot acest timp, astfel că, atunci când începu într-un final să se mişte în ea, nu îi mai provocă decât plăcere cu fiecare legănare a şoldurilor lui.

Cumva dură o veşnicie şi totuşi se sfârşi prea repede. Iar culmea pe care se înălţară fu magnifică, extazul inundându-le toate simţurile, lăsând doar uluire oarbă în urma sa.

Pentru prima dată, nu o deranjă zâmbetul lui senzual. Pentru prima dată, avu impresia că la fel zâmbea şi ea.

Capitolul 39

Ora era târzie, însă Erika nu reuşea nicidecum să adoarmă. Nu visase niciodată că ar fi putut să stea în pat lângă soţul ei şi să se simtă confortabil, cu atât mai puţin în largul ei, dar iată că aşa se simţea. Să fi fost un nou început? Cu siguranţă aşa părea.

Nici Selig nu dormea. Avea un braţ petrecut peste talia ei, ţinând-o lângă el şi lăsându-şi din când în când mâna să îi alunece într-o mângâiere exploratoare. Nu spusese nimic. Nici ea. Ştiau amândoi că, dacă ar fi vorbit, ar fi stricat dispoziţia agreabilă de care se bucurau amândoi.

Din câte ştiuse ea, Selig încă o ura. Chiar i-o spusese. Faptul că o dorea schimba acest lucru? Nu era o întrebare pe care să o poată înfrunta. Dar dacă el îşi dorea cu adevărat un nou început, dacă acelea nu fuseseră doar cuvinte goale în gura lui, menite să o facă să se supună, atunci era cel puţin un lucru pe care trebuia neapărat să îl afle. Şi totuşi amâna să îl întrebe, dorindu-şi să savureze atmosfera plăcută cât de mult putea. Aşteptă, la drept vorbind, până avu impresia că Selig era pe punctul de a adormi.

Atunci îi spuse ezitant:

— Chiar m-ai fi legat goală în grajdul ăla?

Selig se ridică brusc în capul oaselor, trecându-şi ambele mâini prin păr într-un gest ofensat.

— Pe colţii lui Thor, se plânse el. Dacă în tot acest timp nu ai făcut decât să stai să reflectezi la asta, cred că o să te bat.

Era uluitor cât de diferit era totul acum că trăiseră împreună acele momente de pasiune. Datorită lor, Erika nu îi luă în serios ameninţarea. Ba chiar fu amuzată de aerul lui morocănos.

— Dar la ce ar fi trebuit să reflectez? îl întrebă ea cu un aer perfect inocent.

El îi aruncă o privire bănuitoare înainte de a se întoarce să se aplece peste ea.

— Să-ţi amintesc?

Ea ridică o mână pentru a-l ţine în frâu.

— Nu, nu se va dovedi necesar. Şi nu îmi vei evita întrebarea.

Selig oftă.

— Nu i-aş face aşa ceva nici unei femei, nici măcar ţie.

Era exact ceea ce sperase ea să audă, dar oricum îi stârni furia.

— Un alt vicleşug?

— Spune-i cum doreşti, a funcţionat şi am evitat un război. Dar tot aş vrea să îmi cer iertare pentru asta, am vrut s-o fac încă de când mi-au zburat cuvintele de pe buze. Am vorbit la mânie...

— Nu mai spune nimic, altfel voi muri de surprindere.

El se încruntă spre ea.

— Sugerezi că mă consideri incapabil de a-mi cere scuze atunci când e cazul?

— De la mine, da.

— Ţie nu îţi datorez alte scuze.

Erika se trânti pe pernă şi îi întoarse spatele. Selig se întinse şi făcu şi el la fel. Erika deja clocotea de furie. La fel şi el. Se alesese praful de noul lor început.

Când Erika coborî în sala mare în dimineaţa următoare, era pregătită să îşi ceară ea scuze. Noaptea trecută stricase ceea ce până în momentul acela fusese o experienţă incredibil de frumoasă, sau cel puţin pentru ea aşa fusese. Întrebarea ei ar fi putut fi amânată pe altă dată. Ba chiar obţinuse răspunsul pe care şi-l dorise, şi totuşi lăsase ca mânia să-i stârbească din farmecul momentului.

Prefera să existe ostilitate între ei? Selig probabil că aşa credea. Nu era prea sigură nici ea. Cu o zi în urmă se lăsase dominată de pasiune, îşi permisese să ignore tot ceea ce se petrecuse între ei, preferând să creadă că fusese ceva prea puţin important. Dar Selig o dispreţuise, poate că încă o făcea. Îşi dorise să se răzbune pe ea şi nu apucase să o facă efectiv. Oare chiar credea sincer că Selig

ar fi putut uita toate acestea şi tot ceea ce suferise din cauza ei? Totodată, cum ar fi putut ea să uite de lanţuri, de umilinţe şi, cel mai grav, de faptul că fusese prinsă în cursa unei căsnicii printr-un vicleşug?

Poate că, fără ştirea ei, Selig se lăsase şi el mânat de pasiune cu o noapte în urmă, exact cum făcuse şi ea, iar acum regreta că venise la ea. Chiar şi aşa, îi era totuşi datoare cu o scuză, cel puţin pentru noaptea trecută. Cât despre un nou început, nu credea că ar fi fost posibil. Aşa cum se întâmplase şi cu o noapte în urmă, trecutul avea să iasă de fiecare dată la suprafaţă, stând în calea oricăror progrese pe care ar fi putut să le facă.

Pe de altă parte, căsătoria ei se consumase acum. I se dezvăluise unul dintre avantajele căsătoriei şi încă unul extrem de plăcut. Ceea ce îi stârnea o nouă dilemă. Să accepte acest avantaj neaşteptat – singurul, din punctul ei de vedere – şi să spere că aveau să apară şi copii din această activitate? În fond situaţia ei nu se deosebea prea mult de cea a majorităţii femeilor, căsătorite cu bărbaţi aleşi pe criterii de oportunitate şi care nu erau niciodată cu adevărat fericite în căsnicie. Era în stare să uite că ar fi putut să obţină mult mai mult dintr-o căsnicie dacă nu ar fi fost forţată să încheie această căsătorie?

Singurul ei refugiu ar fi fost să îşi ţină resentimentele doar pentru ea şi să îi refuze lui Selig drepturile maritale – dacă el ar fi tolerat aşa ceva. Presupunând, desigur, că nu regreta atât de amarnic ceea ce se întâmplase încât să nu mai vină niciodată la ea. Şi, la drept vorbind, de ce ar fi trebuit să o facă dacă avea oricum la dispoziţie femei precum Lida?

Poate că totuşi nu avea să îşi ceară iertare.

Turgeis o aşteptase în camera lui, lăsând uşa deschisă ca să o poată auzi, şi îşi ocupase timpul ascuţindu-şi armele. Acum coborî după ea în sala mare, mulţumindu-se să o salute cu un mormăit. Tipic pentru el, dar Erika se aşteptase la ceva mai mult din partea lui în dimineaţa aceea, având în vedere că ştia că Selig venise la ea

noaptea trecută, la fel cum ştia că nu venise în toate celelalte nopţi.

Sala mare era aproape goală, atât de târziu se făcuse – dormise prea mult. Ca de obicei, Turgeis se duse la o altă masă pentru a lua micul dejun. Erika, preferând să aibă companie azi, chiar dacă mută, încălcă obiceiul şi se duse lângă el.

— N-ar trebui, fu tot ce spuse el.

Ea îl ignoră. Golda, care îl auzise şi ea, nu o făcu.

— Ea e stăpâna casei, spuse ea pe un ton tăios de mustrare. Poate face orice doreşte.

Ceea ce nu era complet adevărat, deşi părea foarte tentant în urechile Erikăi. Turgeis nu spuse nimic, doar se încruntă spre femeie până când aceasta se îndepărtă.

Erika îşi ascunse un zâmbet în spatele mâinii. Observase că Golda părea să facă din Turgeis ţinta reproşurilor şi a zeflemelelor ei, şi judecând după expresia lui Turgeis începea să se simtă cât se poate de iritat. Faptul că nu îi răspundea niciodată nimic în apărarea lui ţinea pur şi simplu de stilul lui.

Surprinse privirea Erikăi asupra lui şi mormăi:

— Femeia aia e o zgripţuroaică.

Ea îşi dezvălui rânjetul acum, tachinându-l.

— Poate că doar te place din moment ce îţi acordă atâta atenţie.

El roşi la sugestia ei. Nu credea că îşi mai văzuse prietenul roşind vreodată. Iar privirea lui o căută din nou pe Golda şi o fixă cu o expresie oarecum diferită de data aceasta. Erika făcu şi ea ochii mari. Nu voise decât să-l tachineze, dar dacă avusese dreptate?

Se uită şi ea din nou la Golda şi se întrebă dacă ar fi trebuit să încerce, încă o dată, să discute cu o femeie pentru Turgeis. Nu, avea destule probleme ale ei. Iar atitudinea Goldei nu era prea încurajatoare. În plus, putea şi Turgeis să ia măsuri dacă era interesat.

Când aproape îşi terminaseră masa, îl întrebă:

— Ştii unde e Selig în dimineaţa asta?

— Lucrează la zid.

Ar fi trebuit să ghicească. Dacă Selig nu era plecat în vizită la Wyndhurst, atunci lucra la sistemele de apărare de aici, ceea ce făcuse toată săptămâna.

Erika fusese informată că banchetul pe care îl plănuise Selig pentru a sărbători finalizarea casei avea să fie amânat acum până se termina zidul exterior. Având în vedere viteza cu care se înălţa zidul respectiv, era posibil ca banchetul să aibă loc cândva săptămâna viitoare.

Ea nu aştepta nerăbdătoare evenimentul, nefiind prea sigură de rolul ei în el, şi în mod cert neavând nimic ce ar fi dorit să sărbătorească. Dar tot restul lumii îl aştepta, ceea ce îi motiva atât pe servitori, cât şi pe războinici să termine zidul cât mai repede; la drept vorbind, toată lumea lucra la el, chiar şi Turgeis, cât timp Erika rămânea afară ca el să o poată vedea.

Ea nu o făcea prea des, cel puţin nu atunci când se afla şi Selig acolo, din simplul motiv că vremea era atât de caldă, încât până la amiază bărbaţii ajungeau să rămână goi de la brâu în sus. Şi nu conta că avea zeci de piepturi goale sub ochi – vederea pieptului dezgolit al lui Selig o tulbura întotdeauna. Nici nu era de mirare că îi cedase atât de uşor în noaptea precedentă. Fusese pregătită de dinainte, chiar dacă nu-şi dăduse seama.

Însă era încă suficient de devreme cât să nu se aştepte să vadă vreo bucată de piele dezgolită, aşa că putea ieşi în siguranţă să îşi caute soţul şi, în funcţie de cum avea să reacţioneze acesta la vederea ei, să îi ceară să discute între patru ochi pentru a-i prezenta scuzele ei că îşi ieşise din fire noaptea trecută. Însă dacă regretul acestuia avea să fie vizibil, Erika nu urma să-i spună nimic. Şi astfel s-ar fi sfârşit totul, iar ziua aceea nu ar fi fost cu nimic diferită de ziua anterioară, când crezuse că Selig îşi împărţea patul cu Lida şi ar fi fost în stare să îl ucidă cu zâmbetul pe buze pe ticălosul ei soţ infidel.

Aşteptă până termină şi Turgeis de mâncat, ştiind că avea să o urmeze afară, ceea ce el, într-adevăr, făcu. Iar

Selig se dovedi uşor de găsit, căci nu lucra efectiv la zid, cu restul bărbaţilor, ci la poartă, care tocmai era asamblată în mijlocul curţii, sub supravegherea constructorului şef pe care i-l împrumutase Royce. Însă mai era cineva acolo care îl ajuta, dacă ceea ce făcea Lida putea fi considerat ajutor.

Selig, aplecat peste cadrul porţii cu ciocanul în mână, nu părea să o bage deloc în seamă pe femeie, şi totuşi, cum ar fi putut să nu o facă? Aceasta era aplecată peste el, sprijinindu-se efectiv de şoldurile şi spatele lui pentru a-i ajunge la umeri, pe care aparent îi masa. Însă Erikăi îi lăsă impresia că nu făcea decât să îl mângâie – atât cu trupul, cât şi cu mâinile.

Să fi fost martoră la aşa ceva cu o zi în urmă, Erika s-ar fi răsucit pur şi simplu pe călcâie şi s-ar fi întors în casă, păstrându-şi sentimentele doar pentru ea, chiar dacă s-ar fi sufocat de indignare.

Însă după noaptea trecută nu mai avea chef să păstreze tăcerea. Individul o minţise pentru a o face să lase garda jos. O singură femeie nu era suficientă pentru el – nici măcar o duzină nu erau suficiente. Trebuia să se culce şi cu soţia lui şi să mintă pentru a ajunge în patul ei.

Nu se putu abţine. Ţipă cât o ţineau rărunchii, făcând capetele să se întoarcă brusc şi munca să înceteze peste tot. Apoi îşi ridică fustele şi fugi în casă, nu pentru a se retrage, ci pentru a găsi o armă. Avea de gând să îl castreze pe ticălosul cu care era căsătorită, apoi s-o ţintuiască pe ibovnica lui de grindă, spânzurată în propriul păr.

— Erika!

Ea nu se opri, deşi i se păru că Selig pornise după ea. Fu sigură de acest lucru când el o strigă din nou, de mult mai aproape, şi deşi ea tocmai intrase în casă, îşi dădu seama că nu avea cum să ajungă sus, la colecţia de arme a lui Turgeis, înainte să o ajungă Selig din urmă. Naiba să le ia de picioare lungi! Avea nevoie de o armă aflată la îndemână, dar nu era nimic în toată sala mare potrivit pentru a-l ţine la distanţă. Toate mesele fuseseră golite

deja, mai puţin cea la care mâncaseră ea şi Turgeis.

Ocoli masa aceea acum, pentru a o pune între ei doi, şi înşfăcă tot ce-i veni la mână. Aruncă spre el cu ce mai rămăsese de la masă, ambele boluri de lemn cu resturi de terci în ele, câteva bucăţele răzleţe de pâine şi brânză, lingurile, solniţa – toate zburară prin aer spre capul lui Selig. Dacă ar fi putut ridica banca de la pământ, ar fi aruncat-o şi pe aceea.

El reuşi să se ferească sau să pareze majoritatea proiectilelor ei, mai puţin de sarea fină, care sfârşi prin a-l acoperi din cap până în picioare cu cristale brune-cenuşii. Se asortau bine cu cele câteva pete de terci de pe obrazul lui. Arăta caraghios, dar ea era prea furioasă pentru a aprecia acest lucru. De vină era expresia lui, de om căruia nu-i venea să creadă ceea ce tocmai făcuse. O credea nebună.

Şi i-o şi spuse, ba chiar i-o ţipă.

— Eşti nebună, femeie!

— Sunt? îi ţipă ea drept răspuns.

Începuse să caute în jurul ei ce altceva ar fi putut arunca. Selig sări peste masă înainte ca ea să apuce să şi găsească şi începu să o zgâlţâie. O parte din sare i se scutură de pe umeri, dar restul rămase pe el.

Din apropierea lor răsună un huruit grav.

— N-o zgâlţâi.

Se întoarseră amândoi şi îl văzură pe Turgeis stând acolo cu braţele încrucişate, perfect pregătit să intervină. Expresia lui era extrem de serioasă.

Selig îl întrebă:

— Vezi ce mi-a făcut?

Turgeis nu ar fi avut cum să nu vadă, dar insistă:

— N-o zgâlţâi!

Selig mârâi exasperat, însă îşi luă mâinile de pe Erika. În momentul acela ea încercă să îi dea un pumn, dar nu reuşi să îl nimerească decât în partea de sus a braţului. Nu îl răni cu nimic, ci pur şi simplu mai scutură din sare.

— Pe toţi zeii din ceruri, ce te-a apucat, fetişcano?

tună Selig.

— Eşti un mincinos, vikingule! îi spuse ea. Un mincinos mârşav. Şi un afemeiat. Ar trebui să ai optzeci de ani ca să fii atât de libidinos.

Selig nu ştia în privinţa a ce credea ea că minţise, dar partea cu afemeiatul îi era destul de limpede şi îl făcu din nou să nu-şi creadă urechilor.

— Eşti geloasă?

— Sunt scârbită, îl corectă ea.

— Eşti geloasă, insistă el, şi brusc începu să rânjească.

Ea îl împunse cu un deget în piept.

— Nu mă interesează câte femei serveşti, dar nu mă vei include şi pe mine printre ele, ca apoi să te întorci la ele. Asta nu e gelozie. E ceva ce nu voi tolera în calitate de soţie a ta.

Dacă ar fi gândit limpede, şi-ar fi dat seama că încălca prerogativele statutului ei. Soţiile nu dictau nimic; ele erau cele cărora li se dicta. Dar întâmplarea făcea ca Selig să provină dintr-o familie în care femeile erau faimoase pentru atitudinea lor autoritară. Nu îl ofensă, nici măcar nu îl enervă manifestarea ei de furie. Ba chiar fu încântat să o vadă cerându-şi drepturile, din cauza motivului pentru care o făcea. Era geloasă.

Continuă să îi rânjească în faţă. Nu se putea abţine.

— Din moment ce nu eşti geloasă, doar scârbită, îmi dai voie să te întreb ce anume ţi-a stârnit… scârba?

— Deci încerci să faci şi pe retardatul, nu doar pe măscăriciul? Nu sunt oarbă!

— Ah, ea.

— Da, ea. Câtă vreme ea locuieşte sub acest acoperiş, eu voi locui sub cel al fratelui meu.

— Nu, asta nu e o opţiune.

— Atunci descotoroseşte-te de ea!

Întâmplarea făcea ca Selig să fi hotărât deja să o facă. Lida era în mod cert o pacoste din cauza că refuza să accepte că nu era interesat. Dar acum se prefăcu a reflecta

la această posibilitate pentru prima dată.

— Nu e o idee rea. Am să-i întreb pe oamenii mei dacă ar vrea vreunul să o ia pe Lida de soţie. Apoi se răzgândi. Nu, a fost scumpă. Mă îndoiesc că vreunul dintre ei va fi dispus să îmi plătească preţul ei.

— Atunci scade-i preţul.

Selig îşi spuse din nou că soţia lui era nebună, sau cel puţin aşa spunea expresia de pe chipul lui.

— Şi să încasez o pierdere doar din cauză că tu eşti geloasă?

— Nu… sunt… geloasă!

— Ţi-l plătesc eu.

Cuvintele fuseseră rostite de Ivarr. Acesta se străduia să nu râdă, se străduia sincer. Restul mulţimii care se strânsese cu el nu era nici pe departe la fel de diplomată. Zâmbeau, chicoteau, se sufocau de râs, se plesneau peste spate. Thorolf râdea cu atâta poftă, încât se aşezase pe podea.

Erika nu era amuzată. Chiar dacă obţinuse ceea ce îşi dorise, exact ceea ce îşi dorise, se întâmplase o zi prea târziu din punctul ei de vedere. I se demonstrase deja că soţul ei nu avea să-i fie niciodată fidel. Lui subiectul i se părea caraghios. Dar ei nu.

Se furişă din sala mare în timp ce Selig şi Ivarr se târguiau pe preţul Lidei. Erika o surprinse pe Lida înainte de a urca scările.

Fata urmărea cu atenţie tot ceea ce se petrecea, încântată să se afle atât de mult în centrul atenţiei. Nu era nici speriată, nici dezamăgită că avea să fie vândută altcuiva.

Însă Erika îşi dădu seama, cu disperare, că propria ei reacţie ar fi fost foarte diferită dacă s-ar fi aflat în locul Lidei. Erika ar fi fost devastată dacă Selig s-ar fi descotorosit de ea. Pe buna Freya, fusese oare atât de neghioabă cât să se îndrăgostească de propriul ei soţ, aşa cum o avertizase sora lui că era posibil să se întâmple?

Capitolul 40

Selig aşteptă până când soarele apusese aproape de tot înainte de a merge să îşi caute soţia. O găsi în bucătărie, supraveghind ultimele pregătiri pentru masa de seară. Trecuse şi el pe acolo mai devreme, luând cele necesare pentru o cină în doi, bucate pe care le pusese deoparte în coburii calului său.

Fusese nevoit totodată să îi explice lui Turgeis ce avea de gând să facă, ca uriaşul să nu îi urmeze. Nu obţinuse aprobarea lui chiar din toată inima, dar Turgeis păruse să considere că, atâta timp cât Erika era cu Selig, era în siguranţă.

Deşi incidentul se întâmplase în dimineaţa aceea, Selig încă era acoperit de un strat fin de sare. Nu se spălase de ea din două motive. Îi plăcea ca sarea să îi amintească de ceea ce făcuse soţia lui. Şi voia un pretext pe care să îl poată folosi împotriva ei, pentru a o convinge să vină să înoate cu el. Pretextul avea să i se dovedească necesar. Singura dată când o mai văzuse în ziua aceea Erika îi aruncase o privire menită să îl facă să încremenească. Nu se calmase încă.

Şi nu părea cu nimic mai docilă nici acum. Însă un alt lucru care îl avantaja era că, după ce petrecuse ceva timp în bucătărie, Erika părea să fie la fel de încinsă ca el, deşi nu ar fi avut cum să fie şi la fel de lipicioasă. Însă căldura avea să îi vină în ajutor, sau cel puţin ar fi trebuit să îi vină. Desigur, la cum îşi cunoştea soţia, era conştient că nu putea lăsa ca un detaliu precum propria mânie să se pună de-a curmezişul preferinţelor ei personale.

Poate că până la urmă nici nu avea să i-o ceară, ci doar să o ducă la lac şi să o arunce în el. Puteau discuta după aceea dacă i-ar fi plăcut să înoate.

Firea lui jucăuşă înclina, desigur, spre cea de-a doua

opţiune, iar pentru a o duce la îndeplinire îşi întipări pe chip o expresie severă, pentru a o debusola pe Erika şi, spera el, pentru a o împiedica să se certe cu el.

Îi făcu semn să iasă şi, de îndată ce trecură pragul uşii, îi spuse:

— Vino cu mine!

Apoi porni spre locul unde îi aştepta calul lui.

Ea nu se clinti mai departe.

— Unde?

Selig fu nevoit să se întoarcă după ea, iar de data aceasta o prinse de braţ pentru a o trage în faţă.

— Mergem la o scurtă plimbare călare, se mulţumi el să îi spună.

Ea continuă să îşi târască picioarele.

— Dar masa…

— Poate să aştepte. O urcă în şa. Erika deja îl privea mânioasă, astfel că, după ce se instală şi el în şa, se înduplecă să îi spună. N-o să-ţi displacă plimbarea asta, Erika. E ceva ce m-am gândit să îţi împărtăşesc şi ţie şi vei descoperi că e plăcut dacă eşti dispusă să te relaxezi.

Ea nu spuse nimic, iar drumul până la micul lac se dovedi într-adevăr scurt. Pe când ajunseră acolo, Selig decise că nu era o idee bună să o arunce pur şi simplu în apă. Descălecă şi o ajută şi pe ea să coboare. Amurgul se lăsase pe deplin peste ei, lăsându-le doar atâta lumină cât să vadă florile sălbatice larg deschise şi cât de calm era întregul peisaj. Alesese seara pentru a o aduce aici; astfel pudoarea ei ar fi fost mai puţin tulburată dacă reuşea cu adevărat să o convingă să intre în apă cu el.

— Sora mea adoră locul ăsta şi vine aici adesea cu Royce, îi spuse el. La drept vorbind, şi părinţii mei vin frecvent aici să înoate când sunt în vizită la noi.

Erika nu prea reuşea să şi-i închipuie pe părinţii lui înotând în lacul acela, dar faptul că Selig i-o spusese o făcu să se simtă puţin mai în largul ei.

— Noi ce căutăm aici?

El rânji înainte de a-i răspunde.

— Am să mă spăl de roadele mâniei tale. Observă că n-am să te pun s-o faci tu pentru mine, deşi aş avea tot dreptul să o fac. Poate ţi-ar plăcea şi ţie să înoţi puţin, după o zi atât de caldă.

Nu aşteptă răspunsul ei, ci îi întoarse spatele şi sări în apă, cu tot cu hainele de pe el. Erika fu suficient de surprinsă cât să îşi lase deoparte bănuielile pentru o clipă. Selig reapăru la suprafaţă râzând şi scuturându-şi apa din păr, proiectând picăturile chiar până unde se afla ea pe mal. Era ca un copil jucăuş în apă, iar când ştiu că Selig nu o putea vedea, zâmbi de giumbuşlucurile lui.

Apa părea într-adevăr delicios de ispititoare, dar ea, desigur, nu avea de gând să înoate cu el. Dacă ar fi făcut-o, ar fi însemnat să ierte şi să uite, şi nu intenţiona să facă această greşeală din nou. Nu avea de gând nici măcar să îi mulţumească pentru că-şi vânduse ibovnica, căci nu se descotorosise cu adevărat de fată. Lida avea să fie în continuare prin preajmă, chiar dacă de-acum avea să îi aparţină lui Ivarr. Dar cine zicea că Selig nu ar fi continuat să se servească de ea cu binecuvântarea prietenului său? Şi dacă aşa ar fi stat lucrurile, ceea ce făcuse nu fusese mai mult decât un gest gol, iar ea nu obţinuse nimic făcându-se de râs pe subiectul acesta – în afară de a-şi amuza soţul.

O pusese pe gânduri şi acea reacţie, amuzamentul lui, dar nu reuşise să o priceapă. Orice alt bărbat ar fi fost furios din cauza a ceea ce făcuse ea azi, mai ales că o făcuse în faţa soldaţilor lui. Poate că un alt bărbat ar fi bătut-o pe loc. Desigur, Selig nu ar fi putut s-o facă în prezenţa lui Turgeis, care l-ar fi împiedicat. Însă ar fi putut să o pedepsească prin ceva mai mărunt, şi chiar şi Turgeis ar fi fost nevoit să tragă linie atunci când greşeala i-ar fi aparţinut *ei.*

O parte din mânia ce încă o mistuia era defensivă exact din acest motiv. Nu ar fi trebuit să îl atace şi să îl ocărească într-un mod public. Fusese o greşeală din partea ei, cu atât mai mult cu cât o făcuse dintr-un motiv atât de stupid. Nici nu era de mirare că prietenii lui se distraseră

atât de copios. Soţii *nu erau niciodată* fideli. De ce ar fi fost Selig diferit? Dar tot nu se putea dumiri de ce îl amuza atât de tare „gelozia” ei.

Încă avea privirile aţintite asupra lui când Selig începu să-şi dea jos hainele. Tunica, şireturile încrucişate, colanţii, cizmele, toate fură aruncate pe mal lângă ea. Era destul de întuneric, iar el era destul de adânc băgat în apă, ca ea să nu simtă nevoia să îşi ferească privirea – încă. Dar de la bun început se aşteptase la aşa ceva. Când era vorba de Selig, nu se putea abţine să nu fie bănuitoare în privinţa fiecărui gest al lui şi în special în privinţa încercărilor lui de a-şi folosi acel farmec intens asupra ei. Şi a zâmbetelor lui. Zâmbetele lui trebuiau să îi trezească cele mai puternice suspiciuni.

Naiba să-l ia de viking! De ce trebuia să fie atât de diferit de alţi bărbaţi? De ce trebuia să fie atât de ispititor?

Nu îi stă în fire să rănească femeile.

Nu, doar pe cele care erau suficient de neghioabe să îl iubească.

— Nu îmi place să înot singur, îi strigă el pe neaşteptate, pe un ton rugător.

— Atunci ai adus femeia greşită cu tine, îi strigă ea în replică.

— Ba am adus-o pe cea bună.

Răspunsul lui stârni în ea o căldură radiantă pe care refuză să o recunoască. Acum, că era conştientă de sentimentele ei, se temea că avea să-i fie cu atât mai greu să reziste în faţa farmecului lui. Însă trebuia să o facă. Era genul de bărbat născut să seducă femei. Nimic din ceea ce spunea el nu putea fi luat în serios.

Se retrase să îşi caute un loc unde să poată sta confortabil printre flori. Selig încercă încă o dată să o facă să intre în apă, apoi renunţă. Însă zăbovi nefiresc de mult cu „spălatul”, iar ei începu să i se facă tot mai cald privindu-l.

În cele din urmă îl întrebă:

— Nu ne vor aştepta cu cina până ne întoarcem?

— Nu în seara asta, fiindcă vom mânca aici, răspunse el. Dacă ţi-e foame, poţi să începi fără mine. Vei găsi mâncarea în coburii mei.

Îi stătea pe limbă să se certe cu el. Nu voia să mai rămână acolo. Locul era prea… romantic, briza caldă, parfumul florilor plutind greu în aer, apa izbindu-se leneşă de mai. Şi atât de intim. Mult prea intim.

Se duse după mâncare doar pentru a-şi distrage atenţia, iar vinul pe care îl găsi îl începu imediat. Însă acesta nu-i calmă neliniştea, aşa cum sperase ea, sau, mai exact, i-o calmă prea mult, căci nici nu îi trecu prin minte să îşi ferească privirea când Selig ieşi din apă ceva mai târziu.

Deja răsărise luna şi era foarte luminoasă. Înainte să bea vinul, Erika ar fi considerat acest lucru regretabil, dar acum nu se putea gândi decât la ce privelişte superbă şi păgână era soţul ei ieşind din apă, un adevărat dar al zeilor. Fu lovită de impulsul foarte bizar de a întinde mâna şi de a-l atinge, doar pentru a se convinge că era real. Apoi impulsul de a-l atinge din alte motive.

Sări în picioare când îşi dădu seama ce se petrecea cu ea. Ţinea strâns în mână burduful cu vin, ca pe o armă, deşi nici măcar nu ştiuse că se afla la ea. Selig nu spusese niciun cuvânt, nu o atinsese, şi totuşi o sedusese.

Se răsuci pe călcâie pentru a nu-l vedea. Şi nu găsi nimic altceva de spus în afară de:

— Te vei îmbolnăvi, purtând hainele alea ude.

— Mi-am adus altele curate.

— Atunci îmbracă-te cu ele.

— E prima dată pe ziua de azi când m-am bucurat de puţină răcoare, îi răspunse el. Vrei să îmi răpeşti asta când nu e nimeni aici să mă vadă în afară de tine, iar tu îmi cunoşti deja trupul, îmbrăcat sau nu?

Când punea astfel problema, ar fi fost nerezonabil din partea ei să o facă.

— Da, răspunse ea oricum.

Hohotul lui de râs trădă o bună dispoziţie profundă şi o încântare obraznică. Însă imediat ce se opri, mâinile lui se

răsfirară pe sânii ei, trăgând-o la pieptul lui ud. Ea icni mut. Simţurile îi fură copleşite de o vâltoare de senzaţii.

— De ce ţi-e teamă, micuţă daneză? auzi ea şoptit la ureche. De ceea ce mă faci să simt, sau de ceea ce te fac eu să simţi?

„De ambele!” ţipă mintea ei, dar ea era deja dincolo de cuvinte. Una din mâinile lui rămase pe sânii ei, dar cealaltă îi alunecă peste abdomen şi îşi croi cumva drum între picioarele ei, chiar dacă atât roba, cât şi rochia ei îi stăteau în cale. Iar gura lui se lipi strâns pe gâtul ei şi începu să urce încet…

De pe cealaltă parte a lacului, Royce se retrase de pe mal şi îşi duse un deget la buze pentru a-i face semn soţiei lui să tacă. Buze care îi erau lăţite într-un rânjet.

— E bine că i-am văzut calul, îi şopti el lui Kristen, care, la cererea lui, rămăsese în urmă cu propriii lor cai. Nu cred că fratele tău s-ar bucura dacă i-am ţine companie în momentul ăsta.

— Vrei să zici…?

— Exact.

— Deci ai avut dreptate. Nu poate nici măcar să urască o femeie cu toată sinceritatea.

El râse auzindu-i tonul posomorât.

— N-am zis că e cu soţia lui.

— Nici nu era nevoie, după ce-a venit Thorolf să ne povestească tărăşenia de azi – şi reacţia lui Selig la întreaga treabă. După părerea mea, fratele meu *nu ştie* ce vrea.

— În momentul de faţă aş zice că ştie.

La celălalt capăt al lacului, Brenna era cea amuzată, şi Garrick cel supărat că nu avea să se poată răcori în lac, sau cel puţin nu în noaptea aceea. Spre deosebire de Royce şi Kristen, care se aflaseră în satul Wyndhurst şi se gândiseră să înoate puţin înainte de a se întoarce acasă, Garrick şi Brenna veniseră direct de acasă. Astfel că se apropiaseră de lac din direcţii diferite, ceea ce explica de ce nu se întâlniseră. Însă ambele perechi văzuseră calul lui Selig.

Ajutând-o pe Brenna să urce înapoi în şa, Garrick se întrebă cu voce tare:

— Crezi că s-ar putea să termine repede şi mai bine aşteptăm?

— Dacă seamănă cât de puţin cu tine, iubitule…

— Lasă! Şi să nu te aud cu „ţi-am spus eu”. Aş fi preferat să aflu pe o altă cale că e mai încântat de soţia lui decât ne-a dat nouă de înţeles.

Brenna se mulţumi să râdă.

Capitolul 41

Visul îl trezi pe Selig, făcându-l să se ridice brusc în capul oaselor, ceea ce o deranjă pe Erika. Nu era prima dată când avea visul acela, dar era prima dată când şi-l amintea atât de limpede.

Chiar şi durerea lui de cap reapăruse, ca şi cum ar fi încasat din nou lovitura.

— Ce e? întrebă Erika somnoroasă.

— Mi-am adus aminte unde l-am mai văzut pe lordul Durwyn.

— Pe cine?!

El dădu la o parte aşternuturile pentru a se ridica din pat.

— Trebuie să vorbesc cu familia mea, se mulţumi el să spună.

Erika făcu ochii mari.

— E toiul nopţii, remarcă ea.

Selig începuse deja să se îmbrace.

— Nu e ceva care să mai poată aştepta.

Ea îl privi îndată cu ochii îngustaţi.

— Nu ai nevoie de o scuză pentru a pleca din pat. Pleacă şi gata!

Cuvintele ei şi tonul lor sarcastic îl făcură să îi acorde întreaga lui atenţie, căci ar fi trebuit să fie greu de cap să

nu priceapă ce îşi imagina.

— Eşti cea mai bănuitoare femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

— Cu tine am motive temeinice să fiu, îi replică ea.

— Nu, n-ai niciun motiv să fii. În ciuda a ceea ce crezi tu, soţioară dragă, *nu* obişnuiesc să mint. Dacă îţi spun că nu mă interesează Lida şi nici măcar nu am pus vreodată mâna pe ea decât pentru a o da jos de pe mine, poţi să mă crezi. Dacă îţi spun şi că am avut atâtea femei încât efectiv nu aş avea cum să le enumăr pe toate, şi în privinţa asta poţi să mă crezi. Atunci de ce aş nega că aş fi avut-o şi pe ea printre atâtea alte femei?

— Fiindcă pe ea *ai avut-o după ce* te-ai căsătorit!

El îi aruncă o privire prelungă, exasperată, apoi îi spuse:

— Îmbracă-te.

— De ce?

— Pentru că ai să vii cu mine. Şi îţi spun de pe acum, mă gândesc serios să te pun din nou în lesă şi să te ţin lângă mine de dimineaţa până seara. Atunci, pe Thor, nu mă vei acuza în continuare de ceva ce nu am făcut.

Reflectând la ultima lui ameninţare, şi la faptul că fusese exprimată cu o îndârjire considerabilă, Erika decise să nu se mai certe cu el în privinţa acestui subiect şi nici să nu i se împotrivească în a-l însoţi. Se îmbrăcă, şi încă în grabă, apoi se întâlni cu el în curtea interioară aproape complet închisă. Nu mai avu decât o singură observaţie când îl văzu ducând de căpăstru un singur cal.

— Am fost în grajdul tău, Selig. Ştiu că sunt o mulţime de cai disponibili. Mie nu mi se va permite niciodată să călăresc unul?

Întrebarea ei îi smulse în sfârşit un zâmbet plin de sine.

— Sunt un libidinos, ai uitat? Libidinoşii preferă să ţină o femeie ghemuită lângă ei de fiecare dată când li se oferă ocazia.

— Eu nu stau ghemuită, pufni ea, deşi mai degrabă îi

venea să râdă.

Fratele ei avusese totuşi dreptate în privinţa lui, descoperea ea acum. Când Selig nu urmărea să se răzbune, putea fi foarte amuzant şi o companie foarte agreabilă. Şi începuse să îşi folosească simţul umorului împotriva ei, la el cum folosea şi acele zâmbete senzuale.

Făcuse dragoste cu ea la lac. Apoi făcuse dragoste cu ea din nou, când venise în pat cu ea în noaptea aceea. În mod evident era în continuare hotărât să construiască acel nou început – sau pur şi simplu se bucura de noutatea oferită de o femeie pe care nu o mai avusese până atunci. Exista şi o posibilitate chiar mai neagră, ca totul să se dovedească a fi fost doar o altă formă de răzbunare pentru el, că voia să o facă să îl iubească fiindcă astfel ar fi obţinut o nouă armă cu care să o rănească odată ce era sigur de sentimentele ei.

Indiferent care ar fi fost motivaţia lui, ea era hotărâtă să îi reziste cu fermitate, pentru propria ei protecţie. Nu avea să permită sentimentelor ei să devină mai profunde decât erau deja. Şi avea de gând să încerce, cu disperare, să ignore acele sentimente pe care le descoperise deja. Spera că Selig avea să se sature să tot fie nevoit să se roage de ea de fiecare dată când voia să ajungă în patul ei. Şi spera că nu avea să-şi iasă din nou din minţi de furie când el urma să renunţe în final şi să apeleze la alte femei.

Mai erau câteva ore până la ivirea zorilor când ajunseră la Wyndhurst. Selig apucase să se răzgândească în privinţa deciziei de a-şi trezi întreaga familie. Doar Royce fu chemat şi îl aşteptară în vechea cameră a lui Selig, ca servitorii care dormeau în sala mare să nu fie deranjaţi de discuţia lor. Deja li se aprinseseră mai multe lumânări până li se alătură şi Royce.

— Ai decis că îţi place mai mult aici? fură primele lui cuvinte, rostite pe un ton sec.

De data aceasta Selig nu îi răspunse cu o vorbă de duh.

— Regret că te-am trezit, dar am considerat că poate

vei dori să iei imediat măsuri în privinţa a ceea ce am să îţi spun.

Expresia lui Royce deveni imediat serioasă.

— Atunci spune-mi!

— În ziua când m-am mutat la casa mea, am observat aici un bărbat care îmi părea familiar, dar nu reuşeam să îmi amintesc unde sau când era posibil să-l mai fi întâlnit. Kristen m-a informat că e vorba de lordul Durwyn, dar numele nu îmi spunea nimic.

Royce dădu din cap.

— Nu locuieşte în apropiere, dar îl cunosc de mulţi ani. În trecut Durwyn şi soţia lui urmau suita regală, până când ea a murit, acum vreo şapte sau opt ani. Durwyn s-a retras pe moşia lui după aceea, deşi şi-a lăsat fiul la curte în locul lui. Din câte ţin eu minte, fiul lui, Edred, a murit în ultima bătălie împotriva danezilor, cea în care ai fost rănit şi tu. Edred semăna mult cu tatăl lui. Poate că pe el ţi-l aminteai.

— Nu, pe bărbatul mai în vârstă, şi doar recent l-am văzut. Royce, asta a fost în ziua atacului. L-am văzut pe lordul Durwyn sfârtecându-l cu sabia pe episcopul pe care îl însoţeam, chiar înainte să încasez lovitura la cap.

— Trebuie să te fi înşelat.

— Nu, am visat atacul în noaptea asta. Ceea ce m-a făcut să-mi amintesc limpede ziua aia, precum şi rolul jucat de Durwyn în toată tărăşenia. El a fost singurul de acolo pe care *chiar* l-am văzut bine în ziua aia. Ţin minte chiar că am observat că era îmbrăcat mai fin decât ar fi trebuit să fie un tâlhar.

Royce îşi trecu agitat mâna prin părul de culoare închisă.

— Pe Dumnezeu îndurător, ştii ce sugerează asta?

— Da. Ce s-a întâmplat în ziua aia nu a fost un atac al tâlharilor asupra unui grup de călători luaţi prin surprindere. Ci a fost un atac plănuit asupra *mesagerilor regelui,* gândit să pună capăt misiunii noastre. Ceea ce vreau să aflu de la tine este dacă să îl informez pe rege de

toate astea înainte sau după ce îl omor pe individ?

Buzele lui Royce se curbară într-un zâmbet în ciuda naturii grave a subiectului.

— Mă îndoiesc că vei avea ocazia. Alfred va dori să se ocupe personal de această problemă. Dar poţi fi sigur că, dacă ai dreptate, Durwyn va atârna în ştreang.

— Aproape am murit, Royce, iar durerea care m-a chinuit neîncetat săptămâni la rând nu o voi uita niciodată. Vreau satisfacţia de a-l provoca la luptă pe bărbatul răspunzător de asta.

— Da, şi la fel îşi va dori şi tatăl tău, şi mama ta, şi soţia mea. Tu, prietene, s-ar putea să fii nevoit să stai la rând dacă ar fi să rezolvaţi problema în stil viking. Dar trăieşti în Wessex, iar Alfred chiar are legi stricte, aşa că e mai bine să îl laşi pe el să se ocupe, în fond, fărădelegea i-a adus atingere lui.

Selig răspunse doar cu un mormăit, nu tocmai unul de consimţământ, dar Royce alese să îl interpreteze astfel şi continuă:

— Acum, eu ştiu în ce direcţie a luat-o Alfred. La drept vorbind, intenţiona să treacă din nou pe aici pe drumul de întoarcere la moşia regală din Chippenham, dar nu cred că asta ar trebui să aştepte până atunci. Voi merge acum să îi trimit un mesager.

Selig dădu din cap. Urgenţa care îl adusese aici se risipise pe moment, chiar dacă nu fusese lăsată complet deoparte. Îl înfuria însă gândul că problema ar fi putut fi rezolvată deja dacă l-ar fi recunoscut pe lordul Durwyn în ziua când îl văzuse la Wyndhurst. Dar tot ce ţinea de perioada aceea oribilă îi pălea tot mai mult din memorie, în afară de durere şi de rolul jucat de Erika în aceasta, iar el şi-ar fi dorit să pălească şi acele detalii.

Royce se opri în uşă pentru a-i spune:

— Mai bine rămâi aici până se lămureşte povestea asta. Alfred se mişcă repede uneori, alteori nu. E puţin probabil, dar s-ar putea să ajungă totuşi mâine şi va dori să te vadă imediat.

— În regulă.

— Atunci du-te înapoi la culcare! Eu aşa intenţionez să fac, după ce trimit mesagerul.

Erika aşteptase răbdătoare ca ei doi să îşi încheie discuţia, deşi ea nu înţelesese niciun cuvinţel. Ar fi deranjat-o dacă ar fi fost exclusă intenţionat, dar nu fusese cazul, căci Royce şi Selig nu puteau comunica decât în celtă. Dar decise pe loc că, dacă Selig nu intenţiona să înveţe anglo-saxona pentru a pune capăt acelei dificultăţi, avea să înveţe ea celtă, şi probabil mai rapid decât el, căci deprindea uşor limbile noi.

— Acum plecăm? îl întrebă ea, atrăgându-i în sfârşit atenţia asupra ei.

El păru pentru o clipă surprins de prezenţa ei acolo.

— Nu, vom rămâne aici până la sosirea regelui.

Ea ridică din sprâncene.

— Ai de gând să te bagi în treburile regelui?

Selig îşi dădu seama atunci că nu îi spusese cu adevărat de ce veniseră acolo în toiul nopţii. Era uluitor că nu încercase să smulgă de la el toate detaliile. Mama şi sora lui aşa ar fi făcut şi în continuare aveau să o facă, imediat ce aflau ce se petrecea.

Îi explică pe scurt, încheind:

— Vom dormi aici câteva zile. Apoi brusc rânji, plimbându-şi privirea prin camera pe care o împărţiseră înainte să se căsătorească. Vrei pe podea sau pe pat?

Ea se posomorî imediat.

— Nu-i amuzant.

— Ba ţi se va părea amuzant dacă alegi podeaua şi vom ajunge să facem dragoste pe jos.

Erika căscă larg gura, apoi o închise cu un plescăit dezaprobator.

— Presupun că te referi la ziua de mâine?

Rânjetul lui deveni şi mai larg.

— De fapt, dacă tot ai pomenit de asta…

Ea icni, mai mult de surpriză.

— Dar în niciun caz nu poţi să… deja ai… de două ori.

Nici măcar nu încercă să îşi ducă propoziţia la bun sfârşit când Selig izbucni în râs – şi porni spre ea.

— Chiar aşa, Erika – zâmbetul lui senzual se făcu pe deplin stăpân pe chipul lui acum –, cât de puţin îţi cunoşti soţul!

Dar învăţa şi, pe buna Freya, uneori era cât se poate de plăcut.

Capitolul 42

Patrula de pază de la Wyndhurst aduse dinainte vestea apropiatei sosiri a regelui spre sfârşitul după-amiezii următoare, dându-i lui Royce ocazia de a încăleca şi de a-i ieşi în întâmpinare. Se duse singur, căci o discuţie din şa era mai uşoară între doi oameni decât între trei sau patru, şi voia să îşi facă o idee despre gândurile lui Alfred în această privinţă înainte ca regele să stea de vorbă cu Selig. Deşi simplul fapt că regele venise atât de repede, lăsându-şi în urmă suita, însoţit doar de un grup mic de gărzi, era cât se poate de grăitor.

— Sperasem că următoarea noastră întâlnire va fi lipsită de incidente, începu Alfred.

Royce se crispă.

— Familia soţiei mele are într-adevăr grijă să nu ajungem să ne plictisim.

Alfred zâmbi scurt la acea replică spirituală, apoi trecu direct la subiect.

— E o acuzaţie gravă cea pe care o face cumnatul tău. Desigur, lordului Durwyn i se va permite să îşi înfrunte acuzatorul.

— El neagă, deci?

— Încă nu a fost informat, recunoscu Alfred. Am considerat că e mai bine să mă ocup de îndată de această problemă şi nu voiam să îi trezesc bănuielile chemându-l să mă însoţească înaintea suitei mele. Un element-surpriză ne-ar ajuta în toată tărăşenia asta, ca el să nu apuce să-şi ticluiască vreo apărare, dacă într-adevăr nu are una, şi ar fi

bine ca acela care îl pune în faţa faptelor sale să fie chiar cumnatul tău.

— O va face bucuros, dar e posibil ca în acelaşi timp să îl şi provoace pe Durwyn la luptă.

— Nu, trebuie să împiedici asta.

Royce se aşteptase ca Alfred să îi ceară acest lucru. Dar a sta în calea unui viking hotărât să se răzbune era ceva aproape imposibil, după cum descoperise pe propria piele.

Alfred, însă, consideră subiectul încheiat şi trecu la următorul.

— Am încercat să mă dumiresc de ce ar face Durwyn aşa ceva. El urăşte danezii, desigur, aproape la fel de mult ca tine. I-au răpit viaţa unicului său copil. Dar nu cred că ăsta poate fi singurul motiv.

— Sunt de acord, replică Royce. Acest atac nu a fost împotriva danezilor, ci împotriva voastră – sau mai degrabă a planului vostru de a întări pacea.

— Exact, spuse Alfred. Şi dacă reflectezi la natura acelui plan, poate vei desluşi un motiv logic pentru intervenţia lui Durwyn.

Royce se încruntă.

— Ştii ceva ce eu nu ştiu?

— Ceva ce mi-aş fi dorit să îmi fi amintit mai demult, faptul că una dintre moştenitoarele a căror mână o oferisem e o vecină de-a lui Durwyn, exact fata cu care s-ar fi căsătorit fiul lui, Edred, dacă băiatul nu ar fi murit înainte să apuce să o facă.

Susţinându-l pe Alfred, Royce spuse:

— Lordul Durwyn nu vă cunoaşte la fel de bine cum i-a cunoscut pe fraţii voştri. Cel mai probabil a presupus că veţi pune importanţa păcii mai presus de interesele unui singur lord.

— S-ar fi înşelat, căci căsătoria dintre un danez şi acea fată anume ar fi dus în cele din urmă la bătălii pe faţă, cu vecini precum Durwyn. Cum, atunci, aş fi putut întări pacea? Nu, ar fi trebuit să vină la mine şi să-mi spună ce îl

macină. Există şi alte tinere moştenitoare care ar fi putut să-i ia locul acesteia. În schimb, el a decis să rezolve personal problema şi a recurs de-a dreptul la crimă – presupunând că nu s-a înşelat cumnatul tău.

— Da, presupunând asta.

Alfred oftă.

— Mă tem că nu se înşală, iar asta e o poveste urâtă care nu-mi face nicio plăcere. Pot doar să presupun că Durwyn se află la curte acum, pentru a afla când intenţionam să trimit o nouă solie, ca să îi poată ataca şi pe aceştia. Am fost chiar informat că s-a prezentat la curte însoţit de un grup numeros de bărbaţi, dar pentru că nu mi i-a prezentat niciodată, nu mi-am mai bătut capul cu asta – până acum.

— Cât de numeros?

— Suficienţi cât să poată ataca un grup mic şi să aibă garanţia că nu vor exista supravieţuitori. Şi nici nu călătoresc direct cu noi, dar întotdeauna îşi aşază tabăra în apropiere. Am devenit neglijent nebănuind că e posibil să am vipere atât de aproape de propriul cuib.

— Cum aţi fi putut să ştiţi?

Alfred nu se arătă la fel de indulgent faţă cu propria persoană.

— Asta nu e o scuză. Cum atât de mulţi au avut de suferit din cauza danezilor, Durwyn nu poate fi singurul care să nu îşi dorească pacea. Dar în cazul lui vom afla cu certitudine mâine, când va sosi cu restul curţii – sau în cel mai rău caz o zi mai târziu. La drept vorbind, nu mă aştept să sosească toţi deodată. Cum a reuşit soţia ta să meargă până în Anglia de Est şi să se întoarcă atât de rapid e ceva ce nu îmi pot închipui. Suita mea ar fi avut nevoie de mult mai mult timp, de cinci, poate chiar de zece ori mai mult timp.

Acele ultime cuvinte mai relaxate îi făcură pe amândoi să se liniştească şi nu se mai discută nimic legat de acel subiect în ziua respectivă, în afară de interogatoriul la care fu supus Selig. Alfred ţinu însă să îi repete lui Selig

că, dacă Durwyn era găsit vinovat în urma confruntării, atunci pedepsirea lui era o prerogativă regală, deşi se înduplecă suficient cât să spună:

— Dacă se ajunge să fie cuvântul tău împotriva cuvântului lui, fără nicio dovadă concretă, nu mi s-ar părea nimic în neregulă dacă te-aş auzi provocându-l la luptă.

Astfel îl făcu şi pe Selig să se liniştească în privinţa problemei.

Cât timp bărbaţii discutară despre ale lor, Kristen se pregăti pentru întoarcerea suitei regale, iar Erika, neavând nimic cu ce să îşi ocupe timpul, aşa cum ar fi avut în propria casă, se oferi să o ajute. Ceea ce se dovedi a fi o greşeală. Era prima dată când încerca efectiv să discute cu sora lui Selig, de la călătoria lor împreună până la Wyndhurst, şi descoperi rapid că nu se schimbase nimic.

Când Kristen îi împrumutase câteva dintre hainele ei, o făcuse, aşa cum crezuse şi Erika, nu de dragul ei, ci al lui Selig. Ea, personal, era cu greu tolerată. La drept vorbind, atitudinea lui Kristen faţă de ea reflecta atitudinea celorlalte femei, o ostilitate pură, dar dintr-un alt motiv.

Erika, însă, nu mai era dispusă să accepte circumstanţele cu la fel de multă docilitate ca înainte. Până atunci remuşcările o împiedicaseră să riposteze, dar scăpase de sentimentul de vinovăţie. Nu mai avea de gând să accepte să fie singura vinovată şi, în plus, devenise soţia lui Selig între timp. Şi toţi jucaseră un rol în acest deznodământ.

Astfel că nu ezită să înfrunte răceala extremă a cumnatei ei când reuşi într-un final să rămână singură cu ea în afumătorie. Nici măcar nu o luă pe ocolite, întrebând-o făţiş:

— Dacă în continuare mă urăşti, de ce nu te-ai opus căsătoriei?

Kristen fu luată prin surprindere, dar chiar şi aşa îi răspunse pe un ton înţepat, şi nici ea nu-şi alese prea atent cuvintele.

— Nu te… urăsc efectiv. Dar mă îndoiesc că voi putea

ierta vreodată ceea ce ai făcut. Poate că Selig va reuşi, în timp, pentru că aşa e firea lui, cel puţin în ceea ce priveşte femeile. Dar eu nu pot.

— Te-ai gândit vreodată că, dacă fratele meu s-ar fi aflat la Gronwood în momentul respectiv, Selig cel mai probabil ar fi fost spânzurat, în loc de a fi biciuit? M-am săturat să mă simt vinovată pentru ceva ce a fost provocat de insultele lui. Pe buna Freya, chiar i-am sugerat scuzele pe care ar fi putut să le folosească pentru ca eu să îl pot elibera, dar el le-a ignorat, insistând asupra unui adevăr care era cât se poate de dubios şi care a avut darul de a-l face să pară şi mai vinovat. Şi să nu-mi spui din nou că era purul adevăr, pentru că ceea ce susţinea el era imposibil de crezut la momentul respectiv.

— Ai terminat? o întrebă Kristen pe un ton de gheaţă.

Erika oftă.

— Desigur, şi ca de obicei ceea ce spun eu nu contează deloc.

— Poate pentru că nu la bătaia cu biciul m-am referit, aia nici măcar nu mai e o problemă, acum că Selig s-a vindecat de urmele ei. Ceea ce mi se pare de neiertat e că ai fost atât de răzbunătoare cât să râzi de suferinţa lui.

— *Ce* anume am făcut?

— Nu încerca să negi, Erika. Mi-a pomenit de asta de mai multe ori. Iar Kristen îi repetă cuvintele cu o furie tot mai crescândă: „O amuza să mă vadă suferind. Râsul ei nu îl voi uita niciodată”.

Erika icni.

— Asta e o minciună! Nu am râs nicio dată cât timp a fost interogat. Întreabă-l pe Turgeis. El a fost de faţă.

— Eu n-am pomenit nimic de atunci când a fost interogat. La bătaia cu biciul s-a referit Selig.

— Dar eu nici măcar n-am fost prezentă în momentele alea! strigă Erika. Dacă aş mai fi fost acolo, nu ar mai fi fost biciuit. Dacă nu s-ar fi întâmplat ca nepotul meu să-şi rupă mâna, aş fi oprit la timp pedeapsa. Dar atenţia mi-a fost distrasă altundeva. Şi nu l-am mai văzut din nou pe fratele

tău decât când l-ai văzut şi tu.

— Asta a încercat să-mi spună şi fratele tău, dar vă închipuiţi că v-aş crede pe voi mai degrabă decât pe Selig? Dacă tu susţii că nu aşa s-a întâmplat, atunci discută cu el, dar nu încerca să mă convingi pe mine…

— La ce bun? o întrerupse Erika, pradă şi ea unei mânii tot mai aprinse. Nu crede nimic din ce îi spun, la fel cum nu cred nici eu nimic din ce spune el, la fel cum nu mă crezi nici tu. Apoi adăugă pe un ton de sarcasm usturător: Dar îţi mulţumesc că mi-ai spus asta. Nu ştiam că sunt atât de… răzbunătoare.

Ştiind că spusese mai mult decât ar fi vrut, Erika se întoarse în sala mare, lăsând-o pe Kristen enervată, dar cufundată în gânduri. Unul dintre ei minţea şi, desigur, nu putea fi decât Erika. Dar, blestemată să fie, cum se făcea că reuşea să pară atât de convingătoare – şi nevinovată?

Poate că Kristen ar fi alungat cu totul acest subiect din minte dacă nu s-ar fi lovit de el a doua zi, când Selig i se plânse în faţă de soţia sa. Aparent Erika nu îi pomenise nimic despre discuţia pe care o purtase cu Kristen, ceea ce nu o împiedicase pe Erika să rămână furioasă, suficient cât să îl facă pe Selig să plătească – fără ca el să ştie de ce.

Ieşind furtunos din camera lui, unde nu reuşise să smulgă de la soţia lui nici cel mai mic cuvânt care să îi explice atitudinea ei ţâfnoasă, aproape se ciocni de Kristen pe coridor şi îşi descărcă nervii şi confuzia pe ea, întrebând-o:

— Cum e posibil să stea supărată pe mine atâta timp, pentru o singură insultă măruntă, când eu deja am iertat-o pentru ceea ce mi-a făcut şi care a fost ceva mult mai grav?

— Ei i-ai spus asta? vru Kristen să ştie.

— Ce anume?

— Că o ierţi.

Întrebarea îl enervă.

— I-am arătat. I-am cerut să ne acordăm un nou început. Trebuie neapărat să rostesc cuvintele când cel mai probabil îmi va da în cap cu ele? Ea încă mă urăşte. Nu-i

pasă că eu nu o mai urăsc.

— Dar *asta* când s-a întâmplat?

— Ce anume?

— Când ai încetat să o mai urăşti?

El flutură din mână, preferând să o ignore, şi continuară să traverseze coridorul.

— Ce relevanţă are când?

Oftând, Kristen îl duse direct la butoaiele de bere şi, turnând câte o halbă zdravănă pentru amândoi, îl aşeză la cea mai apropiată masă.

— Spune-mi!

Expresia lui deveni ursuză.

— Ce anume să-ţi spun? Refuză să-mi vorbească.

Kristen nu se putu abţine să nu rânjească.

— Unii soţi ar considera asta un beneficiu.

— Păstrează-ţi glumele pentru altă dată, Kris. Nu am chef de ele.

— Văd şi eu. Ce nu pricep e cum puteţi voi doi să fiţi căsătoriţi şi să nu discutaţi lucrurile care sunt de maximă importanţă pentru fiecare dintre voi – decât cu alţi oameni. Apoi o văzu pe Erika coborând scările şi, observându-i, cotind spre ei. Însă în loc să îl avertizeze pe Selig, întrebă intenţionat: Te-ar interesa să ştii că ea nu-şi aminteşte să fi râs vreodată de tine, nici măcar pentru o clipă, cât te-ai aflat la Gronwood?

El pufni dispreţuitor.

— O înţeleg că neagă. E femeie, în fond, şi ce femeie nu ar încerca să nege o purtare atât de ruşinoasă?

Erika se oprise la auzul cuvintelor lui, dar Kristen fu prea dezgustată de comentariul lui pentru a se opri acum.

— Cu o asemenea atitudine, nici nu-i de mirare că refuză să discute cu tine despre asta. Şi totuşi râsul ei a fost, de fapt, cel care te-a înfuriat atât de tare încât să îţi doreşti să te răzbuni. Aşa că povesteşte-mi din nou ce îţi aminteşti din el.

Selig o privi posomorât.

— Încerc să uit. Dar ce îmi amintesc acum e ceea ce

ea pretinde că a fost o insultă şi de fapt nu a fost insultă, sau nu a fost intenţionată. Aveam nevoie de ajutor. Aş fi vrut să fii tu acolo, dar nu erai. Ea era. Mă durea capul. Vedeam în ceaţă. Gândurile mele se risipeau în toate direcţiile. Ba ştiam cine era ea şi de ce eram pironit de un zid, ba nu mai ştiam. I-am spus că am nevoie de un pat, al ei dacă şi-ar fi dorit. Nu era o insultă. E ceea ce şi-au dorit dintotdeauna femeile de la mine, iar eu nu am făcut decât să îi ofer acelaşi lucru. Era tot ce aveam de oferit în momentul acela.

Kristen nu se aşteptase să vadă expresia îndurerată de pe chipul cumnatei ei, nici să o vadă răsucindu-se pe călcâie şi luând-o la goană ca şi cum nenorocitele de bârne ar fi stat să cadă peste ea. Se simţea mizerabil pentru cursa în care îi prinsese, chiar dacă sperase că o confruntare avea să pună capăt minciunilor, indiferent care dintre ei ar fi fost cel care minţea.

Decise să nu îi spună lui Selig ce făcuse. Era oricum destul de rău că ştia Erika.

Capitolul 43

Erika ar fi ieşit în fugă pe poartă pentru a pleca de la Wyndhurst, dar tocmai începuse să sosească suita regelui şi era prea aglomerat în momentul acela pentru a putea să-şi croiască drum. Se lipi în schimb de zid, evitând să le stea în cale. Sprijinită de pietrele reci, închise strâns ochii, încercând să ţină la distanţă gălăgia. Era atât de aproape de a izbucni în lacrimi încât fu nevoită să facă tot ce îi stătea în putere pentru a nu le lăsa să se reverse. Vinovăţia revenise şi îi sfâşia sufletul.

Nu intenţionase să o insulte – aşa ştiuse el să plătească pentru ajutorul primit. Oare Selig chiar se folosea ca mijloc de plată? Femeile îl învăţaseră să o facă? Ah, pe buna Freya, nu era decât o greşeală; febra lui şi rana de la

cap îl făcuseră să se poarte astfel. Cum de nu îşi dăduse seama? De ce nu putuse să îl ajute, în loc să-şi iasă din fire şi să îl rănească şi mai mult?

Şi de ce credea că ea râsese de suferinţa lui? Căci chiar credea acest lucru. Îşi aminti cuvintele lui: „Intenţionez să am grijă să nu mai râzi niciodată”. Îşi spusese, la vremea aceea, că ameninţarea lui era una cu greutate, şi chiar fusese. Să se fi datorat şi aceasta tot febrei? Îşi imaginase râsul ei, iar acum credea că ceea ce îşi amintea era adevărat? *Erika cea Crudă.* O credea, deci cum putea suporta să o atingă, crezând asta despre ea? Şi câtă vreme el o credea, cum putea ea să-l convingă că nu era adevărat.

— Tu, de colo! Fu smulsă brusc din gândurile ei. Cine e celtul acela care stă lângă regele Alfred?

Tonul lui fusese poruncitor. Şi la fel era şi expresia bărbatului. Făcea parte din suita regelui, având alţi doi bărbaţi lângă el, şi toţi trei aşteptau răspunsul ei. Iar acum erau atât de mulţi oameni, cai şi căruţe cu bagaje în faţa ei, încât fu nevoită să se ridice pe vârfuri pentru a vedea la cine se refereau.

Dar ar fi trebuit să-şi dea seama după faptul că fusese descris drept „celt”.

— E soţul meu, Selig Binecuvântatul, şi e doar pe jumătate celt. Cealaltă jumătate e viking pur.

— Sunteţi amândoi danezi?

Tonul lui trăda scârbă, ca şi cum ar fi fost cel mai negru blestem. Dar Erika era prea năucită pentru a-i păsa.

— El e norvegian, spuse ea, desprinzându-se de zi. Eu sunt singura daneză de aici.

Răspunse grosolăniei lor cu la fel de multă lipsă de politeţe, întorcându-le spatele, dar uită imediat de ei. Trebuia să scape de mulţimea aceea pentru a decide ce să facă mai departe. Dar cum Selig se afla în curte şi fără îndoială ar fi observat-o oriunde ar fi mers… Până la urmă îşi croi totuşi drum pe poartă.

Lordul Durwyn o privi plecând cu ochii îngustaţi.

— Nu-mi place asta, spuse el, întorcându-se spre unul dintre bărbaţii care îl însoţeau. Caută-l pe Ogden şi cere-i să o urmărească. Poate să mai ia un om cu el, dar să n-o scape din priviri. Spune-i că Aldwin îi va da de veste dacă e cazul să facă mai mult de atât.

Primul bărbat se îndepărtă, plecând în căutarea celorlalţi trei care intraseră în Wyndhurst alături de Durwyn. Aldwin, care rămăsese lângă el, îl întrebă:

— Ce anume bănuieşti, stăpâne?

— Nu îl recunoşti pe vikingul cu păr negru de lângă Alfred? Ar trebui, având în vedere că luna trecută l-ai abandonat pe câmp crezându-l mort. Ogden îi poartă sabia chiar şi în momentul de faţă.

— Unul dintre solii regelui? icni Aldwin. Nu – un frate geamăn, poate?

— Când Alfred şi-a întrerupt brusc ce avea de făcut în vest pentru a veni aici şi acum stă de vorbă cu un bărbat care ar trebui să fie mort? Nu prea cred.

— Atunci trebuie să plecăm…

— Nu fi neghiob! Dacă urmează să fiu acuzat, trebuie să o ştiu. Dacă se va ajunge la asta, vikingul ăla va fi cel care o va face. Aşa că nu te lăsa văzut în compania mea, nici nu veni lângă mine decât dacă te chem eu, căci ţie îţi va reveni sarcina să o răpeşti pe femeie şi să o foloseşti împotriva lui, pentru a-l face să-şi retragă acuzaţiile. Ştii unde să o ascunzi?

— Cu siguranţă.

Durwyn dădu din cap.

— Am impresia că vom afla exact ce şi cum de îndată ce îmi voi face apariţia, aşa că stai prin preajmă să auzi ce se petrece. Poţi decide şi singur dacă femeia trebuie răpită. Eşti capabil de asta, sper?

— Da.

— Bun. Atunci hai să aflăm acum! Durwyn dădu să plece, dar se întoarse să mai adauge ceva, aproape ca şi cum ar fi uitat. Şi, Aldwin, dacă nu părăsesc Wyndhurst până la să zicem, sfârşitul după-amiezii, ucide-o pe soţie.

Apoi Durwyn îşi croi drum prin mulţime, nu pentru a se duce la rege, ci pentru a se face vizibil. După cum se aşteptase, atât Alfred, cât şi vikingul porniră spre el de îndată ce îl observară. Nu era îngrijorat, însă. Avea să fie cuvântul lui împotriva cuvântului celuilalt bărbat, iar celălalt bărbat era *un viking.* În fond cine ar fi putut lua de bun cuvântul unui viking?

Totul se desfăşură exact cum anticipase el, cu diferenţa că lordul Royce fu nevoit să traducă pentru celălalt bărbat, deoarece acesta nu vorbea saxona, iar Durwyn nu se obosi să admită că vorbea el celtă. Însă acest detaliu nu făcea decât să sporească mult confuzia, ceea ce îl favoriza, astfel că nu îi displăcu.

Aşa cum se şi aşteptase, Durwyn fu acuzat exact de fărădelegea pe care o comisese. Fireşte că o negă. Scepticismul urmat de o furie scandalizată pe care reuşi să le mimeze ar fi fost demne de aplauze, iar expresia încruntată a lui Alfred arăta clar că nu ştia pe cine să creadă. În fond, nu exista nicio dovadă.

Ceea ce nu anticipase, însă, fu lovitura cu dosul palmei pe care i-o dădu brunetul iute la mânie şi, chiar înainte să apuce să se ridice din locul unde îl aruncase lovitura, îl auzi pe Royce explicându-i.

— L-ai făcut mincinos prin refuzul tău de a recunoaşte, lord Durwyn. Pentru aceasta te provoacă la luptă.

— Asta e strigător la cer! Nu mi se poate cere să mă lupt cu un păgân blestemat…

— Cel la care te referi este cumnatul meu, aşa că ai grijă cum îl numeşti, altfel imediat după el te voi provoca şi eu la luptă. Şi sincer, nobile domn, tind să îl cred, mai ales că ştiu că aveai motive temeinice să împiedici un danez să o ia de soţie pe fata care ar fi trebuit să fie soţia fiului tău. A fost o neghiobie din partea ta să nu îţi prezinţi obiecţiile în faţa lui Alfred.

— Şi aş fi făcut-o dacă aş fi ştiut măcar că se pregăteşte aşa ceva. Dar n-am ştiut, pe cuvânt! N-am ştiut

nimic din toate astea până recent, când m-am întors la curte.

— Aşa zici tu. El susţine altceva. Dar acum ai fost provocat la luptă, deci nu prea mai contează cine spune adevărul, aşa-i? Deci accepţi sau îl laşi să te ucidă pe loc, cum zaci acolo? Şi te asigur că nu va ezita să o facă.

Durwyn se grăbi să se ridice în picioare şi spuse tremurător:

— Accept – dar mai întâi am nevoie de timp să îmi revin de pe drum. Nu mai sunt tânăr.

Royce auzi limpede hohotele de râs, două la număr, şi ştiu fără a privi că proveniseră de la Turgeis şi Garrick, amândoi bărbaţi mai bătrâni decât Durwyn, care nu avea nici patruzeci de ani încă. Roşeaţa care inundă chipul lui Durwyn le arătă că auzise şi el. Însă Alfred era cel care trebuia să ia decizia finală.

— La trei ore de acum, domnii mei. Lordul Durwyn poate să se odihnească între timp, să ia masa, să îşi ascută armele. Ceea ce nu poate să facă este să părăsească Wyndhurst fără permisiunea mea. Şi nu se va accepta răscumpărare în bani în locul provocării la luptă. Dacă nu primesc o mărturisire până atunci, lupta va avea loc aşa cum a fost anunţată şi acceptată.

Capitolul 44

— Doamna mea, trebuie să vii cu mine!

Erika se întoarse de la lacul în care arunca pietre şi văzu un soldat scund, cu părul de culoare închisă, în partea de sus a malului. Nu îl recunoscu, însă la Wyndhurst erau atât de mulţi soldaţi, încât din vedere nu i-ar fi recunoscut decât pe cei care o însoţiseră în călătoria ei din Anglia de Est.

— Tu cine eşti?

— Ogden, doamna mea. Soţul tău a înaintat o

provocare şi doreşte să discute cu tine înainte să lupte. Şi-a pus oamenii să te caute peste...

— Cu cine se va lupta? Cu acel lord Durwyn care s-a dat drept tâlhar?

Urcă malul înclinat prea rapid pentru a observa expresia posacă şi privirea mânioasă a bărbatului.

— Da, lordul Durwyn, răspunse acesta înţepat. Va trebui să vii în şa cu mine. Trebuie să mergem repede.

Repede? Inima ei deja gonea. Ar fi fost în stare să alerge până înapoi la Wyndhurst dacă s-ar fi dovedit necesar. Şi, la drept vorbind, chiar trecu în fugă pe lângă Ogden, oprindu-se la caii care aşteptau. Aceştia erau ţinuţi de un al doilea bărbat. Iar un al treilea deja galopa sălbatic înapoi spre Wyndhurst, evident pentru a-i informa pe restul că fusese găsită.

— Hai, grăbiţi-vă! se răsti ea la cei doi care fuseseră lăsaţi să o însoţească, încercând să urce în şaua unuia dintre cai fără a fi ajutată.

Fu ridicată în şa înainte să apuce să urce singură, iar Ogden se instală în spatele ei. Porniră la drum imediat, într-un galop pe măsura sentimentului ei de urgenţă. Era înnebunită de spaimă. *De ce* ar fi vrut Selig să discute cu ea înainte de a se lupta? Credea că era posibil să nu supravieţuiască? Avea să-i spună lucruri pe care ea tânjea să le audă, dar pe care urma să le audă prea târziu?

La cât de repede mergeau, Erika îşi dădu seama după doar câteva minute că nu se îndreptau spre Wyndhurst.

— Unde se va da lupta, dacă nu la conac? se întoarse ea să îl întrebe pe Ogden.

— Aproape am ajuns, fu singurul lui răspuns.

De-abia rostise aceste cuvinte, că Erika şi văzu tabăra în depărtare. Nu se obosi să se întrebe de ce tocmai acest loc de la marginea pădurii fusese ales pentru luptă. Avea să afle în câteva minute şi, într-adevăr, după încă un minut dădură buzna în tabără, păstrându-şi viteza până în ultima clipă.

Erika fu efectiv aruncată din şa, atât de brusc se

oprise calul, apoi se trezi azvârlită la pământ, la propriu, şi prinsă la limită de către unul dintre bărbaţii aflaţi jos. Când îşi recăpătă echilibrul, dădu să îşi mustre însoţitorul, dar nu apucă, ordinele acestuia răsunând primele:

— Legaţi-o şi aruncaţi-o în groapă. Sper că aţi avut timp s-o terminaţi?

— E aproape gata, răspunse bărbatul care o prinsese pe Erika şi care încă o ţinea în braţe.

— Atunci e suficient, spuse Ogden. E femeie, nu e nevoie să fie băgată la fel de adânc ca alţii şi nu putem să ne asumăm riscul să treacă cineva pe aici şi s-o găsească. Ocupă-te de asta imediat!

Erika încercă să se smucească din strânsoarea bărbatului din spatele ei, dar acesta era un individ solid şi prea puternic. Strânsoarea lui nu făcu decât să se întărească într-o încleştare dureroasă.

— Ce înseamnă asta? vru ea să ştie, ridicând o privire mânioasă spre Ogden. M-ai minţit?

— Doar în privinţa celui care m-a trimis. Stăpânul meu lordul Durwyn a fost într-adevăr provocat la luptă, iar dacă soţul tău nu se va lăsa convins să dea înapoi de dragul tău, tu vei plăti cu viaţa.

— Atât de laş e stăpânul tău, prin urmare, încât se teme de o luptă corp la corp?

— Glumeşti, doamnă. Mi s-a spus că soţul tău e aproape uriaş şi mai e şi un viking fioros pe deasupra. Orice bărbat ar fi un neghiob să îl înfrunte în luptă.

Era uluitor că putea simţi mândrie la auzul acelor cuvinte, chiar în timp ce era năpădită de o furie neputincioasă. Faptul că ajunsese acolo era vina ei, pentru că pornise spre propria casă în dimineaţa aceea fără a trece pe la Turgeis prin cameră să îi spună, pentru că plecase de la Wyndhurst singură, pentru că fusese suficient de naivă să îi urmeze de bunăvoie pe răpitorii ei, ba chiar îi îndemnase să se grăbească – pentru ca aceştia să o poată arunca într-o temniţă. O temniţă! Pe o din îndurătorul, îi era teamă că temniţa lor nu avea să semene deloc cu cea de la

Gronwood, ci avea să fie efectiv o groapă în pământ.

Acum că terminase ce avea de spus, Ogden se îndepărtă, pornind înapoi spre Wyndhurst, presupuse ea, pentru a-i spune laşului său stăpân că fusese capturată aşa cum poruncise el. Iar Erika fu târâtă până la capătul lizierei, unde, la câţiva metri dincolo de linia copacilor, doi bărbaţi turnau pământ într-o ladă de lemn, pe care un alt bărbat aştepta să o ducă în pădure pentru a-l arunca, astfel încât să nu lase nicio urmă că acolo se săpase o groapă.

Lemniţa din pământ avea un metru lungime cu jumătate de metru lăţime. Lângă aceasta se afla o scândură de lemn de aceleaşi dimensiuni, iar deasupra iarba care fusese cu grijă îndepărtată de deasupra gropii ca odată ce era pusă la loc să nu se mai vadă deloc sau aproape deloc că sub aceasta se afla o groapă – sau cineva în ea.

— Ai auzit?

— Da, răspunse unul dintre cei care săpaseră, cel care stătea cufundat până la şolduri în pământ.

— Atunci ieşi de-acolo, îi spuse bărbatul care o ţinea pe Erika, apoi strigă tare peste umăr. Am nevoie de nişte frânghie aici şi ceva pe post de căluş.

Erika făcu un efort să nu tremure. Aveau de gând să o arunce în groapa aceea. Erau cel puţin douăzeci de bărbaţi în tabără. Nu avea cum să scape. Şi era posibil să moară în groapa aceea dacă nu venea nimeni să o elibereze.

— Săpaţi gropi peste tot unde vă aşezaţi tabăra?

O spuse pentru a fi sarcastică, pentru a-şi distrage gândurile de la teama tot mai intensă, dar cel care o ţinea îi luă întrebarea în serios.

— Întotdeauna. Am constatat că sunt foarte utile şi nu sunt niciodată descoperite.

— Dar cum puteţi săpa atât de rapid? Stăpânul vostru abia azi-dimineaţă a ajuns.

— Am început săptămâna trecută, când ne-am oprit aici pentru scurtă vreme cât timp lordul Durwyn l-a căutat pe rege la conacul vostru. Atunci nu am avut timp să o

terminăm.

— Aşa că aţi terminat-o acum. Înseamnă că răpiţi oameni oriunde mergeţi?

El clătină din cap.

— Uneori e necesar să ne ascundem, unul sau mai mulţi dintre noi. Cu gropile astea un om poate să dispară complet, în toiul zilei, fără ca urmăritorii lui să găsească vreo urmă sau vreun indiciu.

— Ah, deci aţi devenit şi tâlhari, şi ucigaşi sub oblăduirea bravului vostru stăpân, îl batjocori ea. Acum înţeleg de ce vă sunt necesare aceste gropi.

Dispreţul ei usturător îl înfurie pe bărbat, care strigă spre cel care venise în spatele lui să îi aducă obiectele cerute.

— Pune-i căluş.

Erika fu legată rapid şi eficient. Reuşi să scoată o jumătate de ţipăt înainte ca unul dintre ei să îi îndese în gură o bucată de cârpă, legându-i-o la spate. Apoi fu împinsă la pământ, cu genunchii strânşi la piept, şi fu înfăşurată strâns cu o bucată de frânghie care să o ţină în acea poziţie ghemuită. Nici măcar nu ar fi fost necesar să îi lege mâinile separat, frânghia încolăcindu-se în jurul ei de atâtea ori încât îi ţinea braţele strâns lipite pe lângă corp, dar încheieturile îi fură oricum legate la spate, pur şi simplu pentru a-i spori disconfortul, fără îndoială. Şi încercaseră să nege că făcuseră la fel şi altă dată, cu alte victime? Erau nişte bădărani laşi, cu toţii.

Însă din clipa în care fu aruncată în groapă, iar aceasta fu acoperită, ascunzând orice urmă din lumina zilei, Erika nu se mai gândi la oamenii lui Durwyn. Era întuneric beznă. Aerul era atât de sufocat de mirosul de pământ proaspăt săpat încât de-abia putea respira. Şi era frig. Cine ar fi crezut că un spaţiu atât de strâmt putea fi atât de friguros? Sau de vină să fi fost propriul ei sânge, îngheţând de teamă?

Cât timp avea să treacă? Cu siguranţă dacă exista o provocare la luptă, confruntarea avea să se desfăşoare

imediat. Dar voiau ca Selig să renunţe. O ţineau prizonieră pentru a-i forţa mâna, dar ce şanse aveau să reuşească? În mod cert nu exista nicio garanţie că Selig avea să se lase înduplecat. Răzbunarea pe care nu fusese în stare să o obţină de la ea şi-o dorea cu multă ardoare de la lordul Durwyn. Erika îşi dăduse seama de acest lucru când Selig îi povestise de Durwyn. Deci ce ar fi făcut un bărbat care nu îşi iubea soţia? Şi-ar fi salvat onoarea mai întâi, apoi s-ar fi mulţumit să spere că reuşea să îşi găsească soţia înainte ca aceasta să fie ucisă?

Îi era atât de teamă că exact aşa avea să procedeze Selig încât se considera deja ca moartă. Şi nici nu ar mai fi fost nevoie să facă nimeni nimic pentru a duce la îndeplinire ameninţarea lui Durwyn. De ce s-ar fi obosit să o târască afară din groapă doar pentru a-i tăia beregata? A o lăsa acolo fără şanse de a scăpa şi fără speranţa de a fi vreodată găsită era o metodă la fel de eficientă şi mult mai crudă. Această groapă avea să fie mormântul ei şi urma să moară ştiind acest lucru.

Capitolul 45

— Cum adică nu o găsiţi nicăieri? întrebă Selig, ridicându-se de unde stătea într-o rână lângă perete, fixându-l cu privirea pe Durwyn, aflat la capătul îndepărtat al sălii mari, şi savurând aşteptarea înfruntării ce se apropia. Omul nu mai avea de trăit decât câteva ore. Unde ai căutat-o?

— Peste tot.

Expresia de îngrijorare care trecu, oricât de fulgerător, pe chipul lui Turgeis fu ceea ce stârni fiorul de spaimă care explodă în Selig pe neaşteptate.

— Dar tu unde mama naibii erai? vru el să ştie. Tu eşti umbra ei! Mă aştept să ştii întotdeauna unde e atunci când eu nu ştiu!

— Nu m-a anunţat că pleacă din camera ei. Nu am

văzut-o deloc în dimineaţa asta.

Tonul ridicat al lui Selig îi aduse lângă el pe Royce şi pe Kristen. Kristen îşi întrebă fratele:

— Ai văzut-o de când a coborât? Când Selig clătină din cap, ea adăugă: Eu da, pentru scurtă vreme. Se îndrepta spre curtea interioară. Apoi îl întrebă pe Turgeis: Ai căutat-o în casa lui Selig? E posibil să fi mers acolo.

— Nu ar pleca de la Wyndhurst singură, insistă Turgeis. Nu e atât de neghioabă.

— Dacă era… mâhnită… poate că nu s-a gândit să fie prudentă, replică Kristen pe un ton ezitant.

— Ce motive ar fi avut să fie mâhnită? întrebă Turgeis, pe un ton pe jumătate mârâit.

— Ea e *mereu* mâhnită, răspunse Selig înaintea lui Kristen, uşurat acum că ghiciseră pe unde se afla Erika. De ce nu ar fi fost şi azi? Apoi se întoarse spre Royce. Vrei, te rog, să trimiţi pe cineva să verifice dacă s-a dus acasă? Nu voi putea să mă concentrez la lupta cu Durwyn dacă nu ştiu că e în siguranţă.

— Vrei să îţi fie adusă înapoi aici?

— Dacă a plecat devreme, s-ar putea să nici nu ştie că mă pregătesc de luptă. Poate să i se spună, dar va fi decizia ei dacă doreşte să se întoarcă să mă vadă. Nu aş forţa-o să privească dacă nu ar fi deloc interesată…

— Pe Dumnezeu îndurător, scuteşte-ne de atâta autocompătimire, interveni Royce, râzând acum. Ştii foarte bine că soţia ta ar vrea să fie de faţă.

Conştiinţa lui Kristen nu îi permise să mai păstreze tăcerea. Deschise gura să mărturisească de ce plecase cel mai probabil Erika, şi ce rol jucase ea în plecarea ei, dar nu mai apucă să o facă. Unul dintre servitori începu să îl strige pe Royce, gonind spre ei, iar când ajunse, înspăimântat şi cu răsuflarea tăiată, ceea ce avu acesta de spus făcu mărturisirea irelevantă – pentru moment.

Doar Selig nu înţelese ce i se comunică lui Royce şi vru să ştie.

— Ce-i? întrebă, văzând atâtea feţe grave întorcându-

se spre el.

Royce îi răspunse.

— Mesajul care mi-a fost adus e pentru tine şi nu o să-ţi placă.

— Spune-mi-l!

— Vei pretinde că te-ai înşelat acuzându-l pe lordul Durwyn, altfel nu ai să-ţi mai vezi niciodată soţia. Iar regele nu are voie să afle de toate acestea, altfel nu ai să-ţi mai vezi niciodată soţia.

Selig îl ridică pe servitor în aer cu o mână.

— Cine ţi-a comunicat mesajul?

Royce fu nevoit să repete întrebarea în saxonă, iar după ce ascultă răspunsul înspăimântat al bărbatului, i-l spuse lui Selig.

— Lasă-l jos, omule! Nu a văzut cine a fost. Cineva s-a apropiat de el din spate, i-a spus exact ce să îţi zică, apoi l-a îmbrâncit în mulţime. Când s-a întors, erau prea mulţi bărbaţi prin preajmă pentru a putea să-şi dea seama care dintre ei îi vorbise.

— Dar ştiu *cine a trimis* mesajul, spuse Selig, şi porni să traverseze sala mare cu un aer de hotărâre mortală.

Royce porni după el şi îl prinse de braţ, dar fu împins deoparte. Durwyn îl văzu venind şi sări în picioare, dar în zadar. Selig se năpusti asupra lui şi îl strânse de gât. Fu nevoie de cinci bărbaţi pentru a-l smulge de pe Durwyn şi chiar şi atunci îi dădu drumul doar cât să se descotorosească de cei care îl imobilizau, ceea ce reuşi foarte rapid.

Fu nevoie să intervină tatăl lui, care se puse în faţa lui şi îl împinse în spate când se aruncă asupra lui Durwyn pentru a doua oară.

— Eşti nebun? vru Garrick să ştie. Ce s-a întâmplat cu ţine de nu poţi aştepta să-i curmi viaţa aşa cum se cuvine?

— A răpit-o pe Erika, răspunse Selig furios. Şi ameninţă să-i ia viaţa dacă nu îmi retrag provocarea şi nu susţin că m-am înşelat acuzându-l.

— Dar el nu a părăsit această casă, remarcă Garrick.

— Nici nu trebuie să o facă. Are destui oameni care să o facă în locul lui.

În clipa aceea Durwyn se dezmetici suficient cât să strige:

— De ce mă mai acuză păgânul acum?

Selig nu îl înţelese, însă Garrick da şi se întoarse furios spre el.

— Ar fi trebuit să îţi asumi riscul de a te lupta cu fiul meu, căci ţi-ai demonstrat vinovăţia răpind-o pe soţia lui ca să-i poţi forţa mâna. Iar dacă el îşi va retrage provocarea din această cauză, ţine cont că acum te aşteaptă una din partea mea.

Durwyn nu spuse nimic la început, fiind ocupat să se holbeze îngrozit la regele Alfred, care se afla suficient de aproape pentru a fi auzit fiecare cuvânt. Apoi ţipă:

— E o minciună! Totul! Dacă cineva a răpit-o pe soţia vikingului, nu a făcut-o la porunca mea!

În momentul acela Royce îl trase pe Selig deoparte şi îl împinse spre partea din faţă a sălii mari.

— Nu vei obţine nimic de la el, îi şuieră acesta. Ticălosul va muri jurând că e nevinovat. Dar a fost o neghiobie din partea ta să îl ataci, dovedindu-i vinovăţia. Ar fi trebuit mai întâi să închizi porţile. Oricine ar fi cel care îl ajută a avut de-acum destule şanse să plece – şi să îi ducă la îndeplinire ameninţarea.

Selig porni în fugă spre uşă înainte ca Royce să termine de vorbit, deşi Royce ţinu pasul cu el. Se opriră amândoi, însă, când ajunseră în curte şi văzură porţile deja închise, păzite de Turgeis care aştepta în faţa lor, având pregătiţi atât propriul cal, cât şi pe cel al lui Selig.

— Cel puţin cineva a gândit cu mintea, şi nu cu inima, spuse Royce amar. Dă-i drumul! Mie o să-mi ia câteva minute să îmi răsfir oamenii într-un cerc suficient de larg ca să poată striga de la unul la altul de îndată ce o găsesc – şi ca să mă asigur că doar oamenii mei pleacă.

Nu mai era cazul de o asemenea grabă nemaipomenită acum că acoliţii lui Durwyn erau închişi

între ziduri, doar pentru a o elibera pe Erika cât mai repede. Ceea ce fu un motiv suficient pentru Selig să se ducă în cea mai mare viteză.

Îşi găsi totuşi o clipă pentru a-i mulţumi lui Turgeis când ajunse la el.

Uriaşul se mulţumi să răspundă:

— Erai prea copleşit de emoţie pentru a te gândi la asta. Ţi-a spus nobilul domn unde se află?

— Nu, răspunse Selig cu amărăciune. Dar oamenii lui şi-au făcut tabăra undeva prin apropiere. Asta ştiam deja. Royce îşi strânge oamenii ca să pornească o căutare largă. Acela care va găsi primul tabăra îi va striga şi pe ceilalţi.

— Ei pot să strige, dar eu n-am s-o fac, spuse Turgeis în timp ce încălecară amândoi. Eu am să mă ocup personal de problemă.

— Atunci te însoţesc.

Capitolul 46

Tabăra era uşor de văzut din depărtare. Nu se străduiseră deloc să o ascundă, deşi se afla în apropierea unei păduri pe care ar fi putut s-o folosească. Era primul loc în care îi împinsese logica să caute, la vest de Wyndhurst, în direcţia din care venise suita regelui.

Turgeis o văzu primul şi porni în galop spre ea. Selig, atât de nerăbdător să o salveze pe Erika şi să o ştie din nou în siguranţă, îl depăşi. Din nefericire, la cum se năpustiră amândoi în tabără, impresia clară pe care o lăsară fu de atac, şi niciunul dintre bărbaţi nu se risipi sau nu încercă să fugă, ci scoase arma şi se aruncă în luptă. Erau douăzeci la doi. Oamenii lui Durwyn considerară că superioritatea lor numerică le garanta victoria, în ciuda dimensiunilor uriaşe

ale vikingilor. Prin urmare îi atacară cu toţii.

Ceea ce îi forţă pe Selig şi pe Turgeis să împartă doar lovituri cauzatoare de moarte, fără a rata nicio dată, fapt neanticipat de adversari, dar care se dovedi singura cale prin care puteau învinge. Selig ar fi vrut să nu îi ucidă pe toţi, dar părea că avea să fie nevoit să o facă. Încercă să o găsească pe Erika în tabără, dar nu apucă să vadă nimic mai departe de următoarea lovitură a sabiei sale. Şi totuşi până nu se asigurau că era acolo şi nu fusese dusă altundeva, cineva trebuia să rămână în viaţă pentru a răspunde la întrebări odată ce se termina baia de sânge, dar grămada de cadavre creştea întruna.

Selig îi strigă lui Turgeis, care era atacat la rândul său de mulţi duşmani din toate părţile.

— Lasă cel puţin unul în viaţă ca să ne spună unde a fost dusă.

— Ocupă-te tu de asta, îi strigă Turgeis drept răspuns. Sabia mea lacomă de sânge nu face răni care să se poată vindeca.

La scurt timp după aceea, Selig îi sfârtecă pe doi dintre cei trei bărbaţi care se năpustiseră asupra lui dintr-o singură lovitură norocoasă de sabie.

Cel de-al treilea bărbat, dându-şi seama că acum era singur, începu să dea înapoi, cu o expresie de teroare în ochi.

— Spune-mi unde se află femeia şi vei scăpa cu viaţă, îi promise Selig.

Individul nu înţelese nimic din cuvintele lui, se întoarse să fugă, dar se împiedică într-unul dintre camarazii lui doborâţi şi căzu cu faţa în jos. Selig se mişcă rapid să îl înhaţe, pregătit să îi stoarcă informaţia prin bătaie dacă se dovedea necesar, însă bărbatul nu se mai ridică. Când Selig îl răsturnă pe spate văzu că avea o ghioagă cu ţepi înfiptă în frunte. Acesta nu avea să mai răspundă la nicio întrebare.

Selig îşi îndreptă imediat privirea spre Turgeis, dar uriaşul îşi terminase deja porţia de atacatori şi tocmai îşi

ştergea toporul gigantic pe unul dintre cadavrele ce zăceau lângă el. Atunci Selig îşi trecu în grabă ochii peste întreaga suprafaţă, cu inima bătându-i mai violent decât în timpul bătăliei, dar nu o văzu nicăieri pe Erika. Nu mai era nimeni acolo. Nu era nici măcar vreo căruţă în care să fi putut fi ascunsă.

Gemu şi începu să caute printre cadavre pe cineva încă în viaţă, strigându-i lui Turgeis să facă acelaşi lucru. Câteva minute mai târziu abandonă orice speranţă şi se lăsă să cadă în genunchi, cu noduri de teamă şi furie zvârcolindu-i-se în stomac. Prea multă ură, prea multă dorinţă, acum prea multă teamă. Tot ceea ce simţea pentru femeia aceasta era dus la extrem, iar acum ştia şi de ce; acum, când poate că era prea târziu.

— Ce au făcut cu tine? strigă el către ceruri.

Erika îl auzise. Deja ţipase de mai multe ori. Eforturile ei de a se elibera din frânghii făcuseră să-i cadă pământ peste cap şi umeri. Acum simţea insecte târându-se pe ea, de ce fel or fi fost nu ştia nici ea, dar deja rămăsese fără glas tot ţipând îngrozită. Şi totuşi ţipă din nou, ţipă cu toată forţa ce îi mai rămăsese. Dar chiar şi aşa, sunetul firav pe care reuşea să îl scoată de-abia trecea de căluş şi nu reuşea să se strecoare prin scândura de lemn, dincolo de iarba de deasupra capului ei. Selig era acolo, venise după ea, şi totuşi nu o auzea.

— Vino, spuse Turgeis, ajutându-l pe Selig să se ridice în picioare. Aici nu mai avem nimic de făcut.

— Unde să vin? mârâi Selig amar. Eram atât de sigur că va fi aici. Acum unde s-o mai căutăm?

— Lordul Durwyn nu-ţi va spune nimic, dar el nu a rămas singur la Wyndhurst. Încă mai trebuie să îl găsim pe mesagerul lui, şi am să-i smulg răspunsurile cu cleştele dacă va fi nevoie.

Se întoarseră la Wyndhurst galopând la fel de sălbatic. Royce le ieşi în întâmpinare, iar Selig îl informă:

— Am găsit tabăra, dar ea nu era acolo, aşa că lasă-ţi oamenii să continue căutarea o vreme.

— Şi tu unde mergi?

— Mă tem că o căutăm zadarnic. Va trebui să ni se spună unde a fost dusă.

— Durwyn va refuza, insistă Royce. Singura lui speranţă e să-şi susţină nevinovăţia până în pânzele albe.

— Dar mesagerul lui va şti, spuse Selig. Iar mesagerul lui se află în continuare la Wyndhurst. Turgeis intenţionează să-i smulgă răspunsurile cu forţa.

— Dacă îl asmuţi pe Turgeis asupra lui, omul va muri de spaimă, prezise Royce, şi doar pe jumătate în glumă.

Selig îi traduse acele cuvinte şi lui Turgeis. Uriaşul se mulţumi să mormăie. Însă expresia lui Selig se înăspri când adăugă către Royce:

— *Voi obţine* răspunsurile într-un fel sau altul. Şi am să te rog să-mi stai aproape, să vorbeşti în locul meu. Aş şti deja unde se află Erika dacă aş fi reuşit să mă fac înţeles în faţa ultimului dintre oamenii lui Durwyn când i-am promis acestuia libertatea, în schimb, el a încercat să fugă şi a murit oricum, dar accidental.

Când ajunseră la Wyndhurst şi intrară în curte o găsiră de două ori mai aglomerată decât fusese în dimineaţa aceea. Nu departe de casă, Durwyn aştepta în picioare străjuit de doi soldaţi. Când Selig porni călare spre ei, cei doi îşi duseră mâinile la săbii în semn de avertizare.

— S-ar părea că acum Alfred e convins de vinovăţia lui. Trebuie să-l laşi pe rege să îl pedepsească, Selig, îi spuse Royce.

— N-are decât s-o facă el câtă vreme îmi primesc răspunsul de altundeva. Ce se petrece aici?

Cum Royce habar nu avea, îşi strigă soţia. Aceasta nu era departe şi veni în fugă.

— Aţi găsit-o? întrebă ea întâi.

— Nu, dar ce se întâmplă aici?

Kristen se grăbi să îi explice.

— Dacă Durwyn avea complici aici, Alfred vrea să pună mâna şi pe ei, însă aceştia refuză să se predea. Aşa că fiecare trebuie să îşi treacă în revistă propriii oameni, iar

cei care se află sub comanda cuiva vor fi separaţi de restul. Cei care rămân nerevendicaţi ar face bine să aibă un motiv temeinic pentru a se afla în suita regelui şi să îl poată şi dovedi.

— Cât o să mai dureze asta?

— De-abia a început. Cei care sunt în regulă vor fi mutaţi acolo. Arătă spre capătul îndepărtat al curţii. Pe oamenii noştri deja am început să îi trimit acolo, unul câte unul. Acum că eşti şi tu aici poţi să mă ajuţi.

— S-ar putea să nu se dovedească necesar, spuse Royce, plimbându-şi privirea prin mulţime, apoi, brusc, îi făcu semn lui Selig. Uite, bărbatul ăla cu pieptar de piele! Dacă nu mă înşel, îl însoţea pe lordul Durwyn când s-a oprit pe aici săptămâna trecută. Lasă-mă o clipă şi s-ar putea să îi găsesc şi pe restul!

Selig îţi aţinti privirea asupra bărbatului, apoi făcu ochii mari.

— Poartă chiar sabia mea!

— O dovadă categorică. Porniră spre bărbat. Vrei să-l interoghezi sau mai întâi îi tai câte ceva?

— Poţi să te oferi să-i cruţi viaţa, răspunse Selig. Dacă mi-o dă înapoi pe Erika, nu va trebui să sângereze deloc. Ba poate chiar şi să păstreze sabia mea.

Royce rânji. Nu se putu abţine, după un comentariu atât de grăitor.

— Când ai început s-o iubeşti?

— Doar Odin ştie, oftă Selig.

Ogden era deja copleşit de teroare, împins de gărzi tot mai aproape de linia de separare. Regele venise personal să îşi identifice servitorii, nobilii şi doamnele. Iar acei nobili şi acele doamne trebuiau, la rândul lor, să îşi identifice propriii servitori şi slugi. Oricine rămânea nerevendicat era considerat trădător, iar un tâlhar ghinionist fusese deja luat pe sus de gărzile regelui.

Teama îl împiedică să gândească limpede şi să găsească o explicaţie logică pentru prezenţa lui acolo, una care să poată fi verificată. Tocmai aici era problema, iar

blestemata de Lady Kristen sugerase să se ceară şi o dovadă, ca nimeni să nu poată scăpa basma curată doar ticluind o minciună convingătoare.

Apoi observă că se întorsese şi vikingul, însoţit de lordul Royce, iar teroarea i se transformă în panică în momentul în care îi văzu aţintindu-şi privirile asupra lui, apoi pornind spre el. Acesta avea să fie sfârşitul, deci. Urma să moară – nu, mai întâi avea să termine ceea ce începuse săptămâna trecută. Dacă şi-ar fi făcut bine treaba de prima dată nu s-ar mai fi întâmplat nimic din toate acestea. Vikingul ar fi trebuit să moară cu toţi ceilalţi. Avea să se ocupe de el acum.

Ogden aşteptă până când Selig ajunse aproape de el înainte de a scoate sabia şi de a-l ataca – cu propria lui sabie. Ce ironie pentru viking să moară răpus de propria lamă! Dar Selig reuşi să evite prima lovitură a lui Ogden şi scoase la rândul lui sabia. Ogden lovi din nou şi din nou, dar nu făcu decât să izbească lama celuilalt de fiecare dată.

— Renunţă, omule, îi strigă lordul Royce. Spune-i unde se află soţia lui şi te va lăsa să pleci.

Ogden nu se opri din atac, deşi îi strigă în replică:

— Minţi! Dacă nu mă ucide el, va pune regele să fiu executat. Crezi că aş ajuta o blestemată de daneză când urmează oricum să mor? Nu o veţi găsi niciodată, deşi e chiar sub nasul vostru.

Şi râse – chiar înainte ca mânerul sabiei lui Selig să îl izbească în cap.

Ogden se prăbuşi, pierzându-şi cunoştinţa. Royce îi luă sabia şi i-o dădu lui Selig.

— Asta a fost cea mai înţeleaptă manevră a ta, spuse el. Căci era hotărât să te lase să îl ucizi şi fără a-ţi spune unde se află Erika. Îl vom lua din nou la întrebări după ce îşi va veni în fire, deşi mă îndoiesc că vom smulge mai mult de atât de la el.

— Mai mult? întrebă Kristen, când ea şi Turgeis li se alăturară.

— A spus că nu o vom găsi niciodată, deşi e chiar sub

nasul nostru. În cuvintele astea se ascunde un indiciu, dacă vom reuşi să-l desluşim.

— Chiar sub nasul nostru ar însemna exact aici sau undeva atât de aproape încât să ne împiedicăm în ea, replică Kristen. Şi totuşi i-am pus deja pe servitori să caute peste tot prin containere, lăzi, cufere, chiar şi butoaie, orice suficient de mare cât să poată fi îndesat un om înăuntru. Nu a fost ascunsă între zidurile astea?

— Ce spune? îl întrebă Turgeis pe Selig.

Selig îi repetă, împărtăşindu-i şi indiciul pe care îl aveau acum – şi se hotărî pe loc că avea să înveţe saxona oricât i-ar fi fost de greu. Sora lui rânji de exasperarea lui, căci doar Royce era exclus din conversaţie acum că trecuseră la norvegiană.

— Dacă eliminăm Wyndhurst, atunci nu ne mai rămâne decât zona din imediata vecinătate, remarcă Kristen. Unde se afla tabăra lor?

— Lângă o pădure.

— Atunci poate că au descoperit o peşteră sau un tunel.

— Sau o groapă pentru prizonieri, adăugă Turgeis.

Selig se încruntă la acea sugestie, amintindu-şi:

— Lemniţa voastră era o cocioabă cu patru pereţi.

— La început a fost doar o groapă săpată în pământ. Există aşa ceva în zonă? întrebă Turgeis.

— Nu din câte ştiu eu, răspunse Selig.

— Ar fi putut să sape chiar ei una? se întrebă Kristen cu voce tare.

Atât Selig, cât şi Turgeis se holbară pentru o clipă la ea, nevenindu-le să-şi creadă urechilor, apoi brusc o luară amândoi la fugă spre caii lor.

Capitolul 47

Groapa nu fu uşor de găsit. Le luă o oră să mute

cadavrele deoparte, apoi verificară tot terenul centimetru cu centimetru. Turgeis fu cel care o descoperi şi dădu la o parte plafonul de iarbă, dar Selig fu cel hotărât să o scoată pe Erika din groapă. Aceasta nu era conştientă, nu ar fi putut să îl ajute nici dacă ar fi fost, însă starea în care o găsi îl înspăimântă de moarte. Nu putea să ajungă suficient de adânc până la ea cât să o prindă de trup, nu numai de cap, dar nici nu era loc suficient în groapă cât să coboare pur şi simplu după ea. Într-un final Turgeis îl coborî ţinându-l de picioare, apoi îi trase pe amândoi sus, dintr-o singură mişcare, ceea ce, din fericire, se dovedi o sarcină uşoară pentru el.

Erika se trezi înainte de a fi întinsă pe pământ, risipindu-le cele mai negre temeri. Selig tăie cu pumnalul o parte din frânghiile ce o ţineau legată, apoi o trase cu forţă în braţe, aproape zdrobind-o la pieptul lui.

— Slavă zeilor că trăieşti! Eşti bine? Dacă te-au rănit, am să-i ucid din nou, pe fiecare dintre ei. Ah, scumpa mea, te iubesc atât de mult! În viaţa mea nu am fost mai înspăimântat! Şi dacă mai pleci vreodată de capul tău aşa cum ai făcut-o acum, îţi jur c-am să te leg din nou cu lanţuri.

Din spatele lor Turgeis îşi drese vocea.

— S-ar putea să îţi şi răspundă dacă termini de tăiat legăturile şi îi scoţi căluşul.

Selig râse. Era aproape beat de uşurare. Iar Erika tot încerca să îi spună ceva prin căluş, părea oarecum grăbită să o facă.

Îi tăie şi ultimele două legături. Braţele ei erau înţepenite, dar tot reuşi să le ridice pentru a-şi smulge căluşul, apoi începu imediat să smucească de haine.

— Ajută-mă, icni ea, dă-le jos!

— Ce anume?

— Rochiile! Colcăie de gângănii!

Isteria ei i se transmise şi lui şi, cum făceau eforturi comune, hainele ei nu zburaseră niciodată mai rapid. Şi deşi Selig nu văzu mai mult de două insecte pe ea, Erika

începu să îşi dea palme şi să se frece peste tot. El o ajută, deşi mult mai blând, alinându-i pielea cu mâinile lui, astâmpărându-i spaima prin calmul vocii lui, în timp ce îi şoptea nimicuri fără sens pentru a o linişti.

— Părul meu, ţipă ea, iar el începu meticulos să i-l examineze, centimetru cu centimetru, până îi spuse sigur pe el că toate gângăniile fuseseră îndepărtate.

Atunci ea se prăbuşi în braţele lui, strângându-l, mulţumindu-i, plângând, şi brusc Selig deveni prea conştient de goliciunea ei şi de faptul că nu erau singuri. Îşi îndreptă atenţia spre Turgeis, dar uriaşul nu îi băga în seamă, le întorsese spatele şi stătea aşezat pe pământ, făcând calm cu hainele Erikăi exact ceea ce făcuse Selig cu părul ei, examinându-le centimetru cu centimetru, pe dinăuntru şi pe dinafară, până când fu îndepărtată şi ultima insectă. Imaginea era atât de caraghioasă, cu înfricoşătorul viking stând acolo şi culegând gângănii din rochiile unei doamne, încât lui Selig îi veni să râdă. Dar nu o făcu. În ziua aceea Turgeis îi câştigase prietenia pentru tot restul vieţii.

De-abia după ce se îmbrăcă la loc se gândi Erika cum o salvaseră şi le împărtăşi concluzia trasă în privinţa modului cum reuşiseră ei să o găsească.

— Ai retras provocarea pentru mine? îl întrebă ea uluită pe Selig.

El fu nevoit să recunoască cu regret:

— Aş fi făcut-o dacă nu mi-aş fi pierdut minţile de furie.

— L-a atacat pe lordul Durwyn cu mâinile goale, adăugă Turgeis.

— Şi nu a fost trimis nimeni să mă ucidă?

— Turgeis a închis imediat porţile ca să nu poată pleca nimeni.

Ea se duse la uriaş şi îl îmbrăţişă.

— Pot să mă bazez întotdeauna pe tine, prietene!

— Întotdeauna.

— Nu vei fi supărat pe mine prea mult timp, nu-i aşa, pentru că am plecat fără tine?

— Nu prea mult timp.

Selig îi despărţi cu grijă şi o trase posesiv pe Erika înapoi în braţele lui. Ea ridică o sprânceană spre el.

El îi explică, chiar dacă evaziv:

— Trebuie să ne întoarcem la Wyndhurst.

Turgeis se mulţumi să râdă, un sunet grav, tunător. Selig îi aruncă o privire acră. Dar se întoarseră la Wyndhurst apoi, şi chiar dacă aveau atâţia cai în plus, Selig tot insistă să urce în şa cu el. Erika nu protestă de data aceasta. Se îndoia că avea să mai protesteze vreodată.

Întreaga familie a lui Selig le ieşi în întâmpinare imediat ce intrară pe poartă. Curtea se golise de oameni sau cel puţin revenise la normal, având în vedere că Royce reuşise să îi identifice şi pe ceilalţi acoliţi ai lui Durwyn, iar aceştia erau toţi legaţi cu lanţuri de stâlpul infamiei.

— Deci acela e lordul Durwyn? întrebă Erika, aţintindu-şi privirea în acea direcţie.

— Îl cunoşti?

— Te-a văzut cu Alfred şi m-a întrebat cine eşti, dar el nu s-a prezentat, iar eu eram prea mâhnită pentru a mă întreba de ce era curios.

Selig se încruntă, amintindu-şi.

— Va trebui să discutăm despre mâhnirea asta a ta care te-a făcut să te porţi atât de nesocotit.

— O, vom discuta, îi promise ea, doar că fără a părea câtuşi de puţin deranjată că îi amintise. Dar cum m-ai găsit, dacă nu ţi s-a spus unde să mă cauţi?

— Kristen s-a dumirit.

Erika îşi privi cumnata şi îi zâmbi. Pentru prima dată, Kristen îi zâmbi şi ea. O scuză mută oferită şi acceptată. Nu erau încă prietene, dar acum exista posibilitatea ca la un moment dat să devină.

Apoi Selig îi surprinse pe toţi spunând:

— Am venit întâi aici ca să vă convingeţi că Erika e teafără, dar acum am s-o duc acasă. O să-mi ia o vreme să depăşesc faptul că a fost cât pe ce să o pierd. Până atunci n-am s-o scap din priviri, şi probabil n-o să ne mai vedeţi o

vreme. La drept vorbind, cum eu trebuie să mă refac după o zi atât de chinuitoare, mă îndoiesc că vom mai ieşi din camera mea cel puţin o săptămână.

În timp ce rostea aceste cuvinte avea un rânjet de-a dreptul scandalos, iar Erika roşi până în vârful urechilor. Garrick şi Royce râseră cu poftă. Brenna îl tachină:

— Poate ar trebui să vă însoţesc ca să mă asigur că ai parte de îngrijire adecvată până te refaci.

— Nu şi dacă vrei să îmi păstrez minţile întregi, mamă.

Urmară alte câteva glume care făcură obrajii Erikăi să se încingă şi mai tare, dar apoi toţi se întoarseră la tihna şi liniştea propriilor case. Doar că se alese praful de liniştea lor când păşiră în sala mare cu Turgeis, iar Golda se năpusti de îndată asupra lui:

— Iar eşti plin de mizerie, şi încă mânjit cu sânge de data asta, îl luă Golda peste picior. Nu reuşeşti nicidecum să rămâi curat, vikingule? Sau o faci doar pentru a mă enerva?

Turgeis nu spuse nimic, ca de obicei, dar de data aceasta nici nu o ignoră pe Golda. Nici pe departe. Porni cu paşi grei spre ea, o ridică pe umăr, şi, ignorând relaxat faptul că acum căra o femeie care ţipa şi îl izbea în spate, urcă scările spre camera lui.

— Ar trebui să iau măsuri în privinţa asta? o întrebă Selig pe Erika.

Erika închise gura, care îi stătuse larg căscată. Faptul că Selig o întrebase serios o făcu să-i vină să râdă.

— Nu, cred că ar fi mai bine să nu ne băgăm. Nu ştiu ce intenţionează să îi facă, dar sunt sigură că nu o va răni.

Selig rânji.

— Ah. Deci aşa se procedează.

— Nu am spus asta.

— Nici nu a fost nevoie să o spui, replică el. Şi nu mi s-ar părea nimic în neregulă dacă ai vrea şi tu să mă porţi astfel.

Un singur chicot îi scăpă de pe buze înainte să şi-l

înăbuşe, dar râsul continuă să îi sclipească în ochi.

— Dacă mă va apuca vreodată cheful, o să ţin minte că am permisiunea ta.

El oftă dramatic, exprimându-şi dezamăgirea.

— Atunci presupun că deocamdată va trebui s-o fac eu.

Se aplecă spre ea, iar Erika se trezi în aer, instalată ferm pe umărul lui. Ea nici nu ţipă, nici nu îl izbi cu pumnii în timp ce el începu să urce scările cu ea, mulţumindu-se să-i spună:

— Asta chiar nu era necesar.

Selig spuse în timp ce o mângâia blând pe fund:

— Dar îmi face plăcere.

Şi ei îi făcea plăcere, la drept vorbind, prin urmare nu mai spuse nimic. Era ceva foarte… romantic… în a fi dusă pe sus până la pat, chiar dacă era purtată pe umărul soţului ei şi nu cuibărită în braţele lui. Când trecură pe lângă camera lui Turgeis auziră râsete atât de bărbat, cât şi de femeie. Erika nu spuse nimic, dar zâmbi în sinea ei foarte încântată pentru prietenul ei.

Ajunşi în camera lor, când Selig lăsă jos, începu imediat să îi demonstreze ce avea de gând să facă. Erika uită pe moment de tot, savurând gustul şi atingerea trupului lui apăsându-se pe toată lungimea trupului ei, şi îi răspunse la sărut din tot sufletul.

Dar când Selig încercă să îi ridice rochia, ea îşi puse o mână peste a lui pentru a-l împiedica.

Selig ridică interogativ o sprânceană, dar Erika devenise şovăielnică. Trebuia să discute cu el despre impresia lui greşită şi, cumva, să îl convingă că se înşelase. Dar ceea ce o interesa cel mai mult erau cuvintele pe care era sigură că le auzise de la el după ce o scosese din groapa aceea.

Nu era absolut convinsă că le spusese. Fusese prea agitată în momentul respectiv, din cauza blestematelor de gângănii, şi nu fusese atentă. Dar o singură întrebare ar fi lămurit problema.

Aşa că îl întrebă:

— Nu cumva azi mi-ai… spus că mă iubeşti?

— Ţi-am spus? Nu mai ţin minte.

— Atunci poate că mă înşel.

Degetul lui coborî mângâietor pe obrazul ei.

— Poate că încerci să mă faci să ţi-o spun din nou.

Ea îi răspunse uşor înţepată:

— Dacă nu e aşa, atunci în mod cert nu vreau s-o aud.

— Şi dacă e?

— Dacă o să continui să mă tachinezi cu asta, mârâi ea, nu o să mai conteze dacă e da sau nu. O să…

— Arunci cu nişte sare în mine?

Erika izbucni în râs. Individul era pur şi simplu imposibil, nu putea fi serios nici măcar în privinţa a ceva atât de important pentru ea. Nu observă când Selig încremeni, auzindu-i râsul, însă îi văzu încruntarea confuză, care puse brusc capăt amuzamentului ei.

— Ce e?

— Nu e la fel, râsul tău! Nu e aşa cum mi-l amintesc. Vreau să te aud râzând din nou!

Ea înţelese. Până la urmă tot aveau să discute şi despre cealaltă problemă, indiferent dacă voia ea sau nu.

— Nu pot să râd la comandă, dar…

Din senin, Selig îşi încleştă mâinile pe umerii ei.

— Te rog, Erika, nu înţelegi!

— Ba da. Nu e la fel pentru că nu m-ai mai auzit râzând niciodată. Febra ta, Selig, te-a determinat să îţi imaginezi râsul meu. Dar nu am fost de faţă când ai fost biciuit. Aveam de gând să împiedic bătaia, dar am fost chemată altundeva. Întreabă-l pe Turgeis!

Îi văzu expresia năucită de durere chiar înainte ca Selig să se lase în genunchi şi să îşi încolăcească braţele în jurul picioarelor ei. Gemu când îşi îngropă faţa în pântecul ei, iar sunetul îi sfâşie inima Erikăi.

— Nu, ridică-te, îl imploră ea. Nu eşti tu vinovat pentru ceea ce te-a făcut febra să crezi.

— De ce nu mi-ai spus?

— Nu am ştiut niciodată că asta crezi. Abia ieri mi-a zis sora ta.

— Dar cum mă vei putea ierta vreodată pentru ceea ce am încercat să îţi fac?

Erika nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Ai încercat, Selig. Nu ai reuşit niciodată să-ţi duci la bun sfârşit răzbunarea. Pur şi simplu nu ai fost în stare să mă răneşti.

— Te-am legat cu lanţuri!

— Propriile mele remuşcări m-au determinat să accept, altfel poţi fi sigur că aş fi protestat mai mult decât am făcut-o.

— Am încercat să te umilesc.

— Ei bine, da, asta ai reuşit, iar pentru asta îţi voi da voie să te revanşezi.

— Voi face orice. Doar spune-mi!

— Nu, spune-mi tu. Mă iubeşti?

— Atât de mult încât mă înspăimântă.

Erika se simţi gâtuită de emoţie, atât de multă bucurie îi stârniră acele cuvinte. Iar cum Selig refuză să se ridice, hotărât ca de data asta să se lase el cuprins de propriile remuşcări, se lăsă şi ea în genunchi pentru a-i prinde faţa în mâini.

— Eşti cel mai blând bărbat din câţi am cunoscut vreodată. Ai vrut să mă urăşti, dar nu ai fost în stare. Ai vrut să mă răneşti, dar nu ai fost în stare. Ar trebui să-mi fie milă de tine că te înfrânge propria ta fire, dar nu pot decât să mă bucur, căci mi-a oferit un bărbat cu adevărat remarcabil pe care să-l iubesc. Şi chiar te iubesc, Selig. Aşa că nu-mi mai cere niciodată să te iert. Eu sunt cea care trebuie să-ţi cer iertare.

El rânji brusc, apoi râse şi o strânse în braţe până când ea ţipă s-o lase să respire.

— Noi doi facem o pereche pe cinste, având atâtea motive de remuşcare. Şi totuşi în momentul ăsta sunt prea fericit pentru a simţi vreun regret. Crezi că acum am putea s-o luăm de la început?

Când ea încuviinţă, el râse din nou, iar de data aceasta râsul său se dovedi molipsitor. Dacă nu cumva se înşela, şi era sigură că nu, Erika avea să aibă parte de foarte mult râs în viaţa ei de acum înainte şi de mai multă iubire decât sperase vreodată.

Sfârşit